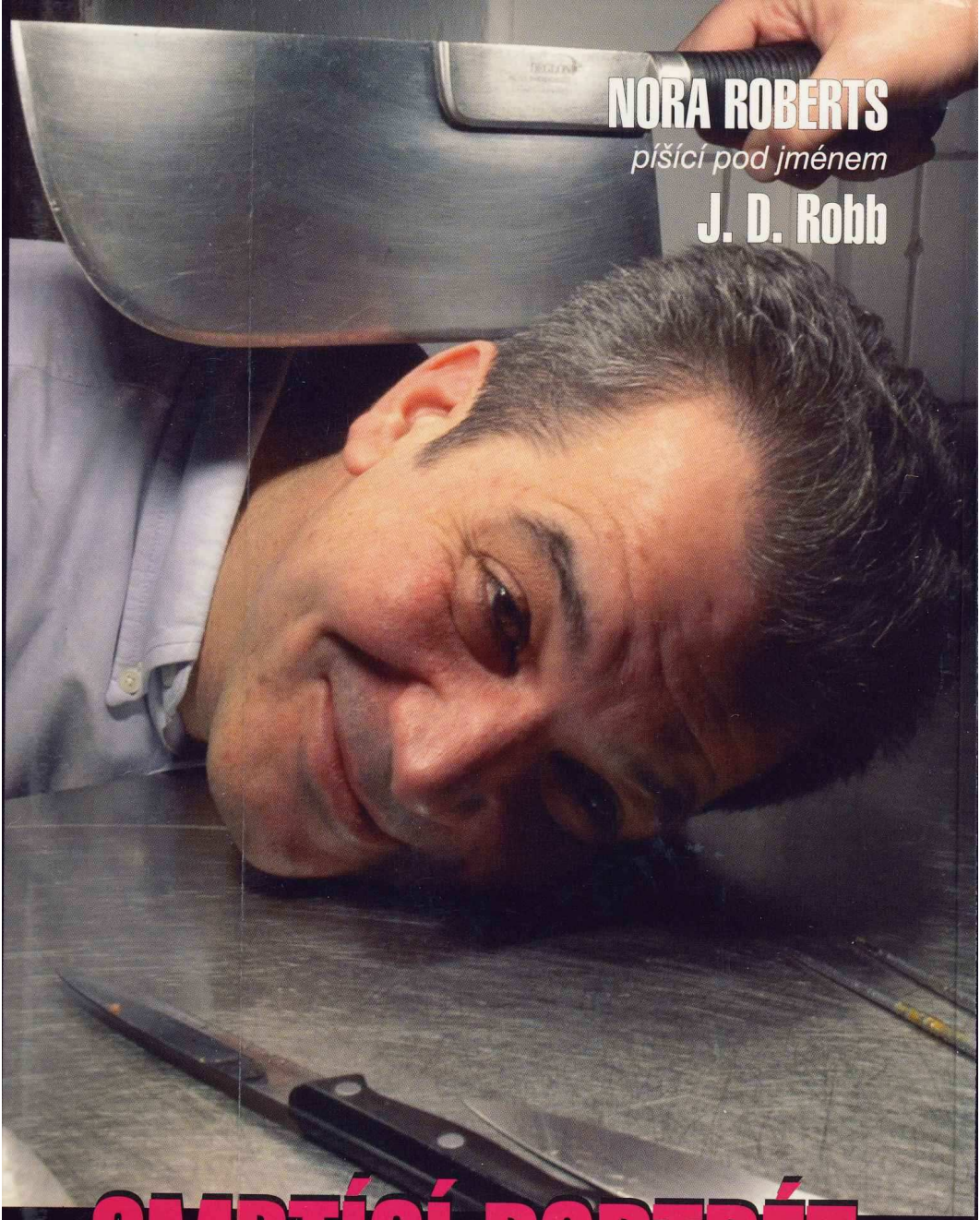

NORA ROBERTS

píšící pod jménem

J. D. Robb

SMRTÍCÍ PORTRÉT

**Umírají mladí, krásní a nevinní lidé,
těla naaranžována do uměleckých pozic…
Eva Dallasová se vydává po stopách vraha**

J. D. Robb

SMRTÍCÍ PORTRÉT

Přeložil Ondřej Frühbauer

COLUMBUS

Copyright © 2003 by Nora Roberts
Translation © Ondřej Frühbauer, 2007
All rights reserved
ISBN 978-80-7249-174-2

„Oko je světlem tvého těla.“
Evangelium podle Lukáše

„Matka je ikona nejsvětější, ani sám čas nemá nad ní moc.“
Samuel Coleridge

PROLOG

S prvním nádechem začínáme umírat. Smrt počítá vteřiny našeho života, sedí nám za krkem a s každým úderem srdce nabývá na síle. Její chvíle se blíží. Nikdo z lidí jí neunikne, a přece tak lpíme na životě, uctíváme jej, i přes jeho pomíjivost. Nebo snad právě kvůli ní?

A zároveň, světe div se, celý život o smrti přemítáme. Stavíme jí pomníky, prostřednictvím svých rituálů jí vzdáváme čest. Jaká bude asi ta naše…? Náhlá a rychlá, jako záblesk, nebo bude váhat a otálet? Bude ji doprovázet bolest? Přijde v závěru dlouhého, plného života nebo nás nečekaně a násilím srazí v rozpuku sil?

Smrt vládne věčnosti a žádný okamžik nám v pravém slova smyslu nepatří.

Stvořili jsme si představy o „životě po životě“, protože nedokážeme trávit své dny s vědomím, že se nad námi neustále vznáší přízrak konce. Povolali jsme k existenci všemožná božstva, která nám ukazují cestu a nakonec nás přivítají u zlatých bran a uvedou do říše mléka a strdí.

Jsme jako děti, jimž kdosi k nohám přikoval pojem „dobra“ jako řetěz, který táhne k věcné odměně, a představu „zla“, druhého pouta, vedoucího k věčnému trestu.

A s touto zátěží většina z nás nikdy nepozná skutečný život, ani skutečnou svobodu.

Podařilo se mi dosáhnout poznání života i smrti.

Jen jediná věc má smysl: žít. Žít svobodně. Stávat se skutečnějším. S každým nádechem si uvědomovat, že jsme víc než pouhé stíny. Naší podstatou je světlo, paprsky, které se musí povznést nad svůj zdroj. Protože jen tehdy nečeká na konci smrt. Tam, kde jiní umírají, staneme se my čistým světlem.

Vím, osočí mne ze šílenství. Ale to není pravda – nikdo nemá zdravější rozum než já. Mým objevem je Pravda a Spasení. Mou podstatou je nyní nové jsoucno a při pohledu na počátek mé tvorby je zřejmé, že mé dílo bude úžasné. A všichni nalezneme život věčný.

KAPITOLA 1

Nevypadalo to, že by se život hodlal nějak zásadně změnit, a zaručeně ne k lepšímu. Eva do sebe hodila poslední lok prvního šálku kávy a natáhla se ke skříni. Hledala nějaké tenké triko bez rukávů, protože léto roku 2059 dusilo New York a celé východní pobřeží ve svém žhavém, upoceném sevření.

Ale co, horko je pořád lepší než zima, pomyslela si.

Dnešní den si nenechá ničím zkazit, za žádnou cenu.

Navlékla si tričko, koutkem oka se ujistila, že ji nikdo nesleduje, a potom odtančila boogie-woogie k AutoChefovi pro další kávu. Pohled na displej náramkového počítače ji ujistil, že na snídani zbývá spousta času, a tak mávla rukou a poručila si ještě dvě borůvkové palačinky.

Nato se vrátila ke skříni a zapátrala po botách. Eva byla vysoká, štíhlá žena, momentálně oblečená do kalhot barvy khaki a modrého trička. Měla hnědé vlasy, na nichž jasné a nemilosrdné slunce vyžíhalo světlé proužky. Byly sestříhané nakrátko a v mírně ležérním stylu. Hodily se k jejímu ostře řezanému obličeji s velikýma hnědýma očima a širokými ústy. V bradě měla mělký dolík, který její manžel Roarke rád hladil špičkou prstu.

Přesto, že věděla, jaký žár ji čeká, až opustí rozkošně chladivé prostředí ložnice a dokonale klimatizovanou atmosféru domova, vyňala ze šatníku i lehké letní sako, které překryje zbraňový postroj s pouzdrem, přes noc přehozený na opěradle pohovky.

Policejní odznak měla už v kapse.

Poručík Eva Dallasová popadla svou kávu a palačinky, rozplácla se na pohovce a těšila se, jak si beze spěchu užije luxusní snídani, a teprve potom zahájí svůj další den vyšetřovatelky v oddělení vražd.

Tlustý kocour Galahad se zjevil jako duch a veden šestým smyslem, který se projevoval vždy, když se někdo v domě pustil do jídla, měkce doskočil na pohovku a svýma dvoubarevnýma očima se upřeně zadíval na podnos.

„To je všechno moje," objasnila mu Eva, přitáhla si palačinky blíž a bez mrknutí opětovala jeho zářivý pohled. „Roarke je snadná kořist, kámo, ale na mě nemáš, a kromě toho jsi dneska už určitě

jednu snídani dostal," dodala, opřela si nohy o desku stolu a s plným nasazením se věnovala své snídani. „Vsadím se, že už od úsvitu sis to brousil po kuchyni a motal se kolem Summerseta."

Naklonila se, až se špičkou nosu téměř dotkla Galahadova čenichu. „A právě s ním se teď můžeš na tři krásné, kouzelné, božské týdny rozloučit, a víš proč? Víš proč, kočičáku?"

Na okamžik byla tak přemožena radostí, že slevila ze své neústupnosti a Galahad dostal kus palačinky. „Protože ten vyzáblý, ujetý suchar se právě chystá na dovolenou! Daleko, za hory, za doly…" Málem pro ta slova složila vlastní nápěv, jak ji blažilo vědomí, že Roarkův majordom – a její osobní Nemesis – jí tu dnes večer nebude otravovat život, a po mnoho dalších večerů také ne.

„Mám před sebou jednadvacet sladkých, svobodných dní a připadá mi, jako kdyby ta dovolená čekala ve skutečnosti mě."

„Nejsem si úplně jistý, že kocour sdílí tvé nadšení," poznamenal Roarke ode dveří, kde stál, opíral se o zárubeň a pozoroval svou ženu.

„Ale jasně že má taky radost," opáčila Eva a shrábla pořádný kus palačinky, rychleji, než do něj stihl Galahad ponořit čenich. „Jenom předstírá, že je nad věcí. Myslela jsem, že tě dneska ráno čeká nějaká meziplanetární konference."

„Hotovo, všechno zařízeno."

Přešel k ní a Eva si uvědomila, že pohled na jeho elegantní pohyby je třešničkou na dortu dnešního vydařeného rána. Roarke byl vysoký, uhlazený a šarmantní, oním nebezpečným, čistě mužským způsobem.

Kočky by u něj mohly brát hodiny, pomyslela si. Zašklebila se na něj a usoudila, že žádná žena na světě by si nenechala ujít příležitost mít při snídani výhled na takového ješáka.

Mezi tvářemi, které potkáváme na ulici, byla ta jeho mistrovským dílem, vzniklým nepochybně právě v okamžiku, kdy byl Bůh velice štědře naladěn. Úzká, s výraznými lícními kostmi a pevnými, plnými rty, které Evu nikdy nepřestaly lákat, zarámovaná lesklými havraními vlasy a prozářená jasem modrých očí, prozrazujících keltský původ.

A ten zbytek také stojí za to, pomyslela si. Je svalnatý, a přitom štíhlý a nepoddajný.

„Pojď ke mně, frajere," zajela mu rukou pod košili, přitáhla si jej blíž a s entuziazmem se něžně zakousla do jeho spodního rtu.

Chvilku si s ním hrála, pak jej lehce olízla a zase se odklonila. „Kam se na tebe hrabou všechny palačinky."

„Jsi dneska po ránu nějaká čiperná."

„To si piš. Čipera je moje prostřední jméno. Vyrážím do světa, abych celému lidstvu přinesla radost a smích."

„Jaká příjemná změna!" Jeho irský přízvuk jen zvýraznil pobavený tón. „Můžeš začít třeba tím, že teď se mnou sejdeš dolů a rozloučíš se se Summersetem."

Eva nasadila znechucený výraz. „To bych mohla na dost dlouho přijít o chuť k jídlu." Dojedla zbytek palačinek. „Vlastně asi ne. Myslím, že to dokážu. Když se hodně přemůžu, tak mu i zamávám."

Roarke zdvihl překvapeně obočí a pohladil ji po vlasech. „Dobře."

„Tanec svobody zatančím, teprve až bezpečně zmizí z dohledu. Na tři týdny!" Vstala, radostí celá rozechvělá a odložila podnos zcela mimo Galahadův dosah, čímž zhatila jeho plány. „Neuvidím ten jeho nepovedený ksicht a neuslyším jeho pisklavé šeplání celé tři týdny. To bude něco jako třítýdenní orgasmus!"

„Proč mám pocit, že Summerset si právě teď říká něco velice podobného o tobě?" Roarke si povzdychl a vyskočil na nohy. „Vlastně jsem si tím úplně jistý, stejně jako tím, že vám oběma budou ty vaše slovní přestřelky scházet."

„To zaručeně nehrozí." Eva zasunula do pouzdra zbraň a dotáhla postroj. „Abych patřičně oslavila dnešní večer – a věř mi, že to vážně oslavím – budu se povalovat v obýváku a cpát se pizzou. Úplně nahatá."

Roarkovi vylétlo obočí. „Tak tuhle podívanou si určitě nenechám ujít."

„Klidně, ale musíš si opatřit vlastní pizzu, já se dělit nebudu." Navlékla si sako. „A teď přichází chvíle dojemného loučení, protože je nejvyšší čas, abych se rozjela na Centrálu."

„Radši si to nejdřív nacvič,“ položil jí Roarke ruce na ramena. „Opakuj po mně: ‚Přeji šťastnou cestu a hezkou dovolenou‘.“

„Počkej, neříkal jsi, že s ním musím mluvit!“ Roarkův klidný pohled se střetl s Evinýma očima a Eva si rezignovaně povzdychla. „Tak dobře, dobře. Za ty tři neděle mi to stojí… Přeji šťastnou cestu,“ zkřivila rty v upřímném televizním úsměvu, „…a hezkou dovolenou. Blbečku. Až to bude naživo, tak blbečka vynechám, jenom jsem to právě teď potřebovala nutně říct.“

„Rozumím.“ Pohladil Evu po pažích a uchopil ji za ruku. Zamířili ke dveřím a kocour vyrazil jako jejich předvoj. „Summerset se na tu dovolenou moc těší,“ poznamenal Roarke. „Za posledních pár let si pro sebe nevyšetřil moc času.“

„To klidně mohl, já bych mu vážně nebránila, aby na chvíli vysadil a přestal po mně neustále čučet. Ale to nic, všechno je v nejlepším pořádku. Teď se chystá pryč a jedině na tom záleží.“

V tom okamžiku uslyšela Galahadovo zavřísknutí, následované jadrnou kletbou a sérií dunivých úderů, zakončených žuchnutím. Eva vyrazila vpřed, ale Roarke ji předehnal, a když dorazila ke schodišti, on už byl na půl cesty do přízemí, kde uprostřed rozházených balíků prádla ležel Summerset.

Eva pohlédla dolů, pod schody, a zhodnotila situaci: „Tak, a je to v –“

„Nehýbejte se. Nepokoušejte se pohnout,“ mumlal Roarke a kontroloval Summersetův zdravotní stav.

Eva seběhla k nim a přiklekla k majordomovi. Summersetova tvář se vždy vyznačovala bledostí, ale teď navíc nabyla mrtvolného, nazelenalého odstínu a na čele mu vyrážely krůpěje potu, v očích se zračil šok a také silná bolest.

„Moje noha,“ vypravil ze sebe, ale hlas se mu lámal. „Bojím se, že je zlomená.“

Eva to viděla víc než jasně, holeň hned pod kolenem uhýbala v ošklivém, nepřirozeném úhlu. „Podej nějakou deku,“ požádala Roarka a vytáhla kapesní komunikátor. „Já zavolám záchranku.“

„Udržuj ho v klidu,“ přikázal Roarke a rychlými, energickými pohyby přikryl Summerseta prostěradlem z rozházeného balíku.

„Může mít ještě další zranění,“ dodal a rozběhl se po schodech vzhůru.

„Je to jen ta noha a také rameno,“ zasípěl Summerset, a když Eva hovořila s dispečerem záchranné služby, zavřel oči. „Zakopl jsem o toho zatraceného kocoura,“ zasykl majordom a se zaťatými čelistmi se pokusil na Evu zašklebit. Jenže první vlna šoku právě odeznívala a ta další s sebou přinesla zimničný třas, a tak začal drkotat zuby jako v horečce. „Mám dojem, že právě velmi litujete, že jsem si při této příležitosti nesrazil vaz, že?“ vypravil ze sebe.

„Nu, ta myšlenka mi rozhodně prolétla hlavou,“ rozhodla se Eva pro upřímnost a s úlevou zaznamenala, že Summersetovo myšlení je stále jasné a že neztrácí vědomí. Jen v očích se odrážel mírně skelný lesk. Ohlédla se přes rameno, Roarke zrovna přinášel teplou deku. „Už jedou,“ ohlásila mu. „Pacient je při vědomí a chce se hádat. Nemyslím, že by utrpěl nějaké zranění hlavy. Na takhle tvrdou lebku by stejně našich pár schodů nestačilo, a abych nezapomněla, přerazil se o kocoura.“

„Pane na nebi.“

Eva sledovala, jak Roarke bere Summerseta za ruku, i přes vztah, který mezi ní a tímto vychrtlým paviánem panoval, si dobře uvědomovala, že Summerset vždycky zastával roli Roarkova otce lépe než ten, jemuž by příslušela právem krve.

„Jdu otevřít bránu, aby se sem záchranka dostala.“

Eva zamířila k bezpečnostnímu panelu, aby otevřela bránu, která uzavírala Roarkův soukromý svět a oddělovala jej od ruchu okolního města. Z Galahada nikde neviděla ani chlup, to ji však vůbec nepřekvapilo a věděla, že se hned tak neukáže.

Ta zatracená kočka to určitě udělala schválně, jen proto, aby Evě zkazila tři svobodné týdny, na které se tak těšila. Musela to být pomsta za to, že se Eva nevzdala větší části palačinek.

Když se ozvaly sirény, otevřela Eva hlavní vchod a málem se zapotácela pod náporem vedra. Sotva osm ráno, a už aby se člověk bál, že skončí s mozkem ufritovaným natvrdo. Nebe mělo barvu zkyslého mléka a vzduch konzistenci sirupu, který do sebe Eva jako malá nadšeně lila. Tak šťastnou cestu, pomyslela si. Zatracená práce.

Její komunikátor zapípal přesně v okamžiku, kdy uslyšela sirény. „Už jsou tady," zavolala na Roarka a poodešla, aby mohla přijmout hovor. „Tady Dallasová. Sakra, Nadine," zavrčela ve chvíli, kdy se na displeji rozzářila tvář nejslavnější reportérky Kanálu 75, „zavolej za chvíli, teď se mi to vážně nehodí."

„Ale mělo by. Mám pro tebe tip a vypadá dost dobře. Setkáme se v Delancey, Avenue D. Vyrážím právě teď."

„Počkej, počkej! Já nepojedu do jižního East Sidu jen proto, že ty –"

„Jsem přesvědčená, že je to vážné." Nadine naklonila snímač, takže si Eva mohla prohlédnout vytištěné fotografie, které měla rozložené na stole. „Myslím, že ta dívka je mrtvá."

Fotografie zachycovaly mladou brunetku v různých pozicích. Některé z nich byly momentky, jiné autor zjevně naaranžoval.

„Proč si myslíš, že je mrtvá?"

„Všechno ti povím, až se uvidíme. Teď jen marníme čas."

Eva pokynula záchranářům, gestem je pobídla, aby pokračovali do domu, a zamračila se na komunikátor. „Pošlu ti tam pár uniformovaných –"

„Tak podívej. Nedávám ti tady parádní tip jen proto, abys ho – a konec konců i mě – předhodila nějakým černobílým panákům. Na něco jsem narazila a je to pořádně horké. Pojeď za mnou nebo se do toho pustím sama, a to, co zjistím, samozřejmě ihned nacpu do zpráv."

„Fajn, do háje, to je zase den. Dobře. Postav se tam někam do kouta, dej si bagetu nebo preclíky, a než se tam objevím, nic prosím tě nedělej. Musím tady ještě něco vyřídit a vážně to nepočká." Pomalu vydechla a pohlédla k místu, kde záchranáři vyšetřovali Summerseta. „Ale potom jsem u tebe jako blesk."

Vypnula komunikátor, zasunula jej do kapsy a přešla k Roarkovi. Nenapadla ji žádná jiná forma povzbuzení, a tak ho pohladila po ruce. „Musím jet, čeká mě nějaký tip na prošetření." Roarke bez hnutí sledoval záchranáře. „Víš, že si nepamatuji, jak starý vlastně je? Za žádnou cenu si nemůžu vybavit jeho věk."

„No tak!“ Tentokrát mu stiskla paži. „Neboj se, nezůstane polámaný dlouho. Na to je moc velký otrava. Podívej, jestli chceš, abych tu zůstala, tak tu schůzku odvolám.“

„Ne, klidně jeď,“ odpověděl Roarke a otřásl se. „Takhle se přerazit o pitomou kočku… mohl se klidně zabít.“ Otočil se a přitiskl jí rty na čelo. „Život je plný takových všivých překvapení. Tak na sebe dávejte pozor, poručíku. Jedno mi pro dnešek docela stačilo.“

Dopravní situace v ulicích trochu připomínala bitvu, ale to Evě v současné náladě docela vyhovovalo. Havárie maxibusu na 75. ulici zablokovala dopravu tak daleko na jih, kam jen oko dohlédlo, a klaksony vyhrávaly svou neurotickou symfonii. Nad mořem aut se s hvízdáním a klapáním prohánějí dopravní helikoptéry. Na nebi zatím žádné zácpy nehrozily.

Evu po chvíli přestalo bavit popojíždění v nekonečné frontě, a tak zapnula sirénu, přidala plyn a policejní vozidlo vyrazilo do prudkého stoupání. Zamířila nejprve na východ, potom opět nabrala jižní kurz a nakonec spatřila, že se ulice začínají dostatečně pročišťovat.

Zavolala policejního dispečera a informovala jej, že si bere hodinu na vyřízení osobních věcí. Usoudila, že nemá smysl hlásit, že se ve skutečnosti bez vážného důvodu či prověření nechává vést intuicí slavné televizní reportérky.

Jenže praxe ji zároveň naučila brát její intuici vážně – Nadine vždycky vyčmuchala dobrý příběh tak snadno jako teriér králíka –, a tak se zároveň rozhodla povolat svou pomocnici, strážníka Peabodyovou, aby se s ní v Delancey rovněž sešla.

Zdejší ulice kvasily životem a spousty lidí si zde vydělávaly na chléb svůj vezdejší. Celá oblast připomínala jeden velký bzučící úl, plný cukráren, kaváren a tematicky zaměřených obchodů, které se tísnily jeden vedle druhého a snažily se splnit každé přání kolemjdoucím i obyvatelům domů, v jejichž přízemí se nacházely. Pekař pekl pro opraváře z vedlejšího vchodu, opravář učil prodavačku textilií odnaproti jak ošidit AutoChefa a ona mu pak za to přinesla ze stánku přes ulici pomeranče.

Je to rozhodně pěkné společenské uspořádání, pomyslela si Eva. Snad to zde na podobných principech fungovalo odjakživa, a třebaže místy se dosud nezajizvily rány utržené v Městských válkách, bylo zřejmé, že komunita disponovala schopností sebeobnovy.

Pravda, nebyla to právě ideální čtvrť, kam byste si pozdě v noci chtěli vyrazit na osamělou procházku, a jen pár bloků západně či jižně odsud bylo náhle pěkných míst skutečně pomalu a po chodnících se povalovaly skupiny bezdomovců a těch, jimž drogy vzaly ještě víc než střechu nad hlavou. Avšak teď, ve žhavém denním ránu, nebylo v Delancey vidět nic jiného než činorodý ruch všeobecného podnikání.

Eva se s policejním vozidlem vmáčkla vedle zaparkované dodávky a rozsvítila služební blikačku.

S nevelkým nadšením opustila klimatizovanou kabinu vozu a vykročila proti kompaktní stěně žhavého vzduchu. Jako první na ni udeřil zápach sladkokyselého láku, kávy a potu. Přívětivěji se projevil závan melounového aroma z blízkého stánku, jenže to bylo okamžitě přebito odérem syčící páry, která vyrazila z ventilace mobilní jídelny. Evin nos jasně rozeznal kombinaci náhražkového vaječného substrátu a cibule.

Snažila se seč mohla, aby nevdechla ani o molekulu víc, než nezbytně musela – a to existují lidé, kteří tuhle lahůdku dobrovolně pojídají. Došla na roh a rozhlédla se.

Nikde ani stopy po Nadine či Peabodyové, jenom kousek odsud, u zelených recyklačních kontejnerů, se právě dohadovali dva místní prodavači a zřízenec z Městské údržby.

Nespouštěla z nich oko a přitom uvažovala, jestli by neměla zavolat Roarkovi a přeptat se, jak se daří Summersetovi.

Třeba se stal zázrak, záchranáři mu slepili kosti dohromady a on už je ná cestě k letišti, a pozor, následkem ranního traumatu si nevezme tři týdny dovolené, nýbrž rovnou čtyři.

Což ovšem není všechno, protože za mořem se bez prodlení bláznivě zamiluje do licencované prostitutky – že by s tím šaškem šel někdo zadarmo, to je mimo diskusi – a rozhodne se usadit se s ní v Evropě.

Ne, Evropa ne. To je moc blízko. Probudí se v něm cestovatelská vášeň a on odletí do kolonie Alfa na planetě Taurus I. a Zemi už nikdy nespatří ani koutkem oka.

Eva si uvědomila, že dokud nenavolí Roarkův kód, může se těšit touto luznou fantaskní představou. Jenže zároveň si připomněla výraz bolesti v Summersetových očích a také to, jak jej Roarke držel za ruku.

S hlubokým povzdechem vyňala z kapsy komunikátor. Než jej stačil použít, spatřila, jak jeden z prodavačů udeřil zřízence, který mu to okamžitě vrátil, jenže neudržel rovnováhu, a tak skončil vsedě mezi kontejnery. Eva schovala komunikátor do kapsy a zamířila k rozvášněné trojici.

Ucítila to, ještě než k nim dorazila. Setkala se se smrtí už tolikrát, že ji okamžitě rozeznala i po čichu.

Ti dva živí se zrovna rvali v prachu na chodníku a publikum, které se jako zázrakem shromáždilo, je povzbuzovalo frenetickými výkřiky či zahrnovalo nadávkami.

Eva se neobtěžovala vytahovat odznak a jednoduše popadla toho, který byl právě nahoře, za košili, kdežto druhému stoupla na hrudník.

„Okamžitě toho nechte.“

Prodavač byl drobný, ale šlachovitý mužík. Vyškubl se a nechal Evě v dlani jen kus propocené košile. Oko zalité krví a rozbitý ret napovídaly, že střetnutí je míněno vážně. „Tohle se vás vůbec netýká, slečinko, tak laskavě pokračujte v procházce, než vám taky jedna přiletí.“

„Slečinka je náhodou poručík,“ vysvětlila mu Eva a hmátla pro odznak. Přišlápnutý zatím celkem odevzdaně ležel na chodníku. Byl odulý, vyčerpaný a jeho levé oko se pomalu zavíralo otokem. Jenže Eva neměla zaměstnance sektoru údržby vůbec v lásce, a tak nepovažovala za vhodné sundat nohu z jeho tukových záhybů.

Zazubila se na prodavače. „Chcete si vsadit, kdo z nás tu přijde k většímu úrazu? Teď odstupte a sklapněte.“

„Policajtka? Jo, tak to je dobře. Měla byste tohohle zmetka hodit do klece! Já jsem slušnej člověk, platím daně a všechno.“ Prodavač se otočil k zástupu a ve snaze získat podporu rozpřáhl ruce jako

boxer, když po skončeném kole obchází ring. „My tu platíme jak mourovatý, a potom si příde takovej parchant a snaží se s náma vyjebávat!“

„On mě napad! Chci na něj podat žalobu.“ Eva střelila pohledem po muži, jemuž stála na hrudníku. „Vy buďte zticha.“ Opět se otočila k prodavači. „Jméno?“

„Remke. Waldo Remke.“ Ruce s odřenými klouby si zapřel v bok. „Já sám podám žalobu.“

„Dobře, dobře.“ Ukázala na blízký obchod s lahůdkami. „Tenhle podnik vám patří?“

„Jo, už osmnáct roků, a předtím patřil mýmu tátovi. Platíme pořádně daně –“

„Tuhle část historky jsem už slyšela. Ten kontejner je taky váš?“

„Tenhle kontejner jsme už zaplatili asi dvacetkrát. Já, Costello a Mintz.“ Muž si otřel zpocenou tvář a palcem ukázal na dva chlapíky, stojící kousek za ním. „A stejně půlku doby prostě nefunguje! Cítíte to? Cítíte ten pojebanej smrad? Kdo k nám asi bude chodit nakupovat jídlo, když to tu smrdí jak v nějaký žumpě? Dneska je to už potřetí za posledních šest neděl, co jeden z nás musel volat opraváře. Jenomže ty se na to leda vykašlou.“

Z davu se ozvalo souhlasné mumlání a mručení a nějaký vtipálek vykřikl: „Smrt fašistům!“

Eva věděla, že v atmosféře zahuštěné žárem, zápachem a již prolitou krví se může přihlížející dav v jediném okamžiku změnit v běsnící smečku.

„Pane Remke, prosím, abyste se teď vy, pan Costello a pan Mintz postavili tady stranou. Vy ostatní máte určitě co na práci, takže vás tu nebudu zdržovat.“

Na chodníku za sebou zaslechla Eva klapání, jaké vydávají jedině podpatky služebních bot, když jejich majitelka spěchá. „Peabodyova,“ řekla Eva, aniž by se otáčela, „rozptylte ten dav, než někde najdou provaz a tohohle chudáka zlynčují.“

Peabodyova udýchaně doběhla a postavila se Evě po bok. „Ano, madam, a vy, prosím, rozejděte se. Nerušte policejní zásah a jděte si po svých!“

Pohled na uniformu, třebaže propocenou a zmačkanou, přivedl větší část davu k rozumu a diváci se začali rozcházet. Peabodyova si upravila policejní čepici, protože jí při běhu po chodníku sklouzla na stranu, a srovnala štítek do předpisové polohy.

Její hranatá tvář se leskla potem, ale oči za lehce tónovanými čočkami hleděly nebojácně. Přejela pohledem po kontejneru a otočila se k Evě. „Poručíku?“

„Moment,“ odpověděla Eva a pošťouchla ležícího zřízence špičkou boty. „Jak se jmenujete?“

„Lany Poole. Podívejte, poručíku, já tady akorát dělám svoji práci. Přijel jsem, protože volali, že je potřeba opravit kontejner, a najednou po mně vystartuje tenhle pitomec!“

„Kdy jste sem dorazil?“

„Nebude to ani deset minut. Vůbec jsem se na to nestih podívat, ihned jsme byli v sobě.“

„Podíváte se teď. A vy,“ otočila se k Remkemu, „vy se zklidněte a nezkoušejte dělat další problémy.“

„Já chci podat stížnost,“ založil si Remke ruce, a když viděl, jak Eva pomáhá Pooleovi na nohy, zhnuseně zkřivil rty.

„Lidi tam taky nacpou každou sračku,“ začal Poole, „a proto to nefunguje, jak má, chápete? Jim je fuk, na co je která díra. No a když nacpete organický sajrajty do bubnu na neorganický, tak to holt smrdí jako čert.“

Otočil se, zamířil ke kontejneru a tentokrát si pečlivě nasadil masku s dýchacími filtry. „Stačí, kdyby si přečetli tadyhle ty pokyny a řídili se podle nich. Ale proč by to dělali, že jo. Jednodušší je, když si budou každejch pět minut stěžovat.“

„Jak funguje ten zámek?“

„Na kód. Kontejnery má v pácu město a to samý platí pro kódy. Tady mám scanner, ten si přečte číslo popelnice, a pak… sakra, tahle je zaseknutá.“

„Já říkal, že to máte rozbitý.“

Poole se napřímil, s patrnou důstojností se otočil k Remkemu a upřel na něj oči, zarámované černými monokly. „Někdo roztřískal plombu i zámek. Nejčastějc se takhle bavěj děti, ale za to já, sakra, přece nemůžu! Kdo ví, proč parchanti furt vyváděj ty svý kraviny?

Podle toho, jak to tam smrdí, to vypáčili dneska v noci a hodili tam chcíplou kočku.“

„Nebudu vám platit další prachy jen proto, že někdo cizí možná rozflákal zámek,“ začal Remke.

„Pane Remke,“ pronesla Eva varovným tónem, „nechte si ty připomínky.“ Potom se opět otočila k Pooleovi. „Takže plomba je porušená a zámek vypáčený?“

„Jo, je to tak. Teďka abych zavolal chlapy, celý se to musí vyčistit. Zatracený děti.“ Začal odsouvat poklop, ale Eva jej chytla za ruku. „Počkejte. Odstupte, prosím. Peabodyová?“

Peabodyové se z nasládlého zápachu zvedal žaludek, ale s jistotou věděla, že za chvilku to bude ještě horší. „Proč jsem si jen cestou sem dávala tu vaječnou rolku s cibulí,“ zamumlala. Eva uchopila držadlo poklopu a otočila se na svou asistentku. „Vy jíte takové hrůzy? Co je to s vámi?“

„Není to tak špatné, madam, a vaření vám nezabere celou věčnost.“ Zhluboka nasála vzduch a zadržela dech. Kývly na sebe a společně se opřely do těžkého poklopu. Zápach smrti se vyvalil jako jedovatý oblak. Tělo mladé dívky bylo namačkané v bubnu, určeném pro organický odpad. Jen polovina její tváře byla viditelná a Eva si všimla, že její oči mají jasnou, ostře zelenou barvu. Zaživa bývala jistě velmi krásná.

Smrt ve spojení s letním žárem však její tělo nafoukly až k obscénnosti.

„Co to tam k čertu zase hodili?“ nahlédl za nimi zvědavě Poole, na okamžik se zarazil a pak odklopýtal o několik kroků a prudce zvracel.

„Ohlaste to, Peabodyová. Nadine už sem míří, jenže se zasekla někde ve štrůdlu, jinak by tu dávno byla. Až dorazí, zadržte ji, nechci, aby mi s tou svou kamerou nakukovala přes rameno. Bude si na vás otvírat pusu, ale toho si nevšímejte. Prostě zařiďte, aby se mi tu nikdo nepletl.“

„Tam vevnitř někdo je,“ zašeptal Remke. Z tváře se mu vytratily veškeré známky hněvu a zíral na Evu s očima rozšířenýma hrůzou. „Nějaký… člověk.“

„Potřebuji, abyste nahlédl sem dovnitř, pane Remke. a vy dva také. Za okamžik si s vámi promluvím.“

„Jo, já se podívám.“ Remke si musel odkašlat, aby mohl pokračovat. „Můžu… kdyby to byl někdo ze sousedství, možná bych… jestli vám to pomůže, kouknu se.“

„Je to hodně zlé,“ varovala ho Eva, ale pokynula mu ke kontejneru.

Prodavač byl bledý ve tváři, ale přikročil k otevřenému servisnímu otvoru. Na okamžik pevně zavřel oči a stiskl čelisti, potom nahlédl dovnitř.

Z obličeje mu vyprchaly i ty poslední zbytky barvy.

„Ráchel!“ Klopýtal zpět a zápasil s nevolností. „Pane Bože, pane Bože, to je Ráchel… nevím, jaký má druhý jméno. Dělala… Kriste pane… pracovala ve večerce, hned tady přes ulici. Byla to ještě malá holka.“ Na bledé tváře vytryskly Remkemu slzy a on se odvrátil, aby je zakryl. „Bylo jí dvacet, maximálně jednadvacet. Studovala na univerzitě. Pořád ležela v knihách…“

„Můžete odejít na své pracoviště, pane Remke. Teď se o ni postarám já.“

„Byla tak mladá,“ otřel si oči rukou. „Řekněte mi, jaký zvíře udělá něco takového malý holce?“

Eva by mu mohla odpovědět, že v betonové džungli se člověk občas setká s predátory mnohem úskočnějšími a nebezpečnějšími než v jakémkoli pralese. Neřekla však nic a on se obrátil k Pooleovi.

„Pojďte se mnou dovnitř,“ řekl a položil mu ruku na rameno. „Není tam takový horko a natočím vám trochu vody.“

„Peabodyová, přineste z auta terénní soupravu.“ Eva se obrátila k tělu a zapnula multimediální diktafon, který měla připevněný na klopě. „Tak začneme, Ráchel. Je čas odvést kus práce,“ zamumlala. „Záznam jede. Obětí je žena, běloška, zhruba dvacet let stará.“

Nechala vztyčit zábrany a několik uniformovaných policistů, kteří přispěchali na pomoc, drželo v patřičných mezích zvědavce. Jakmile zdokumentovala tělo, kontejner i okolí, vzala si masku s dýchacím filtrem a připravila se na vstup do kontejneru.

Na konci bloku zahlédla parkující dodávku Kanálu 75. Nadine se bude chovat jako navztekaný papiňák, pomyslela si Eva, a nejen kvůli tomu horku. Jenže teď prostě musí počkat, až na ni dojde řada.

Následujících dvacet minut bylo příšerných.

„Napijte se," nabídla jí Peabodyová láhev vody, když se konečně protáhla ven.

„Díky." Eva do sebe nalila skoro litr tekutiny, než se poprvé nadechla. Stejně to nepomohlo a pachuť smrti vnímala stále na jazyku. Druhou lahví si omyla ruce. Potom pokynula k obchodu s lahůdkami. „Zdržte mi na chvilku Remkeho a Poolea, musím to nejdřív vyřídit s Nadine."

„Už víte, kdo je ta dívka?"

„Otisky prstů se chytly. Jmenovala se Ráchel Howardová, studovala dálkově na Columbijské univerzitě." Otřela si pot z tváře. „Remke odhadl její věk přesně. Bylo jí dvacet. Teď ji můžeme šoupnout do pytle a přicvaknout visačku," dodala. „Nedokážu stanovit příčinu smrti. K čertu, neodhadnu ani dobu, při tom, jak se v té krabici pekla."

Ještě jednou pohlédla na kontejner. „Uvidíme, co zjistí mordparta, potom ji předhodíme forenznímu."

„Teď zamíříme k ní domů?"

„To bude muset počkat, až si promluvím s Nadine." Eva hodila prázdnou láhev Peabodyová a zamířila po chodníku k zátarasům. Jeden z čumilů na ni začal pokřikovat, ale když si všiml výrazu v její tváři, rychle umlkl.

Nadine vystoupila z dodávky. Vyhlížela upraveně, jako by každou chvíli měla předstoupit před kameru, jenže byla rozlícená jako divoká kočka. „Sakra, Dallasová, jak dlouho si myslíš, že mě tu můžeš nechat trčet?"

„Tak dlouho, jak bude nutné. Teď potřebuji vidět ty fotografie. Potom s námi pojedeš na Centrálu, musím tě vyslechnout."

„Jo tak ty potřebuješ? Ty musíš?" zaječela Nadine. „Tak na to všechno já ti z vysoka –"

Eva měla za sebou náročné ráno. Bylo jí hrozné vedro, byla načichlá mrtvolným zápachem a borůvkové palačinky se jí v žaludku nepokojně ošívaly. K tísnivé atmosféře navíc hojně přispívaly výpary

z mobilní jídelny, jejíž prodavač právě pracoval na dvě stě procent, protože přihlížejícím, kteří bažili po pohledu na cizí smrt, samozřejmě k atrakci přišla vhod i přesnídávka.

Evu vlastně ani nenapadlo, že by mohla trochu krotit vztek, který se jí zmocnil při pohledu na Nadine, svěží jako jarní ráno, se šálkem ledové kávy v ladné, pěstěné ruce.

„Fajn. Máte právo nevypovídat –“

„Co to tady, k čertu, plácáš?“

„Poučení o právech. Recitujeme je každému zadrženému, a ty jsi náhodou svědek v případu vraždy.“ Pokynula přítomnému uniformovanému policistovi. „Přečtěte slečně Furstové celé poučení o jejích právech a převezte ji na policejní centrálu. Bude až do výslechu zadržena.“

„Ty jedna zatracená děvko…!“

„No jasně.“ Eva se otočila na podpatku a vracela se zpět, aby se poradila s forenzním specialistou.

KAPITOLA 2

Uvnitř, v prodejně lahůdek, byl vzduch příjemně chladný a voněl kávou, uzeným lososem a čerstvým chlebem. Eva vypila sklenici vody, kterou jí Remke nabídl. Už zdaleka nevypadal jako odjištěná puma, která se chystá vybuchnout. Teď na něm bylo znát především silné vyčerpání.

To se lidem často stává, když se setkají s násilím či jeho následky, uvědomila si Eva.

„Kdy jste naposledy použil ten kontejner?“ otázala se prodavače.

„Včera večer, kolem sedmý, hned po zavíračce. Obyčejně zavírá můj synovec, ale tedka je právě pryč, má dovolenou. Vzal ženu a děti do Disneylandu, nechápu proč.“

Opřel se lokty o pult a schoval tvář do dlaní, prsty si přitlačil na skráně. „Pane Bože, Ráchel… nemůžu tu její tvář dostat z hlavy.“

A nikdy se ti to nepodaří, pomyslela si Eva. Alespoň ne úplně. „V kolik jste dneska ráno vstával?“

„V šest.“ Remke dlouze vzdychl a spustil paže. „Všiml jsem si toho… toho zápachu vlastně ihned. Tak jsem do toho kontejneru kop. Bože můj, já do něj kop a ona byla tam vevnitř.“

„V té chvíli jste jí nemohl nijak pomoct. Teď ale můžete. Co jste udělal potom?“

„No, ohlásil jsem to. Seřval jsem operátora. Costello a Mintz taky dorazili, já nevím, tak kolem půl sedmý, tak jsme tu stáli a společně nadávali, v sedm jsem volal znova, protože se samozřejmě nikdo neukázal. Volali jsme bůhví kolikrát, a když sem konečně Poole dorazil, byli jsme už vážně naštvaný. Řek bych, že tak deset minut na to jsem mu ji vrazil.“

„Žijete tady v tom domě, v bytě nad obchodem?“

„Jo. Já, moje žena a naše nejmladší dcera. Je jí zrovna šestnáct.“ Dech se mu zrychlil. „Klidně se to mohlo stát jí. Včera byla venku až do deseti, potom je večerní klid. Někde se bavily s kamarádkama. Vůbec nevím, co bych dělal, kdyby… nevím, prostě nevím.“ Jeho hlas zakolísal. „Co by dělal… kdokoliv.“

„Vím, že je to pro vás tvrdé. Nepamatujete si, že byste minulou noc slyšel něco neobvyklého, nebo někoho viděl? Nenapadá vás nic?“

„Shelley se vrátila domů přesně. Na dodržování večerního klidu si dáváme bacha, tak vím, že to bylo akorát v deset. Já zrovna koukal na zápas, ale stejně jsem spíš čekal, až přijde domů. a kolem jedenáctý už jsme šli všichni spát. Ráno jsem musel otevírat, proto tak brzy. A neslyšel jsem ani pitomý šustnutí.“

„Dobře. Povězte mi něco o Ráchel. Co o ní vlastně víte?“

„Není toho moc. Už asi rok dělala tady, ve večerce. Většinou teda brala denní šichty. Sem tam vzala i noc, ale nejvíc to byly dny. Vždycky, když tam člověk přišel, študovala nějakou knížku – když teda neměla co dělat. Chtěla se stát učitelkou. Tak krásně se na každýho usmívala.“ Hlas se mu opět zlomil. „Stačilo na ni kouknout a hned jste se cítili líp. Jak jí jen někdo mohl takhle ublížit?“

Opět pohlédl ven, ke kontejneru. „Jak jí to mohl udělat?“

Eva s Peabodyovou po boku kráčela k prodejně večerky. „Zavolejte prosím Roarkovi a zjistěte mi, jak se daří Summersetovi.“

„Přece jel dneska na dovolenou. Měla jste to datum vyznačené na organizéru, byly u něj slavnostní fanfáry a ohňostroj.“

„Vím, jenže on si zlomil nohu.“

„Cože? Jak? A kdy? Panenko skákavá.“

„Dneska ráno sletěl z těch zatracených schodů. Myslím, že mi to udělal schválně. Ale vážně! Teď jenom zkontrolujte co a jak a vyřiďte Roarkovi, že se s ním spojím, hned jak to tady nějak rozumně uzavřem.“

„Potom se ozvete a vyjádříte svou účast a podporu.“ Peabodyová dokázala zachovat obdivuhodně vyrovnaný výraz, když do ní Eva zabodla oči. „Bude mu jasné, že je to společenská lež, ale lidé už takové věci dělají.“

„Peabodyová…“

Eva vešla do obchodu a zaznamenala, že někdo moudře vypnul jásavou přitroublou hudbu, která normálně zněla v každé večerce na Zemi i ve vesmíru. Podnik sám připomínal hrobku, naplněnou až po strop mraženými hotovkami a fast-foodem, tou pohonnou hmotou

všedního dne naplněného prací. Celá jedna stěna byla navíc zastavěná boxy AutoChefů, u vitríny s hudebními disky a videohrami lelkoval jakýsi uniformovaný policista a za pultem seděl mladý prodavač. Oči měl zarudlé a plné slz.

Další mládě, pomyslela si Eva. Ve večerce pracovala obvykle buďto mládež, nebo důchodci, nikdo jiný nebyl ochotný strávit zdejší kombinaci absurdní pracovní doby a směšného výdělku.

Hoch za pultem byl hubený, s černou pletí, kdežto na hlavě mu stál chomáč oranžových vlasů, v dolním rtu se mu blýskal stříbrný kroužek a na zápěstí měl nasazenou lacinou kopii populární náramkové počítačové jednotky.

Přejel Evu pohledem a opět se neslyšně rozplakal. „Řekli mi, že nemůžu nikomu volat, a že tu musím počkat. Ale já chci odsud vypadnout."

„Už brzy vás pustíme." Bradou pokynula strážníkovi, aby opustil odchod.

„Říkali, že Ráchel je mrtvá."

„Ano, to je bohužel pravda. Byli jste přátelé?"

„Myslím, že je to určitě nějaký omyl. Musí to být omyl." Otřel si nos hřbetem ruky. „Když mi dovolíte, abych jí zavolal, uvidíte, že jste se spletli!"

„Je mi líto. Jak se jmenujete?"

„Madinga. Madinga Jones."

„Skutečně mě to mrzí, Madingo, protože vidím, že jste byli opravdu přátelé, ale nespletli jsme se. Jak dlouho jste se znali?"

„To přece nemůže být pravda. Nevěřím tomu, musí se mi to jen zdát!" Opět si otřel tvář. „Pracovala tu od minulého léta, od začátku prázdnin. Chtěla na univerzitu a potřebovala si přivydělat. Občas jsme spolu někam vyrazili."

„Byli jste blízcí přátelé. Jak moc blízcí? Bylo v tom i něco víc?"

„Ne, byli jsme kámoši, to je všecko. Já mám svoji holku. Sem tam jsme zašli do klubu nebo do kina."

„Měla nějakého přítele?"

„Nic vážného. Udržovala si volnost, protože potřebovala všechen čas na školu. Úplně se zahrabala v knížkách."

„Zmínila se někdy, že by ji někdo obtěžoval? Třeba nějaký obdivovatel, kterému její potřeba volnosti nešla pod nos?“

„Ne, to bych… byl tu jenom ten chlapík, co jsme ho potkali v klubu. Potom s ním jednou někde byla, pozval ji myslím do restaurace, která mu patřila, nebo tak. Jenže s ním hned potom skoncovala. Říkala, že to byl na její vkus moc velký vejtaha. On z toho neměl zrovna radost a ještě nějaký čas za ní lezl. Ale to už je víc než půl roku, někdy před Vánoci.“

„Pamatujete si jeho jméno?“

„Diego.“ Madinga pokrčil rameny. „Jinak o něm nic nevím. Vypadal vyčůraně a ohoz měl podle poslední módy. Ráchel říkala, že asi jenom sháněl holku, ale tancoval vážně dobře a ona tanec milovala.“

„Ve kterém klubu se potkali?“

„Kavárna Scenerie. Na rohu náměstí Unie a Čtrnácté ulice. Řekněte mi, měl s ní něco ten, co jí… to provedl, než ji nechal ležet v kontejneru?“

„To zatím nemám zdání.“

„Víte, ona byla panna.“ Rty se mu opět roztřásly. „Vždycky říkala, že nechce s někým spát jen proto, aby to už měla za sebou. Dělal jsem si z ní kvůli tomu srandu, ale nemyslel jsem to zle, přece jsme byli kamarádi.“ Slzy na jeho tvářích již zaschly a jeho pohled ztvrdl jako žula. „Jestli ji navíc i znásilnil, musíte mu to spočítat. Musí trpět stejně jako ona!“

Když Eva vyšla na ulici, pročísla si rukou vlasy a přála si, aby tu měla své sluneční brýle. Jenomže kde je, k čertu, nechala?

„Je to zlomená noha,“ informovala ji Peabodyová. „K tomu naražený loket a natržený sval.“

„O čem to, Peabodyová, proboha mluvíte?“

„O Summersetovi. Roarke říkal, že si ho přes noc nechají v nemocnici na pozorování, ale jak jen to půjde, propustí ho do domácího ošetřování. Vzhledem k tomu, že si taky natrhl vazy v koleni nohy, co není zlomená, asi chvíli potrvá, než bude moct chodit po svých.“

„Do hajzlu.“

„Ještě něco. Roarke vzkazuje, že oceňuje váš zájem a přetlumočí váš vzkaz pacientovi.“

„Do hajzlu,“ opakovala Eva.

„A abych tomu nasadila korunu, právě se s námi spojil právní zástupce Nadine Furstové. Máte přesně hodinu, abyste uskutečnila výslech, jinak proti nám Kanál 75 vznese formální stížnost pro omezování osobní svobody.“

„Jen ať si to holka ještě chvíli užije.“ Eva natáhla paži k Peabodyová, vytáhla z kapsy uniformy její černé brýle a nasadila si je. „Přednost mají příbuzní Ráchel Howardové.“

Když Eva dorazila na Centrálu, toužila ze všeho nejvíc po sprše. Ta byla ovšem další v řadě věcí, které musely počkat. Namísto toho zamířila přímo do místnosti, které policisté říkají familiárně „obývák.“ Sloužila jako čekárna pro osoby, které měly být vyslechnuty, pro příbuzné, pro potenciální svědky, prostě pro všechny, kteří nepatřili přímo k podezřelým.

Byly tu křesla, stoly, automaty s občerstvením a několik holovizních obrazovek, které měly čekajícím ukrátit dlouhou chvíli. V současné chvíli se zde nacházelo jen několik lidí: Nadine, její tým a bystře vyhlížející muž v elegantním obleku. Eva usoudila, že má tu čest s právním zástupcem Kanálu 75.

Nadine okamžitě vyskočila na nohy. „A hele, kdo to k nám přišel na návštěvu!“

Právník, vysoký, štíhlý, s dlouhými, hnědými vlnitými vlasy a chladnýma modrýma očima jí položil ruku na rameno. „Raději to nechte na mně, Nadine. Poručíku Dallasová, jmenuji se Carter Swan a jsem právní zástupce Kanálu 75. V této chvíli hájím zájmy madam Furstové a jejích kolegů. Pro začátek mi dovolte, abych vás informoval, že vaše zacházení s mou klientkou – váženou pracovnicí holovizního zpravodajství – je zcela nepřípustné. Bez prodlení vznesu stížnost k vašim nadřízeným.“

„Jasně.“ Eva se k němu otočila zády a věnovala se jednomu z automatů na občerstvení. Káva, kterou jste zde mohli dostat, připomínala spíš bahno z louže na dobytčí farmě, ale Eva se rozhodla vzít zavděk i tím. „Madam Furstová,“ začala a zadala do automatu

svůj identifikační kód; v zápětí si ulevila neslyšnou nadávkou, když ji stroj obratem informoval, že její kredit je roven nule. „Madam Furstová je důležitým svědkem v případu vyšetřování závažného trestného činu. Byla požádána, aby se dobrovolně dostavila k výslechu, ale odmítla spolupracovat.“

Eva vrazila ruce do kapes a stejně zuřivě jako marně pátrala po drobných mincích nebo nákupních poukázkách. „V takové situaci bylo zcela nezbytné a naprosto v mé kompetenci rozhodnout, že vaše klientka bude dopravena sem. Jednala jsem přesně podle zákona, stejně jako jednala ona, když si sem povolala takového vyšňořeného panáka, jako jste vy, aby mi lezl na nervy. Takže, Nadine, teď potřebuju ty fotky.“

Nadine se posadila a zkřížila své dlouhé nohy. Upravila si loknu svých melírovaných blond vlasů a na tváři se jí objevil slabý úsměv. „Nejprve budeš muset mému právnímu zástupci ukázat platný soudní příkaz a hned, jak ověří jeho pravost, můžeme se bavit o fotografiích.“

„Přece tady na mě nebudeš zkoušet takové právní obezličky.“ Reportérčiny oči, zelené jako oči kočky, zaplály vztekem. „Ne? Tak se dívej.“

„Podle federálního i státního zákona,“ začal Carter, „není madam Furstová povinna odevzdat nic ze svého osobního či profesionálního vlastnictví bez soudního nařízení.“

„Já jsem se ti sama ozvala,“ pokračovala tiše Nadine. „Nemusela jsem. Mohla jsem odjet přímo do Delancey a rovnou začít s reportáží. Ale zavolala jsem ti. Z přátelství a kvůli respektu, který k tobě chovám, a ty, jen proto, že ses tam díky mně dostala jako první…“ Upřela pohled plný emocí na jednoho člena svého štábu. Zdálo se, že se pod ním srazil o několik čísel. „Pokusila ses mě z toho vyšoupnout. Ale tohle je moje reportáž!“

„Dostaneš tu svoji zatracenou reportáž. Já jsem zase strávila poslední půlhodinu v jednom hezkém rodinném domku v Brooklynu, s rodiči té dvacetileté holky. Musela jsem se dívat, co to s nimi dělá, když jsem jim řekla, že jejich dcera strávila celou tuhle idiotskou noc mrtvá v popelnici.“

Nadine opět pomalu vstala a Eva přešla místnost. Nyní stály čelem proti sobě.

„Kdyby nebylo mě, nikdy bys ji nenašla."

„Omyl. Třeba bych to nebyla zrovna já, ale někdo by ji našel určitě. Venku je čtyřicet stupňů, to znamená, že v recyklačním kontejneru, kde ležela tak pět, šest hodin, bude určitě kolem sedmdesáti… našli by ji, a dost rychle."

„Podívej, Dallasová," začala Nadine, ale Eva se nedala zastavit.

„Možná si to tak naplánoval, když ji tam cpal a když ti posílal ty fotky. Třeba mu dělá potěšení představovat si toho chudáka, který ji najde, a taky ty policajty, co se tam budou muset brodit a vytahovat ji ven. Máš představu, Nadine, co se v několika hodinách stane v takovém žáru s tělem?"

„To přece vůbec nesouvisí s tím, o čem se tu bavíme."

„Ne? Ukážu ti to, aby sis mohla sama udělat představu, jestli to souvisí." Vytáhla z kapsy multimediální diktafon, přešla k nejbližší počítačové jednotce a připojila ho. o několik vteřin později se na holovizním panelu rozzářila fotografie těla Ráchel Howardové ve stavu, v němž jej Eva našla.

„Bylo jí dvacet let a studovala pedagogickou fakultu. Přivydělávala si prodejem ve večerce. Ráda tancovala a sbírala plyšové medvídky." Eva přejela pohledem po panelu, po fotografii té hrůzy, v níž se proměnila Ráchel Howardová, a její hlas práskl jako rána bičem.

„Měla ještě mladší sestru, která se jmenuje Melissa. Rodiče si mysleli, že zůstala přes noc se spolužáky ve studovně, jak to jednou, dvakrát do týdne měli ve zvyku. Takže si vůbec nedělali starosti. Dokud jsem nezaklepala na jejich dveře."

Obrátila se k nim a zadívala se Nadine přímo do očí. „Její matka okamžitě zkolabovala, padla na kolena, jako když probodneš nafukovací figurínu. Až to tady skončíme, musíš si tam zajet se svým štábem, tam budeš mít úplnou žeň pro svoji reportáž. Tyhle věci přece letí, ne? A záběry takového utrpení určitě vykopnou sledovanost až do stratosféry!"

„Vaše argumentace je zcela nepřípustná," neudržel se už Carter, „a vaše jednání nesnesitelné! Má klientka –"

„Buďte prosím zticha, Cartere.“ Nadine sáhla do svého koženého kufříku pro složku. „Chci s vámi hovořit soukromě, poručíku.“

„Nadine, se vším důrazem vám doporučuji –“

„Sklapněte, Cartere. Najde se tu kousek privátu, Dallasová?“

„Určitě.“ Eva odpojila diktafon. „V mé kanceláři.“ Cestou na chodbu nepromluvily ani slovo, stejně jako na jezdícím pásu, který je odvezl vzhůru, do oddělení vražd.

Procházely mezi přepážkami, odkud se nejprve ozývaly početné pozdravy. Obě ženy však rázovaly bez ohlédnutí či odpovědi přímo k Evině kanceláři, takže se všechny pozdravy záhy změnily v tázavé pohledy.

Evina kancelář byla malá a spoře vybavená, s jediným úzkým oknem. Dallasová zavřela dveře, jednu židli si přitáhla ke stolu a druhou, špatně odpruženou, nechala Nadine.

Jenže Nadine se neposadila. To, co právě viděla a jak se nyní cítila, měla jasně vepsáno ve tváři. „Přece se známe. Víš, že nejsem žádný sup mrchožrout a určitě si nezasloužím, abys se mnou tak jednala a abys mi do očí říkala to, co před chvílí.“

„Asi ne, ale byla jsi to přece ty, kdo mi skočil po krku, když jsem tě nechtěla pustit k materiálu na reportáž, a pak ses vytasila s právníkem.“

„Nech si ty kecy, Dallasová! Ty jsi mě zabásla!“

„To tedy nezabásla. Zadržení pro potřeby výslechu není vazba. Tímhle ze sebe mediální hrdinku neuděláš.“

„Neříkám to kvůli žádné pitomé mediální exhibici!“ vykřikla Nadine a ve vzteku nakopla židli. Eva zcela chápala její agresivní naladění a ocenila i bezprostřední formu jeho vybití, i když ji letící židle udeřila do holeně.

„Zavolala jsem ti,“ vyštěkla Nadine. „Dala jsem ti vědět, že je něco ve vzduchu, i když to v tu chvíli vůbec nebyla moje povinnost, a ty? Ty jsi mě z toho pak úplně vyškrtla, nechala odvléct za katr a jednala jsi se mnou jak s poslední děvkou.“

„Vůbec jsem tě nevyškrtla, jen jsem se snažila dělat svoji práci, a předvést jsem tě nechala, protože jsi měla informace důležité pro vyšetřování a normálně se s tebou nedalo vůbec mluvit.“

„Tak se mnou se nedalo mluvit?!“

„Přesně tak. Kriste pane, dám půl království za kafe.“ Vyskočila na nohy a přešla kolem Nadine ke služebnímu AutoChefovi. „A já sama jsem taky moc neměla náladu na rozprávky, takže jsem vynechala náš obvyklý konverzační menuet. Ale za to, jak jsem s tebou jednala, se omlouvám, protože na to se vážně známe moc dlouho. Dáš si hrnek téhle břečky?“

Nadine otevřela ústa, potom je zase zavřela a vydala zvuk, jako když uniká pára. „Dám. Poslyš, kdybys mě jen trochu respektovala —“

„Nadine.“ Eva se otočila s kelímkem kávy v ruce. „Kdybych tě nerespektovala, tak bych ti bez řečí hodila na stůl soudní příkaz, když jsem za tebou přišla do obýváku.“ Na okamžik se odmlčela. „S tou stížností jsi to myslela vážně?“

Nadine usrkla kávy. „V té chvíli celkem ano. Ty fotky, které jsi chtěla – udělala jsem ti kopie, ještě než jsme se vydali do Delancey. Mimochodem, byli bychom tam dorazili podstatně dřív, kdyby Red cestou neťuknul jeden osobák.“ Vyňala z kufříku složku s fotografiemi.

„Oddělení elektronické detekce bude chtít prošťourat tvůj videofon, na který to poslal.“

„To mi došlo.“ Bylo zřejmé, že bouře se přehnala. Nadine s Evou stály proti sobě, dvě ženy, které jejich povolání otesalo k obrazu svému.

„Byla moc hezká,“ řekla Nadine. „Takový úsměv se hned tak nevidí.“

„Všichni to o ní říkali. Tady ji fotil, když byla v práci. Za ní je vidět vitrína s cukrovinkami. Tahle fotka bude… snad někde v metru, a u téhle vůbec nevím. Že by nějaký park? Každopádně jsou všechny úplně přirozené, nenaaranžované. Vsadím se, že vůbec nevěděla, kdo ji fotí.“

„Sledoval ji.“

„Možná, a teď tahle. Ta už je předpózovaná.“

Eva zdvihla poslední fotografii, zachycující Ráchel v křesle, s bílou zdí na pozadí. Měla překřížené nohy a ruce složené nad kolenem. Osvětlení bylo měkké, oku lahodící. Dívka měla na sobě

modré tričko a džíny, tentýž oděv, v němž ji Eva nalezla. Její tvář byla mladá a krásná, s růžovými tvářemi i rty. Avšak v jasné zeleni jejích očí bylo prázdno.

„Je už mrtvá, že? Když dělal tuhle fotografii, byla už po smrti."

„Pravděpodobně." Eva odsunula složku stranou a přečetla si vzkaz, který přišel s fotografiemi.

ONA BYLA PRVNÍ a JEJÍ SVĚTLO ZŮSTALO BEZ POSKVRNY. TAK BUDE ZÁŘIT NAVĚKY. NYNÍ ŽIJE SVĚTLO VE MNĚ STEJNĚ JAKO ONA SAMA. CHCETE-LI ZÍSKAT SCHRÁNKU, VYDEJTE SE DO DELANCEY. POVĚZTE SVĚTU, ŽE TOTO JE JEN POČÁTEK. NOVÝ POČÁTEK PRO VŠECHNY.

„Teď zavolám Feeneymu, ať sem někoho pošle vyzvednout tvůj telefon, a protože úplně přetékáme respektem jedna k druhé, nemusím tě extra upozorňovat, že jisté detaily, jako je třeba obsah této zprávy, se nesmí objevit v novinách dřív, než bude vyšetřování uzavřeno."

„Nemusíš, a ze stejného důvodu doufám zase já, že tě nemusím žádat, abys mě zahrnula do okruhu zasvěcených a v průběhu vyšetřování sem tam poskytla exkluzivní interview."

„Asi ne. Ale teď to po mně nechtěj, Nadine. Mám tolik práce, že nevím co dřív."

„Tak alespoň prohlášení! Něco, s čím můžu před lidi, aby viděli, že Policie státu New York jde tvrdě na věc."

„Můžeš jim říct, že vedení týmu, který případ vyšetřuje, sleduje všechna dostupná vodítka a že ani já, ani ostatní v tomto oddělení nestrpíme, aby někdo zacházel s mladou ženou jako s komunálním odpadem."

Když Eva osaměla, posadila se opět za stůl. Skutečně měla práce nad hlavu a její první pochůzka bude směřovat na forenzní, ale ještě předtím ji čekala jiná povinnost.

Navolila Roarkovo soukromé číslo, obdržela oznámení, že je nedostupný, a dřív, než mohla spojení přerušit, přijala hovor jeho sekretářka.

„Zdravím, Caro. Předpokládám, že právě nemá čas.“

„Zdravím, poručíku,“ usmála se mile Roarkova administrátorka. „Zrovna mu končí jednání, myslím, že by každou vteřinu měl být zase na lince. Jenom vás přepojím.“

„Nechci ho rušit…, ale sakra,“ ulevila si Eva, když ji Cara elektronicky odpálila zpět na Roarkovu linku.

Eva se neklidně ošila, když se z reproduktoru vyřinula série rychlých pípnutí. Potom se na displeji rozzářila Roarkova tvář. i když se usmíval, viděla Eva, že jej bezpochyby vyrušila.

„Poručíku, právě jste mě lapila.“

„Promiň, že jsem se neozvala dřív. Neměla jsem ani chvilku soukromí. Jak je, ehm, Summersetovi?“

„Ta zlomenina je vážná a on je hrozně podrážděný. Naražený loket a koleno, spolu s ostatními modřinami a výrony, to rozhodně neusnadňují. Dopadl opravdu tvrdě.“

„Jo. Podívej, já mu to nepřeju. Skutečně.“

„Hmmm. Nechají si ho tam do zítra. Když bude dost fit na domácí ošetřování, přivezu ho. Zpočátku nebude schopen se o sebe postarat, takže bude potřebovat pomoc, o to už jsem se postaral.“

„Myslíš, že bych mu měla taky něco…?“

Tentokrát se jeho úsměv zdál být veselejší. „Jako například?“

„Absolutně nemám páru. Jsi v pořádku?“

„Pěkně to mnou otřáslo. Když se něco stane člověku, kterého mám rád, občas prý reaguji nepřiměřeně. Nebo se to alespoň o mně říká, a Summerset je na mě za to, že jsem ho hodil felčarum – tak tomu říká – skoro stejně rozzlobený jako posledně ty.“

„Přes to se přenese.“ Eva se jej zatoužila dotknout a vlastním pohlazením vyrovnat ty vrásky obav, které se mu objevily na tváři. „Já už jsem ti to taky skoro odpustila.“

„Víš, ještě, než jsem poznal tebe, byl Summerset jediná lidská konstanta v mém životě. Když jsem ho viděl v takovém stavu, vyděsilo mě to k smrti.“

„Už jsem ti říkala, že ani doktoři nezvládnou udržet takového parchanta v nečinnosti moc dlouho. Teď už musím běžet a vůbec nevím, kdy se dostanu domů.“

„Tak to jsme dva. Díky za zavolání.“

Ukončila hovor, zavolala si ještě jednou a potom naskládala fotografie do tašky. Cestou ven se zastavila u kóje, patřící Peabodyové. „Peabodyová, jdeme.“

„Získala jsem rozvrh přednášek Ráchel Howardové.“ Peabodyová poklusávala, aby udržela tempo s Eviným krokem. „A taky seznam jejích přednášejících a jména všech spolupracovníků z té večerky. Ještě jsem je ale nestihla prověřit.“

„Uděláte to cestou do márnice. Zadejte heslo ‚fotografie‘ a ‚fotografické techniky.‘ Uvidíme, jestli se nám někdo vynoří.“

„To vám můžu říct rovnou. Fotografické techniky měla jako jeden z volitelných předmětů, a úplně v něm excelovala. Sakra, ta holka excelovala ve všem, do čeho se pustila. Byla to vážně hlavička…“ Cestou do garáže vyndala Peabodyová svůj kapesní počítač. „Kurzy fotografie měla vždycky v úterý večer.“

„To znamená, že včera večer taky.“

„Ano, madam. Její instruktorka se jmenuje Leeanne Browningová.“

„Procvakněte ji jako první.“ Když míjely garážové kóje, začichala Eva podezíravě kolem sebe. „Co to tady tak páchne?“

„Jako vaše asistentka a oblíbená společnice si dovolím prozradit, že vy.“

„Do háje.“

„Tohle by mělo pomoct,“ vyňala Peabodyová po chvilce hledání ze své brašny malý sprej.

Eva instinktivně ucukla. „Co to je? Nestrkejte mi to pod nos.“

„Dallasová, až vyjedeme do ulic, tak se v autě za chvíli nebude dát dýchat, ani když zapneme klimatizaci na plný výkon. Jste tím úplně načichlá. Až dorazíte domů, určitě to sako spálíte, což bude škoda, protože je vážně šik.“

Než Eva stačila uhnout, Peabodyová zamířila a zahalil ji obláček spreje. Eva zaječela a pokusila se uniknout, ale její pomocnice měla dobrou mušku.

„Vždyť to páchne jako… jako rozkládající se kytky!“

„Ten odér rozkladu dodáváte vy, madam.“ Peabodyová se naklonila blíž a zkoumavě nasála vzduch. „Ale už je to mnohem lepší. Z pěti metrů necítím teď skoro nic. Nebojte se, v márnici mají

určitě pořádně silnou dezinfekci," podotkla Peabodyová zvesela. „Můžete si do ní hupsnout a třeba vám půjčí i nějakou chemii na šaty."

„Už sklapněte, Peabodyová."

„Provedu, madam." Peabodyová zmizela v autě a ihned začala s prověřováním Leeanne Browningové. „Profesorce Browningové je padesát šest, z toho třiadvacet let pracuje na Columbijské univerzitě. Absolvovala homosexuální sňatek, její partnerka se jmenuje Angela Brightstarová a je jí padesát čtyři. Browningová bydlí v horním West Sidu, přechodné bydliště v Hamptons. Má čistý rejstřík. Její bratr žije v horním East Sidu. Je ženatý a má osmadvacetiletého syna. Rodiče jsou stále naživu, v důchodu a mají dvě sídla, jedno taky v horním East Sidu a druhé na Floridě."

„Podívejte se ještě na rejstřík té Brightstarové a jejích příbuzných."

„A hele, Brightstarová tu má skutečně malý škraloup," otočila se po chvilce Peabodyová k Evě. „Před dvanácti lety byla souzena za držení ilegálních substancí. Exotika, jen pro osobní potřebu. Dostala tři měsíce veřejných prací. Teď pracuje jako umělkyně na volné noze, studio má přímo v místě bydliště. Její bratr je čistý, rodiče taky, ale synovec už nám dvakrát přidělával práci. Ve třiadvaceti letech to bylo držení ilegálních substancí a minulé jaro zase přepadení, v současnosti žije v Bostonu."

„Možná by stálo za to promluvit si s ním osobně. Přidejte ho na seznam, podíváme se, jestli v poslední době navštívil naše půvabné město, a sežeňte mi rozpis přednášek profesorky Browningové, chci ji ještě dneska pořádně provětrat."

Eva kráčela po bílé chodbě městské márnice. Peabodyová měla pravdu, pomyslela si. Vážně tu používají silnou dezinfekci. Ne že by to moc pomáhalo. Ti, kteří tu nedobrovolně pobývají, zanechávají čichové stopy své přítomnosti v každém póru zdi, i v samotném vzduchu.

Podle popisu snadno našla cestu do pitevny a tam, na stole, spatřila tělo Ráchel Howardové ve společnosti forenzního specialisty, dr. Morrise. Přes svůj obvyklý, citrónově žlutý oděv měl přehozený žlutý plášť. Vlasy měl svázané do trojice ohonů, které mu

splývaly po zádech jeden přes druhý, a bůhvíjak dokázal, že ani v kombinaci s ochranným bílým čepečkem nevypadaly směšně.

Eva přistoupila k pitevnímu stolu. Okamžik, který pozorovala doktora při práci, jí stačil, aby stanovila příčinu smrti. Žádný pitevní nástroj by neprorazil tak drobný, pravidelný otvůrek, vedoucí skrz kůži přímo k srdci.

„Máte pro mě nějaký objev?“

„Jistě. Chleba vždycky padá namazanou stranou na koberec.“

„Ihned to zanesu do hlášení. Tahle rána šla přímo do srdce, že?“

„Přesně tak. Je to velmi rychlé a zcela čisté. Provedl to stilettem, staromódním sekáčkem na led nebo podobnou zbraní. Nechtěl žádné cavyky, žádný nepořádek.“

„Nechtěl? Byl to on? Našel jste stopy sexuálního násilí?“

„Mluvím o něm v mužském rodě, protože i slovo vrah je mužského rodu. Ne, nebyl zde žádný sexuální kontakt. Pár drobných modřin, které mohly být způsobeny neúmyslně při transportu. Žádné cavyky, žádný nepořádek,“ opakoval. „Ránu dokonce zalepil. Kolem otvoru jsem našel stopy adhezní vrstvy, pěkný, pravidelný kroužek. Zřejmě použil dermatomorfní náplast NuSkin, a když bylo všechno hotovo, zase ji odstranil. Ale mám tu ještě tohle.“ Uchopil Rachelinu ruku a otočil ji dlaní vzhůru. „Vidíte tu malou okrouhlou ranku? Sázím se, že ji způsobila jehla tlakové injekční stříkačky.“

„Nevypadala jako někdo, kdo si libuje v ilegálních drogách – a i kdyby, tak je spousta vhodnějších míst než dlaň. To znamená, že do ní něco napumpoval, nejspíš sedativum.“

„Uvidíme, toxikologický rozbor nám to ukáže. Kromě smrtelné rány nenese tělo stopy násilí. Přesto je tu však něco zajímavého. Velmi jemná pohmoždění zápěstí, levého kolena a pravého lokte. Podívejte se sama.“

Podal jí druhý pár mikrobrýlí.

„Že by stopy pout?“ zauvažovala Eva. „To je ale směšný způsob jak někoho spoutat.“

„O zábavičkách typu bondáž si můžeme popovídat jindy. Podívejte se pořádně.“

Eva si upravila brýle a naklonila se nad tělem. Teď to viděla jasně, byly to sotva znatelné tenké linie, modravě prosvítající skrze bledou pokožku.

„Nějaké dráty," poznamenal Morris. „Určitě ne provaz."

„Aby si ji napózoval. Použil dráty, aby držela v takové pozici, jakou si přál. Můžeme sledovat, jak drát obtáčel jedno zápěstí a byl provlečen pod druhým. Potom obě ruce upevnil ke koleni. Ano, zkřížil jí nohy a dalším drátem je zafixoval ke křeslu. Na fotografii nejsou dráty vidět, musel je vymazat při její úpravě."

Eva se narovnala a vyndala z kufříku jednu z fotografií. „Co tomu říkáte, když se podíváte tady na tu fotku? Mohlo to tak být?"

Morris si posunul brýle na čelo a chvíli důkladně zkoumal fotografii. „Takhle skutečně pózování funguje. Hmmm… takže on si fotografuje mrtvé. Kdysi dávno to býval docela rozšířený zvyk a začátkem našeho století se opět dostal do módy."

„Cože, zvyk?"

„Napózovat zemřelého do polohy, vyjadřující klid a mír, a potom ho zvěčnit. Pozůstalí si takové fotky schovávali ve zvláštním albu."

„Nikdy mě nepřestane udivovat, jaká banda úchyláků je ten náš druh."

„Já bych nesoudil tak tvrdě. Bylo to míněno jako útěcha a památka."

„Možná si chce taky uchovat památku," zamyslela se Eva. „Ale ještě víc touží po tom, abychom si my pamatovali jeho. Pospěšte si prosím s tím toxikologickým rozborem."

„Nebojte se, krásko, co nevidět se dočkáte."

„Zavražděná se nebránila, buďto nepoznala, že je v ohrožení, nebo nebyla schopna boje. To znamená, že buďto vraha znala a důvěřovala mu, nebo byla bezpečně znehybněná. Potom ji vrah odtransportoval na místo, kde pořídil tyto fotografie." Vložila obrázky zpět do kufříku. „Buďto byla už mrtvá, nebo ji vrah zabil právě v tom křesle – vsadím se, že tak to bylo – zalepil jí ránu, takže krev neprosákla skrz košili, potom si ji napózoval a zahrál si na umělce. Nakonec ji opět naložil, odvezl a nechal v kontejneru, právě přes ulici od místa, kde pracovala."

Eva přecházela sem a tam po místnosti. „Vrah by mohl být někdo z blízkého sousedství. Někdo, kdo ji pozoruje každý den, až se u něj probudí posedlost. Ne sexuální žádost, spíš maniakální obsese. Sleduje ji na každém kroku, tajně ji fotografuje. Občas zajde k ní do obchodu a jí to samozřejmě nepřipadá podezřelé. Chová se k němu přátelsky; možná jej zná jménem. Nebo třeba jen od vidění, z fakulty. Známá, důvěryhodná tvář. Snad jí nabídl odvoz domů nebo do školy. Každopádně ji dostal. Znala jeho tvář," opakovala si tiše pro sebe Eva, když ještě jednou prohlížela tělo, které kdysi patřilo Ráchel Howardové. „Znala jeho tvář a on znal její."

Eva zastavila policejní vůz u chodníku, před luxusním domem, v němž bydlela profesorka Browningová. Díky důkladné koupeli ve vaně márničního detoxu si připadala celkem svěží.

„A já si myslela, že učitelé jsou placeni ještě hůř než poldové," poznamenala při pohledu na přepychovou budovu.

„Jestli chcete, můžu provést standardní prověření jejích financí."

Eva vystoupila z auta, a když viděla, jak k ní spěchá domovní portýr, napřímila hlavu a opřela si ruku v bok.

„Obávám se, že zde nemůžete nechat… tohle," ukázal nejistým gestem na vůz.

„Tohle je služební vozidlo, a toto zde," strčila mu pod nos placku, „je policejní odznak, a protože já jdu právě sem, dovnitř, v záležitosti vyšetřování, můj vůz tu zatím musí zůstat."

„Hned za rohem je prostorné parkoviště. Bude mi potěšením ukázat vám cestu a –"

„Ve skutečnosti uděláte něco jiného: otevřete vchodové dveře, půjdete se mnou dovnitř a informujete profesorku Browningovou, že poručík Dallasová z newyorské státní policie s ní potřebuje mluvit. Potom se sem můžete vrátit a ukazovat lidem cestu třeba do Maroka, když vás to baví. Je to jasné?"

Zřejmě to bylo jasné, protože portýr odběhl ke vchodu a zadal bezpečnostní kód pro vstup. „Pokud vás profesorka Browningová očekávala, měla mne o tom informovat." Tvářil se přitom tak škrobeně a důležitě, že na něj Eva vrhla zničující pohled. „Víte, přesně stejného panáka, jako jste vy, mám doma. Řekněte mi, sdružujete se v nějakém klubu?"

Portýr si jen odfrkl a jeho prsty se roztančily po klávesnici. „Tady je Monty, paní profesorko. Je mi líto, že vás ruším, ale stojí tu u mě poručík Dallasová. Požaduje povolení ke vstupu. Ano, madam," pokračoval do mikrofonu, „viděl jsem její průkaz. Kromě toho ji doprovází uniformovaná policistka. Jistě, paní profesorko."

Otočil se k Evě, rty sevřené tak, že by mezi nimi neprostrčil ani proužek papíru. „Profesorka Browningová vás nyní přijme. Očekává vás v patnáctém patře. Prosím, nastupte si do výtahu."

„Dík, Monty. Jak to, že mě každý vrátný začne okamžitě nenávidět?" otočila se cestou k výtahu na Peabodyovou.

„Myslím, že vycítí, co si o nich myslíte. To máte jako s feromony. Samozřejmě, kdybyste se jen zmínila, že máte za manžela jistého Roarka, padli by všichni na kolena a začali vás zbožně vzývat."

„Tak to ať mě radši nesnáší," zavrčela Eva a nastoupila do výtahu. „Patnácté patro!" nařídila.

KAPITOLA 3

Dveře výtahu se otevřely v patnáctém poschodí, kde už čekal domácí android. Měl kulatou hlavu, černé vlasy sčesané vzad a nad horním rtem tenký knírek. Oblečen byl do formálního obleku, jaký Eva viděla v některém z Roarkových prastarých filmů. Sako bylo vepředu krátké, avšak na zádech přecházelo do dlouhých šosů, košile pod ním se zdála tuhá jako prkno a byla neskutečně bílá.

„Poručík Dallasová, předpokládám," oslovil ji měkkým hlasem s výrazným britským přízvukem. „Mohu vás poprosit o doklad totožnosti?"

„Jistě." Eva mu podala průkaz a pozorovala, jak z robotových očí vyšlehl tenký rudý paprsek a v podobě zářivé linky přejel po dokumentu. „Zajišťujete i zdejší bezpečnostní službu?"

„Jsem univerzální jednotka, poručíku," odpověděl android a s lehkou úklonou jí vrátil průkaz. „Prosím, následujte mě."

Ustoupil, aby mohly opustit výtah. Před nimi se rozkládal jakýsi vestibul či vstupní hala, na podlaze se leskly dlaždice z bílého mramoru a starožitné keramické nádoby u stěn přetékaly vkusně naaranžovanými květy.

Stála tu vysoká, bílá socha nahé ženy. Hlavu měla zakloněnou a rukama si pročesávala vlasy, jako by si je právě myla. I u jejích nohou ležely květiny.

Na zdech visely zarámované obrazy – fotografie i multimediální díla. Další akty, pomyslela si Eva, ale i tyhle jsou laděné spíš romanticky než eroticky. Rozptýlené světlo halilo postavy jako závoj. Android otevřel další dveře a s úklonou je uvedl do apartmá. Eva si řekla, že výraz apartmá tuto komnatu ani zdaleka nevystihuje. Obytný prostor byl překvapivě rozlehlý, plný barev, květin a měkkých, příjemných tkanin. Zdi zdobily další ukázky uměleckých reprodukcí.

Eva zaznamenala, že další dva výklenky s dveřmi jsou nalevo a napravo a ještě jeden přímo naproti. Evidentně se nedalo říci, že by Browningová s Brightstarovou bydlely v patnáctém patře – ono jim patřilo.

„Prosím, udělejte si pohodlí,“ vyzval je robot. „Profesorka Browningová se záhy dostaví. Mohu vám nabídnout nějaké občerstvení?“

„Díky, nic nepotřebujeme.“

„Bohatá rodinka,“ poznamenala Peabodyová na půl úst, když je android nechal o samotě. „Obě jsou na tom dobře, ale ta Brightstarová je vážně zazobaná. Ne tolik jako třeba Roarke, ale pořád to stačí, aby se v penězích mohla válet. Angela Brightstarová je hvězda první velikosti v galerii Brightstar v Madisonu. Což je doupě namyšlených avantgardních exhibicionistů, kteří se považují za umělce. Jednou jsme tam ještě s Charlesem byli na výstavě.“

Eva přistoupila k obrazu, sestávajícímu z cákanců barvy a žmolků látky. „Proč sakra nemalují baráky nebo něco takového,“ zavrtěla hlavou. „Prostě věci, které jsou skutečné?“

„Skutečnost je určena našimi smysly.“

Leeanne Browningová vstoupila do místnosti. Nedalo by se s dobrým svědomím říci, že přišla, napadlo Evu. Když má žena dobrý metr osmdesát, v pravém slova smyslu sošnou postavu a je oděna do blyštivých stříbrných šatů, pak vždy vstupuje.

Její vlasy sahaly až po pás a připomínaly vodopád slunečních paprsků. Její tvář nebyla o nic méně působivá, se širokými ústy a zřetelně vroubkovaným horním rtem. Výrazný nos směrem ke špičce uhýbal vzhůru a nad ním zářily jasné, veliké oči purpurového odstínu.

Evě došlo, že Leeanne Browningová stála modelem oné bílé soše ve vstupní hale.

„Odpusťte mi prosím tu úpravu zevnějšku,“ usmála se lehce, tak jako každá žena, která si je velmi dobře vědoma, jaký udělala dojem. „Právě jsem pózovala pro svou družku. Nyní se můžeme posadit, občerstvíme se něčím chladným a potom mi můžete povědět, co přivádí policii do mého obydlí.“

„Máte studentku jménem Ráchel Howardová?“

„Mám mnoho studentek.“ Usadila se na pohovku barvy vlčích máků s tak záměrnou elegancí, jako by usazovala jeden ze svých obrazů na zeď. Z každého jejího pohybu čišel podobný význam: pohleďte a vydechněte obdivem. „Ale máte pravdu, znám Ráchel. Je

to ten druh studentky, kterou si každý profesor snadno zapamatuje. Je mladá, zapálená a učení ji baví. Můj předmět si zvolila jen jako doplněk, ale přesto odvádí dobrou práci.“

Usmála se pomalým, uvolněným pohybem rtů. „Doufám, že se nedostala do nějakých problémů…, ačkoliv musím připustit, že podle mého názoru mohou mladým dívkám občasné problémy jen prospět.“

„V tomto případě asi sotva, profesorko Browningová. Ráchel je mrtvá.“

Působivý úsměv zmizel, jako když mávne proutkem, a Leeanne se narovnala. „Mrtvá? Ale jak k tomu došlo? Vždyť je… byla ještě dítě! Stala se nějaká nehoda?“

„Ne. Kdy jste ji viděla naposledy?“

„Na přednášce, včera večer. Proboha, myšlenky mi úplně víří.“ Přitiskla si prsty ke skráním. „Rodney! Rodney, přineste nám něco studeného! Ani nevíte, jak nesmírně mě ta tragédie mrzí,“ otočila se k Evě.

Blazeovaná, koketní póza umělkyně se vytratila z její tváře. Ruce bezvládně spustila do klína, potom je zdvihla v gestu bezmocného odmítnutí. „Nemohu tomu uvěřit. Skutečně, něčemu takovému nelze uvěřit. Jste si jistá, že jde skutečně o Ráchel Howardovou?“

„Naprosto. Jaký jste spolu měly vztah?“

„Tuctový, jako mezi profesorkou a studentkou. Viděla jsem ji jednou týdně a potom každou druhou sobotu v měsíci, kdy jsem pořádala semináře. Měla jsem ji ráda. Jak jsem už říkala, byla inteligentní a zapálená, a tak mladá, krásná, s celým životem před sebou. Takové studenty potkáváte na univerzitě každým rokem, ale Ráchel byla přece jen o stupínek chytřejší, její zájem byl o poznání opravdovější a její osobnost přitažlivější. Dobrý Bože, to je ale příšerné. Stalo se to při přepadení? Snad nějaký její přítel?“

„Víte, že by měla přítele?“

„To skutečně nevím, o jejím osobním životě mi toho mnoho známo není. Vzpomínám si, že ji jednou po přednášce vyzvedával jakýsi mladík. Ale ona byla vždycky obklopena přáteli, u takové dívky to není nic divného. Několikrát jsem ji však potkala na katedře

ještě s jiným hochem – zaujalo mě to, protože spolu tvořili tak půvabný pár. Mladá naděje americké společnosti. Děkuji vám, Rodney," pokývla, když robot postavil na stolek podnos s trojicí sklínek naplněných pěnivou, růžovou tekutinou.

„Mohu pro vás ještě něco udělat, madam?"

„Ano, vyřídil byste prosím paní Brightstarové, že s ní potřebuji mluvit?"

„Zajisté."

„Vzpomínáte si, že by se Ráchel zmínila o někom jménem Diego?" pokračovala Eva.

„Ne. Namouduši, nebyly jsme důvěrné přítelkyně. Znala jsem ji jako studentku a utkvěla mi v paměti díky svému vzhledu a své vitalitě. Ale o tom, co dělala mimo školu, nic nevím."

„Paní profesorko, můžete mi říci, co jste dělala včera večer, po přednáškách?"

Leeanne zaváhala a povzdychla si. „Předpokládám, že jde o jednu z těch otázek, které jsou prostě nevyhnutelné." Zdvihla svou skleničku. „Zamířila jsem přímo domů, takže jsem sem dorazila asi dvacet minut po deváté. Daly jsme si s Angie pozdní večeři a rozprávěly jsme o práci. Dnes nemám na rozvrhu žádné přednášky, proto jsme zůstaly vzhůru téměř do jedné. Poslouchaly jsme hudbu, potom jsme se milovaly a nakonec byl čas jít spát. Ani jedna z nás dnes ráno nevstávala před desátou a doposud jsme vůbec nebyly venku. Je zatracené horko a Angela pracuje v ateliéru."

Posunula se na pohovce a napřáhla paži, protože do místnosti vešla Angela Brightstarová. Měla na sobě modrý pracovní plášť do půli lýtek, pokrytý duhovým vzorem skvrn od nejrůznějších barev. Její vlasy se vlnily v drobných kudrlinkách barvy portského vína a v současné chvíli byly nahoře sepjaty a převázány splývavým šátkem.

Její tvář byla drobná, s jemnými rysy, růžovými ústy jako u dětské panenky a nepřítomnýma šedýma očima. Vypadalo to, že se její maličká postava musí v záhybech pytlovitého pláště ztratit.

„Angie, jedna z mých studentek byla právě zabita."

„Ale drahoušku," uchopila Angie její ruku a nedbajíc barvy na plášti, usedla vedle ní na pohovku. „Která? a jak k tomu vlastně došlo?"

„Mladá dívka, určitě jsem ti o ní vyprávěla. Jmenovala se Ráchel Howardová.“

„Nemohu si vzpomenout. Jména nikdy neudržím v hlavě.“ Přitáhla si Leeanninu dlaň k tváři a přivinula se k ní. „Vy jste od policie?“ obrátila se na Evu.

„Ano, poručík Dallasová.“

„Podívejme, tohle jméno si pamatuji. Hloubala jsem nad ním od chvíle, kdy vás Monty ohlásil, ale nějak mi nikam nezapadalo. Malujete?“

„Ne. Madam Brightstarová, řekla byste mi prosím, v kolik hodin se včera večer vrátila profesorka Browningová z práce domů?“

„V odhadu času taky nejsem nejlepší. Tak třicet minut po deváté?“ Pohlédla na Leeanne, jako by čekala, zda její odhad potvrdí. „Prostě někdy tou dobou.“

Ne, tady není žádný motiv, pomyslela si Eva. a neozvala se ani její lovecká intuice – alespoň prozatím. Otevřela kufřík, ze složky vybrala jednu z momentek, zachycujících Ráchel a s očekáváním ji podala profesorce Browningové.

„Co si myslíte o té fotografii, paní profesorko?“

„Je to Ráchel.“

„Ach, jak mladé a půvabné děvče,“ pronesla Angie. „Takový krásný, svěží úsměv.“

„Mohla byste mi sdělit, jakým dojmem na vás ta fotografie působí? Myslím profesionálně?“

„Ach, ano.“ Leeanne se zhluboka nadechla a naklonila hlavu ke straně. „Vlastně je dost dobrá. Ten, kdo ji dělal, uměl dokonale využít hry světla a barev. Také má hezký úhel záběru a kompozice je čistá, ne přeplácaná. Ukazuje její mládí a vitalitu a zaměřuje se na ni tak důsledně, že diváka okamžitě zaujme čistota a svěžest jejího úsměvu – zrovna jako se to stalo tady Angii. Takový dojem jste měla na mysli?“

„Ano. Je možné udělat takový snímek, aniž by o tom váš model věděl?“

„Ale jistě, když máte dobrý fotografický instinkt…“ Odložila obrázek a zadívala se na Evu. „Ty fotografie pořídil vrah, že?“

„Snad.“

„Cože? Ona byla zavražděna?“ Angie objala Leeanne kolem krku. „To je ale příšerné. Jak mohl někdo ublížit tak mladičké, sladké dívence?“

„Sladké…?“ opakovala tázavě Eva.

„Jen se jí podívejte do tváře. Pohleďte na její oči.“ Angie zavrtěla hlavou. „Přece je to vidět. Její tvář je samotný obraz nevinnosti.“

Když je o chvíli později výtah odvážel zpět do nižších sfér, vyvolala si Eva v paměti další fotografie zavražděné – jaká byla zaživa, a co se z ní stalo potom. „Snad mu šlo právě o tohle,“ mumlala si pro sebe. „Chtěl získat její nevinnost.“

„Vždyť nebyla znásilněná.“

„Jeho motiv nebyl sexuální. Spíš… spirituální. Její světlo zůstalo bez poskvrny,“ připomněla si Eva. „Mohl tím myslet její duši. Neexistovala kdysi nějaká pověra, že vám fotografie může ukrást duši?“

„Taky jsem to slyšela. Poručíku, kam vlastně máme namířeno teď,“ zajímala se Peabodyová.

„Přece na univerzitu.“

„Bomba. To tam určitě bude hromada kluků k sežrání.“ Eva ji přejela bezvýrazným pohledem, ale Peabodyová jen pokrčila rameny. „Jsme přece dospělí lidé. To, že mezi mnou a McNabem existuje oddaný vztah –“

„Nechci slyšet žádné podrobnosti o vašich oddaných, dospělých záležitostech, v nichž figuruje McNab,“ odbyla ji Eva. „Mám z toho husí kůži.“

„…jenom proto,“ nedala se odradit Peabodyová, když míjely vstupní bránu kampusu, „se přece nepřestanu dívat po ostatních frajerech, ne? Každá ženská, která má oči, se ráda podívá na hezkého kluka. No dobře, vy možná ne, protože vedle toho, co máte doma…“

„Možná bych vám měla připomenout, že jsme se sem vydaly vyšetřovat vraždu, ne házet očima po hejnu intelektuálně založených zajíčků.“

„Jistě, ale já zvládám spoustu úkolů najednou. Což mi připomíná, že bychom si snad mohly dát něco pořádného k jídlu. Tak budeme moci zároveň vyšetřovat, sytit tělo i házet očima."

„Nebude žádné házení. Od této chvíle se házení očima ve kterékoliv fázi vyšetřování přísně zapovídá."

Peabodyová se zatvářila nešťastně. „Dneska jste velice krutá."

„Ano. Ano, já vím." Eva se nadechla žhavého vzduchu a usmála se. „A dělá mi to zatraceně dobře."

Zpráva o náhlé násilné smrti vyvolala množství různých reakcí. Slzy byly jen jednou z nich. Potom, co si Eva promluvila s půltuctem Racheliných přátel a profesorů, měla dojem, že tolik slz pohromadě by ji mohlo spláchnout a odnést pryč.

Seděla právě na kraji postele ve společné ložnici. Napadlo ji, jak je tu všechno malé a natěsnané. Skříň, dvě postele, dva stoly a dva šatníky. Každičké volné místo bylo pokryto vrstvou věcí, které si Eva pro sebe označila jako „neidentifikovatelné holčičí krámy". Na zdech se skvělo množství plakátů, kresbiček a poliček s disky a dívčími hračkami. Přehozy na postelích byly růžové jako poleva na dortu, zatímco zdi se zelenaly odstínem máty. Celé místo dokonce i vonělo jako cukrárna a Evin žaludek na tuto výzvu odpověděl kručením.

Peabodyová neměla s tím jídlem špatný nápad.

Na kavalci proti ní seděly dvě studentky, objímaly se jako zamilovaný pár, společně kvílely a ronily nekonečné proudy slz.

„To nemůže být pravda. To přece nemůže být pravda." Eva nedokázala rozpoznat, která z nich obstarává slovní doprovod, ale všimla si, že čím déle dávaly průchod svému žalu, tím dramatičtější byl jejich projev. Nakonec Eva usoudila, že si to zřejmě velice užívají.

„Vím, že je to tvrdé, ale musím vám položit několik otázek."

„Já nemůžu. Já prostě nemůžu!"

Eva si masírovala kořen nosu, aby uvolnila narůstající přetlak, který pociťovala. „Peabodyová, podívejte se prosím támhle do té lednice, jestli najdete něco k pití."

Peabodyová se poslušně spustila na všechny čtyři a otevřela minichladničku. Našla v ní několik plechovek dietní coly. Dvě z nich otevřela a podala dívkám. „Vezměte si, napijte se a vydýchejte to. Jestli pro Ráchel chcete něco udělat, musíte si promluvit tady s poručíkem. Ráchel by to přece na vašem místě zvládla, ne?“

„Určitě, určitě,“ zalkala ta menší, blonďatá, s rudými skvrnami na tvářích a kapičkou u nosu a hlasitě usrkla z plechovky. „Ráchel by pro kamarádku dokázala cokoliv!“

Tmavovlasá Randa stále bědovala, ale zůstalo jí alespoň tolik instinktivní praktičnosti, že odněkud vytáhla papírové kapesníčky a vtiskla je své spolubydlící do dlaně. „Plánovaly jsme, že s námi příští semestr bude bydlet. Ráchel chtěla zažít studium i s bydlením na koleji, víte. Šetřila si na to, a když rozdělíte náklady na třetiny, vážně se to vyplatí.“

„A teď už se nikdy nevrátí…,“ zabořila blondýnka tvář do kapesníčků.

„No tak, Charlene. Zkuste se uklidnit.“

Dívka zdvihla oči k Evě. „Charlie. Každý mi říká Charlie.“

„Takže, Charlie, musíš se sebrat a pomoct nám. Kdy jsi Ráchel viděla naposledy?“

„Včera večer, v bufetu. Zašly jsme si tam na večeři, Ráchel potom čekala ještě přednáška z Fotografických technik. Pozvala jsem ji, protože mám stravenky a ty se prostě nedají vyčerpat.“

„Kolik bylo hodin?“

„Kolem šesté. Potom jsem měla rande se svým klukem, setkali jsme se v osm. Takže jsme s Ráchel večeřely a ona potom odešla na přednášku, a teď už ji nikdy, nikdy neuvidím.“

„Peabodyová,“ pokynula Eva ke dveřím.

„Dobře, Charlie,“ poplácala Peabodyová dívku po rameni. „Nepůjdeme se teď projít? Trocha vzduchu vám udělá jen dobře.“

„Nic mi neudělá dobře, už nikdy, nikdy!“

Přesto se však nevzpírala, když ji Peabodyová vedla pryč.

Když za nimi zapadly dveře, Randa se vysmrkala. „Ona za to nemůže. Byly si vážně blízké, a Charlie žije divadlem.“

„Myslíte jako předmětem studia, nebo se tak projevuje její osobnost?“

Jak Eva doufala, Randiny rty sebou cukly ve slabém úsměvu. „Asi obojí. Ale mně samotné taky připadá, že už se z toho nikdy nevzpamatuji, a jako bych už nikdy neměla myslet na nic jiného.“

„To přejde. Máte pravdu v tom, že na to nikdy nezapomenete – ale překonáte to. Vím, že vy, Charlie a spousta dalších spolužáků, se kterými jsem se bavila, jste měli Ráchel moc rádi.“

„Ji měl rád každý, kdo ji poznal,“ popotáhla Randa. „Byla prostě typ člověka, se kterým vám hned všechno připadá krásnější. Víte, jak to myslím?“

„Ano, vím,“ souhlasila Eva. „A najdou se lidé, kteří na někoho takového začnou žárlit. Nebo jej kvůli jeho vnitřní kráse začnou rovnou nenávidět. Nenapadá vás, jestli mohl někdo chovat takové pocity vůči Ráchel?“

„To vážně ne. Víte, studovala zatím jen dálkově, ale přesto měla spoustu přátel. Byla chytrá. Vážně moc chytrá, a přitom se nevytahovala.“

„A co někdo, kdo by k ní chtěl mít bližší vztah, než jí samé přišlo vhod?“

„Myslíte nějakého kluka?“ Randa se zhluboka nadechla. Její mysl nyní pracovala a slzy na tvářích díky tomu pomalu usychaly. „Scházela se tu s několika. Ale nikdy s žádným nespala, v tom byla opravdu zásadová a pevně rozhodnutá nevlítnout do toho dřív, než s ‚tím pravým.‘ Když na ni někdo tlačil, obrátila to v žert a snažila se všechno udržet v přátelské linii. No a pokud se to nepovedlo, tak se s ním prostě přestala stýkat.“

„Zmínila se někdy o chlapci jménem Diego?“

„Aha, tenhle,“ pokrčila nos Randa. „Pěkný dáreček. Hispánec, přilepil se na ni v klubu. Jednou se od něj nechala pozvat na večeři, byli v nějaké mexické restauraci. On tvrdil, že mu prý patří. Zkoušel na Ráchel ty své triky, a když ho odpálila, moc nadšený z toho nebyl. Potom se za ní vypravil sem, do areálu, ale skončilo to hádkou, protože se mu vysmála. Stalo se to, řekla bych, před několika měsíci.“

„Pamatujete si jeho příjmení?“

„Ne. Byl celkem malý a měl trochu moc vlasů, nejspíš transplantace. Neustále nosil takové ty kovbojské boty s nízkým podpatkem. Ale tancovat tedy uměl.“

„Víte ještě o někom, kdo se u Ráchel pokoušel uspět?“

„Vlastně ano, ještě Hoop. Jackson Hooper. Dělá tu asáka, to jako asistenta, učí anglickou literaturu. Další dáreček, tentokrát v bílém vydání. Ten pokládá holky jako kuželky, jenže Ráchel mu na takovou hru jednoznačně kašlala. Šel do ní dost nekompromisně, neustále se za ní táhl. Ne, že by se zrovna plížil křovím,“ upřesnila Randa. „Prostě se vždycky náhodou objevil zrovna tam, kam měla Ráchel namířeno, a ihned kolem ní začal křepčit. Evidentně poprvé zažil, že by mu nějaká holka dala košem, a nechtěl se s tím smířit – nechtěl si pokazit skóre.“

„Sledoval ji jenom v prostoru kampusu nebo i mimo univerzitu?‘“

„Ráchel říkala, že za ní několikrát přišel i do toho obchodu, kde prodávala. Jenom se tam tak poflakoval a dělal na ni oči. Myslím, že ve skutečnosti z toho Ráchel měla docela legraci.“

„Povězte mi, Rando, kdy jste ji viděla naposledy?“

„Nešla jsem včera na večeři, protože jsem se musela učit. Ráchel říkala, že se tu po přednášce staví. Občas to tak dělávala. Jako externí by tu asi večer neměla zůstávat, ale nikomu to nevadilo. Každý byl spíš rád, když s ní mohl prohodit pár slov. Když se pak neukázala, usoudily jsme, že se rozmyslela a zamířila radši domů. Vlastně jsem nad tím moc nepřemýšlela.“

Dvě čerstvé slzy se zablyštěly na jejích tvářích. „Ani na ni jsem nemyslela. Charlie byla pryč a já jsem měla pokoj jen pro sebe. Nanejvýš jsem si občas pochvalovala, jak je tu krásné ticho a klid na učení, a právě v tu dobu Ráchel někde umírala.“

Jacksona Hoopera našly o několik ložnic dál. V okamžiku, kdy jim otevřel dveře, poznala Eva, že zlá novina se už stačila rozšířit. Jeho tvář byla bledá a rty se mu chvěly, potom stáhl ústa do bezvýrazné tenké linie.

„Jste policajtky.“

„A vy jste Jackson Hooper. Rády bychom si s vámi na chvíli promluvily.“

„Dobře.“ Rukou si pročísl rozcuchané, sluncem zesvětlené vlasy a ustoupil, aby mohly projít.

Jackson Hooper byl vysoký, s atletickou postavou, jakou získáte buďto pravidelným cvičením nebo díky značným investicím do kúry komplexní svalové stimulace. Protože zde pracoval jako pomocný přednášející, jeho pokoj byl dokonce ještě menší než ložnice děvčat a penězi zřejmě zrovna neoplýval, přikláněla se Eva k první možnosti.

To znamená, že je silný, má sebekázeň a motivaci.

Jeho tvář byla ostře řezaná, s bezvadnou pletí, modrýma očima a výraznou spodní čelistí – prostě americký hoch jedna radost. Bylo jasné, že žádnou ze svých „trofejí“ nemusel dlouho přemlouvat.

Když vešly, klesl do otočného křesla, přistaveného u pracovního stolu a unaveným gestem jim ukázal na postel. „Dozvěděl jsem se to asi před deseti minutami. Měl jsem zrovna mít přednášku a cestou mi to řekli. Takže dneska žádné učení nezvládnu.“

„Vy jste s Ráchel chodil?“

„Několikrát jsme si spolu vyšli.“ Na okamžik zaváhal, potom si protřel obličej, jako by se probíral z dlouhého spánku. „Někdo vám to řekl, že? Vždycky se najdou lidi, kteří rádi povídají o druhých. Ano, chtěl jsem s ní být častěji a přiznávám, že jsem ji chtěl dostat do postele. Ale to padla kosa na kámen.“

„Což vás muselo pěkně dožrat,“ podotkla Eva a přejížděla pohledem po zarámovaných fotografiích, které visely na zdi. Všechny zachycovaly Jacksona Hoopera v nejrůznějších pózách. Pěkný oltářík vlastní domýšlivosti, pomyslela si Eva.

„Ano, to je pravda. Obyčejně nemám problémy, když chci dostat holku do postele. Víte, jsem v tom velmi dobrý,“ dodal bez zaváhání. „Trochu mě vztekalo, že zrovna na Ráchel nic nezabírá. Potom už se mnou dokonce ani nechtěla chodit, když jsem ji zval večer ven. Z toho jsem byl spíš zmatený než naštvaný.“ Ukázal na fotografie na stěně a blýskl po Evě filmovým úsměvem. „Co by chtěla víc, ne?“

„Ráchel na to zřejmě měla jiný názor.“

„Přesně tak. Proto jsem byl navztekaný a rozpačitý, ale nakonec mě to začalo fascinovat, víte? Říkal jsem si, jaká strategie asi nakonec uspěje? A čím to vlastně je, že zrovna Ráchel takhle odolává? Tak jsem tím byl nakonec úplně posedlý, do prdele práce," zaklel a složil tvář do dlaní.

„Chodil jste za ní, kde se dalo."

„Jako domácí robot. Jak jsem zjistil, že má namířeno do klubu, nebo třeba do knihovny, hned jsem si našel důvod, abych se tam taky ukázal. Stepoval jsem kolem obchodu, kde prodávala, jen abych s ní mohl prohodit pár slov. Od svého spolubydlícího jsem si půjčil skútr a nabízel jsem jí, že ji po práci hodím domů. To mi klidně dovolila. Sakra, vůbec nic si ze mě nedělala."

„Hádali jste se?"

„Párkrát jsem na ni vyjel, ale ona se vždycky maximálně rozesmála. Co jsem s tím měl dělat? Každá jiná by mě poslala do háje, ale Ráchel se jen smála. Myslím, že jsem ji miloval." Paže mu bezmocně klesly. „Snad to vážně tak bylo. Jak se to vlastně pozná?"

„Kde jste byl včera v noci, Hoope?"

„Chtěl jsem ji po přednášce odchytit a přemluvit, aby se mnou zašla na kafe nebo na pizzu. Prostě někam. Ale zasekl jsem se, pár mladasů se rozhodlo, že si uspořádají amatérský boxerský zápas, a já je musel od sebe roztrhávat. Když jsem konečně vypadl, byla už pryč. Uháněl jsem do metra, říkal jsem si, že ji možná ještě chytím, a když se mi to nepovedlo, zajel jsem do Brooklynu, tam, kde bydlí. Jenže v jejím okně se nesvítilo, a Ráchel vždycky rozsvěcí hlavní světlo ve svém pokoji, když se vrátí domů. Čekal jsem tam asi hodinu, nevím přesně. Potom jsem si zašel na pivo a ještě jsem se tam vrátil, ale když v okně byla pořád tma, řekl jsem si, že na to už kašlu a vrátil jsem se sem."

„V kolik hodin jste se vrátil?"

„Nejsem si jistý, myslím, že byla skoro půlnoc."

„Viděl vás někdo?"

„To vážně nevím. Byl jsem naštvaný a dost jsem se litoval. S nikým jsem se nebavil."

„Ani se svým spolubydlícím?"

„Ten dovádí se svojí kočkou, která bydlí někde ve městě. Poslední dobou je víc u ní než tady na koleji, a když jsem se vrátil, tak tu samozřejmě zrovna nebyl, a ještě než se zeptáte, tak já jsem Ráchel neublížil. Já ne.“

„Do kterého podniku jste si zašel na to pivo?“

„Byl to nějaký bar, pár bloků od stanice metra,“ mávl Hooper rukou, aby naznačil směr, kterým leží Brooklyn. „Nepamatuji si, jak se to tam jmenovalo.“

„Tyhle fotky dělal profesionál,“ ukázala Eva na fotografie visící na zdi.

„Cože? Ano, to je pravda. Sem tam se věnuji modelingu, celkem to nese. Víte, píšu divadelní hru. Jednou bych se chtěl divadelní dramaturgii věnovat profesionálně. Jenže to se musíte pořádně uskrovnit. Takže si přivydělávám, kde se dá. Jako přednášející asistent, kolejním dozorem, i tím modelingem. Loni jsem získal osvědčení jako licencovaný společník, ale zklamalo mě to. Nikdy předtím mě nenapadlo, že by sex mohl člověku připadat i jako práce – a pěkně nudná práce.“

„Máte vlastní fotoaparát?“

„Ano, někde ho tu…, ale proč?“

„Říkala jsem si, jestli i vy sám občas fotografujete?“

„Nechápu, jakou to má souvislost… aha, Ráchel a její přednášky z Fotografických technik.“ Hooper se slabě usmál. „Škoda, že mě to nenapadlo. Jako asistent jsem mohl dohlížet právě na tu část kampusu, kde se odehrávaly, a počkat si tam na ni.“ Potom úsměv z jeho tváře zmizel. „To bych tam včera večer býval byl včas, a třeba by odešla se mnou.“

„Připište ho na seznam horkých kandidátů,“ pobídla Eva Peabodyovou cestou zpět k autu. „Měl motiv, prostředky i příležitost. Procvaknem ho trochu do hloubky, uvidíme, co nám vyleze.“

„Mně se zdálo, že ho to vážně zdrtilo.“

„Jistě, zdrtilo ho, že se vyskytla holka, která se mu vysmála, která okamžitě neklesla na kolena a nežebrala o jeho božský penis, a která se ani před svými kamarádkami netajila s tím, že mu dala košem.“

Eva vklouzla na sedadlo auta. „Náš krasavec disponuje egem o velikosti Saturnu, jako model má i přístup k potřebnému vybavení a klidně se může vyznat ve fotografických technikách. Věděl, kde bydlí, kde pracuje a znal její zvyky i denní rozvrh. Ona se ho neobávala, protože věřila, že ho dokáže vždycky zvládnout. Takže se na něj pořádně a pěkně zblízka podíváme."

Eva nastartovala vůz a zamířila zpět na Centrálu, protože usoudila, že nastal čas projít a roztřídit všechna vodítka, v kanceláři už na ni čekala zpráva z toxikologického vyšetření Ráchel Howardové. Alespoň že nevěděla, co se s ní děje, řekla si Eva, když pohledem přelétla hlášení. Se všemi těmi opiáty v těle musela být úplně mimo.

Takže vrah ji napustil trankvilizéry, zamyslela se a opřela se do svého starého křesla. Předtím, než ji odvezl, nebo cestou? Každopádně musel mít k dispozici auto. Další možnost je, že ji někam nalákal, do bytu či ateliéru. Musel mít zabezpečené úplné soukromí, a až tam jí podstrčil drogy.

Jestli to bylo takhle, museli se znát. Ráchel byla příliš inteligentní na to, aby se nechala kamkoli nalákat od cizího člověka.

Vrah sám napsal, že Ráchel „byla první". Přesto dokonale připravil celou akci, krok za krokem. Nejprve musel svou oběť zvolit, potom ji pozoroval a zvěčnil na svých fotografiích. Zachytil její mládí a vitalitu, kterou chtěl jen pro sebe, a také toužil po její nevinnosti.

V devět hodin vyšla ze třídy. Čekal na ni? Ráchel jej zpozorovala a usmála se, tak jak to uměla jen ona. Snad jí nabídl, že ji sveze domů, ale ona jej odmítla, jdem se s holkama ještě podívat na nějaké učení, ale stejně dík… Několik jejích spolužaček potvrdilo, že měla v plánu zůstat na koleji a společně s nimi se do noci učit.

Vrah si nemohl dovolit, aby si jej někdo všiml. Jak ji tedy dokázal odlákat? Nějak ji doběhl, něco na ni nahrál, usoudila Eva.

Musí to být dobrý herec. Na univerzitu přišel určitě pěšky, takže mnohem snáz splynul s davem. Potom ji nějak přiměl, aby s ním odešla a nastoupila do jeho auta. Nemohl riskovat a jet s ní městskou dopravou.

Ví, že její fotografie – které on sám pořídil – budou zítra na síti i v televizi a pravděpodobně ji rychle identifikují. Takže žádné metro, žádný autobus, žádné taxi. Soukromé vozidlo.

Ale proč se rozhodla s ním jet?

Eva začala skládat dohromady hlášení a přitom doufala, že se některá fakta nenadále spojí a zrodí se z nich životaschopná teorie.

Stolní komunikátor zapípal.

„Dallasová.“ Na displej připlula tvář kapitána Feeneyho, i dnes výrazem nejvíc ze všeho připomínal neprávem zbitého basseta. Eva si všimla drobečků v koutku jeho úst a naklonila se blíž k displeji.

„Vy tam máte dánské sušenky?“

„Bohužel ne,“ otřel si kapitán ústa hřbetem ruky. „Právě došly.“

„Jak to, že vy, co čarujete s elektronikou, fasujete vždycky cukroví a skutečné pečivo, a my ve vraždách se musíme spokojit náhražkami jako poslední pochůzkář?“

„Jsme intelektuální elita. Co dodat? Dodělali jsme ten Nadinin komunikátor.“

„No a…?“

„Nic, co by nám nějak zvlášť pomohlo. Fotky i text odeslal z veřejně přístupného počítače v jednom z těch klubů, které slouží k tancování, pití a randění. Poslal je se zpožděním, chvilku po šesté ráno, ale nafoceny byly už kolem druhé. Potom tam prostě zašel a připojil se na síť. Udělal to nejspíš osobně a asi mu vůbec nezáleželo na tom, jestli ho někdo uvidí, v tuhle noční hodinu bývá na podobných místech narváno. Chlápka, co si jen zaskočí na pivo a přitom se na chvíli připojí na síť, si zaručeně nikdo pamatovat nebude.“

„Stejně se tam podíváme. Kde to je?“

„Jmenuje se to ‚Kavárna Scenerie‘.“

„Bum ho.“

„Tobě to něco říká?“

„Je to klub, kam Ráchel chodívala. Díky, rychlá práce.“

„Vždyť jsem říkal, elita. Právě díky tomu dostáváme dánské sušenky.“

„Alespoň někdo,“ zavrčela Eva a přerušila spojení.

Otevřela přihrádku a zkoumavě se zahleděla dovnitř. Nenašla žádné dánské sušenky, vlastně zde nezbýval ani drobeček. Má tedy na výběr mezi Supertyčinkou z automatu, nebo se odváží dát si něco k jídlu přímo v klubu.

Ať tam vaří jakkoliv, zaručeně to nebude horší než Supertyčinka.

„Peabodyová, jdeme do akce."

„Právě jsem se chystala na tenhle sendvič," pozdvihla Peabodyová zabalený kus potravy.

„V tom případě se vám právě naskytla nádherná příležitost jak demonstrovat svou schopnost zvládnout spoustu úkolů najednou. Můžete zároveň jíst a řešit případ."

„To vůbec nesvědčí zažívání," namítla Peabodyová, ale zároveň schovala sendvič do brašny a chopila se plechovky pomerančového džusu.

„Elektronická detekce odhalila, odkud vrah odeslal Nadine ty fotky."

„Já vím. McNab už mi o tom řekl."

Eva se protlačila davem policistů k výtahu a zkoumavě se zadívala své pomocnici do tváře. „Právě jsem ukončila hovor s kapitánem Feeneym, shodou okolností McNabovým nadřízeným, a já jsem zase vaše nadřízená. Kdopak asi mou asistentku pověřil, aby probírala detaily mého případu s jedním z kapitánových detektivů?"

„Tak nějak na to přišla řeč – mezi mlaskavými zvuky," usmála se Peabodyová, potěšena tím, jak se Eviny oči obrátily vzhůru, „…a neodmyslitelnými sexuálními narážkami."

„Jakmile uzavřeme tenhle případ, požádám o nového asistenta. Budu mít jedinou podmínku – nesmí mít vůbec žádný sexuální pud, a vás nechám přeložit do archivu."

„Au. Teď jste se mě vážně dotkla, takže se mi vůbec nechce dělit se o tenhle sendvič."

Eva vydržela deset vteřin. „Jaký to je druh?"

„Můj druh."

Ve skutečnosti obsahoval sendvič kousky náhražkové šunky utopené v náhražkové majonéze. Eva se pokusila nevnímat umělou příchuť a silou vůle žvýkala, potom hmátla k Peabodyové pro

plechovku oranžády a pokusila se spláchnout poslední vzpomínku na dvě sousta, která vyžebrala. „Propána, Peabodyová, jak můžete pít tuhle hrůzu?“

„Představuji si, že je náramně osvěžující, a kromě toho se báječně hodí ke křehkým sušenkám, které jsem si přinesla jako zákusek.“ Ze své brašny vyňala drobný balíček a s výrazem eskamotéra jej otevřela.

„Dejte mi tu zatracenou sušenku, nebo vám něco provedu. Vy víte, že jsem všeho schopná.“

„Má hrůza z vaší moci se téměř vyrovná lásce, kterou k vám chovám, madam.“

Ve druhém patře parkoviště, přímo u pěšího pruhu, objevila Eva volné místo a stočila vůz na rampu takovou rychlostí, že se Peabodyové celý oběd v žaludku nebezpečně zhoupl.

Eva si delikátním pohybem ometla drobečky z košile. „Chytrolíni si vždycky naběhnou.“

„Tak jak to, že vy pokaždé ze všeho vybruslíte,“ zamručela si pro sebe Peabodyová.

KAPITOLA 4

V denních hodinách veškeré aktivity v klubech utichaly a klientela se omezovala na chudáky a budižkničemy, kteří si navozovali představu bujného společenského života tak, že bez ustání civěli na sportovní přenosy či holografickou reprodukci živé hudby.

Místnost byla vybavena stříbřitými kójemi s terminály, tak natěsnanými u sebe, že i ten nejstydlivější ťulpas měl zaručený přímý kontakt s jednou či dvěma sousedícími zadnicemi, pokud sem ovšem zavítal v době plného provozu.

Holografická kapela právě preludovala vláčnou, tichou melodii, podbarvenou měkkými tóny kytar, ševelivým doprovodem kláves a tklivým vokálem. Zpěvačka měla na sobě černý dres, který ladil se stejnou, pouze o něco lesklejší, barvou její kůže. Jediný ostrůvek odlišného odstínu představovaly její vlasy, které zářily výraznou signální červení, zakrývaly jí většinu obličeje a vlnily se v rytmu textu písně, hovořícím o zlomeném srdci a ztracené mysli.

Klientelu tvořili především muži, z největší části osamělí, a protože se nikdo neobtěžoval ohlédnout za Peabodyovou a její uniformou, usoudila Eva, že případný zátah by v tomto podniku neodhalil ani tolik ilegálních substancí, aby naplnily kapsičku místního skřítka.

Propletla se až k centrálnímu pultu, který se líně otáčel.

Všimla si dvou obsluhujících, číšníka a servírky, ovšem druhá jmenovaná byla android. Eva se bez váhání rozhodla pro méně půvabné, zato však dýchající pohlaví.

Číšník byl oděn podle místní poslední módy – volná košile v tónech západu slunce, v boltci levého ucha duhovou sadu mnohobarevných kroužků a na temeni hlavy snop bodlin, natužených z jinak obyčejných hnědých vlasů.

Měl široká ramena, dlouhé paže a šířil kolem sebe auru solidní vyrovnanosti, která napovídala, že ví, jak s odpolední klientelou nejlépe vycházet. Jeho tvář byla tak bledá, že jen málo scházelo, aby vypadala přímo nezdravě.

Eva ho odhadovala na pětadvacet až třicet, v civilu zřejmě graduální student, knihomol, který si svůj skromný obolus vydělává obsluhou pípy a tlacháním se stálými zákazníky.

Vzápětí si přestal hrát s malou počítačovou sestavou na baru a věnoval Evě mírně nepřítomný úsměv. „Co pro vás můžu udělat?“

Eva mu po leštěném povrchu barového pultu poslala svůj odznak a fotografii, z níž se usmívala Ráchel Howardová. „Říká vám ta tvář něco?“

Špičkou prstu si přitáhl fotografii k sobě a studoval ji s velikým soustředěním. Eva si pomyslela, že tu asi nepracuje nijak dlouho.

„Ale jasně že říká. Tohle je přece… no, jak jen se… Rebecca ne, Roseanne taky ne… Ráchel? Jména skoro nikdy nezapomínám. Je to Ráchel, že jo? Vídám ji tady pomalu víkend co víkend. Dává si vždycky…“ zavřel oči, jako v hlubokém transu, „jo, Toreadora. To vezmete půl napůl oranžádu a citronádu a kopnete do toho panáka grenadiny. Hele, doufám, že nemá průšvih?“

„Ano, bojím se, že má. Vy si pamatujete jména a oblíbené pití všech svých hostů?“

„U štamgastů, co jsou tu pořád, si to pamatuju. Zvlášť když je to taková kočka jako Ráchel. Moc hezky se usmívá a je v pohodě.“

„Kdy jste ji tu viděl naposledy?“

„To vám přesně neřeknu. Víte, já nemakám jen tady. Ale naposled, co jsem tu byl a viděl jsem ji… že by tenhle pátek? Pátky vždycky dělám od šesti do půlnoci. Koukněte se, u nás se vždycky chovala parádně a nebyly s ní problémy. Jen se tu občas ukázala s kamarádkama. Zabraly si stolek, poslouchaly muziku, tancovaly a občas si hrály tady s klávesama. Ráchel je hodná holka!“

„Nevšiml jste si, že by ji tu někdo obtěžoval?“

„Nijak zvlášť. Jak už jsem povídal, je fakt hezká, takže po ní kluci občas vyjížděli. Občas si s nima zaflirtovala, občas je odpálila, ale vždycky slušně. Tady se to po devátý obvykle dost rozjede, hlavně o víkendu. Je tu spousta těch, co se vydali na lov, ale Ráchel nikdy, ta tu vždycky měla kamarádku nebo hned celou skupinu. Rozhodně nehledala povyražení na jednu noc. To se pozná.“

„Aha. Hm. Znáte chlápka jménem Diego?“

„Moment…," obrátil oči vzhůru a svraštil obočí jako v maximálním soustředění. „Zdá se mi, že ho mám. Prcek a na první pohled lovec. Naparoval se, kudy chodil. Celkem dobře to vytáčel na parketu a rozhazoval kolem sebe prachy, takže jen málokdy odcházel sám."

„Odešel někdy společně s Ráchel?"

„Do prdele, to ne!" Číšník se otřásl. „Teda sorry. Chtěl jsem říct, že nebyl její typ. Odpálkovala ho. Předtím s ním tancovala, ale to ona tancovala s každým a vážně to nedělala kvůli balení. Teď když o tom mluvíte, se mi zdá, že to na ni možná ještě párkrát zkusil, ale měl smůlu. Zrovna jako Joe Úžasňák."

„Joe?"

„Kluk z koleje, pěkná rampa, občas ji sem sledoval. Vypadal jako prototyp amíka z plakátu. Zdálo se, že ho trochu štve, když Ráchel tancuje s jinejma."

„Jak se jmenujete?"

„Steve." Zdálo se, že je spíš zaražený než nervózní. „Steve Audrey."

„Máte vynikající pozorovací talent, Steve, že ano?"

„Nojo, už to tak bude. Když děláte v baru, tak sledujete cvrkot. Jednou, dvakrát, je to jako koukat na seriál, den po dni, akorát že za to dostáváte prachy."

Je to tak, usoudila Eva. Vážně to nedělá dlouho. „Máte tady bezpečnostní kamery?"

„Jasně," pohlédl někam vzhůru a do rohu. „Když zrovna fungujou. Ne že by se na nich dalo něco poznat, když to tu všechno poskakuje. Jakmile odpípne devítka, začne laserová show, muzika se změní, potom to tu všechno bliká a víří. Ale vážný problémy tu nemíváme. Jsou tu většinou studenti z univerzity a baliči. Chodí si sem zatancovat, jen tak se flákat nebo se vyfotit."

„Vyfotit?"

„Jasně, máme tu šest fotobudek. Znáte to, tam se můžete nacpat s fůrou kamarádů a nechat si udělat potrhlou fotku, která se hned tady na počítači vytiskne. Nemáme licenci na poskytování sexuálních služeb, takže to musí všechno zůstat košer. Taky tu nenajdete

hodinový pokojíky. Jak vám říkám, fakt to tady žije, ale nic drsnýho. Dýško je tu sice dojemný, ale práce pohodová.“

„Budu potřebovat záznamy z vašich kamer za posledních čtyřiadvacet hodin.“

„Šmarjá. To vážně nevím, jestli vám můžu dát. Chci říct, že tu jen pracuju. Asi byste se měla domluvit se šéfem, akorát že ten se tu neukáže před sedmou. Takže… ehm, madam…“

„Jsem poručík.“

„Jo. Poručíku, já tu dělám barmana a nic víc. Většinou přes den, celkem tak dvacet hodin do tejdne. Povídám si s lidma, a když mají problémy s připojením nebo s fotobudkou, pomůžu, jak můžu. Ale nemůžu tu nic rozhodovat.“

„Já ano,“ poklepala Eva na odznak. „Buďto to můžeme udělat přes soudní příkaz a já to vyřídím s vaším manažerem. Druhá možnost je, že mi ty disky dáte hned, a já vám jménem policie státu New York vystavím oficiální potvrzení. Výsledek bude stejný, jenže ta první možnost zabere mnohem víc času – a já nerada ztrácím čas, když vyšetřuji vraždu.“

„Vraždu?“ Z barmanovy bledé tváře se vytratily i poslední zbytky barvy. „Někoho zabili? Koho? Že to nebyla Ráchel! Proboha ne, Ráchel ne.“ Ucukl rukou od fotografie, která ležela na baru a učinil pohyb, jako by si chtěl chránit hrdlo. „Ona je vážně mrtvá?“

„Pouštíte si tu na těch veleobrazovkách někdy něco jiného než sportovní přenosy?“

„Cože? Jo, občas večer hudební filmy.“

„Zprávy tu asi nejsou moc v kurzu.“

„To vážně ne. Víte, jsou hrozně depresivní.“

„Výstižně řečeno. Tělo Ráchel Howardové bylo nalezeno dnes ráno. Někdy této noci byla zavražděna.“ Eva se společensky naklonila k barmanovi. „Co jste dělal dneska v noci, Steve?“

„Já? Já?!“ Přes tvář mu přelétl výraz hrůzy. „Nedělal jsem nic. Teda, chci říct, jasně že dělal. Každej něco dělá. Pracoval jsem tady tak do devíti, potom jsem šel domů. Cestou jsem si někde dal pizzu a potom jsem koukal na telku. Měl jsem za sebou osmihodinovou šichtu a chtěl jsem prostě oraz, no ne? Podívejte, dám vám ty disky a uvidíte, že jsem byl tady.“

Bleskurychle zmizel za barem.

„Pizza a televize mu alibi nezajistí," podotkla Peabodyová.

„Ne. Ale zato dostaneme rychleji ty záznamy."

Eva se toho dne dostala domů už dvě hodiny po oficiálním konci své pracovní doby. Považovala to za mimořádný úspěch. Když projížděla branou, říkala si, že ještě tak dvě hodiny práce ji dnes samozřejmě čekají, jenže to všechno už se dá zvládnout z domácí kanceláře.

Eva si pomyslela, že jejich domovu to v létě sluší nejvíc, ale hned na to zavrtěla hlavou. Tenhle palác vypadá úžasně v každém ročním období, ve dne i v noci. Jenže v tom, jak rozlehlá kamenná stavba čněla k modré letní obloze, bylo skutečně něco víc. Obklopovalo ji moře šumící zelené trávy, ostrůvky barev, tvořené okrasnými zákoutími a místa, kde chladivý stín, vrhaný korunami stromů, hladil zemi. Zázračná říše, království soukromí a pohodlí vytržené z městské zástavby.

Jak vzdálená a neskutečná se zdá ta přelidněná čtvrť a odpadový kontejner, v němž skončila svou pouť Ráchel Howardová.

Podle svého zvyku Eva zaparkovala těsně před vchodem a potom chvíli jenom seděla a bubnovala si prsty na volant. Dnes ve vstupní hale nespatří číhajícího Summerseta a neuslyší od něj sarkastickou poznámku o tom, že přichází pozdě k večeři. Tím pádem odpadá i Evina jedovatá odpověď. Teď když se nad tím zamyslela, musela si přiznat, že ji to mírně rozladilo.

Také se nikdo nebude rozčilovat, že nechala auto před vchodem, místo aby s ním zajela až do garáže. Nechybělo mnoho, a byla by je díky tomu sama přeparkovala.

Ale na druhé straně, člověk by neměl podléhat takovým iracionálním popudům.

Nechala vůz na svém místě a zamířila žhavým vzduchem ke svěží atmosféře domova.

Chtěla se obrátit k monitoru, aby zjistila, kde se v domě nachází Roarke, když tu zachytila slabé tóny hudby. Šla po nich jako po stopě, a tak v salonku nalezla Roarka.

Seděl v jednom ze svých oblíbených přepychových starožitných křesel, oči měl zavřené a v ruce svíral sklenku vína. Pohled na Roarka, který úplně a beze zbytku vysadil, byl tak neobvyklý, že Evu až bodlo u srdce. Potom se jeho oči otevřely v záblesku modři, a když se usmál, veškerá energie se mu vrátila. „Zdravím, poručíku.“

„Jak to jde?“

„Líp než ráno. Dáš si víno?“

„Jasně. Počkej, naliju si sama.“ Přešla ke stolu, na němž zanechal láhev, a naplnila další sklínku. „Už jsi tu dlouho?“

„Ne, vlastně ne. Jen pár minut.“

„Večeřel jsi?“

Roarke stáhl obočí do stříšky a v očích mu zablesklo veselí. „Jestli se dá špitální strava považovat za jídlo, tak ano, a co ty?“

„Něco jsem splašila a troufám si tvrdit, že nemocniční kuchyně se může směle měřit s každodenním menu policejní centrály. Byl jsi navštívit našeho dvorního šaška a akrobata v jedné osobě?“

„Vzpomíná na tebe se stejnou vřelostí.“ Roarke usrkával své víno, pozoroval Evu přes okraj sklenky a čekal.

„No dobře, dobře,“ uvelebila se Eva v nejbližším křesle. „Jak se mu daří?“

„Na to, že se dneska ráno skutálel ze schodů, to docela jde. Zlomil si nohu, jako kdyby to byla suchá větev, a natrhl vazy v rameni. Nic z toho se nemuselo stát, kdyby se obtěžoval použít pitomý výtah.“

Opět zavřel oči a poťukával prsty na opěrku křesla. Po chvilce je zase otevřel. Eva uvažovala, jestli se takhle uklidňuje i v případech, kdy se musí vyrovnávat s její vlastní výbušnou povahou.

„Hmmm. Nohu mu narovnali a zafixovali laminosádrou a říkají, že bude jako nová. Zřejmě šlo o jednoduchou zlomeninu. To rameno ho bude zlobit déle. Je mu osmašedesát, dneska ráno jsem si na to nemohl vzpomenout. Člověk by řekl, že radši pojede výtahem, když má plnou náruč všech možných krámů, a proč se tahal s ložním prádlem, to prostě nepochopím – měl přece jet na prázdniny!“

„Nebude to tím, že je to tvrdohlavý zapšklý parchant, který si vždycky musí všechno udělat sám a po svém?“

Roarke se zasmál téměř vesele a napil se vína. „Ano, to ho celkem vystihuje.“

A ty ho miluješ, pomyslela si Eva. Jako by to byl tvůj otec – a on jím vlastně ve všech podstatných věcech byl.

„Takže ho zítra přivezeš domů.“

„Určitě. Ještě teď mě brní uši z jeho spravedlivého rozhořčení, že jsem ho tam nechal přes noc. Zdálo by se, že jsem ho dal uvrhnout do hadí jámy, a přitom má soukromý pokoj v nejlepší nemocnici, jakou kdy v tomhle zatraceném městě postavili. K čertu s tím, na takovéhle reakce bych už přece měl být zvyklý.“

Roarke se zdvihl z křesla a zamířil ke stolu, kde stála láhev vína. Eva sešpulila rty. „Vsadím se, že jsi se mu nezapomněl zmínit, jak se chovám já, když mě občas šoupneš do nějakého špitálu. Tak mě napadá, co kdybychom se se Summersetem spojili a taky ti někdy zařídili ozdravný pobyt pod dozorem felčarů? Třeba by nás to konečně sblížilo.“

„Jaká kouzelná představa.“

„Dneska jsi měl mizerný den, viď, fešáku?“ Eva odložila sklenku a vstala.

„Zítřek bude taky stát za to. Summerset není vůbec nadšený vyhlídkou, že se mu tu bude další týden motat zdravotní sestra z domácí péče.“

„To mu nedokážu zazlívat. Cítí se pitomě, vykolejeně a je naštvaný, a odnášíš to ty, protože tebe má nejradši.“ Eva vzala z Roarkovy ruky sklenku vína a postavila ji stranou. „Já to přece dělám taky tak.“

„Podle toho, jak zboulovaný občas jsem, mě oba musíte přímo milovat.“

„Myslím, že u mě to tak asi bude,“ objala jej kolem krku a přitiskla se k němu.

„Chceš mě snad vytrhovat z mé temné nálady?“

„Zatím nevím,“ políbila jej lehce na rty. „Působí to na tebe tak?“

„Zdá se,“ odpověděl, položil jí dlaně na boky a přitáhl si ji blíže. „Jako by se projasňovalo.“

Eva se zahihňala a potom Roarka kousla. „Jsme tu sami. Čím začneme?“

„Pojďme vyzkoušet něco úplně nového, co nás ještě nikdy nenapadlo.“

Odtáhla se a zkoumavě se mu zahleděla do očí. „Jestli jsme to ještě nezkoušeli, musí to být anatomicky neproveditelné.“

„Ty jsi tak přízemní,“ přitáhl si ji k sobě a políbil ji na špičku nosu. „A právě to na tobě miluju. Myslel jsem třeba tanec tady v salonku.“

„Budiž, pro začátek to nezní špatně,“ usoudila Eva a zahoupala se v jeho náručí. „V mých erotických fantaziích jsme ale při tanci neměli nic na sobě.“

„K tomu se dostaneme.“ S viditelnou snahou se uvolnit zabořil tvář do jejích vlasů. Tohle jsem potřeboval, napadlo ho. Ji jsem potřeboval. Abych se měl koho držet, komu se otevřít. „Vůbec jsem se nezeptal, jak ses dneska měla ty.“

Eva se pomalu nechávala unášet melodií a rytmem. „Zhruba stejně skvěle jako ty.“

Chtěla se jej zeptat na Browningovou a Brightstarovou. Pravděpodobně je znal nebo o nich alespoň slyšel. Mezi takovou sortou lidí se občas pohyboval a jakékoliv další zprávy jí mohly poskytnout výhodu v dalším pátrání. Jenže to teď mohlo počkat a také to bude muset počkat, dokud Roarka neopustí všechno napětí a neodplyne zpět, do hlubin jeho osobnosti.

„Povím ti to později.“

Políbila jej na tvář a hledala si cestu ke rtům. S hlubokým, hrdelním zvukem vyjadřujícím rozkoš, mu zajela prsty do vlasů a použila veškeré své umění, aby jej svedla.

Všední starosti jej opustily a z celého světa zůstala jen ona. Teplo, které se měnilo v žár, ospalá touha, jež se záhy změní v hladovou potřebu. Eva postupovala v drobných kruzích a intimní tanec polibků a dotyků se pomalu zintenzivňoval, opájel a vzrušoval.

Její ústa se přisávala s větší a větší dychtivostí a potom přišla chvíle, kdy mu strhla z ramen sako a začala rozepínat košili.

Líbal ji na krku a zdálo se mu, jako by slyšel hudbu v prastarém rytmu krve, který pulzoval v jeho žilách. Jeho srdce tlouklo jen pro ni a on věděl, že tak tomu bude navěky. Eva zápolila s knoflíčky jeho

košile a nedala se rozptýlit ani ve chvíli, kdy jí svlékal její vlastní sako.

Sama z něj vyklouzla a začala jej něžně kousat do nahých ramen.

„Jsi nějak napřed," upozornil ji.

„Tak se snaž." S nevšední rychlostí mu rozepnula kalhoty a zajela pod ně rukou.

Pulz mu vylétl a dech se zatajil, bohužel zrovna v okamžiku, kdy se pokoušel rozepnout Evin zbraňový postroj, i když správně stiskl upínací přezku, zapletly se popruhy do Eviny částečně rozepnuté košile. „Ale sakra!"

Eva se v rámci vášnivého polibku přidušeně zasmála, ale její ruce mu nedopřály ani chvilku oddechu.

Cítila, jak jeho srdce buší proti jejímu a vnímala i to, jak se Roarke snaží získat kontrolu nad situací. Jenže tentokrát jej nenechá, dnes jej přemůže a rozpustí v sobě samé, tak, aby nevnímal nic než ji a žár ve svých žilách.

Znala tu touhu, která se v něm probouzela – stejně jako v ní – a věděla, že bude nabírat sílu a horkost, dosáhne na hranice bolesti a nakonec ovládne celý svět, až zmožené tělo bude žebrat o milost.

To byl dar, který jí přinesl on, který přinesli jeden druhému.

Svezli se na podlahu a váleli se po koberci, chtivé ruce strhávaly šaty, přejížděly po vlhké kůži, ústa hledala ústa.

Chtěla v něm probudit divoké, brutální zvíře a dokonale znala jeho tělo i se slabostmi a silou, takže věděla, jak jich využít. Proti jeho síle nasadila svou a v zápětí cítila, jak Roarkovo vzrušení zesiluje a v jeho dechu zaslechla své jméno.

Bral si ji hrubýma rukama, jak po tom toužila, a jeho dravá ústa se vrhla na její ňadra. Vybičoval ji až k onomu magickému předělu, a přece už v té chvíli toužila po pokračování.

Když ji popadl za zápěstí a znehybnil její ruce, nevzpírala se mu. Na chvíli jej nechá při představě, že je pánem, podvolí se jeho touhám, dokud oba nedosáhnou uspokojení. Prohnula se jako luk, nabídla těm hladovým ústům celé tělo, zachvívající se poryvy rozkoše.

A když pocítila, že se do ní už už chystá vniknout, rychle a obratně jako had se převalila, takže si vyměnili pozice. Nyní ovládala ona jeho a svým tělem jej přitiskla k zemi.

„Kam tak pospícháš?“

Jeho dech zněl přerývaně a v modrých očích mu plála šílená touha. „Evo!“

„Jen počkej, co s tebou provedu.“

Drtivě se mu přisála k ústům.

Bylo mu, jako by se jeho tělo změnilo v jeden velký nerv a Eva jej bez milosti zaplavovala extází. Kůže se leskla potem, srdce bušilo do hrudního koše jako uvězněná bestie a hukot krve v uších se změnil na ohlušující řev, a stále jej nepouštěla ze sevření.

Slyšel sám sebe, jak vykřikuje její jméno, a potom samovolně přešel do gaelštiny, sám nevěděl, zda pro kletbu, či modlitbu.

Když se pak nad ním vztyčila a její lesklé tělo zalila rudá záře paprsků zapadajícího slunce, všechna slova jej opustila.

Jejich prsty se spojily a jejich těla splynula.

Prohnula se vzad a její tělo utvořilo dokonalý oblouk nadzemské energie, vibrující souhlasně s jeho touhou.

Zahleděla se mu do očí a její rytmus nabral rychlost.

Roarka opustily smysly i vědomí a zůstal jen čirý cit, mocnější než jakákoliv bariéra v jeho duši. Svět potemněl a on neviděl nic než její tvář a tmavé oči, vpíjející se do jeho zraku.

Pak světlo zhaslo, nepředstavitelná rozkoš jej zasáhla jako střela a z jeho útrob se vyřinul proud žhnoucí lávy.

Eva sklouzla na koberec vedle něj a oba se dosud chvěli. Hukot v jeho uších pomalu ustával, a tak zaslechl, jak i Eva lapá po dechu.

Příjemné zjištění, pomyslel si. Nejsem sám, kdo si připadá jak po seanci pod parním válcem.

„Je nějaká tma,“ vypravil ze sebe nahlas.

„To proto, že máš zavřené oči.“

Roarke pro jistotu zamrkal. „Ne, vážně je tma.“

Eva zabručela a s patrnou námahou se převalila na záda. „Je to tak.“

„To je legrace, máme tu v domě kvantum postelí a přitom nejčastěji skončíme na zemi.“

„Je to takové bezprostřednější a živočišnější.“ Přejela si rukou po otlačených zádech. „A taky drsnější.“

„To rozhodně. Mám ti poděkovat, že jsi splnila svou povinnost, jak se na manželku sluší?“

„Slovo ‚manželka‘ odmítám v jakékoliv formě, ale můžeš mi poděkovat za to, že jsem ti vyšukala mozek z hlavy.“

„A to bez nadsázky.“ Srdce mu stále ještě letělo, ale dech se téměř ustálil. „Takže díky moc.“

„Rádo se stalo.“ Rozkošnicky se protáhla. „Teď si musím dát sprchu a potom přijde na řadu případ, který se dneska vynořil.“ Počkala asi tak dvě vteřiny. „Zajímalo by tě to?“

Roarke chvilku neodpovídal, jen důkladně studoval vzor na stropě. „Když jsi přišla domů, zaručeně jsem vypadal pěkně sjetě. Teď jsem zpocený jak myš, převálcovaný přízemním sexem, a ty mi dobrovolně nabídneš, že ti můžu pomoct s případem. Řekni mi, napadá tě nějaký alternativní výraz pro slovo ‚manželka‘?“

„Dávej si bacha, kámo.“

Když se posadila, pohladil ji láskyplně po zádech.

„Strašně rád ti pomůžu se sprchováním, miláčku, ale potom už se musím věnovat své vlastní práci, která bohužel nepočká. Ty dnešní patálie mě stály pěkných pár políček v pracovním plánu. Co kdybys mi o tom něco řekla teď hned, než se na dalších několik hodin naše cesty nezvratně rozdělí?“

„Dobře. Univerzitní studentka, po večerech si přivydělávala prodejem ve večerce,“ začala Eva, když se sháněla po rozházeném oblečení. „Minulou noc ji někdo zabil jediným bodnutím do srdce a její tělo nacpal do odpadového kontejneru v Delancey, přesně naproti místu, kde pracovala.“

„Drsné.“

„Bude hůř.“

Cestou po schodech vzhůru, do sprchy, mu pověděla o fotografiích i o vzkazu, který obdržela Nadine. Uvědomila si, jak jí pomáhá, když si může všechny kroky a fakta, týkající se případu, projít znovu a nahlas – zejména, je-li jejím posluchačem člověk s vynikajícím smyslem pro detail.

A Roarkovi nikdy žádný detail neušel.

„Byl to někdo, koho znala a komu věřila,“ poznamenal.

„Jiná možnost asi nezbývá. Vůbec se nebránila.“

„Musel být schopný dokonale splynout s prostředím univerzity,“ pokračoval Roarke a sáhl po ručníku. „I kdyby ho – nebo ji – někdo spatřil, jak se potlouká kolem kolejí, nic podezřelého by v tom neviděl.“

„Ten vrah – ať už je to muž, nebo žena – je náramně opatrný.“ Eva se ze zvyku postavila do sušicího boxu a nechala kolem sebe proudit horký vzduch. „Je metodický,“ zvýšila hlas. „Pořádkumilovný. Dokonale si všechno naplánuje. Až doktorka Mirová sestaví jeho profil, určitě mi řekne, že náš vrah má stálé zaměstnání, Pravidelně platí všechny účty a nedělá problémy. Rád fotografuje, čemuž se věnuje buďto jako nadšený amatér, nebo profesionálně.“

„Ještě jsi se opomněla zmínit o jedné věci,“ dodal Roarke, když Eva vystoupila z proudu horkého vzduchu. „Neřekla jsi mi, že právě teď hledá další oběť.“

„Neřekla, protože nehledá.“ Eva si rukou upravila vlasy a zamířila do ložnice. „Oběť číslo dvě už si dávno vybral, a už také nafotil její první snímky.“

Eva si vybrala starší šedivé kalhoty a tričko bez rukávů. „Možná, že nám ten klub pomůže. Jsem zvědavá, co vypadne ze záznamů bezpečnostních kamer a taky z osobních složek personálu.“ Ohlédla se přes rameno. „Nepatří ti ta Scenerie náhodou?“

„Nic mi to neříká,“ odvětil bezstarostně a navlékl si čistou košili. „Mám několik takových klubů, jenže většina z nich stojí hned vedle nějaké školy nebo u studentských kolejí. Mají to blíž a já mám z toho větší profit.“

„Hm. Studoval jsi někdy na univerzitě?“

„Ne. Já a škola, to nikdy nešlo k sobě.“

„O mně platí totéž. Necítím se tam volně, je to jako na jiné planetě, a proto mám strach, že mi něco unikne, něco, co by třeba bývalého absolventa ihned trklo. Vezmi si třeba tu profesorku. Proč vůbec přednáší o fotografických technikách? Peníze nepotřebuje ani omylem, a jestli se chce zabývat fotografováním, má i spoustu jiných možností.“

„Neříká se, že lidé, kteří neumí nic, čím by se mohli uživit, učí druhé?“

Eva po něm střelila bezvýrazným pohledem. „Když nic neumíš, jak to můžeš učit ostatní?“

„Nemám nejmenší představu. Tak ji třeba prostě přednášení baví. Lidem se to stává.“

„To je pro mě další záhada. Pořád se tě někdo na něco vyptává, dožaduje se odpovědí na různé otázky, chce, abys mu potvrdil jeho výmysly a tak. Musíš se vypořádat s bandou nenapravitelných blbečků, geniálních blbečků a nafoukaných šmejdů, a to všechno proto, aby ještě s čerstvým diplomem dostali práci, která jim vynese několikanásobek toho, co dostáváš ty za to, že je na ni připravíš.“

„Napadá mě, že něco velice podobného by se dalo říct o policajtech.“ Lehce se špičkou prstu dotkl důlku v její bradě. „Jestli stihnu vyřídit své dnešní úkoly dřív, než ten případ vyřešíš, tak ti s ním potom pomůžu.“

Eva nasadila drzý úšklebek. „A naopak, jestli to zvládnu dřív já, pomůžu ti při jednání s tvými obchodními partnery.“

„Při té představě mě obchází nefalšovaná hrůza.“

Eva vešla do své pracovny, zamířila přímo ke kuchyňskému koutu a u AutoChefa si poručila kávu. Potom zasunula do počítačové jednotky disky se záznamy bezpečnostních kamer z klubu a nepřítomně zdvihla sošku bohyně, kterou jí věnovala matka její asistentky Peabodyové.

Snad mi doopravdy přinese štěstí, pomyslela si, postavila ji zpět na její místo a přikázala počítači, aby začal s prohlídkou prvního disku.

Celou hodinu se propracovávala prvním záznamem, snažila se rozlišit jednotlivé tváře v zástupu a zmapovat všechny pohyby. Osvětlení bylo naprosto nedostatečné, v rozích záběru panovala tma, zatímco na tanečním parketu se blýskala oslňující a trhavá bodová světla. Tohle se nejspíš neobejde bez čarodějů z oddělení elektronické detekce a jejich triků, jinak nebude možné identifikovat ani jednoho konkrétního návštěvníka, usoudila Eva. Prozatím bylo zřejmé jen to, že záznam zachycuje dav mladých lidí, kteří se vzájemně pletou pod nohy, poskakují a neustále se někam přesouvají.

Steve Audrey skutečně úřadoval za barem. Setrval zde až do devíti hodin, kdy nad parketem explodovala světelná show a hudba, která až dosud hrála velmi hlasitě, bez obtíží zesílila do uši rvoucího crescenda. Steve byl zjevně muž na svém místě, protože trávil dlouhé chvíle přátelským klábosením se zákazníky a zároveň jim dokázal kontinuálně doplňovat hladinu nápoje ve sklenicích.

Eva si povšimla, že nejvíce návštěvníků sem přicházelo v párech nebo skupinách, ať už to byly ženy, nebo muži. Osamocení jedinci se vyskytovali vzácně. Jenže vrah, uvažovala Eva, musel přijít sám. Určitě se netahal s nějakým kamarádem nebo přítelkyní.

Eva sledovala těch několik jednotlivců, které se jí podařilo zachytit, a potom si označila příslušnou sekci na disku.

A v té chvíli spatřila Diega. Vsadila by celé konto, že to je určitě on. Pomenší, navlečený do rudé, hedvábné košile a kalhot s nažehlenými puky. Na nohou měl boty s podpatky. Arogantně si vykračoval po parketu a vyhlížel kořist. Jasně, pomyslela si Eva. Tenhle se na první pohled považuje za lva salonů.

Sledovala jej, jak pohledem pročesává zástup a vybírá si dívku, kterou dnes oslní.

„Zastav projekci," přikázala počítači. „Potřebuji zvětšit sekci dvacet pět – třicet." Sešpulila rty a studovala Diegovu tvář. Byl tmavý, elegantní a určitě hezký, pokud vás tedy přitahovaly ulízané hispánské mačo-typy. „Teď spusť základní identifikační program a prověř tuhle osobu. Chci znát její celé jméno."

Eva věděla, že prověřování zabere čas, a tak se pustila do jiné práce.

Právě z tohoto klubu poslal někdo Nadine osudné fotografie, ten člověk si klidně prošel zdejším mořem světel a stínů, napojil se na jednu ze zdejších počítačových jednotek, zadal Nadinino pracovní číslo…

A zatímco detektivové z elektronického prohrabávají záznamy systémů klubových počítačů v naději, že naleznou stopy, vrah Ráchel Howardové si už připravuje další portrét.

Energie klokotá v mých žilách. Nepřeháním, když řeknu, že ta zkušenost je rovna osobní transformaci. Či snad dokonce

znovuzrození? Ona je nyní mou součástí a já cítím, jak ve mně tepe její život. Takhle se jistě cítí žena, v jejímž lůně roste nová bytost. Avšak tohle je něco víc. Mnohem víc. Toto světlo nepotřebuje mou energii, aby rostlo a vyvíjelo se. Ono je ve mně, celistvé a dokonalé.

Pohnu-li se, i ona se pohne. Nadechnu-li se, i ona dýchá. Já a ona jsme jedno a zůstaneme spojeni navěky. Z mých rukou přijala nesmrtelnost. Existuje nějaký větší projev lásky?

Jaký to byl úžasný okamžik, když se její oči setkaly s mými a v tom zlomku času se dotykem mé vůle zastavilo její srdce. A v jejích očích se zjevila pravda, neboť v tom okamžiku věděla. Rozuměla mi. A pocítila nekonečné štěstí, když esence její duše přešla do mě a její srdce se tak opět rozbušilo.

Již nikdy je nic nezastaví.

Jak půvabně vyhlíží na obrazech, které jsou mým dílem, obrazech galerie, která je zasvěcena jí. Nikdy nezestárne, nepozná utrpení, netkne se jí bolest. Navěky zůstane překrásnou mladou dívkou se sladkým úsměvem. To je můj dar, který obdržela odměnou za to, co mi odevzdala.

Avšak to ještě není konec. Musím opět pocítit tu záplavu světla a dát svůj dar někomu, kdo toho bude hoden.

Již brzy, velmi brzy ozdobí další portréty mou galerii. Znovu spolu splyneme, já, Ráchel a třetí vyvolený.

Přijde den, kdy budu moci dát světu celý tento svůj deník, ne jenom úryvky. Mnozí mi neporozumí, budou mne zatracovat a proklínat. Jenže to už bude pozdě.

Povstanou nás zástupy.

KAPITOLA 5

Eva se probudila ze snu, v němž se jí zdálo, že je uvězněna a pomalu lisována pod vykolejeným vlakem. Otevřela oči a zjistila, že jí na hrudi sedí Galahad, naléhavě vrní a upírá na ni své kočičí zraky. Když mlčky opětovala jeho pohled, přenesl kocour svou nemalou váhu a zkoumavě se dotkl svým nosem jejího.

„Máš výčitky svědomí, co?“ Zdvihla ruku a podrbala ho pod bradou, kde to měl nejradši. „Neudělal jsi to schválně a on bude dneska večer doma, neboj se. Potom se můžeš usadit na něm.“

Aniž by se přestala mazlit s kocourem, posadila se Eva na posteli, v dohledu nebyla kromě ní a Galahada žádná další živá bytost. Hodiny ukazovaly těsně před sedmou a Roarke už byl vzhůru, a když se Eva v jednu odhodlala zalézt do postele, stále ještě pracoval.

„Je to chlap, nebo stroj?“ zeptala se Eva Galahada. „To mi tedy pověz. Ale ať je to jak chce, patří mně.“

Vrhla zamračený pohled na sedací soupravu. Její manžel se často probouzel dříve než ona, a tak první, na co jí po ránu padl zrak, bývala poklidná scenerie: na telestěně se ztlumeným zvukem běží novinky z burzy akcií a cenných papírů, Roarke je sleduje a přitom popíjí svou ranní kávu. Za čas, který spolu strávili, to Eva začala vnímat téměř jako nějaký ranní rituál.

Dnes tomu tak nebylo. Odsunula Galahada, vyskočila z postele a zamířila do Roarkovy pracovny.

Jeho klidný hlas s výrazným irským přízvukem uslyšela ještě dřív, než došla ke dveřím. Co se týkalo obsahu hovoru, z toho Eva příliš moudrá nebyla. Zřejmě to mělo cosi společného s analýzou aktuálních cen, predikcí dalšího vývoje a odhadem výdajů. Nahlédla dovnitř a spatřila Roarka, oblečeného do svého pracovního obleku, totiž společenských šatů tmavé barvy. Tři z jeho telestěn zářily a na nich se zjevovaly spousty čísel, schémat a diagramů. Čert aby se v tom vyznal.

V podobě holografické projekce zde byli přítomni další dva muži a jedna žena, kdežto trochu stranou spatřila Eva i Roarkovu administrativní asistentku jménem Cara.

Eva potlačila zívnutí, opřela se o zárubeň a s kocourem v náručí zvědavě sledovala jednání. Neměla tak často příležitost pozorovat svého muže v podobě, kterou znali ostatní – jako Velkého Magnáta. Nakolik se jí dařilo dešifrovat téma hovoru – jehož podstatná část se odehrávala pravděpodobně v němčině –, zúčastnění probírali návrh a možnosti produkce vozidla, schopného pohybu v jakémkoli terénu, na souši, ve vzduchu i ve vodě.

Roarke používal lidské tlumočníky, ne elektronické. Zřejmě je takový rozhovor příjemnější a osobnější, pomyslela si Eva. Ale o tom, kdo tomu tady všemu šéfuje, nemůže být ani stín pochyb.

Diskuse sklouzla k projednávání detailů pohonných jednotek a aero– a hydrodynamických vylepšení, takže Eva přestala poslouchat.

Jak si to všechno může pamatovat, uvažovala. Než šla včera spát, podívala se mu naposledy přes rameno a všimla si, že je až po krk v plánování luxusního letoviska, které se chystal otevřít na Tahiti. Nebo to bylo Fidži? a teď, najednou, probírá nemožné detaily konstrukce jakéhosi sci-fi vozidla pro příznivce extrémních sportů.

A to všechno před sedmou ráno.

Ranní porada se chýlila k závěru a Eva se stáhla ode dveří. „Nejpozději ve čtvrtek odpoledne budu potřebovat zprávu z každé subdivize. Očekávám, že se výroba bude moci rozběhnout do měsíce. Děkuji vám.“

Hologramy zablikaly a zmizely, zůstala zde jen Cara.

„Nechte mi na stole disky se záznamem a podklady, prosím,“ požádal ji. „A teď bych potřeboval, abyste vyřídila tu záležitost s Tibbonsem.“

„Samozřejmě. Ráda bych vám připomněla, že v osm patnáct východního času máte poradu s Ritelink Group a v deset vás čeká telekonference s konsorciem Barrow, Forst & Kline. Bude se týkat Projektu Dystar. Teď k vašemu pracovnímu plánu na odpoledne…“

„S tím se vypořádáme později. Převeďte mi Ritelinky sem, uspořádáme to holograficky, a ten Dystar konec konců také, a od dvanácti do tří potřebuji volno. Myslím, že dneska a možná i zítra budu všechno vyřizovat odsud.“

„Zajisté. Summerset bude určitě moc rád, že je doma. Dáte nám vědět, jak se mu daří?“

„Ano, určitě, i když pochybuji, že bude zrovna jásat, až zjistí, že ho na několik dní a nocí čeká komplexní lékařský dohled. Nejspíš mě kvůli tomu nakope, i kdyby to mělo znamenat, že si zlomí i druhou nohu.“

„Nu, na to už jste nejspíš zvyklý,“ usmála se Cara a otočila se k Evě. „Přeji dobré ráno, poručíku.“

„Zdravím, Caro.“ Galahad vyskočil Evě z náručí a přeběhl k Roarkovi, aby se mu mohl otírat o nohy. Pohled na dokonale upravenou Caru v perfektním kostýmku a s půvabně načesanými bílými vlasy Evě připomněl, že ona sama tu stojí v pomačkané, volné bavlněné noční soupravě. „Není nějak brzo na začátek pracovní doby?“

„Pro naše přátele ve Frankfurtu nikoli.“ Cara pohlédla k zemi a zasmála se, když si všimla, že se Galahad připlížil až k ní a pokouší se ji očichat, přičemž se mu podařilo prostrčit hlavu jejím lýtkem. „A tady máme viníka, že?“ Sehnula se a pohladila udiveného kocoura nehmotnými prsty po hlavě. „Ty jsi ale veliký, skoro tygr, viď?“

„Žere jako tažný kůň,“ podotkl Roarke. „Děkuji vám, Caro, že jste přišla v takovou nekřesťanskou hodinu.“

„Čas jsem přestala vnímat už před lety, krátce potom, co jsem u vás nastoupila.“ Narovnala se. „O Tibbonse se postarám. Pozdravujte ode mne Summerseta.“

„Jistě, vyřídím.“

„Přeji pěkný den i vám, poručíku.“

„Jasně. Nashle.“ Když se hologram zachvěl a zmizel, zavrtěla Eva hlavou. „Vypadá alespoň někdy neupraveně? Rozcuchané vlasy, košili politou kafem a tak?“

„Nevzpomínám si, že bych ji tak zastihl.“

„To mě vůbec nepřekvapuje. Už máte jméno?“

„Jméno pro co?“

„Pro to vozidlo. S těmi němčíky jste jednali o nějakém super autě, ne?“

„Aha, tohle, o jméno se pořád ještě hádáme. Dáš si kávu?“

„Určitě,“ odpověděla Eva, když Roarke zamířil k AutoChefovi. „Vyspal ses alespoň trochu?“

„Pár hodin jsem zvládl.“ Uchopil plné šálky a ohlédl se po ní. „Staráte se o mé zdraví, poručíku? To je od vás milé.“

„Nakládáš si toho strašně moc. Je pravda, že tak to děláš, co tě znám,“ pokračovala, když si od něj vzala šálek kávy, „jenže normálně to na tobě není vůbec vidět.“

„Přetékající talíř je vždycky lepší než prázdný. To jsou tvá vlastní slova, pamatuješ?“ Naklonil se a políbil ji do vlasů. „Jak pokračuješ se svým vyšetřováním?“

„Ještě mi zbývá dost na několik chodů. Podívej, jestli se mi to podaří, utrhnu se z práce na odpoledne a zaskočím sem. Alespoň – já nevím – s něčím pomoct, nebo tak.“

Roarkovi po tváři přelétl milý a potěšený úsměv. „Vidíš? Teď se chováš jako ukázková manželka.“

„Sklapni.“

„Ale mně se to líbí,“ odpověděl a přitiskl ji zády ke dveřím. „Je to vážně atrakce. Příště tě zastihnu, co já vím, třeba v kuchyni, jak pečeš!“

„Příště mě zastihneš, jak tě s rozběhem nakopávám do zadku kolem celé kuchyně, takže budeš sám potřebovat celodenní lékařskou asistenci.“

„Dobrý nápad s tím felčarem. Zahrajeme si na doktora?“

Eva uchopila šálek, aby ukryla zdráhavý úsměv. „Teď nemám čas na tvoje perverzní fantazie. Než odjedu, ještě si zaplavu.“ Ještě předtím jej však uchopila za bradu a vtiskla mu na rty pevný, dravý polibek. „Nezapomeň nakrmit kočku,“ připomněla mu a zamířila ven.

Eva zamířila rovnou k Peabodyové, aby ji vyzvedla, a společně zamířily do laboratoře. Spočítala si, že tak ušetří trochu času. a kromě toho se z místního vládce, laboratorního technika Dicka Berenskiho, daly výsledky vždy vymáčknout podstatně snáz při konfrontaci tváří v tvář.

O chvíli později, když čekaly na semaforech, zaměřila Eva pozornost na tvář své asistentky. Růžové tvářičky a jiskřivý pohled nějak nešel dohromady s nažehlenou, komisní uniformou a černými, vyleštěnými policejními botami.

„Peabodyová, proč se pořád usmíváte? Začínám z toho být nervózní.“

„Pořád?“ Peabodyová se zakřenila ještě výrazněji. „Asi to bude tím, že jsem dneska ráno měla vážně nádherného budíčka. To je eufemizmus a znamená –“

„Vím naprosto přesně, co to u vás znamená. Pane na nebi.“ Eva střelila rychlou myšku do mezery mezi vozidly a zabrzdila jen o vlas před nárazníkem taxíku. „Příliš často necháváte své myšlenky po ránu prodlévat v posteli. Co kdybyste si je brala s sebou do práce?“

„Ale jim se tam moc líbí. Všechno tak měkké, teplé a…“ Evin výhružný pohled ji zastavil v rozletu a Peabodyová chvíli mlčky studovala střešní potah vozidla. „Můžu za to, že ne všichni si dneska vstávání tak užili?“

„Víte, Peabodyová, když už jste jednou začala s pravidelným sexem – pokud se tedy to, k čemu dochází mezi vámi a McNabem, dá tak nazývat –, čekal by člověk, že na sex přestanete neustále myslet a kecat o něm.“

„Není to osvěžující zjistit, že věci jsou občas jinak, než očekáváme? Ale protože jste tak nabručená, můžeme mluvit o něčem jiném. Jak se daří Summersetovi?“

„Já nejsem nabručená,“ zamumlala Eva. „To se říká o dědcích, kteří posedávají v parku a hrozí holí na děti. Summerset je v pořádku. Minimálně dost v pořádku, aby seřval Roarka na tři doby za to, že ho nechal v nemocnici.“

„No ale na to by Roarke měl být dávno zvyklý, ne?“ Eva nasála nosem vzduch, až to zasyčelo. „Ten, kdo mi příště přednese tuhle sentenci – a tím myslím kdokoliv –, pozná pěkně zblízka můj hněv.“

„Madam, s vaším mocným hněvem se už dávno dobře znám. Teď asi nebude nejvhodnější chvíle, abych vám oznámila, že se s McNabem hodláme nastěhovat do společného bytu?“

„Dobrý Bože. Panenko skákavá… moje oko!“ Eva si zoufale přitiskla dlaň na víčko, ve kterém se jí ozval známý tik. „Nedělejte mi takové věci, když řídím!“

„Hledáme něco většího, protože oba naše byty jsou příliš malé.“ Peabodyová hovořila chvatně, jak se snažila vylíčit celou záležitost dříve, než se její nadřízené stane něco strašlivého. „Tak jsem si

říkala, že – až se to tedy u vás doma všechno uklidní – jestli byste se mohla zeptat Roarka. Neměl by v centru nějaký volný podnájem? Cokoliv v okruhu deseti bloků od policejní centrály by bylo vynikající.“

„Strašně mi zvoní v uších. Vůbec vás neslyším, to zvonění je vážně ďábelské.“

„Ale Dallasová,“ povzdychla si Peabodyová lítostivě. „Nekoukejte se na mě takhle. Nesnáším, když na mě upřete ty svoje zraky a tváříte se přitom jako nějaký přišlápnutý kokršpaněl. Oukej, oukej, zeptám se. Jenom, pro všechno, co je vám svaté, o tom už přede mnou nemluvte.“

„Jistě, madam, provedu, madam.“ Peabodyová stiskla rty k sobě, ale nedokázala zcela potlačit spokojený úsměv.

„A tenhle škleb už na vaší tváři nechci vidět.“ Eva strhla volant a dokázala za sebou nechat celý další blok, než se proudy vozidel znovu zastavily. „Možná by vás i při vaší vytíženosti příjemně rozptýlily novinky z otravného vyšetřování, kterému jsem se věnovala včera ve svém volném čase?“

„Jistě, madam! Jsem celá napjatá a špicuji své zvoněnívzdorné uši.“

„Jmenuje se Diego Feliciano. Pracuje v mexické restauraci jménem Hola, což je jeho rodinný podnik. Stojí na 125. ulici blízko Broadwaye, mezi Městskými kolejemi a Columbijskou univerzitou a žije z univerzitního provozu. Diego má podnikatelského ducha a slyšela jsem, že kromě burritos dodával studentům a jejich geniálním profesorům i Zoner a Push, aby si přivydělal. Párkrát ho sebrali a zašili, ale nikdy mu nic nedokázali.“

„Znamená to, že se k obědu můžeme těšit na tacos?“

„Dobré tacos stojí za to. Teď mi prosím zavolejte Feeneyho, chci se zeptat, jestli přišli na něco ohledně toho mailu s fotkami pro Nadine.“

„Třicet procent stanic v kavárně Scenerie už prošli a do včerejška deseti večer vyřadili, a dnes ráno v osm nula nula začali sjíždět ty zbylé. Očekávají, že do dvanácti budou mít tu správnou.“

„Čím to, že má asistentka získala tuhle informaci dřív než já?“

„No, znáte to… povídání pod peřinou. Vidíte, že v tomhle případě je náš poměr pro vás jednoznačně výhodný. McNab si nejdřív myslel, že to budou mít hotové co by dup, jenže v těchhle klubech bývají počítače strašně zasviněné – tak to říkal. Ale dělá na tom, s nejvyšší prioritou."

Peabodyová si odkašlala, a když se Eva nijak nevyjádřila, zeptala se: „Mám i přesto zavolat kapitánu Feeneymu?"

„Je zřejmé, že Feeney a já jsme tu v současné době zcela nadbyteční. Budete ale hodní, když nám s panem McJebem dáte čas od času vědět, jak pokračuje vaše pátrání."

Peabodyová vyprskla. „McJeb! To vážně sedne. Určitě to na něj co nejdřív použiju, díky."

„Pomůžu, kde můžu." Eva vrhla na Peabodyovou falešně přátelský úsměv. „Tak mě napadá, nemarníme náhodou čas i touhle cestou do laboratoře? Třeba jste měla milostný poměr i s mistrem Dickiem…?"

„Fúúúj!" Peabodyová se zatvářila, jako by dostala ránu do žaludku.

„No dobře," připustila Eva, „má důvěra ve vás je alespoň částečně obnovena."

Dickie Berenski měl na sobě žlutou košili s modrými puntíky a přes ni bílý laboratorní plášť. Prořídlé tmavé vlasy si ulízával dozadu, takže kopírovaly vejčitou křivku jeho lebky. Zrovna zíral na jednu z mnoha telestěn a cpal se zbytkem bagety s jahodovým džemem.

Když Eva vešla, pokývl jí na pozdrav. „Konečně opět přicházíš do mé sluje. Už to beze mě nemůžeš vydržet, co, kotě?"

„Jasně, jen jsem si nejdřív musela vzít prášky proti zvracení. Vyklop, co pro mě máš."

„Nezeptáš se, kde jsem sebral takové tropické sexy opálení?"

„Ne. Jsem tu kvůli Ráchel Howardové, Dickie."

„Zrovna předevčírem jsem se vrátil z Paláce radovánek, to je jedno božské letovisko v Las Vegas II. Byl jsem tam celý týden a představ si, tam se vůbec nevyplatí se oblíkat!"

„Chceš mi namluvit, že ses procházel, neměl na sobě vůbec nic a lidé v okolí houfně neumírali a nepropadali šílenství?“

„Hele, já mám náhodou pěkně vypracované svaly. Jestli se chceš podívat, tak se kdykoliv –“

„Okamžitě toho nech, nebo to špatně dopadne. Chci slyšet o Ráchel, Dickie.“

„Práce, práce a zase práce.“ Zavrtěl hlavou, opřel se nohama o podlahu a přejel na své pojízdné židli k další telestěně. „Morris ti dá údaje o příčině smrti, čase, a takové pitominy, jako je rozbor opiátů v organizmu a poslední jídlo. Jinak, byla panna, a pěkně sjetá. Taky jsme analyzovali vlákna z jejích šatů a bot.“

Jeho dlouhé, pavoučí prsty se rozlétly nad klávesami, až se objevil požadovaný obrázek. „A právě z podrážek bot se mi podařilo získat tohle: vlákna z koberce. Z koberce na podlaze auta. Zkoušel jsem ti podle toho zjistit značku, ale problém je, že to není žádná rarita. Tenhle typ i barva koberce se dá najít ve spoustě levnějších mašin. Většinou dodávky, pick-upy a naklaďáky, vyrobené mezi rokem 2052 a 57. Novější značky dostaly i nový kobereček, ale tenhle se dá pořád ještě koupit, když si na něj někdo zvykl. Podívej, je to mix hnědých, béžových a černých vláken.“

Poklepem na stěnu zvětšil obraz tak, že vlákno koberce připomínalo napůl rozpletené lodní lano. „Prostě barva koňských hoven. Jestli najdeš to auto, můžeme ho porovnat, ale dokud ho nebudeš mít, tohle nám moc nepomůže.“

„Nic lepšího pro mě nemáš?“

„Trpělivost, prosím, a taky trochu respektu.“ Naládoval si zbytek bagety do úst a mocně žvýkaje, pokračoval v řeči. „Dál jsem dělal rozbor textilních vláken, nalezených na jejích šatech. Pocházejí zřejmě z toho křesla, ve kterém ji fotil. Barva se shoduje a je to opět typická ukázka levnějšího čalounění. Náš vrah pravděpodobně neutrácí moc peněz za auta ani za nábytek, pokud je ovšem ten vzorek reprezentativní. Jenže…“

Přešel k dalšímu obrázku. „Jenže na druhé straně vůbec neskrblí na kosmetice. Porovnej tyhle fotky, kde je Ráchel ještě naživu, s těmihle, které si naaranžoval post mortem. Před portrétováním ji normálně nalíčil.“

„Toho jsme si taky všimli.“

„Všechny druhy kosmetiky, které použil, musel opatřit sám – neshodovaly se s ničím, co měla zavražděná doma. Navíc už z těch momentek vidíme, že si obličej moc nelíčila. Nepotřebovala to, i bez barviček vypadala jako obrázek. Jenom před tou poslední fotkou ji načinčal. Všechny vzorky toaletních přípravků, které jsme odebrali z těla, odpovídaly nejkvalitnější dostupné profesionální kosmetice. Materiálu, který na sebe normálně nechávají plácat modelky a herečky. Co říkáš například na tuhle značku rtěnky: výrobce Barrymore, odstín Lehký ruměnec? V obchodě přijde bratru na sto padesát babek.“

„Budu potřebovat soupis všech druhů kosmetiky, které se vám podařilo identifikovat.“

„Jasně, chytej,“ odpověděl a hodil jí disk. „A mám tu pro tebe ještě další zajímavost: stopy po dermatomorfní náplasti na hrudi.“

„Pravda, Morris už se o tom zmiňoval.“

„Tahle byla bez léčivých látek. Ránu zalepil, ale medikace? K čemu by byla mrtvole? Prostě nechtěl, aby mu zakrvácela košili.“ Zaostřil na fotografii smrtelné rány a zvětšil ji přes celou telestěnu. „V jejím oděvu jsme nenašli odpovídající otvor. Rána nebyla vedena skrz triko nebo podprsenku.“

„Nejdřív ji svlékl. Nebo jí šaty alespoň vyhrnul a rozepnul,“ šeptala si pro sebe Eva. „Potom ji bodl. Přiložil tlakovou náplast tak, aby se krev nedostala na oděv a nepokazila mu snímek. Zapnul ji až ke krku a napózoval pro poslední fotografii. Jenže když s tím skončil, zase jí náplast sundal. Proč?“

Eva začala přecházet sem a tam, aby mohla volněji přemýšlet. „Protože už bylo všechno hotovo. Umělecký záměr dokončen. Nezbylo nic než bezcenný odpad. Snad se i obával, že by se na náplasti mohly zachovat jeho otisky prstů nebo že by bylo možné nějak vysledovat její původ, a nebo se vůbec nebojí, ani o tom nepřemýšlí, a tu zakrvácenou náplast si nechal jako nějaký zkurvený suvenýr.“ Eva si v zamyšlení prohrábla rukou vlasy. „Už jsme tu měli i větší šmejdy,“ podotkl Dickie. „Životní pravidlo: vždycky může být ještě horší úchyl.“

„O té kosmetice bychom se měly poradit nejlíp s Trinou," zamyslela se Peabodyová, když nasedly do auta. „Vyzná se ve všech místních dodavatelích i v tom, co se dostane on-line."

„Dobrý nápad." Eva už o tom přemýšlela, a představila si také, jak by dopadlo, kdyby stylistku skutečně osobně kontaktovala. Bezpochyby by se musela podrobit nějaké obskurní, sadistické seanci, zahrnující stříhání vlasů a rozličné kúry, zaměřené na tvář i pleť.

Otřásla se.

„Ale budete s ní mluvit vy."

„Poručíku, nesmíte být takový zbabělec."

„Možná jsem. Chcete to rozmazávat?"

Peabodyová chvíli studovala její vlasy. „Nepotřebovala byste je malinko zkrátit?"

„Nepotřebovala byste důkladný klystýr?"

Peabodyová schovala hlavu mezi ramena. „Jen mě to tak napadlo."

„Spojte se s ní, až se vrátíte na pracoviště a budete ve své kóji. A až já nebudu nikde v dostřelu. Kdyby se po mně ptala, vysvětlete jí, že jsem byla odvelena na přísně tajnou misi, vyšetřování mimo planetu. Zabere mi to minimálně několik týdnů. Ne, spíš let."

„Provedu, a mezitím?"

„Nás čeká Diego."

„Ale do oběda zbývá ještě spousta času."

„Dáte si burritos k snídani."

Jenže zhruba pět minut poté, co vstoupily do útulné restaurace, věděla Peabodyová, že tady by dostala hlad v jakoukoli denní dobu. Vonělo to tu úžasně, samé koření a exotika. Děcka přežvykovala svou ranní pastvu a naplňovala prostor radostným štěbetáním, zatímco bíle oděný personál procházel mezi stoly a roznášel hrnky vynikající kávy.

Jedna velmi zaměstnaná servírka jim sdělila, že Diego dnes ráno nepracuje, a obvykle jej nikdo nevidí až do poledne, kdy opouští své apartmá rovnou nad restaurací.

„Dělá obědy a večeře," podotkla Eva, když zamířily ke schodům do prvního patra. „Což mu zaručuje víc hostů a vyšší spropitné. To se někdo má, když je strýček majitelem podniku. Podívejte se, jestli je na něj zapsané nějaké auto, Peabodyová. Potom procvakněte i strejdu a celý podnik, jestli tu mají dodávku."

„Hned to bude."

Peabodyová zadala údaje pro prověřování a Eva zaklepala na dveře. Žádná reakce. Zabušila silněji, sevřenou pěstí, o chvilku později se zevnitř ozval vodopád španělštiny. Podle tónu bylo možno odhadnout, že nejde o uvítací ani společenské fráze. Eva znovu zabušila a přidržela odznak proti špehýrce.

„Otevři, Diego!"

„Na jeho jméno tu nic není," zasykla Peabodyová. „Strejda má nový sedan a dodávku na zásobování."

Rychle zmlkla, protože v tu chvíli otevřel Diego dveře a ji oslnily záblesky a jiskry jeho modrého pyžama z elektrizující látky.

McNab by se do takového pyžama určitě zamiloval, pomyslela si.

„O co vám jde?" Diegovy oči byly tmavé a ještě zalepené spánkem, a přesto podvědomě zaujal napůl laxní a napůl arogantní postoj. Když přejel zrakem po Evě, zkřivily se jeho plné rty v lascivním úsměvu a prstem si uhladil ostrůvek vousů na ustupující bradě.

„Jde jen o pár otázek. Chcete na ně odpovídat tady, nebo půjdeme dovnitř?"

Ledabyle pokrčil jedním ramenem, mávl rukou ve snaze o dvorné gesto, a potom ustoupil o krok zpět. „Ve svém bytě vždy rád uvítám půvabné ženy. Dáte si kávu?"

„Ne. Zajímá mě předvčerejší noc. Víte, jak to chodí s policajty."

„Předvčerejší noc?"

„Ano, Diego. Kde jste byl, s kým jste byl, a případně, co jste dělal?"

Zatímco Diego shledával slova, rozhlédla se Eva po místnosti. Byla malá, v odstínech rudé a černé a vybavená tak, jak si její vlastník bezpochyby představoval sídlo boha sexu. Bylo zde přetopeno a celý pokoj zaváněl příliš výraznou pánskou kolínskou.

„Byl jsem s dámou, samozřejmě.“ Blýskl po nich sněhově bílým, zářivým úsměvem. „A celou noc jsme strávili dlouhým, předlouhým, nádherným milováním.“

„Má ta dáma nějaké jméno?“

Diego sklopil své oči s dlouhými, předlouhými řasami. „Skutečný gentleman nikdy nezatahuje dámy do oficiálních záležitostí.“

„Dobrá. Co například Ráchel Howardová?“ Diego se nepřestal usmívat a zdvihl obě ruce dlaněmi vzhůru v rozpačitém gestu.

Eva pokynula Peabodyové, aby jí podala fotografii, a ukázala ji Diegovi. „Už si vzpomínáte?“

„Ach ano. Sladká Ráchel z tanečního parketu. Prožili jsme spolu krátkou, ale překrásnou romanci, avšak musel jsem to ukončit.“ Dramatickým gestem si položil dlaň na srdce tak, aby se zlatý prsten na jeho malíčku zablýskl. „Její nároky byly příliš… omezující. Chápejte, nemohu se přece odevzdat jen jediné dívce.“

„Ukončil jste to? Tak, že jste ji probodl nožem a její tělo potom nacpal do popelnice?“

Samolibý úšklebek zmizel, Diego otevřel ústa v údivu a přes obličej mu přelétl stín strachu. „Co to má znamenat?“

„Předevčírem v noci byla Ráchel Howardová zavražděna, a povídá se, že jste ji obtěžoval, Diego.“

„Ne! To je nesmysl!“ Lehký hispánský přízvuk se z jeho řeči vytratil, nyní hovořil čistou newyorštinou. „Párkrát jsme si zatancovali a to je všecko! Bylo to v klubu, kde se schází polovička studentů z kolejí. Jasně, vyjel jsem po ní, to je pravda, ale to přece není zločin.“

„Potom jste za ní přišel i do práce.“

„No a co?! Co to s tím má, kurva, co dělat? Prostě jsem ji chtěl, a šmytec!“

„Ale Diego, kam se poděla vaše krátká, ale překrásná romance?“

Zmoženě klesl na postel a zdálo se, že se o něj pokouší žaludeční nevolnost. „Tak daleko se to nikdy nedostalo. Pozval jsem ji na večeři, snažil jsem se, aby se dobře bavila, jenže pak mě odkopla. Bral jsem to jako výzvu, takže jsem krapet přitvrdil. Zdálo se mi, že si jen tak hraje a chce, abych ji stíhal.“

„Prozradíte mi teď jméno dívky, s níž jste strávil předvčerejší noc?“

„Nepamatuju si ho. Kriste pane, přece jsem byl čistě za zábavou, z klubu do klubu. S jednou holkou jsem si to trochu rozdal, u ní doma. Někde na East Side, asi Druhá Avenue… kurva fix. Jmenovala se Halley, Heather nebo Hester. Jak si to mám, do prdele, pamatovat? Prostě blonďatá chica, co si chtěla zašukat.“

„Myslím, že vám nezbyde než vyrukovat s něčím lepším.“

„Tak podívejte,“ složil na okamžik hlavu do dlaní, potom si pročísl lesklé, havraní vlasy. „Byli jsme úplně zkouřený, chápete? Šlehli jsme si kapku Zoneru, dodělali se Erotikou a jeli k ní domů. Bylo to na Druhé, to si vzpomínám, snad někde kolem čísla třicet. Kousek od metra, protože jsem ve tři nebo čtyři ráno odjel domů. Byla to jen šukačka na jednu noc. Kdo si to má pamatovat?“

Eva ukázala na fotografie nahých a spoře oděných žen, které krášlily stěny Diegova obydlí. „Baví vás fotografovat, Diego?“

„Co? Co má sakra znamenat zase tohle?! Stáhl jsem si je všechny ze sítě a nechal zarámovat. Rád se dívám na ženský, a co z toho? Miluju holky a ony milujou mě. Neplížím se po nocích, abych je vraždil!“

* * *

„Slizák,“ zhodnotila Peabodyová, když se vracely k autu. „Hm. Slizáckost je ohavná, ale trestná bohužel ne. Teď se podíváme na strýčkův vozový park, jestli se ta vlákna náhodou neshodují, i když mi nepřipadá, že by Diego byl schopný dát tohle všechno dohromady, v záchvatu vzteku by ji mohl probodnout, to ano, ale podrobně naplánovat všechny kroky a systematicky je uskutečnit? Je to jen malá ryba. Přesto měl příležitost a spousta nepřímých důkazů mluví v jeho neprospěch: dokázal si opatřit opiáty, stýkal se s obětí, měl i důvod, aby se na ni rozzuřil, vyskytoval se v klubu, odkud byly odeslány ty fotky, a má přístup k vozidlům, spadajícím do kategorie, jakou použil i vrah. Takže ho taky připíšem na začátek seznamu.“

„A co teď?“

„Teď se projdem po obchodech.“

„Madam, nepraštila jste se někdy v poslední době do hlavy?“

„Fotoaparáty, Peabodyová. jdem si prohlédnout obchody s fotopotřebami.“

Už minulý večer si nechala vyjet z počítače seznam deseti nejprestižnějších dodavatelů fotoaparátů a potřeb k fotografování. Vrah se považoval za profesionála, či dokonce za umělce, a na své dílo byl patřičně pyšný. Což znamená, usoudila Eva, že stejný vztah chová ke svému vybavení.

Dobrý vyšetřovatel musí porozumět filozofii vražedné zbraně, a fotoaparát připravil Ráchel o život úplně stejně jako čepel, která jí probodla srdce.

Vstoupila do Fotografických potřeb na Páté avenue. Tady jsme opravdu u profesionálů, pomyslela si Eva, když se rozhlédla po regálech a pultech, a mají to tu výborně zorganizované. Kromě prodejních artiklů zde upoutávaly pozornost dvě telestěny, na nichž se střídaly záběry vybraných fotografií, samozřejmě velmi působivých a se zjevným uměleckým záměrem.

Ihned k ní přispěchal menší, tmavovlasý mužík ve zplihlé bílé košili. „Mohu vám nějak pomoci či poradit?“

„Doufám,“ odpověděla Eva a odhrnula sako, aby muž viděl na odznak, který si připevnila k opasku. „Mám pár otázek.“

„Kristova noho, tu pokutu za parkování jsem přece už dávno zaplatil! Mám na to účtenku.“

„Dík za informaci. Ale tohle se netýká dopravních přestupků. Ráda bych se vás zeptala na pár věcí o fotoaparátech, a taky o fotografiích a vůbec o celém tomhle oboru.“ Vyňala z desek momentku, zachycující Ráchel v práci. „Co si o tom myslíte?“

Prodavač uchopil fotografii za roh, jen špičkou ukazováku a palcem. Okamžitě překvapeně vydechl. „Už jsem ji viděl. Ve zprávách. Tohle je děvče, které našli včera v centru. Zatracená škoda. Jak říkám, zatracená škoda.“

„Ano, to máte pravdu, a co ta fotografie? Je dobrá? Myslím z uměleckého hlediska.“

„Já jenom prodávám foťáky, o umění vím starou bačkoru. Má to dobré rozlišení a určitě to nefotil krámem na jedno použití. Ale počkejte moment.“

Odběhl o kousek dál a zamával na ženu, která obsluhovala za pultem. „Nello, pojď se na něco podívat.“

Nella měla postavu jak násada od koštěte, korunovanou dlouhými vlasy rudofialové barvy. Byly vyčesány vzhůru, do patnácticentimetrové vlny, která od temene splývala dolů na záda. Pod nápadným účesem svítila její tvář jako úplně bílý trojúhelník, kontrastující s očima a ústy téže barvy jako vlasy.

Soustředěně studovala fotografii a potom Evinu tvář.

„To je ta mrtvá holka.“ Její mírně nosový přízvuk zařadila Eva bez váhání do Queensu. „Viděla jsem ji ve zprávách. Tuhle fotku dělal ten zkurvený úchyl, co ji zabil?“

„Je to jedna z možností, a co byste nám řekla o tom, jaký je náš zkurvený úchyl fotograf?“

Nella si položila fotografii na pult a podrobně ji zkoumala. Potom ji podržela proti světlu, opět ji narovnala na pult a tentokrát si vzala na pomoc lupu.

„Je dobrý. Profík nebo talentovaný amatér. Fotka má vynikající rozlišení – dobrá práce se světlem a stínem i s úhlem záběru. Je z ní vidět, že měl k fotografovanému modelu opravdu vztah.“

„Opravdový vztah? Jak tam můžete objevit právě tohle?“

Nella otevřela šuplík a vytáhla z něj balíček žvýkaček. Rozbalovala jej a přitom nepřestávala studovat obrázek. „Tohle nedělal chlápek, který si chce cvaknout rodinného čokla nebo profláknutý Grand Canyon. Úplně z toho čiší náklonnost a porozumění, jaké k objektu cítil, a obdiv k její osobnosti. Je to podařená momentka a ten, kdo ji pořizoval, měl dobré oko a jistou ruku.“

„Jaký fotoaparát použil?“

„Za koho mě máte? Za nějakého pitomého Sherlocka Holmese s přelivem?“ Kdákavě se zasmála vlastnímu vtipu a vložila si žvýkačku do úst.

„Jaký byste si vybrala vy sama, kdyby to pro vás byla doopravdy vážná záležitost a chtěla jste někoho nafotit tak, aby si toho nevšiml?“

„Bornaze 6000 nebo Rizeri 5M, kdybych na to měla kufr prachů, a Hiserman DigiKing, kdyby ne.“ Vyňala z vitríny

fotoaparát, který se přesně vešel do dlaně. „Tady se můžete podívat na Rizeri. Nejlepší z kapesních modelů. Když chcete dělat momentky, určitě si vyberete malý foťák. Pokud jdete ale taky po umění, zaručeně nesáhnete po přívěskovém nebo špionážním minimodelu. Takže – jestli jste teda v balíku – tenhle krasavec vás určitě nadchne. Zejména když to svoje umění berete vážně. A rozumí si s každým počítačem.“

„Kolik se jich tak prodá za měsíc?“

„Děláte si legraci? Jsme rádi, když jich udáme tucet do roka. Dobrá zpráva pro zákazníky je, že jsou skoro nezničitelné; pro nás to ovšem tak dobré není, jak si jeden koupí, mají ho na doživotí. Pokud se nerozhodnou pro nějaké vylepšení. Jenže jak se věci mají, tak na Rizeri není už moc co vylepšovat.“

„Dali byste dohromady seznam klientů, kteří si u vás tohle Rizeri koupili?“

Nella vyfoukla bublinu. „Myslíte, že zkurvený úchyl nakupoval u nás?“

„Nevím, ale někde začít musíme.“

„Začneme s prověřováním těch tří značek,“ řekla Eva Peabodyové, když vyšly zpět na ulici. „Projdeme si všechny obchody ve městě a uvidíme, jestli nás něco neťukne do nosu. Sjedu s nimi pravděpodobnostní test, ale sázím na ten nejlepší. Probereme všechny předražené foťáky a třeba budeme mít štěstí.“

„A co když si ho jenom pronajal?“

„Nebourejte mi moji teorii,“ odsekla Eva, avšak opřela se o auto, a než otevřela dveře, na chvíli se zamyslela. „Ale máte pravdu, taky mě to napadlo. Stejně se nejdřív budeme zajímat o ty, kteří si je koupili. Kolik byste řekla, že je v New Yorku profesionálních fotografů?“

„Dostanu k téhle otázce tři možnosti?“

„Uvidíme. Pátrání se bude odvíjet od čtyř výchozích oblastí: od místa zločinu, bydliště oběti, univerzitního prostředí a tanečního klubu. Musel ji alespoň občas vídat, aby po ní zatoužil, a ona ho určitě znala, minimálně od vidění, jinak by s ním nešla. Jakmile zjistíme, kde se tyhle okruhy protínají, začneme opět s výslechy.

Vyzpovídáme všechny, kdo ji znali, učili, kdo s ní spolupracovali. Zaměříme se na fotografy a ty, kteří se specializují na práci s obrazem.“

Eva se zapojila do proudu aut, když tu jí zapípal videofon naléhavým signálem a na displeji zablikala hezká McNabova tvář.

Své dlouhé, blonďaté vlasy si v zátylku sepnul, aby si každý musel všimnout trojice stříbrných kroužků, které cinkaly v jeho levém boltci.

„Zdravím, poručíku… madam, šéfe. Tak jsem rozlousknul tu vaši bedničku. Jestli se chcete stavit a juknout na to, můžu vám –“

„Uvidíme se v Centrále,“ odpověděla mu Eva. „Nadine dostala ty fotografie v jednu hodinu dvacet minut. Projděte disk se záznamy bezpečnostních kamer. Chci vědět, kdo v tu dobu používal tu kóji a připojení. Chci o něm vědět první poslední, co nejdřív to stihnete. Budu u vás co nevidět.“

„Ano, madam. Akorát že mi asi chvíli zabere, než –“

„Operační porada v jedenáct nula nula. Rezervuji konferenční místnost.“ Střelila pohledem po Peabodyové, která poslušně vytáhla komunikátor a začala dojednávat rezervaci. „Ať tam jste, i s výsledky.“ Eva se na okamžik odmlčela a potom dodala: „Dobrá práce, detektive.“

Než Eva přerušila spojení, stihla si všimnout, jak se McNabova tvář rozzářila.

„Máme zajištěnou konferenční místnost A, madam,“ nahlásila za okamžik Peabodyová.

„Dobře. Zavolejte Feeneymu a požádejte ho, aby se k nám připojil.“

Eva si stihla udělat pořádek ve vlastních údajích, dokončila pravděpodobnostní analýzu a prostudovala si forenzní zprávy z laboratoře i z pitvy. Potom ji intenzivní pocit viny přiměl, aby zavolala Nadine.

„Říkala jsem si, že ti dám vědět, co nového, ale vážně ti toho mnoho nepovím.“

„Povíš, co víš,“ zatvářila se Nadine jako inkvizitor.

„Vymýšlet si kvůli tobě nebudu. Máme několik stop a jedno vodítko, které sleduji s velkým nasazením.“

„O jakém vodítku mluvíš?“

„Jestli nám to vyjde, budeš první, kdo se to dozví, slibuju. Nesnažím se tě z toho vyšoupnout, jen prostě zatím nemám žádné úchvatné novinky.“

„Vždycky něco máš. Tak se nevykrucuj a vyklop to.“

Eva zaváhala, potom se zhluboka nadechla. „Můžeš říct, že ti zdroj na policejní centrále potvrdil, že zločin neměl sexuální motiv, a že oběť svého vraha znala. Náčelník příslušného týmu v současné chvíli nemůže postup vyšetřování komentovat.“

„Pěkné. Vidíš, že se u tebe vždycky něco najde. Bylo tělo zavražděné vráceno rodině?“

„Forenzní specialisté zajistí předání hned zítra, a teď už musím jít, Nadine, máme na programu poradu.“

„Ještě jedna věc. Můžeš mi potvrdit, že náčelník i členové týmu jsou přesvědčeni, že vrah Ráchel Howardové zabije znovu?“

„Ne, to tedy nemůžu. O tomhle se vůbec nezmiňuj, Nadine. Budeš mít dost času, jestli se to stane.“

Eva přerušila spojení a na okamžik složila obličej do dlaní. Protože, pomyslela si, se to stane zatraceně brzy.

Do konferenční místnosti dorazila jako první, tak se usadila, vyňala svůj notebook a začala sepisovat přehled faktů a událostí.

Obrazy, mládí, čistota, portrét, světlo.

Její světlo bylo bez poskvrny.

Symbol panenství?

Jak by k čertu mohl vrah vědět, jestli je Ráchel panna, nebo ne?

Znal se s ní tak důvěrně? Šlo snad o potenciálního milence? Nebo o přirozenou autoritu, s níž se Ráchel o tak intimních věcech radila?

Komu asi Ráchel věřila? Eva se zamyslela a vyvolala si před svým vnitřním zrakem tu krásnou, usměvavou tvář.

Nejspíš každému pitomému šaškovi.

Evu napadlo, jestli by ona sama tak nevybíravě důvěřovala svému okolí. Asi sotva. Na druhé straně, ona nepocházela z krásné,

stabilní rodiny, s hodnými, vyrovnanými rodiči a roztomilou mladší sestrou. V životě Ráchel Howardové bylo až do posledních chvil všechno tak nadpřirozeně normální! Rodina, přátelé, škola, i ten zoufalý vedlejšák, kterým si přivydělávala.

Když byla Eva stejně stará jako Ráchel, měla za sebou Policejní akademii a oblékala uniformu. Spatřila smrt a také ji sama způsobila.

A panna nebyla už dávno, snad od svých šesti let. Nebo jí bylo sedm, když ji její otec poprvé znásilnil?

Co na tom konečně záleží? Jedno je jisté – její světlo zcela určitě nebylo bez poskvrny.

Ale právě tohle přitahovalo vraha k Ráchel. Nic jiného od ní nechtěl než její půvabnou přímost a nevinnost. Kvůli těmto vlastnostem ji zabil.

Eva se ohlédla přes rameno, když do místnosti vešel McNab a vlekl rozměrnou počítačovou jednotku z klubu.

Eva si nemohla pomoci a podvědomě sledovala rytmus jeho chůze. Minulý měsíc utrpěl zásah policejní šokovou pistolí. Následovalo několik dní, naplněných obavami – až potom se mu do levého boku začal vracet cit.

Do tance mu ještě není, usoudila Eva. Ale už nekulhal, ani netáhl nohu za sebou, a šlachy i svaly na rukou se mu uspokojivě napínaly, protože počítač nevážil zrovna málo.

„Omlouvám se, poručíku," syčivě se nadechl a nadul tváře, zrudlé námahou. „Ještě minutku, musím to tu naštelovat."

„Nemusíte se omlouvat, nejdete pozdě." Sledovala ho, jak usazuje těžký přístroj na místo.

McNab byl oblečený do trávově zelených lehkých letních kalhot a zelenobíle pruhovaného elastického trika. Přes něj měl zářivě růžovou vestu a jeho gelové sandály svítily toutéž barvou.

Ráchel našli v džínách, modré košili, na nohou měla polobotky z hrubé tkaniny a v každém uchu jednu malou stříbrnou náušnici ve tvaru pecky.

Oběť a policista – a každý jako by pocházel z jiné planety, napadlo Evu.

Proč vlastně naše konzervativní mladá dívka navštěvovala tenhle druh klubu? Nebyla ani vyšinutá, ani závislá, nebyla to

venkovanka, oslněná leskem velkoměsta a už vůbec nebyla typ, který by sháněl povyražení do postele. Tak co ji tam mohlo táhnout?

„McNabe, chodíte se povyrazit do takových klubů, když máte volno?“

„Ne, to není nic pro mě. Svatostánek nudy. Když jsem byl ještě mládě a navíc buran, tak jsem tam samozřejmě občas zabrousil. Říkal jsem si, že se jako budu bavit a že tam narazím na nějakou sukni, kterou okouzlím svojí magickou serenádou pro dvě ruce a počítač.“

„A splnilo se vám to? Myslím tu zábavu i ty sukně?“

„Jasně.“ Potměšile na Evu mrknul. „Jenže to samozřejmě bylo ještě před Novým letopočtem mé nepřekonatelné Policistky s velkým P.“

„Řekněte mi, McNabe, co tam jen mohla hledat?“

„Kdo? Peabodyová?“

„Ráchel.“ Poslala mu po hladké desce stolu její fotografii. „Co ji táhlo do takového pajzlu?“

McNab naklonil hlavu na stranu a zkoumal obrázek. „Pro studenty, a zvlášť pro ty, kterým v hospodě ještě nenalejou, jsou tyhle kluby jako magnet. Můžou se tam rozvalit a hrát si na dospělé. Nealko nápoje s neuvěřitelnými jmény, tvrdá muzika. Máte tam i počítače, takže si mezitím můžete napsat domácí úkoly, potom si dát pauzu, chvíli se vykrucovat na parketě, nebo pokecat s kamarády o tom, jak jde škola a balení holek. Cokoliv. Je to jako… jak to říct…, jako kdyby vám někdo postavil most mezi dětstvím a dospělostí. Proto na takových místech taky nepotkáte moc kunčoftů nad třicet.“

„Dobře, je mi to jasné.“ Eva vstala a zamířila pro kávu, když tu se otevřely dveře a dovnitř vpadla Peabodyová, těsně následovaná Feeneym.

„Zas jednou celá parta pohromadě, co?“ Feeney ztěžka dosedl na židli. „Tak jak, děvenko? Začneme s tou mordýrnou?“

Eva sáhla pro druhý hrnek. Děvenko, pomyslela si. Nikdo jiný než Feeney jí tak nikdy neřekl. Ze všech lidí, které potkala, ani jediný. Podivné, že jí to došlo až v téhle chvíli.

Jestli pro ni někdy někdo stavěl takový most, o jakém se zmiňoval McNab, byl to dozajista jedině Feeney. Postavila před něj hrnek s kávou. „Dobrá, začneme. Stručně, co jsme zjistili…“

Když je seznámila s novými nálezy, pokynula McNabovi. „A co nám k tomu řekne naše elektronické eso?“

„Přenos dat se uskutečnil z tohoto počítače na služební jednotku Nadine Furstové v redakci Kanálu 75. Máme časové ověření z Nadininy mašiny a korelující ověření i z téhle. Když zkoumáme záznam bezpečnostních kamer, z inkriminovaného časového úseku, vidíme… spoustu záblesků, poskakující lidi a vůbec jeden velký bordel. Obraz,“ přikázal počítači.

„Tato jednotka je – moment,“ zapátral v několika ze svých četných kapes a nakonec se vytasil s laserovým ukazovátkem. „Tady,“ načrtl kolem jedné části obrazu kroužek. „Lidi se tam motají a není přes ně skoro vidět. Ale pozor, teď – pozastav přehrávání! Ano, teď je vidět, kdo u toho počítače sedí. Rozděl obraz na sektory, zvýrazni detail! No vida. Ani to tak moc nebolelo, stačilo vymazat světelnou show a výřez trochu zvětšit.“

„Žena,“ pronesla Eva a s chladným pohledem upřeným na telestěnu vstala a přistoupila o krok blíž. „Kolem pětadvaceti, velmi atraktivní, smíšená rasa. Jenže i s taškou nacpanou učebnicemi a ve vysokých botách neváží víc než padesát kilo. Tahle holka nikdy nemohla zabít Ráchel Howardovou a zatáhnout ji do popelnice. Vždyť má figuru jako pitomé párátko.“

„Datová feťačka,“ pokrčil rameny McNab.

„Cože?“

„Ujíždí na datech, je závislá na síti. Nikdy nemá dost, musí surfovat pořád dál a dál. Takoví se občas zahrabou v nějakém kumbálu a s ostatními lidmi se úplně přestanou stýkat, baví se jen s počítačem. Další chodí rádi do společnosti nebo kolem sebe někoho mají. Vydělávají si rozesíláním pošty nebo sepisujou zprávy, obchodní, školní, všechno jedno. Hlavně když mají důvod hrabat se v datech.“

„Taky si občas najdou práci v oddělení elektronické detekce, co?“

„Tak pozor," ozval se Feeney, ale Eva si všimla, jak mu cukly koutky úst. „Datoví feťáci si zřídka najdou stálou práci, a když ano, dlouho tam nevydrží." Pozorně sledoval telestěnu a bubnoval prsty na desku stolu. „Jo, tady to máme. Další dávka, podívejte. Servírka jí dodala sáček s disky. Ona i klub pravděpodobně dostávají podíl z odměny, která se vyplácí za přenos určitého objemu dat nebo za odvedenou práci."

„Není to ilegální," dodal McNab. „Jako kdybych se na vás obrátil, a poprosil – madam, mohla byste místo mě odeslat tyhle cancy? Můj počítač se podělal a navíc mě hrozně tlačí čas, když to uděláte, dám vám deset babek."

„Nebo si v případě, že jste například drogový dealer, odchytíte nějakého feťáka a dáte ty disky jemu. On to pak za vás rozešle z libovolného množství stanic a stopu zpět k vám už nikdo nenajde." McNab pokrčil rameny. „Nojo, je to tak. Ale kdo by svěřil takovou hustotu závislákovi?"

Eva vydechla, až to zasyčelo. „Například náš vrah. Teď musíme identifikovat tu holčinu, chci s ní co nejdřív mluvit. Peabodyová, zavolejte do toho klubu a zkuste získat kontakt na místního dýdžeje." Obrátila se na Feeneyho. „Čte si to, co posílá?"

„Čas od času určitě nahlídne, to je součást hry," odpověděl detektiv. „Jako okno do cizího života nebo myšlenek jiných lidí, můžete je pozorovat a přitom se s nimi vůbec nemusíte bavit."

„Tohle dokážu celkem pochopit," zavrčela Eva. „Samozřejmě lze data zabezpečit tak, že je odesílatel číst nemůže," dodal McNab. „To když nechcete, aby se nad vaší korespondencí bavila půlka Manhattanu. Je pravda, že slušný hacker proboural ochranu jako nic. Jenže to ona nedělá, na to je moc rychlá. Vidíte, jak jí to jde od ruky?"

„Co se s těmi disky stane, až dokončí práci?"

„Servírka je sebere, a pokud mají něco dalšího, dodá novou dávku. Použité disky se vrátí na bar nebo nasypou na vyhrazený stůl. Majitel si je pak může vyzvednout nebo je personál klubu zrecykluje. Správně by si je měl každý označit," připojil McNab. „Když chcete něco stáhnout nebo vypálit, zapíšete na disk i ten požadavek a někdo,

třeba někde úplně jinde, to pak vyřídí. Stojí to samozřejmě víc. Hele, už odesílá.“

„Vrah mohl přijít úplně kdykoliv. Nechal tam disky, dal si drink a sledoval, jak ta holka posílá jeho poštu. Vybral si nejvhodnější moment,“ řekla Eva tiše. „Dává si pozor, aby zůstal v davu, takže ho na záznamech z kamer zaručeně neuvidíme. Skleničku něčeho dobrého, potom tanec – možná že už si rovnou vyhlížel další oběť –, potom si vezme zpátky svůj disk, vloží jej do kapsy a klidně odkráčí. Jede domů a dopřeje si královský spánek. Vsadím se, že se mu už dlouho nespalo tak sladce. Má puštěnou telestěnu, takže si zprávu o svém skvělém výkonu poslechne u ranní kávy.“

„Ano, nebylo to pro něj nic těžkého,“ souhlasil Feeney. „Od začátku až do konce šlo všechno jako na drátkách, a proto se bude těšit, jak si to co nejdříve zopakuje.“

„Takže prověříme další obchody s fotoaparáty a příslušenstvím ve vyznačené oblasti a také se podíváme na místní fotografy. Pro případ, že by si náhodou vrah ty disky nevzal zpátky, probereme všechny, které v klubu ještě nestihli skartovat. McNabe, vy mi ulovíte tu šílenou počítačovou fanatičku – myslím, že si s ní budete dobře rozumět.“

„Už jdu na to.“

„Já se vrátím na univerzitu, zajdu si na přednášku z Fotografických technik a pokusím se zrekonstruovat pár posledních hodin Ráchel Howardové. Potom si potřebuji vzít na hodinu volno. Peabodyová, vy půjdete s Feeneym.“

Eva složila fotografie zpět do desek. Něco jí bránilo Ráchel prostě přiřadit k ostatním zavražděným objektům.

„Vrátím se přesně ve dvě.“

KAPITOLA 6

Ráchel to prožívala jinak, uvědomila si Eva, když postávala u zadních lavic laboratoře fotografických technik a sledovala probíhající seminář. Tenkrát byla v první řadě za okny už tma, a také tu nepracovalo tolik studentů. Některé věci se však nezměnily. Stejně jako mladí lidé, kteří tu jsou dnes, si i Ráchel zabrala pracovní stůl a potom se věnovala pročišťování, ořezávání, barevnému vyvažování a doostřování výseků reality, které zachytila svým fotoaparátem, a nyní je převáděla z paměťové karty do počítače.

O čem asi na této poslední přednášce svého života přemýšlela? Zabývala se v duchu prací, nebo si představovala, jak stráví dnešní večer s kamarádkami? Poslouchala komentáře profesorky Browningové, tak, jako právě teď někteří ze studentů? Nebo se plně soustředila na své dílo a svůj vnitřní svět?

Možná že flirtovala s nějakým studentem, který pracoval poblíž. To tu ostatně nebylo nic vzácného. Eva jasně dekódovala oční kontakty, řeč těla i občasné šeptané poznámky ve svém okolí jako předehru k namlouvání.

Ráchel se rozhodně nevyhýbala schůzkám a moc ráda tancovala. Bylo jí dvacet let a užívala si to. A už nikdy nezestárne ani o den.

Eva zaznamenala, že profesorka uzavřela výklad a doporučila úkoly na procvičování. Proto se postavila tak, aby ji profesorka nemohla přehlédnout, až se budou studenti rozcházet.

Všimla si, že odcházeli většinou v párech nebo ve skupinkách. Jen občas se vyskytl osamělý jedinec, korzující mezi jednotlivými partami. Takže ani tohle se od jejích školních let nezměnilo.

Bože, jak nenáviděla školu.

Vždycky byla sama, ale z vlastní vůle. Připadalo jí, že nemá srnysl dávat se s někým dohromady. Mít to co nejrychleji za sebou, vypadnout z toho proklatého systému a být závislá jen sama na sobě a na svých volbách.

Její první svobodná volba byla Akademie. Potom oddělení vražd a tím pádem další systém.

„To je přece poručík Dallasová,“ pokynula profesorka Evě. Dnes měla pracovní účes, neboť si stáhla vlasy dozadu a kolem hlavy

ovázala šátkem, stále však vypadala jako svěží exotická krasavice. Eva si univerzitní profesorku zaručeně představovala úplně jinak.

„Jsou nějaké novinky?“ zeptala se. „Myslím o Ráchel.“

„Vyšetřování stále pokračuje,“ odpověděla Eva zdrženlivě. „Ráda bych vám položila několik otázek. Na čem tu Ráchel pracovala?“

„Moment,“ sáhla Leeanne pro elektronický diář. „Toto je úvodní kurz, letní semestr. Máme zde spoustu dálkařů, jako byla Ráchel, ale také velké množství pravidelných studentů, kteří se snaží dokončit svůj program s předstihem,“ pokračovala a projížděla své záznamy. „Není jich samozřejmě tolik jako v podzimním nebo jarním semestru, ale přesto… ano, tady to je. Tváře. Portréty a město. Vztah mezi portrétem a fotografem.“

„Mohla bych vidět nějaký z jejích současných výtvorů?“

„Ano, měla bych mít v záznamech vzorky a dokončené samostatné práce. Vydržte minutku.“

Přešla k počítači, zadala heslo a pronesla několik povelů. „Jak jsem se už zmiňovala, Ráchel byla svědomitá studentka. Co víc, kurz ji viditelně bavil. Nepatřila k těm, kteří se zoufale snaží nahnat studijní kredity a považují můj seminář jen za bezpracnou cestu, jak je získat. Ráchel se svým úkolům věnovala s opravdovým nasazením, nechodila mi sem jen zahřívat židli. Tady, podívejte se.“

Profesorka poodstoupila, takže Eva měla nerušený výhled na telestěnu.

„Jmenuje se Remke. Patří mu obchod s lahůdkami přímo přes ulici od té večerky, kde Ráchel pracovala.“

„Můžete si všimnout, že se jí podařilo zachytit jeho neústupnost – vidíte ten náklon hlavy a výbojně vyčnívající bradu? Podle této fotografie bych řekla, že povahou nejspíš připomíná buldoka.“

Eva si vybavila, jak Remke složil zřízence městské údržby. „To máte naprostou pravdu.“

„Přesto vidím v jeho očích laskavé světélko, které se Ráchel podařilo zachytit. V pozadí je lešení a tvář pana Remkeho je lesklá potem, kdežto tyhle vany se salátem, u nichž stojí, na vás dýchají

chladem – dobrý kontrast a vystižení atmosféry místa. Ještě mám několik jejích fotografií, ale tahle byla nejlepší.“

„Ráda bych si odnesla kopie všeho, co vám Ráchel dodala.“

„To nebude problém. Vytiskni všechny obrazové dokumenty ze složky ‚Rachel Howardová, školní práce,‘“ přikázala počítači. Ten začal plnit zadání a profesorka se zatím naklonila k Evě. „Nechápu ale, jak vám ty fotografie pomohou chytit vraha?“

„Chci se naučit vidět věci tak, jak je viděla Ráchel. Snad potom dokážu nahlédnout na svět i očima vraha. Skoro všichni studenti, kteří teď odcházeli, měli batohy. Odnesli si v nich disky a portfolia.“

„To víte, vzdělávání jde ruku v ruce s nacpanými batohy. Každý student potřebuje notebook, případně minipočítač, spoustu disků, diktafon a v případě mého semináře i fotoaparát, a to nemluvím o různých osobních věcech a občerstvení, které neustále tahají po univerzitě sem a tam.“

„Jaký batoh nosila Ráchel?“

Profesorka Browningová zamrkala a její oči nabyly nepřítomného výrazu. „To nevím. Je mi líto, ale obávám se, že jsem si nevšimla.“

„Ale nosila ho?“

„No, to přece dělají všichni.“ Profesorka sáhla za katedru a vyňala objemný diplomatický kufřík. „Dokonce i přednášející.“

Vrah si ponechal batoh, který patřil Ráchel. Nebo se jej zbavil, dumala Eva. Nehodil ho do kontejneru vedle těla zavražděné. Proč asi? K čemu jej potřeboval?

Eva kráčela chodbou, tak jako kdysi Ráchel a v duchu si dělala poznámky.

Ten večer zde nebylo tolik lidí. Jen sem tam nějaký opozdilec z pozdního semináře. Co jiného by člověk čekal, je horký letní večer, pomyslela si Eva. Koleje jsou poloprázdné.

Se skupinou spolužáků vyšla ven. Zaznívá od nich hovor a smích. Co kdybychom zašli na pizzu, na pivo nebo na kafe…?

Ráchel odmítá, a místo toho míří do studovny, kde na ni čekají kamarádky. Dobrou, mějte se.

Eva vyšla z hlavního vchodu, tak jako Ráchel, a u schodů na okamžik zaváhala – připadalo jí, že kráčí přesně ve stopách zavražděné dívky. Potom sešla dolů, otočila se doleva a pokračovala po chodníku.

Možná tu tehdy minula pár dalších studentů, mířili buďto do studovny nebo na zastávku městské dopravy. Všude je ticho, představovala si Eva, večery tu zřejmě bývají dost klidné. Zvuky ulice, hovor studentů i ozvěna hudby z klubů a kaváren mizí do pozadí.

Další skupinky, někteří odcházejí na kolej, jiní se už těší na zábavu za zdmi areálu. Sem tam někdo pospíchá na metro nebo na parkoviště. Potkává i starší studenty, vlastně už dospělé, kteří se rozhodli rozšířit si obzory a docházejí na večerní kurzy.

Po areálu univerzity se totiž mohl procházet úplně kdokoliv. Columbia je přece součástí města a jako taková s ním splývá. Rychlost, s jakou pohltila výšinu Morningside, učinila z jakýchkoliv bezpečnostních předpisů bezvýznamnou frašku. Ale s tímhle si Ráchel hlavu nedělá. Je dívka z města a univerzitní půdu vnímá jako bezpečný přístav.

Sledoval ji, kráčel za ní? Překonal nenápadně prázdný prostor mezi budovami? Nebo jí nezakrytě zkřížil cestu?

Zastavila se a odhadovala vzdálenost ke studovně, k parkovišti a k budovám. Musel počkat, usoudila Eva. Proč by riskoval, že jej někdo uvidí pohromadě s ní, když se tomu dá snadno vyhnout? Proto zpomalil a čekal, až zamíří po chodníku přímo ke studovnám. Stále to vychází na dobrou, pětiminutovou procházku, která je navíc zavede do podstatně odlehlejších končin kampusu.

Ráchel určitě nepospíchala, vždyť před sebou měla celou noc. Už je úplná tma, ale cesty jsou osvětlené a ona přece zná cestu. Je tak mladá, tak nezranitelná.

Kolem tepe horká letní noc a Ráchel se cítí krásně.

Ahoj, Ráchel!

Nenucený, přátelský pozdrav. Zjevně náhodné setkání a ona se zastavuje, vidí známou tvář. Její krásný úsměv prosvětlí tmu.

Jenže vrah nechce otálet na cestě. Někdo by mohl přijít. Snad chvíli kráčeli vedle sebe a diskutovali o škole. Jak pokračuješ ve

studiu? A na čem teď pracuješ? Nechceš pomoct s tím batohem? Zdá se pěkně těžký.

Nemůže uskutečnit své vražedné plány přímo zde, musí ji dostat do auta, a to znamená parkoviště.

Naznačuje, že by jí chtěl něco ukázat, nebo snad dát. Věc, kterou má autě, dodávce nebo nákladním voze. Parkuje hned tady, na Broadwayi, nezabere to ani minutu. Vede ji dál a udržuje přátelskou konverzaci.

Teď už provoz v kampusu téměř ustal, jen občas se objeví osamělý chodec. Ale konec konců, bez určitého rizika není ani napětí a vzrušení.

Eva teď zamířila ke čtyřpatrovému parkovišti s výjezdem na Broadway, které sloužilo vozidlům univerzity. Studenti i zaměstnanci si kupovali holografické známky, které se lepily na přední sklo. S nimi mohli přijíždět a odjíždět, jak se jim zlíbilo. Návštěvníci si museli opatřit jinou známku, platnou několik hodin nebo dní. Eva si v duchu udělala poznámku, že bude třeba zjistit, kolik vozidel opustilo areál mezi devátou a desátou té noci, kdy byla spáchána vražda.

Samozřejmě že mohl zaparkovat i jinde. Třeba to prostě risknul a nechal auto někde u chodníku. Jenže tohle parkoviště by byla logičtější volba, protože pokud jdete z přednášky do studovny, máte to zaručeně nejblíž. Navíc nabízí kryté parkoviště takhle pozdě večer podstatně víc soukromí než ulice – sotva kdo se tam bude procházet.

Dnes, v tuto denní hodinu, budou garáže pochopitelně nabité k prasknutí, avšak ten večer tomu tak nebylo. Nikdo se neohlédl za dvojicí, mířící k automobilu.

Pokud vrah uvažoval prakticky, zvolil nejspíš poslední patro, kde je nejméně vozidel a nepatrný provoz. Teď ji musím dostat do výtahu – pokud je prázdný, pokud ne, pojedeme normálně po pohyblivém pásu. Výtah by byl samozřejmě lepší. Jakmile se octli uvnitř, nenucené ji uchopil za paži a potom stačil jeden rychlý pohyb ruky, svírající tlakovou stříkačku s připravenou dávkou opiátů. Ráchel ztrácí sebevládu.

Když ji vyvedl z kabiny výtahu, promítala si Eva v duchu cestou na čtvrté podlaží, pěkně se jí točila hlava. Žádné strachy, neboj se.

Zavezu tě až ke studovně. Bez problémů, vždyť je to jen kousek. Ale podívejme, jsi nějaká bledá. Počkej, pomůžu ti do auta.

Eva vystoupila z kabinky a přehlížela prostor parkoviště. Byli tu bezpečnostní androidi, kteří vždy po půlhodině garáže obcházeli, jenže vrah tohle bezpochyby věděl a svůj plán dokonale načasoval, do auta s ní, a tím to pro Ráchel Howardovou končí.

V okamžiku, kdy vyjíždějí na ulici, nemůže se už ani pohnout a snad je i v bezvědomí. Automobil se rozjede po Broadwayi a vrah ji veze na místo, které si už dávno připravil. Dovnitř ji bude muset napůl nést, proto se určitě jedná o útočiště, poskytující nejvyšší soukromí. Žádná vrátnice se všetečným portýrem, žádné bezpečnostní kamery, které by zvěčnily jejich příchod. Zřejmě domek nebo půdní přestavba v zapadlé čtvrti. Či snad kancelář, zavřená na noc, eventuálně stará budova, očekávající rekonstrukci?

Možná nějaké pracoviště, nad kterým jsou pronajaté byty. Ano, to je výhodná volba. Prázdné prostory, a nikdo se nezajímá, co tam děláte.

Eva přešla k zábradlí a přejela pohledem nejprve areál univerzity, potom panoráma města.

Dalo se to stihnout za méně než čtvrt hodiny, i když k tomu připočteme čas, nutný na převoz, stále mu jej zbývalo víc než dost, aby naaranžoval a vyfotografoval ten poslední portrét.

Eva se vrátila do vozu a zavolala Peabodyové na policejní centrálu. „Vyjeďte mi seznam podniků, které zásobují kampus a leží na pozemku univerzity nebo v jejím okolí. Myslím tím dodavatele oblečení, potravin, studijních pomůcek. Taky rekreační zařízení a podobně a přihoďte tam i fotografická studia a galerie. Označte mi ty, které náleží k soukromým rezidencím a vyhoďte všechny, které patři rodinám. Náš vrah si nemůže dovolit, aby mu přes rameno nakukovala partnerka nebo hejno dětí. Teď si beru chvíli osobního volna," dodala Eva, „ale kdybyste přišla na něco zajímavého, bez obav mi zavolejte."

Ukončila hovor a zamířila k domovu.

Pokaždé, když Eva musela nahlásit osobní volno, cítila se velmi mizerně. Tentokrát však bylo ještě horší vědomí, jaký pocit viny by v ní vzbudilo, kdyby to neučinila. Samotný manželský vztah je dost

složitý, aby se s ním člověk potýkal celý život, a přitom se k němu navíc přidružuje tolik nenadálých překvapení! Kdo se v tom všem má vyznat?

Správně by teď měla ujíždět na Centrálu a sama vykonat práci, kterou právě hodila na Peabodyovou. Veškeré objevy a nová fakta by měla nechat cirkulovat ve své mysli bez jediného vyrušení zvenčí.

Proč se najdou pitomci, kteří tvrdí, že bouřlivý osobní život přispívá k rozvoji vyvážené osobnosti? Máte tak padesát procent, že vám místo toho zajistí jednosměrný lístek do blázince. V dobách, kdy se nemusela starat o finesy společenských vztahů, býval život o tolik jednodušší!

Tenkrát odvedla svou práci a odjela domů. Když měla náladu, vyrazily si někam s Mavis. Sem tam po práci zašli na pivo s Feeneym.

Nebyl zde nikdo, o koho by musela mít neustále strach. Mít o někoho strach znamená, že vám na něm záleží, připustila. A cesty zpět už není.

V dobrém i ve zlém, napadlo ji, když projížděla branou. S Roarkem bylo toho dobrého požehnaně. Tolik, že se to ani změřit nedalo, a jestli nejhorší daní za její štěstí má být přítomnost toho vyzáblého ještěra s věčně kyselým ksichtem, nu, tak se s tím snad dokáže nějak smířit.

Eva vyběhla po schodech, vedoucích ke vchodu a říkala si, že jde nejspíš stejně pozdě a Roarke se už musel vypořádat s pacientovými náladami sám.

V domě panoval chládek a ticho. Evu nejprve napadlo, že se nejspíš vyskytly nějaké komplikace a Summerseta si ještě nechali v nemocnici; díky tomu se nyní dostala domů dříve než Roarke. Obrátila se k monitoru ve vstupní hale.

„Kde je Roarke?“

EVO, DRAHOUŠKU, VÍTEJ DOMA…

Eva zdvihla oči v sloup nad kombinací láskyplného oslovení a zdvořilého, neosobního tónu, kterým počítač hovořil. Roarke občas projevoval potrhlý smysl pro humor.

ROARKE SE NACHÁZÍ V REZIDENCI PANA SUMMERSETA. PŘEJETE SI S NÍM HOVOŘIT?

„Ne. Sakra…“ Znamená to, že jí nezbývá než se tam vydat? Přímo do hadí jámy? Nikdy v životě nebyla v Summersetově soukromém bytě. Vrazila ruce do kapes a přecházela halou sem a tam. Třeba bude ležet v posteli. Dokáže ona, Eva, někdy v budoucnosti vyhnat ze své paměti tak odpuzující pohled?

Ne, nejspíš nikdy.

Jenže ani zbývající alternativa nebyla dvakrát lákavá – mohla se prostě vyplížit zpátky, pryč z domu, a po zbytek dne si připadat jako idiot.

Věčná noční můra nebo vlastní stupidita? Eva vážila pro a proti, nakonec syčivě vydechla a rozhodla se. Půjde tam, ale ne až do ložnice. Zůstane v obýváku, což bude interpretováno jako její ohleduplnost vůči pacientovi i vůči sobě samé, pochopitelně. Zjistí, jestli Roarke něco nepotřebuje – co by to mohlo být, nad tím si marně lámala hlavu – a vypadne odtamtud, jako by měla v patách samotného ďábla.

Povinnosti učiněno zadost, zpět do reality.

Tyto části domu předtím mnohokrát nenavštívila. Proč by také chodila do kuchyně, když v každé druhé místnosti trůnil AutoChef? Summersetova soukromá rezidence ležela ještě za kuchyní a se zbytkem domu byla spojena výtahem a schodištěm. Eva věděla, že majordom čas od času používá i další místnosti, to když si chce poslechnout hudbu, pobavit se nějakou obskurní kratochvílí, nebo – jak si Eva s pochmurným zadostiučiněním představovala – když provozuje své temné rituály.

Dveře do jeho apartmá byly dokořán a výbuch smíchu, který Evě vyrazil vstříc, jí hned dodal odvahy. Takovéhle šťastné hihňání nemohlo vzejít z jiných úst než z těch, která vlastnila Mavis Freestoneová.

Eva nahlédla dovnitř a spatřila svou dlouholetou přítelkyni, která stála uprostřed místnosti a na rtech jí doznával smích. Mavis

byla stvořená tak, že jí místo přímo uprostřed jaksi automaticky náleželo, pomyslela si Eva.

Byla tak drobná, skoro jako lesní víla. Pokud si ovšem dovedete představit vílu v letních šatech, které více odhalují než skrývají a s neonovými gelovými sandály na nohou.

Dnes měla Mavis vlasy v odstínu letní blond, na první pohled celkem konzervativním, dokud si pozorovatel nevšiml, že konečky vlasů jsou růžové a modré a mezi nimi jsou vpleteny malé stříbrné zvonky, které se při každém pohybu vesele rozezněly. Na sobě měla krátký letní dres, odhalující celá záda, doplněný o dadaistický vzor téže růžové a modré, protínající se v úzkých pruzích. Oděv pochopitelně končil vysoko nad pupíkem, kdežto na bocích začínaly miniaturní šortky.

Přestože její břicho bylo ploché jako vál, Eva si s nepříjemným bodnutím uvědomila, že tam někde právě vyrůstá Mavisino dítě.

Eva usoudila, že její těhotenský kostým designoval zaručeně Leonardo, ten Jediný a Pravý, který právě ze svých výšin shlížel na budoucí maminku s výrazem tak bezvýhradného zbožnění, že se mu zornice div nestáhly do malých srdíček.

Summerset je sledoval z kolečkového křesla a na jeho tváři, od přírody nevrlé, byl vidět úsměv.

Eva spatřila jeho nohu v laminosádrovém exoskeletu, trčící na podpůrném mechanizmu v nepřirozeném úhlu a jako by to nestačilo, i paži, bezmocně spočívající v závěsu. Pocítila záchvěv soucitu. Věděla velmi dobře, jak zlé to je mít zlámané kosti a potrhané svaly. O kolik horší to musí být pro člověka, který je zvyklý, že se vždycky postará sám o sebe.

Snad by bývala řekla něco utěšujícího, možná dokonce, že by zvládla i neutrálně přátelskou frázi, jenže Summerset právě otočil hlavu a spatřil ji. Na okamžik přejel přes jeho tvář výraz skutečného překvapení, ihned se však uzavřela do obvyklého ledového úšklebku.

„Poručíku. Potřebujete snad něco?“

„Dallasová!“ Mavis zaječela nadšením a rozpřáhla náruč. „Pojď k nám do party!“

Eva sledovala směr, kterým ukazovala Mavisina ruka a spatřila barevný transparent, hlásající: VÍTÁME VÁS DOMA, SUMMERSETE. Visel mezi barevnými draperiemi v okně.

Naše Mavis je neopakovatelná, pomyslela si Eva.

„Dáš si něco k pití? Máme tady ledový koktejl.“ Mavis odtančila k archaickému servírovacímu stolku, na němž v karnevalové sestavě spočívala hora ledové tříště, láhev perlivé vody a různé ovocné šťávy. „Jenom nealko,“ dodala, „víš proč. Mám tu jednoho svištíka, kterému ještě nebylo osmnáct.“ Popleskala se po břiše a zavrtěla boky.

„Jak to jde?“

„Je to bomba. Uplná pohádka. Jenže teď jsme se s Leonardem dozvěděli, co se přihodilo Summersetovi. Ubohý drahoušek, že?“ zavrtěla hlavou a přiskočila k majordomovi, aby jej políbila na čelo.

Eva potlačila velmi silný dávivý reflex, vyvolaný prohlášením, spojujícím v sobě zcela antagonistické pojmy „drahoušek“ a „Summerset“.

„Tak jsme naházeli do auta, co nás napadlo, a hned jsme sem zamířili, aby se tu chudáček necítil sám.“

„Taky jsme byli dneska ráno u doktora,“ podotkl Leonardo, aniž by se přestal zamilovaně usmívat na Mavis. Měl na sobě volné bílé kalhoty a dlouhou splývavou košili, která zahalovala jeho působivou figuru a v kontrastu s jeho zlatavou pokožkou bíle světélkovala. Vlasy měl sepnuté do culíku, spadajícího asymetricky podle jedné strany tváře; stejně jako u Mavis svítily jejich konečky růžovou a modrou, a zvonečky cinkaly ve stejné tónině.

„Jsi nemocná?“ poplašila se Eva. „Myslím, jestli je dítě v pořádku, nebo co se děje?“

„Ne, všechno je tip ťop a nikdy jinak,“ vysvětlovala Mavis. „Jenom pravidelná prohlídka, a hádej, co je nového? Máme fotky!“

„Fotky čeho?“

Mavis obrátila v sloup své pomněnkově modré oči. „No přece našeho děťátka! Chceš se podívat?“

„No, víš, myslím, že přece –“

„Hned to bude, máme je pořád při ruce.“ Leonardo vyňal z nějakého utajeného záhybu své košile desky. „Vybrali jsme jenom ty,

které neukazují osobní oblast děťátka. Protože jsme se ještě nerozhodli, jestli to chceme vědět.“

„A není celé tohle…,“ Eva nejasně zagestikulovala směrem k Mavisinu břichu, „… ehm, místo, jeho osobní oblast?“

„On myslí fotky, na kterých je vidět, jestli má děťátko penis nebo vaginu.“

„Ach tak.“ Eva pocítila, jak se jí valem stahuje krev z tváře. „Panebože…“

„Jen se nestyď a pojď se podívat na svého kmotřence.“ Mavis vzala Leonardovi desky a otevřela je. „Ach božínku, nemůžu tomu vůbec uvěřit. Je tak roztomilý, že se to ani vypovědět nedá!“

Eva na obrázku spatřila tvora, jehož by na první pohled považovala za podvyživeného opičáka staženého z kůže, kterému někdo nafoukl hlavu pumpičkou. „Uch.“

„Dokonce mu můžeš spočítat ty maličké rozkošné prstíčky. Vidíš?“

Eva viděla, a po celém těle jí naskočila husí kůže. Co asi ta kreatůrka svými malými prstíčky tam uvnitř dělá, když se nikdo nedívá?

„Leonardo mi nechá ty nejlepší fotky vytisknout na látku a ušije mi z nich tričko.“ Mavis sešpulila své růžové rty a poslala Leonardovi polibek.

„Jo. Ehm. Tak to bude vážně nádhera.“ Protože fotografie Evu znervózňovaly, raději zaměřila svůj pohled přes jejich okraj na Summerseta.

„Jenom jsem se chtěla zeptat, jak se daří.“

Leonardo poplácal Evu po rameni. „Počkej, udělám ti něco k pití.“

„Dobrý nápad, díky. Kde je Roarke?“

„V ložnici, probírá tam s fyzioterapeutkou, co přesně bude v následujících dnech potřeba. Já s Mavis tu ještě chvíli zůstaneme.“

„Jasně, tak jsme to naplánovali.“ Mavis se na důkaz pravdivosti svých slov rozvalila na opěrce Summersetova křesla. „Strávíme tu ve městě dalších pár týdnů, takže můžeme zaskočit třeba každý den, když budete chtít.“ Obrátila se k Summersetovi a pohladila jej po

ruce. „Když se vám zasteskne, nebo se budete cítit divně, stačí brnknout a já přiletím jako na koni.“

Eva usrkla ze sklenky ochucené ledové tříště, kterou jí podal Leonardo. „Tak snad abych se podívala, jestli Roarke… něco nepotřebuje, a pak musím zase běžet. Mám spoustu práce a…“ Zbytek věty nechala viset ve vzduchu a vděčně se otočila na Roarka, který právě přišel z vedlejší místnosti.

„Zdar, poručíku. Říkal jsem si, jestli to stihnete.“

„Měla jsem zrovna cestu kolem.“ Vypadá pěkně ztrápeně, pomyslela si a nikdo to na něm nepozná, jen ten, kdo má jeho kouzelnou tvář neustále před očima. Jako já. „Naskytla se mi volná hodina, tak jsem si říkala, že sem zaskočím a podívám se, jestli nepotřebuješ s něčím pomoct.“

„Myslím, že tu máme všechno pod kontrolou. Naše zdravotní konzultantka, paní Spenceová, je se stávajícím uspořádáním spokojená.“

Z hloubi Summersetova křesla se ozvalo jasně slyšitelné zasyknutí. „Jsem si naprosto jistý, že ji vrcholně uspokojuje představa, jak tu několik následujících dní lelkuje a ničí mi nervy, za což ji královsky platíte.“

„S tím si nedělejte starosti,“ odpověděl mu Roarke milým tónem, „poplatek za péči vám samozřejmě strhnu z gáže.“

„Já si prostě nepřeji, aby tu ta žena nade mnou dnem i nocí visela jako nějaký přízrak. O své potřeby se dokáži dokonale postarat!“

„Máte na vybranou – ona, nebo nemocnice.“ v Roarkově přívětivém hlase postřehla Eva sotva patrný kovový tón, který velmi dobře znala.

„A zrovna tak jsem naprosto schopen sám rozhodnout, jaké lékařské péče je mi zapotřebí.“

„Škoda, že vám v nemocnici nestihli udělat pořádné rektální vyšetření,“ prohodila Eva, dřív než Roarke stačil otevřít ústa, „třeba by vytáhli to pravítko, které jste spolknul.“

„No tak, Evo,“ třel si Roarke kořen nosu, „Nezačínej i ty.“

„Tak jsem tady.“ Ženě, která právě přibyla z ložnice, mohlo být zhruba padesát let a měla na sobě dlouhý, bílý plášť a pod ním světle

růžovou košili a kalhoty. Pod oděvem se jí rýsovala polštářovitá měkká ňadra a okrouhlé pozadí téže konzistence. Její tvář se bezvadně doplňovala se zbytkem těla. Vlasy, spadající v ryšavých loknách, si svázala do ohonu.

V jejím hlase zaznívalživý, autoritativní tón, jaký byste čekali u učitelky v jeslích či novopečené sociální pracovnice.

„Jak milá společnost. Ale teď už je čas, abychom si dali dvacet.“

„Madam.“ Tón Summersetova hlasu připomínal chřestění ostnatého drátu ve větru. „Na to, abychom si MY dali dvacet, nebude čas nikdy.“

„Myslím, že dnes ta chvíle přesto nastala,“ odpověděla mu s jasně postřehnutelným laškovným podtónem. „Příjemný, hodinový oddech a potom další hodina terapie.“

„Evo, představím ti zdravotní konzultantku, paní Spenceovou. Bude mít po několik dalších dní na starosti domácí ošetřovatelskou péči o Summerseta. Paní Spenceová, seznamte se s mou ženou, poručíkem Dallašovou.“

„Žena – policistka. Jak vzrušující.“ Přikráčela k Evě, popadla ji za ruku a mocně zapumpovala. Eva si pomyslela, že fyzioterapeutka sice postavou připomíná duchnu, ale stiskem spíš svěrák. „Nemusíte mít vůbec žádné obavy. Pan Summerset je v dobrých rukou.“

„Jo, to věřím. Tak snad abychom šli.“

„Nedovolím, aby mne někdo ukládal do postele jako batole, krmil lžící a obskakoval jako kvočna – a už vůbec ne tato osoba!“ Summerset plival slova jak dávky z kulometu. „Nemůžete-li mě nechat v mém vlastním obydlí v klidu, pak půjdu jinam, kde mi dají pokoj!“

„No tak, pane Summersete,“ pohladila jej po hlavě Mavis, která stále seděla na bočnici jeho křesla. „Vždyť je to jen na pár dní.“

„Domnívám se, že jsem své stanovisko v této věci vyjádřil naprosto jasně.“ Summerset stáhl rty a upřel na Roarka oči, připomínající dva nebozezy.

„Stejně tak i já,“ opáčil Roarke. „A dokud žijete pod mou střechou a jste mým zaměstnancem, budete…“

„I to lze změnit.“

„To si, sakra, pište.“

Nebyl to obsah Roarkovy odpovědi – sám o sobě rajská hudba pro Eviny uši – co ji přimělo k akci, nýbrž Roarkův tón, v němž zazněl výrazný irský akcent. Eva si uvědomila, že Roarkova trpělivost visí na vlásku.

„Dobře, a teď všichni ven. Vy," ukázala na fyzioterapeutku, „se jděte na pět minut někam projít."

„Cože? To je –"

„Na pět minut," opakovala Eva tónem, při kterém se třásli i ostřílení detektivové z oddělení vražd. „Mavis, Leonardo, vy prosím taky."

„Jasně." Mavis se naklonila k Summersetovi a políbila jej na tvář. „Všechno bude v pohodě, nebojte se, kocourku."

„Ty taky," podívala se na Roarka a bodla palcem za sebe. „Ven."

Jeho modré oči se zúžily. „Co jsi to řekla?"

„Říkala jsem, abys vystřelil. Můžeš si zaskočit do tělocvičny a ztřískat boxovacího androida, nebo počkej v pracovně a něco hezkého si kup, třeba Grónsko. Uvidíš, jak se ti uleví. Ale teď se ztrať," šťouchla jej silně do boku.

„Fajn," vyštěkl Roarke. „Jdu, a nechám vás dva, abyste se tu uštípali k smrti. Alespoň bude v tomhle domě konečně klid."

Zmizel z místnosti a s prásknutím za sebou zavřel dveře.

Summerset zůstal bez pohnutí, s kamennou tváří a založenýma rukama. Byl ve svém křesle uvězněn jako v pasti. „Nemám s vámi o čem mluvit."

„Dobře." Eva přikývla a usrkla ovocnou ledovou tříšť. „Tak zůstaňte zticha. Mně osobně je úplně jedno, jestli se odsud vykodrcáte v tomhle křesle a na ulici s ním vjedete rovnou pod maxibus, ale Roarkovi to jedno není. Posledních bůh ví kolik…" zkontrolovala pohledem náramkový počítač, „…ano, posledních třicet hodin byl úplně nemocný starostmi o vás a strávil je tak, že organizoval, co se dalo, jen abyste měl co největší pohodlí a byl tak spokojený, jak jen vám vaše černá duše dovolí. Vyděsil jste ho, a to se hned tak někomu nepodaří."

„To sotva. Myslím, že –"

„Ticho. Vám se nechce do nemocnice. Výborně, alespoň něco máme společného. Fyzioterapeutka je vám protivná…“

„Neustále se tak úlisně usmívá.“

„Úsměv ji ve vaší společnosti brzy opustí. Ani já bych ji nechtěla a taky bych kvůli tomu dělala scény. Ale kdybych se dokázala na chvilku přestat ráchat ve vlastní mizérii, alespoň na tak dlouho, abych zaregistrovala, jak to celé cvičí s Roarkem, tak bych si radši vrazila do pusy špunt, než abych v tom pokračovala. A přesně to čekám od vás, jinak vám ho tam šoupnu sama.“

„Nemusí si o mne dělat žádné starosti.“

„Možná že nemusí, ale stejně bude, a vy to víte. Miluje vás, a když trpí někdo, koho má rád, rve mu to srdce.“

Summerset otevřel ústa a hned je zase zavřel. Povzdychl si. „Předpokládám, že máte pravdu. Divím se, že mi ještě neupadl jazyk, když jsem přiznal něco takového, ale je to tak. Nenávidím to!“ Udeřil pěstí do podpěrky u křesla. „Nesnáším, když se o mě někdo stará.“

„To se vám vůbec nedivím. Máte tu nějaký alkohol? Myslím na pití?“

„Není to vyloučené…“ Podezřívavě se na Evu zadíval. „Ale proč?“

„Nedovedu si představit, že by vám ta Spenceová nosila placatici, a kdybych byla na vašem místě, sem tam bych se bez panáka neobešla. Pomohlo by mi to přežít ve zdraví ten její věčně veselý úsměv a radostný tón hlasu. A nakonec, kdyby to bylo úplně nezbytné, bych ji mohla vzít po hlavě flaškou, takže by snad na chvíli dala pokoj.“

Eva se zadívala pozorně na Summerseta, který právě vydal podivný zvuk, snad dokonce smích. „Proto můžete využít téhle příležitosti a někde v dosahu si schovat láhev, tak aby ji nenašla.“

Summersetův stažený výraz se trochu uvolnil a zjevilo se v něm překvapené pobavení. „To je naprosto znamenitý nápad. Děkuji vám.“

„Rádo se stalo. Teď vám sem pošlu naši Usměvavou dámu, abyste si mohli dát dvacet.“

„Poručíku…“ pronesl, když se Eva otočila a zamířila ke dveřím.

„Copak?“

„Nechce mi dovolit, abych tu měl kočku.“

Eva se ohlédla a zpozorovala, jak se mu do tváře vkrádá zahanbený ruměnec. Protože ji takové odhalení rovněž zaskočilo, upřela pohled na bod zhruba čtvrt metru nad jeho hlavou. „A vy byste tu Galahada chtěl?“

„Já pouze nechápu, proč by měl mít zapovězený přístup do mých prostor.“

„Dobrá, postarám se o to, a vy se co nejrychleji postarejte o tu láhev. Dokážu Spenceovou zadržet jen pár minut, potom je to na vás.“

Vyklouzla ze dveří a ještě na odchodu uslyšela tiché vrnění elektromotoru, poháněnjícího křeslo.

Prošla kuchyní a narazila na Roarka, který se pokoušel uchlácholit rozčilenou Spenceovou. Fyzioterapeutka se stále usmívala, jenže tentokrát bylo v jejím úsměvu cosi maniakálního.

„Nechte ho chvilku, ať se dá dohromady,“ utrousila Eva a sáhla po kávě. „A taky chce kočku.“

„Kladu velký důraz na sterilitu prostředí,“ začala Spenceová.

„Summerset chce kočku,“ zopakovala Eva tiše a nasadila svůj vlastní úsměv, který uvolňoval svěrače podezřelým, i příliš sebejistým policejním zelenáčům. „Chce kočku a kočku taky dostane, a vy byste mohla trochu ztlumit ten svůj planoucí optimizmus. On pracoval v době Městských válek jako záchranář a rozhodně přijme líp přímý rozkaz než nějaké cukrování. Čeká vás zatracená práce, paní Spenceová. Je mi vás vážně líto.“ Gestem ukázala na hrnek kávy. „Takže nám dejte bez váhání vědět, až budete potřebovat přestávku – třeba abyste mohla chvilku tlouct hlavou o zeď.“

„Tedy dobrá,“ napřímila Spenceová ramena. „Půjdu se teď postarat o svého pacienta.“

Roarke přikročil k Evě, vzal jí z rukou hrnek a stihl jej vypít, ještě než se za fyzioterapeutkou zavřely dveře. „Zvládla jsi to mnohem líp, než by se to mohlo podařit mně.“

„Taky jsem se nemusela párat se zařizováním. Jenom jsem poklidila a zatáhla oponu. Co Mavis a Leonardo?“

„Navrhl jsem jim, aby si šli zaplavat. Zatím tu zůstanou, budou ho bavit a povzbuzovat, aby přežil terapii. Jsem jim tak neskonale vděčný, že kdyby už nečekali dítě, asi bych se jim po nějakém sám poohlédl.“ Roarke si masíroval bolavou zadní partii krku. „Řekneš mi, o čem jste se tam uvnitř se Summersetem bavili?“

„Ne.“

„Vážně ne?“

„Vážně. Musím se vrátit do práce. Ty bys měl udělat totéž a nechat záležitosti, aby se tu usadily bez tebe. Jo, a nezapomeň si vzít prášek proti bolesti hlavy,“ zašklebila se Eva. „Ani netušíš, jak mě těší, že to můžu alespoň jednou navrhnout já tobě.“

Naklonil se k ní a políbil ji na čelo, na tvář i na rty. „I přesto tě miluju. Vážně mi nezbyde, než si jeden šlehnout. Naštěstí už to nebude taková koňská dávka, o jaké jsem snil před deseti minutami. A pak zpátky do práce. Mám poradu v Dochas,“ dodal. Šlo o útulek pro oběti násilí, jehož stavbu financoval. „Zdá se, že bych to snad mohl i stihnout.“

„Takže se zatím měj,“ otočila se Eva k odchodu, ale mezi dveřmi se zarazila. „Mimochodem, kde jsi vyhrabal paní Usměvavou?“

„Koho? Aha,“ zasmál se na půl úst. „Myslíš Spenceovou. Doporučila mi jí Louise.“

„Tak to měla nejspíš nějaký důvod.“

„Za chvilku se s ní uvidím.“ Roarke otevřel skříňku a vyňal lahvičku s analgetiky. „Můžeš se spolehnout, že se jí na něj důkladně vyptám.“

KAPITOLA 7

Eva vešla do své kanceláře, posadila se ke stolu a vyvolala na monitoru složku Ráchel Howardové, aby se přesvědčila, že Peabodyová doplnila veškeré požadované údaje.

Když se na ploše začal objevovat seznam podniků, náležejících k obytným prostorám, opřela se Eva pohodlněji v křesle. Tohle zaručeně chvíli zabere. Potom vybrala jenom ty, které měly nějakou spojitost s fotografováním, a soupis se jí rázem zmenšil na příjemných devět položek.

Zároveň si opět prošla seznam podezřelých a hledala možné nové spojitosti.

Diego Feliciano. Znal oběť, pronásledoval ji a obtěžoval. Investoval do ní čas i peníze a nedostal za to patřičnou postelovou odměnu. Párkrát ho zadrželi pro přechovávání ilegálních drog; prý je měl jen pro vlastní potřebu. Každopádně je dokázal opatřit a alibi má děravé jako cedník. Znal to v data-klubu a mohl si půjčit i odpovídající typ automobilu. Vzrůstem je malý, žádný svalovec; rozhodně spíš horká hlava než chladnokrevný, plánující typ. S fotoaparátem zacházet neumí.

Jackson Hooper. I on znal zavražděnou a toužil po ní. Věděl, kde pracuje i kde bydlí. Byl to de facto její spolužák, proto se vyznal v areálu univerzity a měl přístup k rozvrhu hodin Ráchel Howardové. Jeho alibi taky žádná sláva a do klubu občas zajde. Je silný, atletický typ. Co auto? Každopádně má zkušenosti s fotografováním, i když třeba jen pasivní.

Profesorka Leeanne Browningová. Znala Ráchel. Je jedna z posledních, kdo ji viděli naživu. Učí fotografické techniky. Mohla by zatoužit po své žákyni? Alibi jí potvrdila partnerka i záznamy bezpečnostních kamer. Má dostatek technických znalostí, aby je upravila? Je vysoká, silná, dobře stavěná. Zná areál i rozvrh hodin oběti.

Další možnosti: Angela Brightstarová, partnerka profesorky Browningové. Steve Audrey, barman v data-klubu. Dívka z klubu, závislá na datech – tu ještě musí identifikovat. Spolužáci ze semináře Fotografických technik. Sousedé. Učitelé.

Vrah měl fotoaparát – velmi dobrý – a vybavení pro práci s obrazem, přemýšlela Eva. Takže začneme zase od nástrojů.

„Dobrá, jdeme na to. Rozděl displej, zobraz mapu, okruh deset bloků kolem Columbijské univerzity," přikázala počítači. „Dále zvýrazni adresy, uvedené v tomto seznamu."

ZPRACOVÁVÁM ZADÁNÍ…

Když se na obrazovce rozsvítila mapa, opřela se Eva dozadu a chvíli přemýšlela. „Teď zvýrazni výjezd z univerzitního parkoviště na Broadway. Vypočítej nejrychlejší trasy, vedoucí z tohoto bodu k označeným adresám."

ZPRACOVÁVÁM ZADÁNÍ…

„Jasně, tak jen dělej," zamumlala Eva a přitiskla si ruku na kručící břicho. Proč ji jen nenapadlo sáhnout po něčem jiném než kávě, když už byla doma, v dokonale zásobené kuchyni?

Zahleděla se skrz otevřené dveře. Slyšela bzučení a pípání, linoucí se od kójí, v nichž pracovali detektivové. Eva se zdvihla od stolu, přešla ke dveřím, vystrčila hlavu a zkoumala terén.

Potom s výrazem uspokojení dveře tichounce zavřela a zamkla. Vystoupila na stůl, natáhla se a odstranila jednu stropní dlaždici. Vsunula prsty do štěrbiny za její sousedkou a vyňala svůj poklad. Při pohledu na tyčinku se vítězně, téměř zlodušsky zasmála.

„Teď jsem tě porazila, zloději sladkostí. Ty zatracený, vlezlý chmatáku."

S pocitem pýchy a uspokojené hrabivosti pohladila obal. Pod ním se ukrýval skutečný zázrak, opravdová originál čokoláda, nad zlato cennější, a celá její, jen její.

Eva vrátila dlažku na své místo, obhlédla ji z různých úhlů, aby se ubezpečila, že přesně zapadla, a potom seskočila ze stolu. Odemkla dveře, posadila se zpět ke stolu a začala pomalými pohyby odstraňovat obal, se vší náklonností a touhou, s jakou žena svléká svého dlouho postrádaného milého.

Hluboce vzdychla a vychutnala si první sousto. Na jazyku se jí rozplynula chuť čokolády a vítězství.

„Tak, teď zpět k práci.“

Eva se na židli narovnala a obrátila pozornost k údajům na displeji, přičemž pravidelně ukusovala dílky čokolády.

Browningová a Brightstarová mají ohromné apartmá jen kousek od univerzity. Ráchel by své přednášející nebo její partnerce zaručeně věřila. Se kteroukoliv, případně s oběma, by určitě šla na parkoviště a možná až do jejich bytu, kdyby to dobře sehrály.

Zbývá samozřejmě zrádná část – jak dostat Ráchel přes vrátného a bezpečnostní službu? Ale nic není nemožné.

Motiv? Žárlivost – tak hezká, mladá dívka. Nebo úchylné umění?

Vložila údaje a nařídila pravděpodobnostní analýzu.

Z AKTUÁLNÍCH DAT VYPLÝVÁ, informoval ji počítač, ŽE PRAVDĚPODOBNOST, ŽE BROWNINGOVÁ A/NEBO BRIGHTSTAROVÁ ZAVRAŽDILY RÁCHEL HOWARDOVOU JE TŘICET DEVĚT CELÝCH ŠEST PROCENT.

„Žádná sláva,“ komentovala Eva nahlas, „ale někde jsme začít museli.“

„Poručíku, něco jsem našla a myslím, že –“ Peabodyová v mžiku zastavila svůj postup do nitra kanceláře a s rozšířenýma očima zírala na hnědou tyčinku v Evině ruce. „Co to máte? Snad to není čokoláda? Skutečná čokoláda?“

„Cože?“ vyjekla Eva a v panice ukryla ruku za zády. „Vůbec nechápu, o čem to mluvíte. Já tady pracuji.“

„Já ji cítím!“ Na důkaz svého tvrzení nasála Peabodyová vzduch jako větřící vlk. „Není to čokoládová náhražka, ani sója. Čichám, čichám opravdovou čokoládu!“

„Budiž. Ale je celá moje.“

„Alespoň maličký kousíček –“ Peabodyová šokované a zoufale zalapala po dechu, když Eva jediným rázem pohltila zbývající dílky tyčinky. Naprázdno polkla. „Och, Dallasová… to bylo od vás nesmírně dětinské.“

„Hmm…, ale jak delikátní,“ dodala Eva s plnými ústy. „Tak copak to máte?“

„Zaručeně žádnou čokoládovou tyčinku.“ Na Evin mazaný pohled zareagovala zcela kamenným výrazem. „Zatímco si jistí nejmenovaní policejní důstojníci nacpávali gágor vybranými lahůdkami, přičinlivě jsem sledovala stopu, která by, dle mého názoru, mohla zaujmout jednoho nepředstavitelně sobeckého a hamižného náčelníka vyšetřujícího týmu.“

„To nebyly žádné vybrané lahůdky, jenom kvalitní, téměř čistá hořká čokoláda.“

„Jste nesmírně krutá osoba a přijdete za to do pekla.“

„Já se s tím nějak srovnám. Jakou stopu jste tak horlivě sledovala, strážníku Peabodyová?“

„Napadlo mne, zda některý či někteří z podnikatelů, co si vydělávají na chléb vezdejší spoluprací s univerzitou, nemá náhodou z dřívějška škraloup. A připadalo mi prozíravé řečená individua okamžitě prověřit, čímž jejich hypotetické zločiny vyjdou najevo.“

„To není špatné.“ Eva měla právě tohle původně v plánu, jako následující krok. „Za odměnu si smíte čichnout k obalu.“ Peabodyová se zatvářila kysele, ale obal přijala. „A výsledky?“

„Mám jednu dobrou a jednu špatnou zprávu. Špatná zpráva zní, že město je plné kriminálníků.“

„Můj Bože. Co s tím budeme dělat?“

„Nebudeme věšet hlavu, protože dobrá zpráva následuje: nikdy nepřijdem o práci. Většina toho, co mi vyjelo, byly jen obvyklé přestupky, ale podařilo se i pár dobrých zásahů. Jedno přepadení pod vlivem ilegálních drog a opakované obtěžování plus nezákonné sledování.“

„Na kterého z nich si vsadíte?“

„Hmm, to je těžké.“ Peabodyová náhle znervózněla a s hlasitým pufnutím vypustila vzduch z tváří. „Budeme muset procvaknout oba. To přepadení se mi moc nezdá, náš vrah jednal úskočně a opatrně a nezmlátil ji. Zato drogy sednou, v té době mohl získat zkušenosti se sedativy, která pak použil na Ráchel. S profilem téhle vraždy jde ale spíš dohromady šmírování, takže bych začala se stopařem.“

„Postupujete mílovými kroky, Peabodyová. Máte jméno a adresu?“

„Ano, madam. Dirk Hastings, fotopotřeby Portografie, Sto patnáctá na West side.“

„Dirk… Skotové tak říkají dlouhé dýce. Pěkně pitomé jméno. Jedem.“

Roarke procházel nově dokončenou společenskou místností útulku pro oběti násilí a průvodkyni mu dělala doktorka Louise Dimattová. Ocenil uklidňující barvy, střízlivé vybavení i elektronicky tónované sklo, zajišťující soukromí.

Napadlo ho, že toto… útočiště chtěl postavit do velké míry jako symbol strastí, kterým oni dva s Evou nakonec unikli, a také jako bezpečný přístav pro oběti, kterým se to nezdařilo.

Pomyslel si ale, že sám by určitě ani tehdy nevyužil služeb podobného zařízení, i kdyby umíral hlady či ležel zbitý na ulici. Nikdy by neutíkal do útulku.

Jsem příliš pyšný, pomyslel si. Nebo jen zatraceně necitelný?

Svého otce, pravda, nenáviděl, ale důvěru tenkrát necítil ani k sociálním pracovníkům, policajtům nebo naivním lidumilům a řídil se heslem, že lepší je ďábel, kterého znáš. Pro něj žádný systém neexistoval stejně jako pro Evu, když ji tehdy našli polámanou a zakrvácenou v zapadlé uličce v Dallasu.

Eva se postupně naučila se systémem žít a pracovat v něm, kdežto on sám si pro své vlastní projekty obvykle nacházel cestu okolo systému. Ale postupně se také stal jeho součástí a teď jej navíc mnozí pokládají za lidumila.

Mátlo ho to.

Prošel širokým vchodem, vedoucím do odpočinkové místnosti. Spatřil zde mnoho dětí, které si hrály snad o něco tišeji, než by bylo obvyklé, ale alespoň se odvážily této normální dětské činnosti. A byly zde i ženy s dětmi v náručí a modřinami na obličeji. Z pohledů, které se na něj upřely, vyčetl podezíravavost, znepokojení, odpor a dokonce strach.

Muži jen zřídkakdy zabloudili do těchto zdí, spíše byli příčinou, proč se sem jiní museli uchýlit.

„Nebudu vás dlouho zdržovat," pronesla Louise klidně, když se rozhlédla kolem. „Toto je pan Roarke. Kdyby nebylo jeho, Dochas by dnes nestála. Jsme rádi, že si dnes udělal čas a mohl nás navštívit, aby si prohlédl realizaci své vize a plody své štědrosti."

„Ta vize byla stejně tak vaše, Louiso, a možná vaše i z větší části. Je tu příjemně a člověk se zde cítí jako doma." Klouzal pohledem po jednotlivých tvářích. Cítil tíhu jejich očekávání, i jejich rozpaky.

„Doufám, že zde nalézáte to, co vám jinak chybělo," řekl a otočil se k odchodu.

„Čím to, že se to tady tak legračně jmenuje?"

„Livvy!" Přispěchala k nim štíhlá žena, které Roarke nehádal víc než pětadvacet let a její tvář byla pokryta modřinami. Chytila malé děvčátko, které položilo onu otázku.

„Promiňte. Nechtěla se vás dotknout."

„Ale to byla dobrá otázka. Vždycky se vyplatí položit dobrou otázku. Co ty na to, Livvy?" otočil se přímo na holčičku.

„Livvy znamená Livia."

„Olivia. To je hezké jméno. Je důležité, jak se věci nebo i lidé jmenují, že? Maminka ti vybrala jméno, vážně se k tobě hodí."

Livvy chvilku pozorovala Roarka, potom se přivinula k matce a zašeptala jí do ucha, tak, že to slyšela polovina místnosti: „Ten pán nám říká hezké věci."

„Jsou jí teprve tři," zasmála se žena nervózně. „Nikdy nevím, co z ní v příští chvíli vypadne."

„To musí být úžasně dobrodružné." Když se vytratily vrásky obav kolem ženiných očí, pohladil Roarke dívenku po hnědých lokýnkách. „Ale ty ses ptala na jméno tohoto místa. Dochas je slovo, pocházející z gaelštiny. Je to starý, hodně starý jazyk, ale tam, kde jsem se narodil, jej tu a tam ještě stále můžeš zaslechnout. Dochas znamená naděje."

„Jako když se ptám, jestli je naděje, že večer dostanu zmrzlinu?"

Roarke se vesele zasmál. Tohle děvčátko rozhodně nezlomili, a ani nikdy nezlomí. „Proč ne?" Obrátil se zpět k její matce. „Máte zde všechno, co potřebujete?"

Žena přikývla.

„To je dobře. Rád jsem tě poznal, Livvy.“

Vyšli ven a Roarke počkal, až budou bezpečně z doslechu. Potom se zeptal Louisy: „Jak dlouho už tu jsou?“

„Budu se muset zeptat někoho z personálu. Nevšimla jsem si, že by tu byla, když jsem sem začátkem týdne zaskočila naposledy. Snažíme se jim pomáhat, Roarke. Nezdaří se nám to vždycky a u všech, ale děláme dost. Je těžké zvládat tohle a zároveň i klinickou praxi, ale ještě těžší je nepouštět si to k tělu a nebrat všechny tyhle případy osobně.“ Louise vyrostla v blahobytu a dostala do vínku spoustu výhod, přesto však chápala potřeby, strach i zoufalství těch, kteří na tom byli hůře než ona. „Sama zde nemohu trávit delší dobu než pár hodin týdně. Přála bych si, aby to bylo možné zařídit jinak, ale moje praxe…“

„Jsme moc rádi, že máte alespoň těch pár hodin,“ přerušil ji Roarke.

„Personál – poradci a krizoví pracovníci – jsou vážně vynikající, to vám můžu odpřísáhnout. S většinou z nich se už znáte.“

„A jsem vám vděčný, že jste si dala práci a našla kvalitní profesionály. Já se v téhle oblasti moc nevyznám, Louiso. Bez vás bychom tenhle podnik nikdy nedali dohromady.“

„Jsem přesvědčena, že byste to nakonec dokázal, ale pravděpodobně by nefungoval ani z poloviny tak dobře,“ odpověděla Louise s úsměvem. „A když už jsme u správných lidí,“ zarazila se u schodů, vedoucích o patro výš, „jak se osvědčila fyzioterapeutka Spenceová?“

Roarke dlouze vydechl, protože si uvědomil, že hned po návratu domů jej bezpochyby čeká další dávka nepříjemností. „Poslední, co vím, je, že ještě nestihla zardousit Summerseta ve spánku.“

„To je plus. Pokusím se zaskočit k vám a podívám se na něj sama.“ Pohlédla vzhůru na schodiště a široce se usmála. „Á, Moira. Zrovna jsem se po vás chtěla poohlédnout. Máte chvilku volno? Ráda bych vás seznámila s naším dobrodincem.“

„Typický dobrodinec je dědek s plnovousem a přetékajícím břichem,“ ohradil se Roarke.

„Což o vás zaručeně neplatí.“

Roarke zdvihl obočí, protože v její řeči zaslechl nezaměnitelný irský přízvuk. Konec konců, i Moiřina tvář vypovídala o jejím původu. Měla jemnou, bílou pleť, nos jako mopslík a naducané tváře, zarámované špinavě blonďatými vlasy, sestříhanými na mikádo. Její oči zářily vzdálenou modří jako hladina vystupující z mlhy a zračila se v nich bystrost. Roarke pochopil, že tato žena se nenechá nikým ošálit a své úsudky si nechává pro sebe.

„Roarke, představuji vám Moiru O'Bannionovou, vedoucí pracovnici krizové intervence. Myslím, že máte něco společného – oba dva pocházíte z Dublinu."

„Je to tak," odpověděl Roarke nenucené, „už mi to prozradily uši."

„Táhne se to s vámi, kamkoli se vrtnete, že," podotkla Moira a podala mu ruku.

„Žiji tu v Americe už přes třicet let a ještě jsem se irského přízvuku nezbavila. Dia dhuit. Conas ta tu?"

„Maith, go raibh maith agat."

„Tak vy hovoříte i starobylým jazykem," ocenila Moira.

„Jen trochu."

„Pozdravila jsem ho a zeptala se, jak se mu daří," vysvětlila Moira Louise. „Povězte mi, Roarke, máte v Irsku rodinu?"

„Ne."

Pokud Moira postřehla bezvýrazný, chladný tón, který Roarke vdechl do této jediné slabiky, nedala to ani v nejmenším najevo. „Ach tak. Teď je vaším domovem New York. Já jsem se přistěhovala se svým manželem – on sám je amík –, když mi bylo dvacet šest, takže mám za to, že už je to i můj domov."

„Máme vážně štěstí, že je tomu tak," dotkla se Louise její paže, když se otočila k Roarkovi. „Přetáhla jsem Moiru z Carnegieho Zdravotního Institutu. Pro ně ztráta, pro nás nesmírný zisk."

„Když se nad tím zamyslím, zdá se mi, že jsem se rozhodla dobře," dodala Moira. „Dokázal jste tu skvělé věci, Roarke. Je to nejlepší zařízení svého druhu, jaké jsem kdy viděla, a moc mě těší, že tu můžu pracovat."

„To je od Moiry veliká pochvala," zasmála se Louise. „Nemá ve zvyku mazat lidem med kolem úst."

„Nemá smysl říkat věci, které si nemyslíme. Už jste viděl naši střešní zahradu?“

„Doufala jsem, že ho tam stihnu zavést.“ Louise se podívala na náramkový počítač a trhla sebou. „Ale už teď mám skluz. Přesto byste si to neměl nechat ujít, Roarke.“

„Ráda vás provedu,“ řekla Moira. „Nebude vám vadit, když pojedeme výtahem? Ve vyšších patrech jsou oddělení s různou klientelou a některé rezidentky by mohl pohled na muže doopravdy vylekat.“

„Bez problémů.“

„Zanechám vás v jejích schopných rukou,“ stoupla si Louise na špičky, aby mohla Roarka políbit na tvář. „Pozdravujte ode mne Dallasovou. Stavím se za Summersetem co nejdříve.“

„Bude se určitě těšit.“

„A vám, Moiro, zatím děkuji. Uvidíme se za pár dní. Kdybyste mezitím cokoliv potřebovala –“.

„Jasně, jasně, tak už leťte. Můžete být klidná,“ odmávla Louisu a otočila se k Roarkovi. „Ještě jsem ji neviděla normálně jít. Vždycky běhá,“ dodala, když Louise zmizela za dveřmi. „Takový uzlík energie a oddanosti věci, k tomu skvělý mozek a srdce na pravém místě. Netrvalo jí to ani půl hodiny a souhlasila jsem, že opustím zaměstnání v Institutu a vezmu tohle – i když mi tu platí podstatně méně.“

„Některým ženám se těžko odolává.“

„To máte pravdu. Doslechla jsem se, že jednu takovou jste si vzal za manželku.“ Provedla Roarka dalším obytným oddělením a dále k úzké kabince výtahu. „Také je plná energie a nadšení pro věc“

„To ano.“

„Občas vás dva vídám ve zprávách nebo se o vás někde dočtu.“ Vešli do výtahu. „Na střechu, prosím,“ nařídila. „Vracíte se do Dublinu často?“

„Příležitostně.“ Roarke poznal, kdy jej lidé testují, a obvykle reagoval tak, že jim to vracel i s úroky. „Mám tam různé obchodní zájmy.“

„A žádné osobní?“

Zahleděl se jí přímo do očí, do těch pronikavých, inteligentních očí. Poznal také, kdy se z něj ostatní pokoušejí tahat informace. „Pár známých. Ale to platí o spoustě míst na světě a k Dublinu ve skutečnosti necítím o nic silnější pouto než k jakémukoli jinému městu.“

„Můj otec tam pracoval jako právní zástupce a má matka je lékařka. Oba se své profesi dosud věnují. Jenže je pořád tolik práce. Jsem ráda, když se mi podaří tam zajet každý druhý rok na pár týdnů. Musím říct, že Dublin se z Městských válek vzpamatoval nečekaně dobře.“

„Alespoň z větší části.“ Roarkovi prošlehla hlavou vzpomínka na čtvrť, v níž vyrůstal. Válka k ní rozhodně nebyla milosrdná.

„A jsme tady.“ Dveře se otevřely a Moira vystoupila. „Není to nádhera? Přímo uprostřed města, nebo ještě lépe nad městem, máme kousek přírody.“

Roarke spatřil ostrůvky trpasličích stromů, kvetoucí záhony, úpravné čtverce zeleninových pařeniš a mezi tím vším se táhly rovné linie cestiček. Lehká mlha z postřikovače dodávala místu svěží a vlahou atmosféru i v neutuchajícím parnu.

„Klientky si tu můžou samy pěstovat a opečovávat své kousky půdy. Jen tak, pro zábavu, pro krásu nebo z praktických důvodů.“

Moira se nyní ztišila, jako kdyby ji prostoupila poklidná atmosféra místa. „Pracujeme tu vždy ráno a večer, když je trochu chladněji. Už odmalička mě baví, když se můžu hrabat v hlíně. Ale přísahám vám, že jsem si za celá ta léta v tomhle městě nedokázala zvyknout na to příšerné vedro.“

„Louise se zmiňovala o zahradě,“ procházel Roarke okouzleně mezi záhony a květy. „Jenže mě nenapadlo, že má na mysli něco takového. Je tu moc krásně a o něčem to vypovídá, že?“

„Jakou zprávu z toho vyčtete vy?“

Přejel prsty po lesklých listech kvetoucí révy. „Málem jste ze mě vymlátili život a srazili mě do prachu. Ale já jsem se zase zvednul, vidíte? Zdvihnul jsem se ze země a dokázal jsem vypěstovat něco, co roste a kvete. Takže můžete jít do hajzlu…,“ zamumlal, ale hned se otřásl a zarazil. „Pardon, to mi tak ujelo.“

„Nemusíte se omlouvat.“ Kolem úst jí zahrál slabý úsměv. „Na mě to působí skoro stejně. A zdá se mi, že se Louise s těmi chvalozpěvy, které na vás neustále pěje, ani moc nespletla.“

„Louise je zaujatá a kromě toho jsem jí dal spoustu peněz. Jsem vám vděčný, že jste mě sem zavedla, paní O’Bannionová. Je mi líto, že už musím jít, ale mám další schůzky.“

„Jste určitě nejzaměstnanější ze všech mužů. A rozhodně jsem nečekala, že by na mocného Roarka takhle zapůsobila střešní zahrádka. Přitom tu máme jen pár pnoucích fazolí a záhonek kedluben.“

„Zapůsobila na mne lidská nezlomnost. Rád jsem vás poznal, paní O’Bannionová.“ Podal jí ruku, kterou uchopila a podržela ve své.

„Znala jsem vaši matku.“

Protože jej pozorovala z velké blízkosti, postřehla, jak se jeho oči změnily ve střípky modrého ledu, a potom odtáhl svou ruku od její. „Skutečně? To je víc, než mohu říci já sám.“

„Vůbec si na ni nepamatujete? Konec konců, proč byste měl? Víte, kdysi dávno, v Dublinu, jsem se setkala i s vámi. Nebylo vám o moc víc než šest měsíců.“

„Tak daleko má paměť skutečně nesahá.“ V jeho hlase nezůstala ani stopa po okouzlení atmosférou kvetoucí zahrady, nahradil ji přízvuk temných uliček dublinského slumu. „Co po mně chcete?“

„Ani peníze, ani laskavosti, nic z toho, co z vás lidé zřejmě obvykle chtějí vytřískat. Ne každá duše měří lidi podle peněženky, víte?“ dodala s jistou netrpělivostí. „Chtěla bych jen pár minut vašeho času.“ Otřela si tvář. „Někde ve stínu, pokud možno. Půjdeme do mé kanceláře? Je tam naprosté soukromí a já se domnívám, že vás bude zajímat to, co vám chci povědět.“

„Jestli je to o ní, pak mě to nezajímá ani omylem.“ Zavolal výtah a byl pevně rozhodnutý sjet až dolů a okamžitě odejít. „Pro mě za mě může jít k čertu, ať už je kdokoliv, kdekoliv, a ať si žije jak chce.“

„To je zatraceně tvrdé, a na Ira dvakrát tolik. Irští muži milují své matky.“

Upřel na ni takový pohled, že automaticky ustoupila o krok zpět. „Docela dobře jsem se bez ní obešel, už od té chvíle, co před lety odešla. Nemám čas ani náladu, abych se tu o ní bavil a s vámi také nehodlám probírat žádné další osobní záležitosti. Louise možná věří, že pro tohle zařízení je vaše přítomnost velkým přínosem, ale jestli přestřelíte, vyletíte na ulici, ani nebudete vědět jak.“

Moira zdvihla bradu a nahrbila ramena. „Prosím vás, abyste na deset minut zašel do mé kanceláře. Budete-li si potom přát, okamžitě podám výpověď. Cítím, že mi nezbývá než splatit jeden starý dluh a obávám se, že jsem s tím váhala příliš dlouho. A od vás, chlapče, nechci nic než trochu času.“

„Deset minut,“ vyštěkl Roarke.

Vedla jej do kanceláře, cestou procházeli několika místnostmi, určenými pro terapii, a malou knihovnou. V její pracovně panoval klid a pořádek, stál zde malý stůl, pohovka a dvě pohodlná křesla.

Bez ptaní zamířila k malé lednici a vyňala dvě láhve limonády.

„Pracovala jsem tenkrát na dublinské lince důvěry,“ začala své vyprávění. „Byla jsem čerstvá absolventka univerzity, dělala jsem doktorát a myslela jsem si, že mě studium připravilo na všechno, co může přijít. Chtěla jsem jít do soukromé sféry jako poradce a vydělat spoustu peněz. Hodiny trávené na lince důvěry patřily k nutné praxi.“

Podala Roarkovi jednu z lahví. „Jednoho dne, právě, když jsem měla na lince službu, zavolala vaše matka. Po hlase jsem poznala, že je mladá, snad dokonce mladší, než jsem byla tehdy já. Byla zraněná a k smrti vyděšená.“

„Podle toho, co o ní vím, je to vysoce nepravděpodobné.“

„A co o ní vlastně víte?“ vypálila zpět Moira. „Vždyť jste byl ještě v povijanu.“

„Když odešla, bylo mi o něco víc.“

„Odešla, můj ty světe. Siobahn by vás nikdy neopustila, kdyby jí nepodřízli hrdlo!“

„Jmenovala se Meg a ještě před mými šestými narozeninami práskla do bot.“ Postavil láhev na stůl, s úlevou, že skoncoval s tím nesmyslem. „Takže, o co vám jde?“

„Jmenovala se Siobahn Brodyová, ať už vám ten bastard napovídal cokoliv. Když přišla z Clare do Dublinu, bylo jí osmnáct a

toužila po dobrodružství a životě ve velkém městě. Chuděra malá, dostala víc, než si dovedla představit, a vy se, k čertu, na pět minut posaďte.“

Uchopila orosenou láhev a přejela si přes zapocené čelo. „Netušila jsem, že to bude tak těžké,“ zamumlala. „Myslela jsem si, že všechno víte, a potom, co jsem spatřila tohle místo, jsem si tím byla úplně jistá i když právě fakt, že jste nechal postavit útulek, úplně změnil názor, jaký jsem o vás měla. Dokonce jsem se domnívala, že šlo o nějakého jiného Patricka Roarka.“

Dobře hraje, pomyslel si Roarke. Ta náhlá tíseň v hlase a znavený tón. „Co si myslíte, nebo jste se kdy domnívala, pro mě neznamená vůbec nic. A totéž platí o něm i o ní.“

Stejně jako předtím Roarke, i Moira postavila svou láhev na stůl. „A pokud vám povím, že – tak jistě, jako že tu stojím – vím, že Patrick Roarke zavraždil vaši matku, bude to pro vás něco znamenat?“

Ucítil, jak po jeho těle přelétl žhavý plamen a po něm ledový chlad. Ale navenek se ani nepohnul. „Ona mne opustila.“

„Nikdy vás neopustila, až do chvíle, kdy ji od vás odloučila smrt. Milovala svého syna, její srdce tlouklo jen pro vás. Můj aingeal, tak vám říkala. Andílek, a když to vyslovovala, znělo to jako zpěv.“

„Váš čas se rychle nachyluje, paní O’Bannionová, a ten dojemný příběh, který mi tu předestíráte, si vážně do knihovničky nepřidám.“

„Vidím, že dokážete být i tvrdý.“ Přikývla, uchopila láhev a napila se, jako by potřebovala nějak zaměstnat ruce. „Očekávala jsem to a chápu to. Ale já vám nepředestírám jen tak nějaký příběh. Já vám oznamuji, že Patrick Roarke zavraždil Siobahn Brodyovou. Tenkrát jsem to nemohla dokázat, i kdybych bývala měla dost odvahy a šla s tím na policii, proč by mě měli poslouchat? On měl tehdy policii v kapse a navíc bandu kumpánů, kteří by před soudem odpřísáhli, cokoliv by si zamanul – třeba, že vaše matka utekla. Jenže to je lež.“

„Není pro mě žádná novinka, že ten člověk byl vrah. a že měl hejno ochočených policajtů, kteří retušovali všechny jeho zločiny, s

tím se taky nedostanete na první stránky novin.“ Pokrčil rameny. „Takže jestli si myslíte, že mě budete moct vydírat s jeho zločineckou minulostí –“

„Zatraceně, už toho nechte! Peníze přece nestojí úplně za vším.“

„Skoro za vším.“

„Siobahn byla vaše matka.“

Naklonil hlavu ke straně, jako by dával najevo mírný, zdvořilý zájem, uvnitř měl však pocit, jako by se v něm převalovala žhavá koule. „Pročpak bych vám měl věřit?“

„Protože je to pravda a já nic nezískám tím, že vám ji prozradím, obávám se, že dokonce ani svému svědomí tím neulevím. Tenkrát sem pokazila, co se dalo, víte? Měla jsem jen dobré úmysly, ale zpackala jsem to, protože jsem se nechala unést iluzemi o vlastní moudrosti. A také jsem ji měla opravdu ráda, proto mne to úplně pohltilo.“

Zhluboka se nadechla a svou láhev limonády odstrčila stranou. „Té noci, kdy zavolala na krizovou linku, jsem jí poradila, co má dělat. Vyslechla jsem ji, pokoušela se ji uklidnit a potom jsem jí poradila, kam se má obrátit; tak, jak mě naučili a jak jsem učinila už tolikrát předtím. Jenže tahle dívka byla strachy téměř nepříčetná a v pozadí byl slyšet pláč děťátka. Tak jsem porušila pravidla a vydala se za ní osobně.“

„Mohu vám uvěřit, že jste skutečně prožila něco takového, ale mýlíte se, pokud si myslíte, že to má jakoukoli spojitost se mnou.“

Když se mu opět zahleděla do očí, nezářila v jejím pohledu ona pronikavá světélka, její zrak byl zaplaven emocemi. „Nikdy v životě jsem neviděla krásnější děťátko, než jste byl vy. Nádherný malý chlapeček, navlečený do modrého pyžama. Ona odněkud prchala, vzala vás rovnou z kolébky a s sebou si neodnesla vůbec nic. Nic než vás.“

Hlas se jí zlomil, jako by celou scénu opět spatřila. Za okamžik se vzpamatovala a pokračovala s vyprávěním. „Držela vás tak pevně, jako by nemyslela na nic jiného, přesto, že měla zlomené tři prsty na pravé ruce a její levé oko bylo tak opuchlé, že na něj neviděla. Také dostala pěkných pár kopanců. Potom se ten násilník vypotácel ven, aby do sebe nalil další whisky a v té chvíli vás popadla a utekla.

Nešla na středisko ani do nemocnice, protože se bála, že by ji tam našel a ublížil jí tak, že by se nemohla postarat o svého andílka. Odvezla jsem ji do útulku a zavolala jí doktora. Odmítla si vzít sedativa, protože by o vás nemohla patřičně pečovat. Tak hledala úlevu od bolesti ve vyprávění. Seděly jsme spolu celou noc a já jsem naslouchala.“

I když Roarke zůstal stát, Moira se posadila a hluboce vzdychla. „Když se přistěhovala do Dublinu, našla si práci jako servírka. Byla mladá, půvabná, naivní a toužila po lásce a romantice. Potom potkala jeho. Byl to elegantní muž a říkali, že když chtěl, dokázal být i okouzlující. Zamilovala se do něj. Dívkám se to často stává, a nejčastěji s muži, před nimiž by měly prchat jako o život a tak ji svedl. Sliboval jí svou nehynoucí lásku, hovořil o sňatku, prostě lhal, jak bylo třeba.“

Zavrtěla hlavou, potom přešla k oknu a podívala se ven. Roarke čekal, a když se neozval ani slovem, Moira pokračovala. „Když zjistila, že je těhotná, vzal si ji k sobě. Tvrdil, že si ji zanedlouho vezme. Siobahn sama napovídala své rodině, že už vdaná je, protože se styděla prozradit pravdu. Řekla jim, že je šťastná, že se jí daří dobře, a že přijede na návštěvu hned, jak bude moci. Bláznivá dívenka,“ zašeptala Moira. „Když se děťátko narodilo, měl její partner radost, že je to kluk, a i nadále se občas zmínil o sňatku. Vaše matka na něj naléhala, protože chtěla, aby její syn měl skutečného otce. Tehdy ji poprvé zbil.“

Moira se otočila zpět k Roarkovi. „Zprvu to prý nebylo tak zlé, Siobahn to alespoň říkala. Totéž slýchám od žen, které hledají útočiště zde. Občas dokonce uvádějí, že to byla jejich vina, protože ho příliš sekýrovaly nebo provokovaly. To patří k obvyklému vývoji násilí a týrání v rodinách.“

„Znám teorie o příčinách a vývoji domácího násilí a viděl jsem i statistiky.“

„O tom nepochybuji. Určitě jste se s tím vším seznámil, než jste investoval do našeho projektu. Jenže když to prožíváte na vlastní kůži, je to úplně jiné.“

„Přesto neznám ženu, o které hovoříte.“ Jenom nějaká cizí dívka, opakoval si v duchu. Či spíše fantazie, příběh, který tato žena

vymyslela a teď mi jej vypráví. Až na konci se projeví její vychytralý záměr. Musí to tak být.

„Znala jsem ji," opakovala Moira.

A její tichý hlas otřásl ledovou hradbou v jeho srdci. „Alespoň to tvrdíte."

„Tvrdím. Tu noc, kdy zavolala na linku důvěry, si přivedl domů jinou ženu – vůbec se neohlížel na její přítomnost, a když se ohradila, zlomil jí prsty a pěstí ji srazil k zemi."

Roarke cítil, jak mu vyschlo v krku a každé slovo pálilo jako oheň. Přesto navenek zůstal jeho hlas klidný. „Můžete tohle všechno dokázat?"

„Nemám žádný důkaz. Jenom vám říkám, co vím. Jak s tím naložíte, to je vaše věc. Možná jste stejně tvrdý jako on. Ale teď dokončím vyprávění. Siobahn zůstala v útulku týden. Viděla jsem se s ní každý den, cítila jsem, že jí musím pomoci, že je to mé poslání. Bůh nám oběma pomoz… Snažila jsem se jí vysvětlit co a jak, aplikovala jsem všechno, čemu mne naučili na mé vynikající univerzitě. Vyprávěla mi, že má v Clare rodinu – rodiče, dva bratry a sestru, která je její dvojče. Přesvědčila jsem ji, aby jim napsala, protože telefonovat odmítla. Prohlásila, že by neunesla hanbu, kdyby jim musela celou tu hrůzu vypovědět nahlas. Takže jsem ji dotlačila k tomu, že napsala dopis, v němž svým blízkým všechno vylíčila a připravila je na to, že se vrátí domů i se synem. Sama jsem to psaní poslala."

Vtom zazvonil její stolní komunikátor a Moira na něj hleděla, jako by se právě probouzela ze snu. Ignorovala zvonění, nadechla se a pokračovala ve vyprávění.

„Já jsem ji k tomu donutila, Roarke. Manipulovala jsem s ní, protože mi připadalo, že se svým vzděláním a výcvikem vím všechno nejlíp. Den na to byla pryč, odešla a nechala mi vzkaz, že nemůže jen tak utéct a ukrást syna milovanému muži, aniž by mu předtím dala šanci na nápravu a její syn přece nebude vyrůstat bez otce."

Zavrtěla hlavou. „Byla jsem tak rozzlobená. Veškeré mé úsilí a čas, který jsem do ní investovala, přišel vniveč, jen proto, že se ta naivní holka nedokázala vzdát svých romantických představ. Celé dny mě to rozčilovalo, a čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím víc mě

to žralo. Rozhodla jsem se, že poruším pár dalších pravidel a vypravím se přímo do bytu, kde žili, abych si s ní ještě jednou promluvila. Chtěla jsem ji a jejího krásného synáčka zachránit i proti její vůli, chápete? Takže jsem i se svým samospasitelným vzděláním a akademickými zásadami odešla do slumu a zaklepala na jeho dveře.“

Před Roarkovýma očima se mihl záblesk, vidina z kraje jeho dětství. Zápach piva a zvratků, zatuchlá moč ve znečištěných uličkách, zvuk úderu dlaně, dopadající na cizí tvář. Atmosféra zla a bezvýchodnosti. „Jestli jste opravdu zaklepala na jeho dveře v oděvu sociálního pracovníka, tak jste musela být buď neuvěřitelně statečná, nebo úplně pitomá.“

„Troufám si tvrdit, že obojí. Tenkrát ještě obojí. Za to, co jsem udělala, mne mohli vyhodit z práce. Měli to udělat. Jenže o to jsem se nestarala, protože šlo o mou profesionální pýchu, o mou pýchu.“

„Tu jste se tam tedy nakonec vydala zachránit, paní O’Bannionová?“

Jeho chladný, mírně ironický hlas způsobil, že se otřásla. „Chtěla jsem zachránit Siobahn i vás, ale máte pravdu, i mé ego na tom mělo podíl. Chtěla jsem všechno najednou.“

„Tenkrát se odtamtud podařilo zachránit jen nepatrné hrstce. A pro většinu z nás představovala pýcha luxus, jaký jsme si obvykle nemohli dovolit.“

„To jsem nakonec také pophopila a záležitost se Siobahn byla mou první praktickou lekcí. Zatraceně tvrdou lekcí. S sebou jsem měla dopis, který poslali její rodiče. Měla jsem v úmyslu vás oba sebrat a poslat přímo do Clare.“

Z chodby se ozval výbuch dětského smíchu a zvuk pádících nohou, následovaný změtí ženských hlasů. Potom opět padlo ticho.

Moira se opět posadila a složila ruce do klína, jako školačka. „Ke dveřím přišel on sám. Ihned mi bylo jasné, proč se do něj zamilovala. Byl to po čertech přitažlivý muž. S výrazem absolutního suveréna mě přejel pohledem od hlavy až k patě a já jsem statečně vystrčila bradu a prohlásila, že jsem si přišla promluvit se Siobahn.“

Moira na okamžik zavřela oči, jako by přivolávala staré vzpomínky. „Opřel se o zárubeň dveří a jen se ušklíbl. ‚Utekla,‘

prohlásil, ‚a zaplať pánbůh, že je pryč. Šlohla mi padesát liber, co jsem vydělal těmahle rukama, a práskla do bot. Jestli ji uvidíte, vyřiďte jí, ať si táhne třeba na kraj světa.‘ Lhal tak přesvědčivě, že jsem mu v tu chvíli uvěřila. Myslela jsem, že Siobahn nakonec přišla k rozumu a odjela od něj do Clare. Jenže v tu chvíli jsem uslyšela dětský pláč. To jste plakal vy. Protlačila jsem se kolem něj, musel být nesmírně překvapený, jinak by mě nikdy dovnitř nepustil. ‚Ona by nikdy neopustila svého syna,‘ vykřikla jsem, ‚tak mi řekněte, kde je? Co jste provedl se Siobahn?‘ “

Jednu ruku sevřela v pěst a udeřila se do kolene. „Z ložnice vyšla nějaká žena a nesla vás asi s takovou péčí, jako by držela v ruce hlávku zelí. Vaše plínka byla úplně promočená a obličejík jste měl špinavý. Siobahn se o vás starala jako o malého prince. Nikdy by vás nenechala v takové špíně. Jenže tohle byla nějaká opilá, vulgární, obtloustlá ženština, oblečená jen do ponča, které vepředu nezakrývalo vůbec nic. ‚Tohle je moje žena,‘ řekl mi. ‚Její jméno je Meg Roarková, a tady to je náš parchant.‘ Potom sáhl k opasku a vytáhl nůž. Zkusil ukazovákem jeho špičku a přitom se mi díval do očí. A kdokoliv by kecal něco jinýho,‘ pokračoval, ‚ten si pak už hubu neotevře nikdy.‘ “

O více než třicet let později se Moira i v chladivém bezpečí své kanceláře otřásla. „Oslovil mě jménem. Siobahn mu je musela prozradit. Nikdy v životě jsem se tolik nebála, jako když Patrick Roarke vyslovil mé jméno. Utekla jsem. Takže jestli vás tam tehdy někdo nechal a opustil vás, byla jsem to já. Chtěl, abych si myslela, že jej okradla a pak odjela domů – a s dítětem v náruči se těžko prchá.“

Moira se naklonila k Roarkovi a on v jejích očích nespatřil hněv ani netrpělivost. Viděl v nich utrpení a soucit, který jím pronikl jako ledové kopí.

„Byl jste její život. Její aingeal. Myslíte, že jsem se spokojila s tím, co mi ten člověk napovídal? Prověřila jsem si to. Alespoň k tomu mi nescházela odvaha. Nejprve jsem otevřela dopis od jejích rodičů. Byli moc rádi, že se jim ozvala, nesmírně se jim ulevilo. Psali jí, ať hned přijede domů a vezme vás s sebou. Ptali se, jestli nepotřebuje peníze na cestu nebo jestli má otec či její bratři přijet a

vyzvednout vás oba. V dopise byly i novinky ze života rodiny – bratr Ned se oženil a má také syna, sestra Sinead je zasnoubená.“

Hlas ji opět zradil, tak sáhla po láhvi limonády, avšak tentokrát ji pouze svírala v dlaních. „Sama jsem jim poslala dopis, v němž jsem se ptala, jak to vypadá se Siobahn a jejím návratem domů. O dva týdny později došla odpověď, rodiče mi psali, že ji očekávají, a zajímali se, jestli skutečně přijede a kdy? V tu chvíli jsem věděla, že je mrtvá.“

Opřela se ve svém křesle. „V hloubi srdce jsem to tušila už v okamžiku, kdy jsem vešla do toho jeho brlohu a spatřila tam vás. Věděla jsem, že Siobahn zemřela jeho rukou. Spatřila jsem její prolitou krev v jeho očích, v tu chvíli, kdy se na mě podíval a oslovil mě jménem. Její rodiče i bratr Ned přijeli do Dublinu ihned, jak jsem jim vypověděla, k čemu došlo. Obrátili se na policii, jenže tam je odbyli. Neda přepadli a ztloukli, byl ošklivě zraněný, a mně rozbili okna kamením. Strašně jsem se bála. Dvakrát jsem ho zahlédla, promenoval se mi přímo před domem a postaral se, abych si ho určitě všimla.“

Moira stiskla rty. „Tak jsem mlčela. Je mi hanba, když si na to vzpomenu, ale bylo to tak, dala jsem od toho ruce pryč. V matrice jasně stojí, že Patrick a Meg Roarkovi byli manželé už pět let. Datum vašeho narození nebylo nikde podchyceno, ale ta žena uvedla, že jste její syn a nenašel se nikdo, kdo by to chtěl popírat. Nebo se spíš nikdo neodvážil. Dívky jako Siobahn do Dublinu vždycky přicházely a zase odcházely. Meg Roarková za mnou jednoho dne poté zašla, aby se ujistila, že nebudu dělat problémy. Na všechno jsem jí kývla, protože jsem se bála.“

Roarke ucítil nezměrnou tíži na prsou. Přesto jen pokýval hlavou. „A tento nepodložený příběh jste se mi rozhodla převyprávět právě nyní, protože…?“

„Doslechla jsem se o vás. Snažila jsem se sledovat váš životní příběh, dokonce i poté, co jsem se vdala a odstěhovala do Ameriky. Zjistila jsem, jak si vedete – stejně, jako váš otec. A domnívala jsem se, že z vás dokázal dočista vymazat i těch pár měsíců, které vám Siobahn stihla věnovat. Že vám zanechal nejen otisk své svůdné tváře, ale i své duše. Jablko nepadne daleko od stromu, říkala jsem si.

Byl jste pro mě jen další červivý plod a já se tím mohla utěšovat, aby mne v noci nebudily noční můry, ve kterých jsem viděla toho malého, krásného, plačícího chlapečka.“

Nepřítomně uchopila malé skleněné těžítko ve tvaru srdce a pohrávala si s ním. „Jenže v posledních několika letech jsem zaslechla jiné zvěsti a ty mě přinutily uvažovat, jestli byl můj soud oprávněný, a když za mnou přišla Louise a pověděla mi o tomhle místě i o plánech, které s ním máte, přijala jsem to jako znamení, že přišel čas prolomit mlčení.“

Chvilku mu tiše hleděla do tváře. „Snad je už příliš pozdě, aby ta zpráva pro vás – i pro mne – něco znamenala. Jen jsem vám to všechno potřebovala říct přímo do očí. Jestli chcete, podstoupím test na detektoru lži. Nebo vám předložím svou rezignaci a už mne nikdy nespatříte.“

Roarke si v duchu opakoval, že té pobláznění ženské nevěří ani slovo. Jenže v srdci cítil bolest, jako by je proklál nůž a měl strach, že pramenem té bolesti je pravda. „Jistě chápete, že alespoň část z toho, co jste mi tu pověděla, budu schopen prověřit.“

„Doufám, že právě to uděláte. Ale musím vám říct ještě jednu věc. Siobahn nosila na levé ruce claddaugh, tradiční irský stříbrný prsten. Prozradila mi, že je to pro ni symbol zasnoubení, protože jí ho věnoval, když jste se narodil. Znamenal pro ni zosobnění jeho slibu, že se stanete rodinou v očích božích i lidských, a když jsem tenkrát spatřila, jak z jeho ložnice vychází Meg Roarková, všimla jsem si, že má Siobahnin claddaugh na ruce. Ten prsten by si vaše matka nikdy sama od sebe nesundala, ani potom, co ji tak zbil. A ta děvka Meg si jej navlékla na malíček, protože byla příliš tlustá a na žádný jiný prst by ho nedostala, a když viděla, že se na prstýnek dívám, že všechno vím… začala se smát.“

Moiře po tváři stékaly slzy. „Zavraždil ji – za to, že ho opustila, protože se vrátila…, ale hlavně proto, že si to mohl dovolit. A vás si nechal, zřejmě se mu zdálo, že jste jeho věrný obraz. Kdybych na ni bývala tak netlačila, kdybych jí dala víc času, aby se vzpamatovala a přemýšlela…“

Otřela si tvář a přešla ke svému stolu. Ze šuplíku vyňala malou fotografii. „Nic víc mi po ní nezůstalo. Je to portrét vás dvou,

vyfotografovala jsem vás den předtím, než Siobahn opustila útulek. Myslím, že patří vám.“

Roarke pohlédl na obrázek a spatřil mladou dívku s rusými vlasy a zelenýma očima, s tváří pokrytou modřinami. Oblečená byla do jednoduché modré košile a rudé lokny jí padaly na ramena, a usmívala se i přes to, že v jejích očích se zračil smutek a únava, měla na rtech úsměv. V náručí držela svého synka a vinula jej k sobě, líčko na líčko. Drobná tvářička byla dětsky zakulacená a vyzařovala z ní nevinnost, ale Roarke v tom okamžiku poznal, že nade vší pochybnost patří jemu.

A tak se na svou matku rovněž usmál, šťastným, čistým úsměvem, a všiml si, jak se na dlouhém, štíhlém prsteníčku ruky, která jej hýčkala, blyští stříbrný claddaugh.

KAPITOLA 8

Fotocentrum jménem Portografie se nacházelo tak blízko areálu univerzity, že by se tam dalo pohodlně dojít pěšky, uvědomila si Eva s mírným zájmem. Kromě toho sem mezi budovu a sousedící zástavbu bylo nacpané i dvojúrovňové parkoviště, které používali společně obyvatelé i nájemci nebytových prostor.

„Podívejte se, jestli to parkoviště má nějaký bezpečnostní videosystém," požádala Peabodyovou. „Jestli ano, chci všechny záznamy z té noci, kdy byla Howardová zavražděna."

Nad vchodem blikal nápis, hlásající, že parkoviště je zcela zaplněné, ale Eva přesto zatočila dovnitř, aby prozkoumala vnitřní uspořádání. Potom rozsvítila světlo, upozorňující, že vlastník automobilu je „VE SLUŽBĚ," a zaparkovala vedle věkovitého malotonážního naklaďáku.

„Prověříme auta, která patří zaměstnancům a nájemníkům. Podíváme se, jestli v některém není koberec, který by souhlasil s nalezenými vlákny." Eva se rozhlédla a napočítala další naklaďák a dvě dodávky. „Mohl by být skutečně tak neopatrný, nebo snad arogantní?" napadlo ji. „Celé si to naplánovat do podrobností a pak vyhořet na hloupém autě?"

„Každý z nich udělá chybu, ne?"

„Je to tak." Eva zamířila ke kovovému schodišti, vedoucímu dolů na úroveň ulice. „Vždycky se něco najde. Mohl to provést i tady. Nejprve ji musel dostat do auta hned u areálu univerzity, potom ji zfetoval, aby byla zticha, a odjel na jiné parkoviště. Provedl s ní, co chtěl, nacpal ji zpátky do auta, zajel do města a hodil tělo do kontejneru. A měl padla. Jenže v tom je riziko, strašné riziko," namítla Eva sama sobě. „Pokud je vrah opatrný a odhodlaný, faktor rizika určitě započítá. Všechno si předem naplánuje a otestuje, i přesné časování. Možná si dokonce sjede počítačovou simulaci a pravděpodobnostní analýzu, týkající se možných přístupových cest. Náhodě neponechá nic."

„Když ji nabíral, nebylo přece tak pozdě," podotkla Peabodyová. „Mezi devátou a půl desátou, je to tak? Třeba ho někdo viděl přicházet, nebo odcházet."

Eva zaměřila pozornost na ulici, budovu s garážemi, schody a pojízdné chodníky, které k ní patřily, a také na parkovací pruhy. „Jak ale dopravil mrtvou dívku z budovy až sem k příjezdu? Počkal, dokud na ulicích nevyhasla veškerá aktivita. V létě tu není příliš živo, proto nemusel čekat dlouho. Jen málo studentů se teď vydává do klubů a kaváren a ti, kteří si přesto vyrazí, se už kolem deváté šťastně rozvalují u svých drinků. V devět také začíná hrát nahlas hudba. Takže minutu nebo dvě musí vrah každopádně riskovat, tomu se prostě nevyhne. Ale pokud je rychlý a rozhodný, není riziko velké."

„A to, že ji pak odveze daleko do středu, od něj může odvrátit pozornost. Je to dobrý plán."

„Snad," odpověděla suše Eva, když se blížily ke vchodu.

V prvním podlaží Portografie byla prodejna. Fotoaparáty, doplňky, aparáty, které Evě připadaly úplně mimozemsky, a k tomu zcela nepochopitelný software. Prodavač právě zákazníkovi předváděl a vychvaloval ctnosti jakéhosi multifunkčního fotografického zařízení a jiný zrovna markoval ohromnou krabici plnou disků.

Dvě malé obrazovky zachycovaly z různých úhlů všechny aktivity, k nimž v obchodě docházelo, a lákaly návštěvníky, že ‚STAČÍ JEDINÉ KLIKNUTÍ a OKAMŽITĚ SI MŮŽETE ODNÉST VLASTNÍ PORTRÉT. Vyzkoušejte nový Podiak Fotomaster s nanejvýš intuitivním ovládáním. Na skladě, akční cena jen 225,99$!'

Z demonstrátoru zněla hlasitá, iritující hudba, neboť hrdý vlastník Podiak Fotomasteru si mohl v menu vyvolit nahrané skladby, či stáhnout vlastní, které potom podbarví domácí video či momentky.

Eva právě maně uvažovala, jaký blázen si dobrovolně nechá při prohlídce fotografií ničit nervy takovou nemožnou melodií, když Peabodyová uposlechla výzvy reklamního sloganu a klikla.

„Jen mě zajímalo, co to udělá," vysvětlovala. „Vlastně nemáme žádnou fotografii, na které bychom byly společně," popadla hotový výtisk. „Jen se podívejte. Nejsme k sežrání?"

„Úplné ‚Miss pendrek a píšťalka.‘ Strčte to někam.“ Ukázala k úzké kabince výtahu a orientační tabuli, upozorňující, že na druhém podlaží se nachází galerie, kdežto ve třetím patře Studio.

„Podíváme se nahoru.“

„Dám si ji na počítač jako pozadí,“ plánovala si Peabodyová a schovala výtisk do brašny. „Můžu vám poslat kopii, třeba by z ní měl Roarke radost.“

„Ten ví moc dobře, jak vypadám.“ Vystoupily ve druhém podlaží.

Stěny byly lemovány bezpočtem tváří a těl, mladých, starých, dětí i skupin. Malé holčičky v sandálech, hoši ve sportovním vybavení. Rodinné portréty, moderně pojaté fotografie nahých mužů i žen a dokonce několik rodinných mazlíčků.

Všechny fotografie byly zasazeny do tenkých, stříbrných rámečků.

Evě připadalo, jako by se na ní upíraly stovky pohledů. Setřásla ten nepříjemný pocit a pokusila se určit, jestli některý z portrétů stylem nepřipomíná fotografie Ráchel Howardové.

„Přeji dobré odpoledne.“ Zpoza hradby obrazů vyšla žena v černém kostýmu, s rovnou bílou ofinou padající do čela. „Zajímáte se o portréty?“

Eva jí strčila před obličej policejní placku. „Kdo tyhle portréty dělal?“

„Objevil se snad nějaký problém? To by mě mrzelo.“

„Vyšetřuji vraždu studentky Columbijské univerzity.“

„Ach tak. O tom jsem už slyšela. Byla velmi mladá, že? To je hrozné. Obávám se ale, že nechápu, jaký by naše galerie mohla mít vztah k vašemu vyšetřování.“

„To je právě smyslem vyšetřování, zjistit, jaké vztahy panují mezi věcmi a osobami, slečno…?“

„Jmenuji se Lucia, Lucia Duberryová. Pracuji zde jako manažerka.“

„Poručík Eva Dallasová. Já zde pracuji jako vedoucí vyšetřujícího týmu.“ Vyňala z brašny fotografii Ráchel. „Byla tu někdy tahle dívka?“

„Je moc hezká. Ale nevzpomínám si, že bych ji někdy zahlédla. Míváme zde ale výstavy a někteří studenti sem občas zajdou. Možná, že jsem si jí jenom nevšimla.“

„A jak na vás působí samotná fotografie?“

„Ukažte… je zde patrný vynikající umělecký záměr a silná kompozice. Na první pohled vás napadne stejně jako mne, jaké je to pěkné děvče. A hned ve druhé řadě si řeknete, že je nepochybně mladá a přátelská. Svěží, to slovo ji vystihuje úplně přesně, protože její držení těla je tak přirozené a nenucené. Živila se jako modelka?“

„Ne. Ale docházela na přednášky z fotografických technik a není vyloučené, že u vás občas nakupovala nějaké pomůcky.“

„To můžeme bez nesnází ověřit. Přejete si, abych zavolala do přízemí některému z pokladních, který projde záznamy účtů?“

„To by mi skutečně pomohlo. Vzhledem k povaze záležitosti bude stačit, když se zaměříte na poslední dva měsíce.“

„Nemělo by to trvat moc dlouho.“ Odešla za stěnu obrazů, a když ji Eva následovala, uviděla, že za rohem se ukrývá malá kóje, jejíž stěny tvoří právě rámy vystavených fotoreprodukcí.

Lucia přikráčela k malému, lesklému stolku, uchopila komunikátor a navolila číslo prodejny.

„Mohu vám něco nabídnout, zatímco budete čekat? Například vychlazenou sodovku?“

„Ne, děkujeme,“ odpověděla Eva dřív, než stihla Peabodyová otevřít ústa. „Mají obyvatelé i komerční nájemci této budovy v užívání sousedící parkoviště?“

„Ano, dělíme se o ně se čtyřmi dalšími budovami.“

„A jsou tam instalovány bezpečnostní kamery?“

„Bohužel ne. Dříve tam byly, jenže je vždycky někdo rozbil nebo alespoň poškodil, takže neustálé opravy začaly být postupně nákladnější než občasné vloupání do auta.“

„Bydlí zde i majitel firmy?“

„Pan Hastings obývá čtvrté patro a ve třetím má studio.“

„Je tu dnes přítomen?“

„Samozřejmě. Má právě sezení ve studiu.“

„Je některý z těchto obrazů jeho dílo?“

„Všechny. Pan Hastings je nesmírně talentovaný.“

„Musím s ním mluvit. Peabodyová, dorazte za mnou hned, jak dostanete od účetních všechny podklady.“

„Ale… pan Hastings je zrovna v plné práci,“ protestovala Lucia.

„Hm. To já taky,“ odvětila Eva a zamířila k výtahu. Lucia nervózně popoběhla za ní. „Nevím, jestli jste mě pochopila… pan Hastings má sezení! Nemůže být rušen.“

„Ne? Tak se dívejte.“ Eva sjela pohledem na Lucii, která ji právě popadla za paži. „Tohle bych být vámi ani nezkoušela.“

Tichý, zcela bezvýrazný tón způsobil, že Lucia ucukla, jako by sáhla na kamna. „Kdybyste tedy mohla alespoň počkat, než dokončí –“

„To nehrozí.“ Eva vstoupila do výtahu a zavelela: „Třetí patro,“ a pozorovala zděšený výraz na Luciině tváři, dokud ji neoddělily zavírající se dveře.

O patro výš vystoupila. Octla se ve studiu, kde moderní rytmická hudba bušila do bílých stěn jako vlny slunečního žáru. Veškeré vybavení – světla, barevné filtry, větráky i průsvitné zástěny – bylo shromážděno kolem pódia, na němž s atletickou zdatností ve velikém rudém křesle pózovala úplně nahá modelka.

Dívka měla černou pleť a Eva odhadla, že měří nejméně metr osmdesát. Její tělo bylo štíhlé jako u závodního chrta a zdálo se, že má klouby z gumy.

Mířily na ni tři fotoaparáty, upevněné na stojanech a další, který svíral v rukou ohromný muž v pytlovitých kalhotách a volné modré košili. Dva další přítomní, drobná žena v černém přiléhavém oděvu bez rukávů a mladík s plandajícím ohonem oranžových vlasů, přihlíželi s výrazem naprostého soustředění.

Eva přikráčela blíž a otevřela ústa, aby promluvila. Žena v černém se pootočila a zpozorovala ji. V její tváři se zjevil výraz šokovaného překvapení, který plynule přešel v grimasu čisté hrůzy.

Kdyby Eva před chvílí nepozorovala tytéž emoce v Luciině obličeji, bezpochyby by nyní tasila zbraň a s bleskurychlou otočkou čelila imaginární hrozbě za svými zády.

Namísto toho přišla ještě blíž, takže mohla pozorovat, jak žena v černém vyděšeně na sucho polyká, kdežto mladík se zmohl na

chrčivé lapání po dechu. Modelka se podívala na Evu a v očích se jí zablesklo pobavení. Ušklíbla se.

„Netlemit se!“ zařval muž s fotoaparátem takovým tónem, že oba jeho asistenti nadskočili leknutím, kdežto modelka opět nasadila nezúčastněný výraz a její tělo se prohnulo jako pomlázka z vrbových proutků.

„Máš tu návštěvu, brouku,“ zapředla sametovým hlasem a ukázala na Evu plavným gestem své předlouhé paže.

Muž sklonil fotoaparát a otočil se.

Nejprve vydal jakési zavrčení a Eva musela připustit, že bylo vskutku působivé. Nikdy neviděla živého medvěda, ale z obrázků měla poměrně jasnou představu. Tenhle muž vypadal na pohled, a nyní i na poslech, přesně jako grizzly.

Jen deset centimetrů mu chybělo do dvou metrů a na váhu měl určitě hodně přes metrák. Jeho hrudník byl jako skříň, paže připomínaly klády a dlaně se velikostí podobaly dvěma pánvím.

A ve tváři byl k uzoufání ošklivý. Malá, vodnatá očka, rozplácnutý nos, pokrývající větší část obličeje a povislé, ochablé rty.

Právě v tomto okamžiku mu na vybouleném čele a vyholeném temeni hlavy intenzivně pulzovaly pletence žil.

„Ven!“ Udeřil se pěstí do hlavy, jako by chtěl vypustit na svět démony, kteří v ní přebývali. „Vypadněte, nebo vás vlastníma rukama zabiju!“

Eva vytáhla odznak. „S touhle společenskou frází byste měl být opatrnější, když hovoříte s policajtem. Potřebuji vám položit několik otázek.“

„Polda? Fízl? A mně je hovno po tom, jestli jste polda. Seru na to, jestli jste sám Všemohoucí a přilítla jste mi zvěstovat Soudný den. Okamžitě vypadněte, než vám utrhnu ruce a rozmlátím vás s nima na sračky!“

Byl to dobrý a upřímný projev, to musela Eva ocenit. Jakmile se k ní rozehnal, snížila své těžiště a v okamžiku, kdy se k ní blížila jeho obrovská pracka, zasáhla ho podařeným kopem vší silou do rozkroku.

Zhroutil se na podlahu tváří napřed, jako poražený letitý strom. Nepochybně mručel a lapal po dechu, ale v hluku moderní hudby nebylo slyšet vůbec nic.

„Vypněte někdo ten kravál," přikázala.

„Ukončit hudební program," vykřikl rozechvěle mladík a ve svých botách s úzkými podpatky zmateně poskakoval kolem Hastingse. „Propána, ach můj Bože, ona zabila pana Hastingse! Dočista ho zavraždila! Zavolejte záchranku, dělejte něco."

Hudba náhle ztichla, takže se zoufalé ječeni odráželo od bílých stěn.

„Seber se, blbečku," zvedla se modelka a nedbajíc ani v nejmenším své nahoty, zamířila s neuvěřitelnou ladností k pultíku pro láhev vody. „Není mrtvý. Sice bude mít nejspíš koule v krku, ale pořád dýchá. Vynikající, dynamická akce," mrkla na Evu a přiložila si láhev k ústům.

„Díky." Eva přiklekla k těžce sípajícímu padlému velikánovi. „Dirk Hastings? Jsem poručík Dallasová, policie státu New York. Právě jsem vás ušetřila žaloby pro napadení policisty ve službě. Tuto svou dobrosrdečnost mohu ovšem okamžitě napravit a dotáhnout vás v poutech na Centrálu; druhá možnost je, že se tu přestanete válet jako prase a pěkně v pohodlí vlastního domova mi zodpovíte otázky, které vám položím."

„Já… okamžitě… práv – právníka," zablekotal s velkým úsilím.

„Jistě, takový luxus vám ráda dopřeji. Můžete mu zavolat třeba ihned – setká se s námi na Centrále."

„Já ne –," zalapal po dechu a syčivě vydechl. „Nemusím s vámi nikam chodit, vy jedna zcvoklá bestie!"

„Ale ano, musíte. A víte proč? Protože jsem zcvoklá bestie s policejní plackou a bouchačkou, což pro vás právě v tuhle chvíli znamená přesně totéž, jako kdybych byla sám Všemohoucí a přilétla vám sem zvěstovat váš osobní Soudný den. Takže si vyber, kámo," přešla do důvěrnějšího tónu, „tady, nebo u nás. Rozhodnutí je na tobě."

Dokázal se převalit na záda. Jeho tvář byla bílá jako křída, ale dýchal pravidelně.

„Odpočiňte si, nemusíte spěchat,“ povzbudila jej Eva, zdvihla se a otočila na modelku, která zjevně vnímala svou nahotu jako normální stav. „Nemáte tu šaty, nebo něco takového?“ nakrčila Eva obočí.

„Spíš něco takového,“ přešla dívka k věšáku, na němž visely jakési pruhy modrobílé látky. Několika plavnými pohyby si je navlékla přes hlavu, látka sklouzla na své místo a přijala podobu mikrodresu.

„Potřebuji jména – nejdříve vy.“

„Turmalína,“ vrátila se modelka ke křeslu a uvelebila se v něm. „Jenom Turmalína. Nechala jsem si legálně změnit jméno, protože se mi líbí, jak to slovo zní. Živím se jako modelka na volné noze.“

„S panem Hastingsem spolupracujete pravidelně?“

„Třetím rokem. Je to kretén, ale s foťákem zacházet umí a nesnaží se ojíždět modelky.“

Eva se pootočila a viděla, že z výtahu právě vystupuje Peabodyová. Té se při pohledu na olbřímího muže, rozplácnutého na podlaze, rozšířily zornice, ale bez zaváhání kráčela přímo k Evě. „Mám pro vás ty výpisy, madam.“.

„Počkejte s tím vteřinku. Turmalíno, dejte prosím tady mé kolegyni na sebe kontakt, adresu a nacionále. Potom můžete buďto počkat vedle, nebo jít domů. Jestli s vámi budeme potřebovat mluvit, ozveme se.“

„Klidně to pro dnešek můžu zabalit. Zdá se mi, že po takovémhle intermezzu mají všichni padla.“

„To je na vás. Další,“ ukázala na nervózního mladíka.

„Dingo Wilkens.“

„Cože, Dingo?“

„No, jak bych to… jmenuji se Robert Lewis Wilkens, ale –“

„Fajn. Co je támhle v té místnosti?“ ukázala Eva na blízké dveře.

„Ehm. Převlékárna. Funguje jako –“

„Výborně. Tak jděte dovnitř. Posaďte se a čekejte. A teď vy,“ přivolala gestem dívku v černém. „Jméno?“

„Liza Azur.“

„Kriste pane, to si každý v tomhle byznysu musí vymýšlet originální umělecké jméno? Jděte támhle za Dingem,“ mávla rukou.

Když asistenti poslušně odcupitali, dala si Eva ruce v bok a shlédla dolů na Hastingse. Držel v ruce fotoaparát a mířil s ním na Evu. „O co se to sakra pokoušíte?“

„Výrazná tvář. Dobrá forma. Máte po čertech šmrnc.“ Hastings sklonil fotoaparát a jeho rty se rozchlíply v úsměvu. „Nazvu ten portrét Policejní Bestie.“

„Aspoň že už se vám vrátil dech. Zůstanete ležet, nebo vstanete?“

„Když vstanu, budete mě ještě kopat do koulí?“

„Jen když to jinak nepůjde. Posaďte se do toho křesla,“ navrhla Eva a přitáhla si sedátko, které stálo u pultíku. Hastings se namáhavě zdvihl a s kulháním přesunul k rudému křeslu. Rozvalil se v něm.

„Přerušila jste moji práci. Právě jsme dělali důležitý záběr.“

„Teď jste vy v mém záběru. Copak je to za foťák?“

„Rizeri 5M. Proč vás to zajímá?“

„Je to váš obvyklý pracovní nástroj?“

„Proboha, to přece záleží na uměleckém záměru. V některých případech používám Bornaze 6000 a občas dokonce z nostalgie vytáhnu starý Hasselblad jednadvacítku. Přišla jste si sem pro přednášku o focení, nebo co?“

„A co Hiserman DigiKing?“

„Krám pro amatéry.“

„Takže, pane Hastingsi,“ pokračovala Eva lehkým konverzačním tónem, „vás baví sledovat lidi, například půvabné ženy, a fotografovat je.“

„Je to moje práce. Co byste čekala jiného?“

„Dvakrát jste byl zadržený pro obtěžování.“

„To je úplná kravina,“ rozčílil se. „Já jsem, kurva, umělec!“ Naklonil se k Evě. „Poslouchejte, ty nány by mi měly být vděčné, že je uznám za hodna zájmu. Žaluje snad růže malíře, který ji portrétuje?“

„Možná byste měl radši cvakat fotky květin.“

„Jsem zaměřený na tváře a tvary. A já necvakám, já svoje portréty tvořím. Kromě toho jsem jim zaplatil odškodné.“

Znechuceně mávl rukou. „Navíc jsem vyfasoval veřejně prospěšné práce, pro Krista. V obou případech jsem svými portréty ty směšné a nevděčné husy zvěčnil.“

„Zvěčnil…, o to jde? Hledáte nesmrtelnost?“

„Ano. A nehledám, vlastním ji.“ Ohlédl se po Peabodyové, zamířil fotoaparát, zarámoval záběr a stiskl spoušť, to vše jediným plynulým pohybem. „Frontový pěšák,“ komentoval a udělal druhý snímek, rychleji, než stihla Peabodyová mrknout. „Hezká tvář, čtvercová, vyzařuje z ní spolehlivost.“

„Vážně? Říkala jsem si, jestli by nestálo za to nechal si odstranit z tváří trochu podkožního tuku.“ Peabodyová vtáhla líce, aby demonstrovala svou ideu. „Zvýraznilo by to moje lícní kosti a…“

„Jen to nechte, jak to je. Čtverec je symbolem spravedlnosti.“

„Ale –“

„Promiňte, že vás ruším,“ zdvihla Eva s nebeskou trpělivostí ruku, „mohli bychom se vrátit k naší záležitosti?“

„Pardon, madam,“ zamumlala Peabodyová.

„K jaké záležitosti? K nesmrtelnosti?“ Hastings pokrčil svými mohutnými rameny. „Vlastním nesmrtelnost. A rozdávám ji. To je výsada umělců a odměna modelů. Jak intimní vztah je mezi nimi – bližší než sex, bližší než pokrevní vazba. Je to intimita ducha. Váš portrét,“ poklepal na fotoaparát, „se stává mým portrétem. Má vize v jediný, kritický moment pronikne vaší realitou.“

„Aha. Hm. A určitě vás pěkně naštve, když lidé nepochopí váš záměr a neocení dar, který jim nabízíte.“

„No samozřejmě, že mě to vytočí. Lidi jsou idioti. Úplná hovada, všichni do jednoho.“

„Takže trávíte svůj čas tím, že zvěčňujete idioty a hovada.“

„Ano, to je pravda. Ale já je navíc měním v něco vyššího.“

„A jak mění oni vás?“

„Dávají mi naplnění.“

„A vaše metoda? Fotografujete zde, ve studiu, s profesionály?“

„Občas. Nebo se procházím po ulicích, dokud mi nějaká tvář nepadne do oka. Abych přežil v tomhle zkaženém světě, přijímám i běžné zakázky. Portréty, svatby, pohřby, děti a tak dále. Ale nejradši si udržuji volnou ruku.“

„Kde byla vaše volná ruka i celé její příslušenství v noci z osmého na devátého srpna?“

„Jak to mám sakra vědět?“

„Přemýšlejte. Předvčerejší večer, od devíti dál.“

„Pracoval jsem. Tady a nahoře, ve svém apartmá. Dělám montáž. Zachycuje oči. Oči od narození až do smrti.“

„Smrt vás zajímá, že?“

„Samozřejmě. Co by byl život bez smrti?“

„Pracujete o samotě?“

„Absolutně a bez výjimky.“

„Hovořil jste po deváté s někým, nebo jste se s někým viděl?“

Stáhl rty a odhalil chrup. „Říkám vám, že jsem pracoval. A při tom nesnáším vyrušování.“

„Takže jste byl tady, sám, a po celou noc.“

„Vždyť to říkám. Dělal jsem, řekl bych, tak do půlnoci. Když makám, hodinek si nevšímám. Nakonec jsem si dal panáka, potom horkou, dlouhou koupel a kolem jedné jsem byl v posteli.“

„Máte auto, pane Hastingsi?“

„Nechápu, jak to souvisí. Ale ano, mám auto. Samozřejmě že mám auto. Nemůžu pořád jen sedět na jednom místě, no ne? Nebo si myslíte, že jezdím městskou dopravou jako nějaká socka? Mám auto, a k tomu pohodlnou dodávku pro čtyři osoby, kterou používám, když je potřeba někam odvézt větší množství vybavení a asistenty.“

„Kdy jste se poprvé setkal s Ráchel Howardovou?“

„Neznám nikoho, kdo by se tak jmenoval.“

Eva se zdvihla a přešla k Peabodyové. „Ty účty?“ zeptala se tiše.

Peabodyová si urychleně přestala vysávat vzduch z tváří. „Našla jsem dva. Použila platební kartu. Byla tu dvakrát a pokaždé nakupovala nějaké drobnosti. První návštěva v červnu, druhá v červenci.“

„Dobře. Teď do nich jen tak koukejte a tvařte se zlověstně.“

„Tahle část mě nikdy nepřestane bavit.“

Eva se vrátila ke své židli. „Ráchel Howardová je jedna z vašich zákaznic, jak právě potvrdil záznam ze zdejší účetní databáze.“

Vrhla na Hastingse dlouhý pohled. Fotograf jej chvíli opětoval, potom si odfrkl. „Neznám všechny debilní zákazníky, co mi sem lezou. Najímám lidi, aby se s nima bavili.“

„Snad vám tahle fotografie oživí paměť?“ Eva mu podala momentku, zachycující Ráchel za pultem prodejny.

V očích se mu zablesklo, jen nepatrně, ale Evě skryté hnutí jeho mysli neuniklo. „Hezká tvář,“ zhodnotil nenucené. „Otevřená, mladá, naivní. Ale neznám ji.“

„Ale znáte. Poznal jste ji.“

„Říkám vám, že neznám,“ opakoval.

„A co na tomhle obrázku?“ Se zrakem vklíněným do jeho pohledu mu podala poslední, pózovanou fotografii.

„Téměř bezchybné,“ zamumlal. „Téměř dokonalé.“ Zdvihl se a s fotografií v ruce přešel k oknu. „Úžasná kompozice, aranžmá i barevné tónování. Mládí, otevřenost i ta sladká harmonie je stále patrná – i když ta dívka je mrtvá.“

„Jak jste poznal, že je mrtvá?“

„Fotím mrtvé. Na pohřbech, na zakázku jejich blízkých a sem tam zajdu do márnice a zaplatím zřízenci, aby mě nechal vyfotografovat pár těl. Rozeznám smrt, když ji vidím.“

Spustil ruku s fotografií a zahleděl se na Evu. „Vy si myslíte, že jsem to děvče zabil? Vy si to vážně myslíte? Ale proč bych to dělal?“

„To mi povězte vy. Vždyť jste ji znal.“

„Její tvář je mi povědomá.“ Navlhčil si rty a znovu upřel zrak na obrázek. „Jenže tváří je tolik. Vypadá jako… určitě jsem ji už někdy viděl…“

Vrátil se od okna a ztěžka se posadil do křesla. „Jo, její tvář znám, ale ji samotnou ne. Proč bych měl zabíjet někoho, koho neznám, když znám fůru lidí, kteří mě serou až na půdu a žádného z nich jsem zatím nezabil?“

To je zatraceně dobrá otázka, pomyslela si Eva. Pokračovala s výslechem dalších deset, patnáct minut a potom Hastingse odložila do převlékárny a vytáhla si jeho mladého asistenta.

„Tak co, Dingo, jak se vám u Hastingse pracuje?“

„Já-já-já…“

„Pst. Nadechněte se, vydechněte, klidně.“

S vypětím sil nasál vzduch a zkusil opět promluvit. „Dělám studiového i terénního asistenta. Já – já –“ zarazil se, když na něj Eva namířila prst. „Starám se o rozmístění foťáků, osvětlení, změny kompozice, prostě cokoliv chce.“

„Jak dlouho pro něj pracujete?“

„Čtrnáct dní.“ Dingo se bojácně podíval ke dveřím místnosti, v níž čekal Hastings.

Potom se naklonil k Evě a ztlumil hlas do šepotu. „Žádný z jeho asistentů nevydrží moc dlouho. Slyšel jsem, že můj předchůdce vyletěl za tři hodiny, a to je zatím rekord.

Naopak ten největší drsoň tu vydržel šest neděl.“

„A čím to je?“

„Ten chlap je cvok. Totální magor. Jako když bouchne reaktor. Když se něco podělá, nezáleží na tom, kdo za to může, a on ihned vyletí až do vesmíru.“

„Dojde někdy až k násilí?“

„Rozbíjí věci a hází s nima a před týdnem jsem viděl, jak mlátí hlavou o zeď.“

„Všiml jste si, že by ublížil i jinému člověku?“

„To ne, ale slyšel jsem, že tomu klukovi přede mnou při terénní práci vyhrožoval, že ho hodí pod maxibus. Jenže nevěřím, že by to potom doopravdy udělal.“

„Viděl jste tu někdy tuhle dívku? Osobně, nebo i na obrázku?“

Dingo uchopil fotografii. „Ne. Není to můj typ.“

„Prosím?“

„Na párty by s ní zaručeně nebyla žádná sranda.“

„Myslíte, že Hastingsovi by vyhovovala?“

„Jako společnice na párty?“

„Jako společnice na cokoliv.“

„No, víte, jeho na párty stejně moc neužije. Jde spíš po zajímavých tvářích.“

„Máte auto, Dingo?“

Mladík k ní překvapeně vzhlédl. „Mám airboard.“

„Ptám se na auto, víte, takový ten krám na kolech, co má po stranách dvířka.“

„Ne,“ odpověděl, a při té představě se kupodivu zašklebil. „Ale řídit umím. To je jeden z důvodů, proč jsem dostal tohle místo – vozím Hastingse po zakázkách a do terénu.“ Na okamžik se odmlčel a potom se zamračil na fotografii Ráchel Howardové. „Přece vážně nehodil někoho pod maxibus?“

„Jestli ano, tak o tom zatím nic nevíme. Co jste dělal předevčírem večer?“

„Tak nějak jsem se flákal, řekl bych.“

„A kde jste zmíněné flákání provozoval?“

„Hm, tak to vám vážně nepovím…“ v tom okamžiku se však zarazil a pomalu se otočil na Evu, oči se mu rozšířily jako ohromné skleněné talíře ve smrtelně bledém obličeji. „Ježíšmarjá, já jsem jako podezřelý, že je to tak?“

„Proč mi radši nepovíte, kde jste byl, co jste tam dělal a s kým?“

„E-e-e, to bylo tak… já, Cihla, Jazz a Volňas jsme nejdřív pochlastávali v Cihlově bytě a potom jsme si vyrazili do Fleku, to je klub, kam vždycky chodíme. Volňas se pěkně zhulil, tak jsme ho hodili domů, šmarjá, kolik to bylo, tak jedna ráno. Pak jsme ještě chvilku kalili a potom jsem táhnul domů a šel chrápat.“

„Mají tihle vaši kamarádi i nějaká normální jména?“

„Jo, jo jasně.“

„Nadiktujte je tady strážníkovi a svou adresu také. Potom můžete jít.“

„Můžu jít? Jako že domů?“ Jeho tvář prodělala v rychlém sledu několikanásobnou změnu výrazu, od šoku, přes podezření, úlevu a nakonec mírné zklamání. „Nemusím si ani – jak se to dělá – volat právníka, nebo tak?“

„Stačí, když zůstanete na telefonu, Dingo.“

Stejné martyrium musela Eva prodělat i s Lizou Azur, která – jak se ukázalo – pracovala u Hastingse jako umělecká kadeřnice a kosmetická konzultantka. Když Eva uslyšela, jak jí začaly hrůzou jektat zuby, zhluboka se nadechla.

„Podívejte, Lizo, řekněte mi rovnou, jestli máte nějaký důvod, abyste se cítila vinná?“

„Já… já jsem minulý týden podvedla svého přítele.“

„Za to vás rozhodně nehodlám zavřít. Jak dlouho už pracujete pro pana Hastingse?“

„Normálně jsem na volné noze, víte? Dělám pro spoustu fotografů a najímají mě i jako kadeřnici a kosmetičku, když jde o svatby nebo zvláštní příležitosti toho typu jako dneska. Pan Hastings říká, že pracuji dobře, takže pro něj dělám už skoro rok.“ Podívala se zoufale na Evu. „Je to v pořádku?“

„Kdo vám dodává kosmetiku?“

„Mám svou vlastní soupravu, ale dodávky má na starosti pan Hastings. Je vážně puntičkář. Jako spousta umělců.“

„Používá i kosmetiku od firmy Barrymore?“

„Jistě, ta je opravdu dobrá.“

„Pracovala jste někdy s touto dívkou?“

Liza sešpulila rty. „Nezdá se mi. Já bych použila silnou, sytější růžovou rtěnku. Kdybych si měla vybrat z katalogu Barrymorů, sáhla bych možná po Prvním ruměnci nebo Jarní růži. Tak by nejlépe vynikl tvar úst. Má hezké rty, ale mírné zvýraznění by jim neškodilo a také by si měla nalíčit oči. Hm, jak se tak dívám, připadá mi zvláštně povědomá. Jenom nevím, kde…“

Náhle upustila fotografii, jako by papír neočekávaně vzplál pekelným ohněm. „To je ta mrtvá! Viděla jsem ji ve zprávách. Ta, co ji našli v recyklačním kontejneru!“

„Kde jste byla předevčírem večer?“

„S Ivanem, to je můj kluk. Měla jsem špatné svědomí, že jsem mu zahnula, chápete? Vlastně ani nevím, proč jsem to udělala. Skoro jsem mu to řekla, ale nakonec jako by mě něco zadrželo. Tak jsme šli do kina a potom domů k němu.“

„Peabodyová, zaznamenejte její nacionále. A vy, Lizo, můžete potom jít domů.“

„Vy si myslíte, že ji Hastings zabil? Jestli ho podezíráte z něčeho tak hrozného, tak to já už sem nikdy nepřijdu!“

„Pan Hastings není v této chvíli z ničeho obviněn. Jenom se musíme zeptat na pár otázek.“

Eva se vrátila do místnosti, kde čekal Hastings. Seděl na židli, s rukama založenýma na prsou a bez hnutí sledoval svůj vlastní obraz v zrcadle.

„Teď máme několik možností,“ začala Eva. „Můžu vás sbalit a zavřít. V chládku si posedíte, dokud nezískám povolení k prohlídce celé téhle budovy, včetně vaší soukromé rezidence o patro výš a vašich vozidel. Nebo mi teď hned můžete sám prohlídku umožnit.“

„Nenajdete tu ani hovno.“

„Takže by vám nemělo vadit, když se tu trochu porozhlédnem.“

Jejich oči se setkaly – v zrcadle. „Jen se klidně rozhlídněte.“

KAPITOLA 9

Eva si zavolala tým specialistů a porozhlédla se.

Nenašla žádné ilegální substance, což ji překvapilo. Tipovala by, že si Hastings občas rekreačně dopřeje Zoner, ale byl úplně čistý. Navíc se při podrobné prohlídce jeho apartmá, studia i vozidel nenašla ani stopa po sedativech, kterými vrah omámil Ráchel Howardovou.

Zato ve studiové kosmetické soupravě objevili větší množství produktů od firmy Barrymore a jejich odstíny přesně odpovídaly typu, jaký si vrah vyvolil.

Eva se pokoušela představit si, jak Hastings svýma obříma rukama pečlivě líčí Racheliny rty a maluje jí víčka.

Nikde nenalezli křeslo, které by odpovídalo vzoru z Rachelina posmrtného portrétu, zato objevili veliké klubko drátu. Kosmetiku i drát okamžitě zabavili a Hastings ani nepípl na protest, protože mu Eva napsala stvrzenku.

Nechala průzkum vláken koberce na forenzních expertech a laboratorních technicích a soustředila se na ohromné adresáře s uloženými portréty, které měl Hastings na počítači.

Část jejího úsilí spočívala v tom, že dýchala za krk McNabovi, který projížděl disky.

„Poručíku!“ McNab v obranném gestu zatáhl hlavu mezi kostnatá ramena. „Ten pošuk tu má desetitisíce fotek. Chvíli mi zabere, než se tím vším prohrabu a řeknu vám, jestli tam je i naše oběť.“

„Musí tam být. Na fotce ji poznal.“

„No jo, ale zatím…“ otočil hlavu a nosem se téměř srazil s Evinou bradou. „Ocenil bych trochu víc životního prostoru.“

Eva se mračila na plochu monitoru. Z jedné poloviny se usmívala tvář Ráchel Howardové, druhá splývala ve změť rozmazaných šmouh, jak se zde míhaly spousty fotografií. Dřív nebo později se prohledávací program zastaví a objeví se druhá Rachelina tvář.

„Všechnu práci odvede počítač.“

„Při vší úctě, poručíku, to není tak docela pravda," ohradil se McNab. „Žádná mašina není lepší než ten, kdo ji obsluhuje."

„To si jen vy šarlatáni z OED taháte kšandy," odpověděla Eva, ale o krok poodstoupila. Uvědomovala si, že na McNaba příliš tlačí. „Až ji objevíte, chci to vědět – v tu samou vteřinu."

„Budete první, kdo se to dozví."

Eva se ohlédla k místu, kde se se založenýma rukama rozvaloval Hastings a zamračeně sledoval armádu policistů, kteří mu šmejdili po studiu. Aniž by z něj spustila zraky, přešla ke své asistentce. „Peabodyová."

„Madam?"

„Vezměte si k ruce uniformovaného strážníka a jděte vyzpovídat dalšího podezřelého z našeho seznamu."

„Cože?"

„Snad hovořím dostatečně srozumitelnou angličtinou, ne?"

„Vy chcete, abych šla sama provést výslech?" Peabodyová ve tváři zbledla, jako by před ní uhodilo. „Bez vás?"

„Existuje nějaký důvod, proč byste po roce na oddělení vražd neměla být schopná vyslechnout podezřelého, aniž by vás přitom držel náčelník týmu za ruku?"

„Ne, madam," Peabodyová pro změnu zrůžověla, „jenom že jste vždycky… a nikdy jsem…" Na Evin tázavý pohled jen nasucho polkla a potom napřímila ramena. „Vezmu si na starost toho Catstevense, poručíku."

„Dobře. Až to doděláte, ozvěte se mi, budu pro vás mít další rozkazy."

„Ano madam, provedu. Vážím si toho, že mi tolik důvěřujete."

„Fajn. Tak to hlavně nepodělejte," odtušila Eva, v duchu Peabodyové popřála hodně štěstí a pak se k ní otočila zády, aby se mohla dál věnovat Hastingsovi.

Instinkt jí napovídal, že někde v tomhle domě se skutečně ukrývá vodítko, ale Peabodyová určitě dá víc samostatná terénní zkušenost než věčné nahlížení přes rameno.

Opřela se o vnitřní okenní parapet a zkřížila nohy. „Kdyby mi zástup cizích lidí prohrabával soukromé věci, nejspíš by mě to pěkně naštvalo." Okamžik počkala, ale Hastings jen zíral skrz ni. „Spoustu

takových nepříjemností si můžete ušetřit, když mi rovnou povíte, odkud znáte Ráchel Howardovou.“

„Nikdy jsem neřekl, že ji znám. Její tvář jsem někde viděl. Ale to není zločin.“

„Fotografoval jste ji?“

„Snad.“

„Myslím tady, ve studiu.“

Zamračil se a Eva jasně viděla, jak se soustředěně snaží vylovit zasutou vzpomínku. „Ne, ve studiu nikdy.“

„A nikdy tu ani nebyla?“

„Jak to mám, sakra, vědět?“ Jeho hlas opět zaburácel, když pocit frustrace přiživil jeho vztek. „Lidi mi sem vodí málem procesí, čert ví proč. Najmu si modelku nebo dvě a každá si přivede půlku famílie. Obvykle je s rozběhem vykopu, ale někdy holt vyměknu.“ Na jeho tváři se objevil slabý úsměv. „Budu muset trochu přitvrdit.“

„Zabezpečuje vám profese fotografa slušný příjem?“

Hastings si odfrkl. „Zabezpečuje ho profese poldy vám?“

„To sotva. Takže to děláte jen pro tu práci samu.“ Eva si zavěsila palce do postranních kapes a uvědomila si, že ji ten ošklivý umělec zaujal.

„A lidi fotíte, i když zároveň celé lidské plemeno posíláte do řiti.“ Teď, přikývla sama sobě Eva. „S tím se docela dobře dokážu ztotožnit. Jenže tady jde o krásnou mladou dívku a pro takové mladičké krásky muži obvykle najdou nějaké použití.“

Hastings zrudl. „Rozhodně se po večerech nemuckám se studentkama. Pro Krista, je mi čtyřicet, co bych si počal s nějakou vychrtlou knihomolkou? Když potřebuju, zavolám si licencovanou kurvu, ta je čistá, profesionální a nedělá kolem toho fůry sraček. Osobní vztahy nejsou nic pro mě.“

Hraje na mě tvrďáka, pomyslela si Eva s lehkým pobavením.

„To je pravda, dokážou všechno pěkně zkomplikovat.“

„Mám rád tváře,“ zamumlal. „Sedím tu na prdeli, říkám si, jaká jste otravná policajtka, která mi královsky podělala den, ale přesto se mi líbí vaše tvář.“

„Já to mám podstatně těžší, když si chci udělat názor na tu vaši.“

Opět si odfrkl. „Každopádně nikdy nebude o moc ošklivější. Ale i v takovém ksichtu se dá najít krása.“ Chvilku zíral na své ruce a potom dlouze vzdychl. „Tu dívku jsem nezabil. Nikdy jsem nezabil nikoho. Rád si představuju, jak likviduju lidi, kteří mě vytočili. Jak je vyhazuju z okna, frituju v oleji nebo zavírám do díry s jedovatými hady. Pomáhá mi to překlepat další den.“

„Vy jste ale dílo, Hastingsi.“

„To jsme přece všichni. Ta dívka… její tvář. Byla v ní nevinnost. Víte, jak poznáte největšího kokota?“

„Baví ho ničit nevinnost.“

„Přesně tak.“

„Poručíku!“ McNab mával rukou, ale oči neodtrl od monitoru. „Máme ji!“

Eva k němu přiběhla a upřela pohled na displej. Okamžitě rozeznala Ráchel, přestože se ukrývala ve skupině jiných lidí. Všichni byli ustrojeni ve slavnostních šatech, se záplavou květin na pozadí. Nejspíš nějaká formální oslava, napadlo Evu. Asi svatba.

Ráchel zrovna držela kolem ramen nějakou jinou dívku a zakláněla hlavu, protože ji fotograf zachytil uprostřed jasného, radostného smíchu.

„Hastingsi!“ přivolala jej Eva gestem ruky. „Povězte mi kdo, co, kdy a kde?“

„Už to mám!“ Jak se fotograf sklonil k monitoru, aby mohl prostudovat obrázek z ideálního úhlu, strčil ramenem do McNaba a málem vyhublého detektiva srazil ze židle. „Já věděl, že už jsem ji někde viděl! Kde to bylo, kde to bylo… Ano, tady – svatba Morelliho a Desotové, minulý leden. Je to popsané, a mám jich ještě –“

„Nedotýkejte se klávesnice!“ vyštěkla Eva. „McNabe, zvětšete to a vytiskněte. Pane Hastingsi, máte jich ještě víc?“

„Nafotil jsem celou tu pitomou svatbu. Zakázky si nechávám vždycky tak rok, abych lidem, dal čas na rozmyšlenou. Tak sem může třeba po půl roce zajít tetička Jane nebo stará Procházková a poručit si kopie. Tahle holka se tam vyskytuje víckrát, pár fotek jsem udělal právě jen kvůli její tváři.“

„McNabe, vyberte všechny fotografie, na kterých je oběť. Udělejte výřez a vytiskněte.“

McNab se probíjel mořem gigabitů a vydával krátké povely. Před Evou se odvíjely okamžiky cizí svatby. Nevěsta a ženich, rodinné portréty, momentky. Mladí lidé, staří lidé, přátelé a příbuzní.

„To je všechno, Dallasová.“

„Ne. To teda není,“ přerušil ho Hastings dřív, než mohla Eva otevřít ústa. „Udělal jsem jich víc. Říkal jsem vám, že mě její tvář zaujala, a ještě pár dalších. Najdete je v podadresáři jménem ‚Tváře,‘ někde na tomhle disku.“

McNab si otevřel zmíněnou složku. Eva si všimla, že fotograf se zde vůbec neobtěžoval s portrétováním nevěsty a ženicha. Z displeje na ni hleděla stařičká paní, jejíž snivý úsměv se téměř ztrácel v bludišti vrásek. Potom děcko, s ústy umazanými čokoládovou polevou a další, překvapivě něžný snímek, zachycující malé děvčátko ve slavnostních šatech, které přímo v křesle přemohl spánek.

Tváře se míhaly jedna za druhou.

„Není tady,“ mumlal Hastings. „Co se podělalo? Přece si pamatuju, že jsem ji fotil. Čtyři nebo pět momentek a dvě pózy, víc než kohokoli dalšího na té oslavě. Jasně si to pamatuju.“

„Já vám věřím.“ Eva si zabubnovala prsty na bok a chvilku uvažovala. „Zbývá nám pár věcí, pane Hastingsi. Jste ochotný podstoupit test na detektoru lži?“

„Do hajzlu s tím! Do prdele…, ale co můžu, kurva, dělat?“

„Zařídím to.“ Krátce zkontrolovala náramkový počítač. „Dnes už je ale pozdě. Provedeme to zítra. Teď mi povězte, kdo vám pomáhal s touhle zakázkou?“

„Jak bych si to měl, sakra, asi tak pamatovat? Přece to bylo v podělaným lednu!“

„Předpokládám, že si vedete záznamy, osobní složky a tak?“

„Jasně, píšu si podrobnosti o zakázkách, fotografických projektech a jednotlivých snímcích. Ne o asistentech. K těm mám vztah asi jako k hajzlpapíru, akorát že taková role je podstatně užitečnější než pár těch blbů.“

„Ale platíte jim, ne?“

„Zaručeně víc, než za kolik stojí,“ začal, ale potom se zarazil a zamrkal. „No jo, dobře. Zeptejte se Lucie. Ta to určitě bude vědět.“

Poprvé od chvíle, kdy Roarke spatřil Evu, pocítil úlevu, že nebyla doma v okamžiku, kdy se on sám vrátil. Potlačil i pocit viny, že nejprve nenavštíví Summerseta v jeho apartmá, a zamířil po schodech vzhůru. Potřeboval čas a soukromí. Potřeboval, pro všechno na světě, především přemýšlet!

Mohl to být podvod, kachna. A nejspíš taky je, opakoval si, když zadával vstupní kód do své zabezpečené pracovny, v níž uchovával jisté neregistrované vybavení. Ano, s největší pravděpodobností jde o nějaký složitý, překombinovaný komplot, který z něj má buďto přímo dostat peníze, nebo jej rozptýlit před důležitým jednáním.

Ale proč by jeho neznámý nepřítel vytahoval záležitost, která je tak hluboko pohřbena v dávné minulosti? Proč by se jej, pro Krista pána, pokoušel někdo dostat výmyslem, jehož nereálnost on, Roarke, pravděpodobně okamžitě odhalí?

Je to nesmysl. Musí být.

Jenže, co když…

Protože se zoufale potřeboval napít, uchýlil se k silné černé kávě a teprve potom věnoval pozornost elegantnímu černému terminálu.

Tuto malou místnost si nechal postavit podle vlastního návrhu a osobně zde instaloval všechna bezpečnostní zařízení. Veškeré vybavení mělo jen jediný účel: zmást vševidoucí oko a dlouhý, citlivý nos Virtuální Hlídky, mocné stráže elektronického univerza. Dokonce i zákona dbalý podnikatel, jakým se Roarke stal, musel čas od času vyřizovat záležitosti, do kterých skutečně nikomu jinému nic nebylo.

Zde, v informačním bunkru, za okny, odstíněnými proti jakékoliv formě odposlouchávání a dveřmi, bezpečnějšími než u bankovního trezoru, mohl přijímat ty nejcitlivější materiály, vyhledávat informace jinak nedosažitelné a pronikat do jakýchkoliv systémů, na které stačí jeho dovednost, když musí zároveň ošálit bdělé zraky Virtuální Hlídky.

Z hlediska světa běhu nebyla tak vzdálená doba, kdy zdejší vybavení používal k účelům ne zcela legálním – jak sám sobě přiznával, stejným dílem kvůli hmotnému prospěchu jako pro zábavu a občas už jenom ze zvyku.

Vždyť vyrostl jako zloděj a podvodník a návyků, nabytých ve tvrdé škole života, se těžko zbavuje. Zejména když jste ve svém oboru dobrý.

A Roarke byl eso.

Což se poznalo mimo jiné podle toho, že uplynulo už hezkých pár let od chvíle, kdy musel naposledy krást jen proto, aby přežil. Postupně, jednu vrstvičku po druhé, zakrýval svou zločineckou minulost a jeho výslednému vybájenému portrétu dodalo lesku a váhy pohádkové bohatství.

Pěkně jsem se vypracoval, od úplné nuly, pomyslel si, když se rozhlédl po svém království. Nebo jsem s tím alespoň začal.

Jenže potom potkal Evu. Svého osobního detektiva. Byl jí úplně posedlý, a tak nad vrstvami zakryté minulosti náhle přibylo něco nového, co nikdy předtím nepoznal.

Ve své dnešní podobě byl Roarke, jak si dobře uvědomoval, Eviným dílem. Ale přesto, co jeden pro druhého znamenali, zůstalo hluboko uvnitř, v jeho duši, ledové jadérko, kterému se Eva nemohla ani přiblížit.

A teď si klidně přikráčí nějaký cizák a začne jej přesvědčovat, že veškerý jeho dosavadní život – vše co dokázal, čím byl a co jej pohánělo – spočíval svými základy na lži? Na lži a vraždě?

Přešel k zrcadlu a pohlédl na svou tvář. Na tvář svého otce. Jako by mu z oka vypadl, a toho vědomí se nikdy nezbaví. Nebylo to něco, nad čím by často dumal, dokonce mu to většinou ani nepřišlo na mysl. Napadlo jej, že nejspíš právě proto jím dnešní setkání tak otřáslo. Minulost vržená přímo do tváře pronikla až do nitra onoho chladného, tvrdého a nedosažitelného jádra.

Nezbývá, než se s tím vypořádat. Tak jak jej to život naučil.

Posadil se k blýskavému ovládacímu panelu ve tvaru U, položil dlaň na lesklou černou desku a jeho tvář byla jako vytesaná z kamene. Plotna se rozzářila rudě, jak paprsek zkoumal otisk dlaně.

„Hovoří Roarke," ohlásil se. „Spusť operační systém."

Světla zamrkala a počítače se rozhučely svým tichým, téměř živočišným zvukem. Roarke se dal do práce.

Nejprve si vyžádal hlubokoúrovňové vyhledávání všeho, co souviselo s Moirou O'Bannionovou. Než s ní skončí, bude o ní vědět víc, než kdy tušila ona sama.

Na první úrovni se ukrývají jen základní nacionále – místo a datum narození, údaje o rodičích a sourozencích, partnerovi a dětech. Také pracovní záznamy. Vše souhlasilo s tím, co mu řekla, ale to očekával.

Dobrý podfuk chce pravdivý základ, a kdo to může vědět lépe než právě Roarke?

Nepochybně lhala. Musela lhát, protože jestli ne…

Ucítil v žaludku bodnutí bolesti a záchvěv paniky. Potlačil je a upřel pozornost na displej. Ta žena lhala a nic víc na tom není. Stačí jen najít první prasklinu v té její pohádce, zbytek se rozsype sám od sebe.

Odvíjely se před ním další a další vrstvičky Moiřina života. Její zdravotní záznamy, finance a tytéž údaje všech členů její rodiny. S ledovým klidem páral a svlékal závoje, ukrývající její soukromý život i životy všech, kteří jí byli blízcí.

Prověřování zabralo celou hodinu, a přece nenašel nic z toho, po čem pátral.

Nalil si další kávu, usadil se zpět k terminálu a vyslovil povel, kterému se až doposavad snažil vyhnout.

„Spusť prověření: žena jménem Siobahn Brodyová, narozená v Clareském hrabství v Irsku mezi léty 2003 a 2006."

ZPRACOVÁVÁM VSTUPNÍ DATA… ZJIŠTĚNO TŘIATŘICET ŽEN TOHO JMÉNA, KTERÉ SE NARODILY v DANÉ OBLASTI v UVEDENÉM OBDOBÍ.

„Subjekt pravděpodobně pochází z dvojčat."

ZPRACOVÁVÁM VSTUPNÍ DATA… v UVEDENÉM SOUBORU SE NALÉZAJÍ ČTYŘI ŽENY, KTERÉ POCHÁZEJÍ Z DVOJČAT.

Roarkovi zvlhly dlaně. Uvědomil si, že prověřování záměrně zdržuje – nebylo třeba tolika postupných úkonů k dosažení jediné odpovědi. „Dvojčetem subjektu je její sestra jménem Sinead.“

ZPRACOVÁVÁM VSTUPNÍ DATA… SUBJEKT IDENTIFIKOVÁN. SPOUŠTÍM OSOBNÍ PROVĚŘOVÁNÍ.

„Na první telestěně zobraz nejaktuálnější dosažitelnou fotografii subjektu a pokračuj v prověřování.“

ZOBRAZUJI PRŮKAZOVOU IDENTIFIKAČNÍ FOTOGRAFII SIOBAHN BRODYOVÉ, DATUM 5. ZÁŘÍ 2023.

Na telestěně se zachvěl portrét. Tvář mladé, půvabné dívky se na Roarka plaše usmívala. Vlasy, sčesané dozadu, svítily rudě jako planoucí oheň, v jejích očích se odrážela měkká zeleň irských luk, její pleť byla bílá jako mléko a rty jako květy růže.

Vypadá mladší, pomyslel si Roarke a neviditelná ruka jako by mu stiskla srdce. Musí to být tak dva roky předtím, než ji fotografovala Moira O’Bannionová. v téhle tváři chybí stín únavy a hlubokého smutku a také modřiny. Ale je to tatáž dívka. Žádná jiná.

BRODYOVÁ, SIOBAHN, NAROZENA V TULLE V CLARESKÉM HRABSTVÍ v IRSKU, 2. ZÁŘÍ 2005. RODIČE: COLIN BRODY a PATRICIA CARNEY BRODYOVÁ, FARMÁŘI. SOUROZENCI: EDWARD BRODY, FERGUS BRODY, SINEAD BRODYOVÁ, DVOJČE SUBJEKTU. VZDĚLÁNÍ: ŠKOLA ‚U MATKY MILOSRDENSTVÍ,‘ ABSOLVOVÁNA AŽ DO DVANÁCTÉ TŘÍDY. ŽÁDNÉ DALŠÍ INFORMACE O VZDĚLÁNÍ, ŘÁDNÉM ZAMĚSTNÁNÍ ČI RODINNÉM PODNIKÁNÍ NEJSOU K DISPOZICI. PŘÍLEŽITOSTNÉ ZAMĚSTNÁNÍ: HOSTINEC ‚U CARNEYHO,‘ TULLA,

V LETECH 2022-2023; HOSTINEC ‚U BÍLÉHO KONÍKA,‘ DUBLIN, OD LISTOPADU 2023 do ŘÍJNA 2024.

Roarke upíral oči na tvář, shlížející z telestěny. „Požaduji podrobnější údaje, týkající se eventuálního sňatku, potomků a současné situace subjektu.“

NEBYLY ZJIŠTĚNY ŽÁDNÉ ÚDAJE O SŇATKU, REGISTROVANÉM PARTNERSTVÍ ANI O POTOMCÍCH. SOUČASNÁ SITUACE NEZNÁMÁ. NEEXISTUJÍ ŽÁDNÁ DATA, TÝKAJÍCÍ SE SIOBAHN BRODYOVÉ, DATOVANÁ POZDĚJI NEŽ v ŘÍJNU 2024.

Mezi lopatkami pocítil Roarke kapky ledového potu. Žádné záznamy. Jako by zmizela z tváře Země, pomyslel si.

„Kriminální vyšetřování, spojené se subjektem, zdravotní karty, výpisy z účtu, její blízcí. Aspoň něco, k čertu!“

ZPRACOVÁVÁM VSTUPNÍ DATA…

Musí tam toho být víc, opakoval si, a zdvihl se od počítače. Tentokrát zamířil pro whisky. Vždycky se dá najít ještě víc. A on to najde.

Eva dorazila domů sotva dvě hodiny po oficiálním konci své pracovní doby. Summerset nečekal v předsíni, aby ji peskoval, a Eva si řekla, že je to šťastná shoda okolností, která jí umožní navštívit jej v jeho vlastním apartmá a trochu mu provětrat nervy.

Našla jej v obývacím pokoji, poslouchal jakousi prehistorickou klavírní slátaninu a přitom si listoval tlustou, v kůži vázanou knihou, pocházející bezpochyby z Roarkovy osobní knihovny.

Galahad se rozvaloval na opěrce jeho křesla a místo pozdravu na Evu zamrkal.

„Kde máte dozorkyni?“

„Šla se projít po zahradě, a tím mi dopřála navýsost zasloužený odpočinek.“ S předstíranou nevolí si Summerset pečlivě založil

stránku, zaklapl knihu a s očekáváním se zahleděl na Evu. „Víte, že jdete opět velmi pozdě?“

„Nejsem tady v tom domě placená od hodiny.“

„I přes dočasné omezení mi stále přísluší péče o zdejší domácnost. Z toho důvodu vyžaduji, abyste mne uvědomila o změnách ve svém denním rozvrhu. Váš návrat byl očekáván již více než před hodinou.“

„Vidíte, tohle je zajímavé. Pozoruji, že se vaše ústa pohybují, a přitom neslyším jiné zvuky než nesmyslné žvatlání. Je možné, že to včerejší akrobatické vystoupení zanechalo stopy na vašich hlasivkách? Snad by stálo za to požádat naší roztomilou, pozitivně naladěnou sestřičku, aby vám je zkontrolovala?“

Summerset rozchlípl rty v neveselém úsměvu. „Zjevně jste měla klidný den. Na vašich šatech ani rukou nevidím stopy krve.“

„Máte pravdu, ale je teprve večer a co není, může být. Asi bych se měla přesvědčit, jestli to Roarke stihl domů včas, aby taky nedostal sprďana.“

„Roarke se vrátil již před časem.“ a nezašel se zeptat, jak se daří… „Prodlévá ve své soukromé pracovně.“

Eva udiveně zdvihla obočí, ale zároveň pokrčila rameny. „Mám ještě práci. Abych nezapomněla, nechala jsem auto přímo u vchodu, aby vám tam dělalo ostudu před všemi návštěvami, které za vámi dneska večer přijdou.“

Odkráčela z místnosti a Summerset se s výrazem uspokojení pohodlně opřel v křesle. Poté se opět zaposlouchal do tónů Chopinova klavírního koncertu a přitom drbal Galahada mezi ušima.

Eva zamířila přímo k soukromé pracovně, přitiskla ruku na identifikační plotnu a zadala své jméno i heslo.

PŘÍSTUP ODEPŘEN.

Chvilku zaraženě zírala na dveře a rudé světlo, které nad nimi blikalo. „Kdo to tady ze mě dělá blbce?“ zavrčela a před druhým pokusem dveře jen tak pro povzbuzení zlehka nakopla.

PŘÍSTUP ODEPŘEN.

Zasykla nějaký nepřijatelný výraz, vytrhla z kapsy komunikátor a navolila Roarkovo osobní číslo. Když uslyšela jeho hlas, ale displej zůstal temný, vážně se zamračila.

Proč by, k čertu, měl blokovat video?

„Prosím tě, co se děje? Stepuju tady před tvým doupětem a počítač odmítá můj kód.“

„Vydrž minutku.“

Spojení se přerušilo a Eva hleděla na ztichlý komunikátor. „Jasně, fešáku, třeba dvě minuty.“

Trvalo to podstatně déle, než uslyšela, že bezpečnostní systémy jsou odstaveny a světlo nade dveřmi zezelenalo.

Když vstoupila dovnitř, spatřila Roarka, sedícího za ovládacím panelem. Měl vyhrnuté rukávy, z čehož usoudila, že jednu či více klávesnic obsluhoval manuálně.

Ale jeho tvář byla prázdná jako vyhaslá obrazovka telestěny.

Dveře se za ní zavřely a zámek se sám zajistil.

„Co se děje?“

„Mám tu nějakou práci.“

„Práci ve své pirátské sekci?“

V očích mu zableskly zlostné plamínky, když sáhl po těžké, křišťálové sklenici a nesl ji ke rtům. Potom pil a přes skleněný okraj sledoval chladně a neosobně Evu. „Ano, používám neregistrovaný software.“

V jeho hlasu se neozval ani náznak vřelosti, ústa jako by úplně odvykla úsměvu.

„Máš nějaký problém?“

Zatočil skleničkou a tekutina uvnitř zavířila. Přitom sledoval Evu s takovým výrazem, s jakým normálně pozoroval své obchodní konkurenty, kterých se právě chystal nadobro zbavit. „Proč bych měl mít problém?“

Bezradně přešla kolem panelu, ale displeje a telestěny byly všechny temné a prázdné. Do nosu ji udeřilo silné aroma whisky a tabáku. Stísněný pocit zesílil. „Protože mi ten krám odepřel přístup, protože sedíš ve svém bunkru a naléváš se whiskou a protože jsi vypnul všechny monitory, abych neviděla, na čem pracuješ.“

„Přístup ti byl odepřen proto, že záležitost, na které pracuji, je soukromá. Piji proto, že se mi pít chce.“ Jako by chtěl dokázat nezvratnou pravdivost svých slov, opět přiložil sklenku k ústům. „A výstupy počítačů jsem zablokoval, protože to, čím se teď zabývám, s tebou nemá nic společného. Vysvětlil jsem to dost jasně, poručíku?“

Eva sebou šokované trhla a měla pocit, že se jí něco vzpříčilo v krku. Instinktivně projížděla vzpomínky z dnešního dne, aby odhalila, čím jej mohla tak rozzlobit.

Protože pod tím ledovým zevnějškem probleskoval hněv, rudý, sžíravý hněv.

„Jestli jsi na mě kvůli něčemu naštvaný, chci vědět, co je to. Takže až tě potom nakopu do zadku, budeme alespoň oba znát příčinu.“

Nech mě být, odejdi. Ta jediná věta pulzovala v Roarkově mozku. Dej mi pokoj, ať můžu prožít tuhle noční můru až do konce. „Ne všechno, co dělám, se točí kolem tebe, a ne všechno, co cítím.“

Tohle byl bleskový, bolestivý zásah přímo do srdce a Eva napjala vůli, aby jej dokázala ignorovat. „Přece vidím, že se něco děje. Toho si nemůžu nevšimnout.“

Zmocnily se jí obavy, tak mu položila ruku na rameno a lehce jej pohladila. Ucítila zoufale stažené pletence svalů. „Jestli se to týká Summerseta, tak jsem s ním právě mluvila a je ve své obvyklé roztomilé náladě. Vím, že tě pěkně vykolejilo to, co se mu stalo, ale –“

„Je o něj dobře postaráno, ne? Sám jsem to zařizoval. Mohlo by ti dojít, že mám i jiné věci na starosti než tebe, jeho, tvou práci a tvé obavy.“ Ucukl od ní a vstal, shodil její ruku ze svého ramena a sáhl místo toho po láhvi whisky, jako by věřil, že zlatavá tekutina může odplavit to, co ve svém nitru právě prožíval.

„Roarke –“

„Zatraceně, Evo, nevidíš, že tu mám práci?!“ Vyštěkl na ni takovým tónem, že stanula, jako by ji zarazil do země. „Dej mi, sakra, na chvíli pokoj! Nemám náladu na kecy, ani na rychlou šukačku a nestojím ani o výčet tvých dnešních pracovních výkonů!“

Eva zrudla hněvem nad takovou urážkou. „A na co má pán náladu?“

„Na chvíli klidu, abych mohl dokončit, co tu mám rozděláno.“

Nezůstávej tady, nevydržím to, i tenhle úkol sám o sobě je nad mé síly.

„Chvíle, které ztratím, když s tebou probírám tvoji práci, se odrazí na mých vlastních úkolech. A mám právo si je vybrat, kdy uznám za vhodné. Ty pitomé dveře nebyly zamčené jen tak pro legraci, mohlo tě napadnout, že nestojím o žádné vyrušování! Musím toho stihnout ještě spoustu, tak si jdi laskavě po svých. Nepochybuji, že máš dost mrtvol, aby tě to zabavilo na zbytek večera!“

„To je pravda,“ přikývla pomalu a vztek v jejích očích byl vystřídán ohromeným a bolestným výrazem. „Moji mrtví jsou vždycky se mnou. Neboj se, půjdu ti z cesty.“

Rázovala ze dveří, které se otevřely a hned za ní zase zavřely a zámky neprodyšně zapadly.

Roarke zůstal uvnitř. Chvíli hleděl do své sklenice a potom ji vší silou mrštil proti zdi, takže se střepy křišťálu rozlétly po podlaze jako ostré, zraňující slzy.

Eva se pokoušela pracovat. Začala prověřováním všech osob, jejichž jména dokázala dostat z Hastingse. S každým z nich si promluví osobně, ale než k tomu dojde, chtěla se alespoň zběžně obeznámit s jejich životem a prostředím.

Měla před sebou i velice detailně vypracované hlášení o terénní premiéře, kterou dnes absolvovala Peabodyová. Druhý podezřelý měl na dobu, kdy byla Ráchel zavražděna, solidní alibi. Eva byla přesvědčená, že se alibi ukáže jako neprůstřelné, ale přesto byla rozhodnuta nechat svou asistentku, aby si to ověřila sama.

Provedla ještě několik pravděpodobnostních analýz, srovnala si poznámky, na nástěnku připíchla fotografie Ráchel, rozvrh univerzitních přednášek, plánek parkoviště a celého areálu univerzity.

A přitom se bála o Roarka.

O půlnoci zamířila do ložnice a nalezla ji prázdnou. Domácí počítač jí sdělil, že Roarke je stále tam, kde jej zanechala.

Nevyšel odtamtud, ani když kolem jedné ráno zalehla sama do peřin.

Nevadilo jí, když se pohádali. Fakt je, že pěkná, divoká hádka dokáže nevídaně pročistit ovzduší. Rozproudí vám krev a oživí celý vztah. Nezáleží na tom, jak divoký střet vypukne – účastní se jej oba a oběma na něčem záleží.

Tohle nebyla hádka. On ji prostě vyhodil, zapudil a hleděl na ni těma svýma chladnýma modrýma očima jako na nějakého cizince. Nebo vzdáleného známého, který se snaží být trochu moc familiární.

Neměla jsem se nechat vyhodit, přemýšlela a snažila se nalézt na obrovské, prázdné ploše postele pohodlnou pozici. Měla tam zůstat, donutit ho k hádce, v jejímž závěru by jí svěřil, co ho trápí.

Jenže on moc dobře věděl, jak ji prostě dostat pryč. Kdyby se alespoň naskytla šance na střetnutí, byla by po ní skočila. Ale on ji prostě odmávl, smetl ze stolu a svým jednáním omráčil natolik, že zmizela ze dveří se staženým ohonem.

Nezbývá než počkat. Počkat, až bude Roarke opět na dosah.

A zatímco ležela v temnotách a spánek k ní nepřicházel, devatenáctiletý student divadelních umění jménem Kenby Sulu vstupoval do své nesmrtelnosti.

Byl vysoký, štíhlý a takový měl i zůstat – navždy mladý, s tělem pečlivě napózovaným, s neživými údy zafixovanými vlasovým drátkem tak, aby se před chladným okem fotoaparátu zachovala pro věčnost síla jeho života.

Tolik světla! Jakou sílu mají jeho paprsky! Mohu se do nich odít. Sytí mne. Byl úžasný, ten geniální mladík s tělem tanečníka a duší umělce. Já a on jsme nyní jedno. To, čím byl, bude navždy žít ve mně.

Cítím, jak jeho esence splývá s Ráchel i se mnou. Jsme si bližší než milenci. Plamen životní energie v nás je o tolik silnější, než když jsme byli každý zvlášť!

Jaký dar mi oba dva dali! Odměnou za něj jim byla věčnost.

Již nikdy se neoctnou ve stínu.

Jen ti, kteří jsou sami šílení, nazvou mé dílo šílenstvím. Jen slepí upřou na mne zraky a nic neuvidí. Brzy, velmi brzy spatří svět mé

dílo. Ale ještě předtím potřebuji více světla. Ještě dvě planoucí duše a potom se otevřu světu.

Samozřejmě, nejdřív ze všeho musím předhodit stopu honicím psům.

Když bylo dokonáno vše potřebné, zbývalo už jen poslat vzkaz a fotografie Nadine Furstové na Kanál 75.

KAPITOLA 10

Zapípání komunikátoru vytrhlo Evu ze spánku, v němž ji pronásledovaly noční můry. Z temnot zlých snů do černé noci. Třásla se, tápala mezi zmuchlanými prostěradly a potlačovala paniku.

„Zablokuj obraz," nařídila. „Světlo… Kriste pane, světlo na deset procent, do háje, kolik je hodin?"

Zápěstím si masírovala tváře zvlhlé potem, lapala po dechu a srdce jí bušilo jako na poplach. Napjala síly a přijala hovor.

„Dallasová."

DALLASOVÁ EVA, PORUČÍK: SLUŽEBNÍ HLÁŠENÍ.

Zajela si prsty do vlasů. „Potvrzuji přijetí."

OKAMŽITĚ SE HLASTE v LINCOLNOVĚ CENTRU,
U VSTUPU DO METROPOLITNÍ OPERY. PODEZŘENÍ
NA VRAŽDU.

„Je místo činu zajištěno?"

POTVRZUJI.

„Uvědomte strážníka Delii Peabodyovou. Dorazím přibližně za dvacet minut."

ROZUMÍM. KONEC SLUŽEBNÍHO HLÁŠENÍ.

Eva se zdvihla z prázdné postele. Hodiny ukazovaly těsně před čtvrtou hodinou ranní a bylo vidět, že Roarke dnes do ložnice vůbec nevkročil. Celé tělo měla zbrocené potem, za který mohly zlé sny, a tak si povolila dvě minuty ve sprše a další minutu v horkých proudech vzduchu z vysoušeče, díky čemuž se opět začala cítit téměř normálně.

V tlumeném osvětlení se rychle oblékla, zasunula do pouzdra zbraň, za opasek pouta, do kapsy odznak a na klopu multimediální

záznamník. Už byla skoro na prahu, když se zarazila, zaklela, vrátila se zpět a ze šuplete nočního stolku vyhrabala příruční memo-box na vzkazy.

„Dostala jsem případ," řekla do mikrofonu. „Nevím, kdy se vrátím."

Napadlo ji několik věcí, které by se jí chtělo dodat, jenže se zároveň zdálo, že žádná z nich by neměla smysl. Takže umlkla, hodila kostku na postel a šla do práce.

Policejní senzory byly zapnuté a blikaly červeně a žlutě. U chodníku postávalo několik uniformovaných policistů a majáky na jejich vozidlech vrhaly pro změnu ledově modré a ohnivě rudé záblesky.

Veliká fontána, majestátně se tyčící uprostřed široké terasy, byla vypnutá a elegantní budovu v pozadí halil stín. Eva strávila v New Yorku deset let, aniž by kdy navštívila tuhle katedrálu umění. Potom se objevil Roarke a uvedl ji do světa divadel, koncertů a dokonce i opery.

Když se dáte dohromady s chlapem, jako je Roarke, pomyslela si Eva, rozšíří se vám obzory, ať chcete, nebo ne.

Tak co s ním, k sakru, je?

„Dobré ráno, poručíku."

Eva pokývla strážníkovi, který ji pozdravil, a pokusila se ukáznit své myšlenky. Pro policistu na místě činu neexistují věci jako osobní problémy nebo soukromý život.

„Copak to tu máme," přelétla pohledem jeho jmenovku, „co se stalo, strážníku Feene?"

„Muž, míšenec bělocha a asiata, asi dvacet let starý. Mrtvý. Pár přiopilých nočních ptáčků ho našlo v téhle fontáně. Kluk vytáhl ven tělo, dívka to zatím oznámila. Já a můj kolega jsme byli nejblíž a dorazili jsme do dvou minut po ohlášení. Kolega támhle zadržuje svědky," ukázal ke schodům, vedoucím na terasu.

„Zatím je nepouštějte," nařídila mu Eva. „Až přijede má asistentka, pošlete ji za mnou."

„Ano, madam. Na první pohled to vypadá, jako by tam spadl a utopil se. Nemá na sobě ani oděrku a podle oblečení by to mohl být

třeba uvaděč v Metropolitní opeře nebo některém z ostatních divadel v centru. Zvláštní je," poklusával strážník za Evou, „že je zhruba stejně starý jako ta dívka z recyklačního kontejneru a ta taky nenesla známky násilí."

„Podíváme se na to a uvidíme."

V místech, kde bylo tělo vytaženo z fontány, se stále leskly kapky a loužičky vody. Vzduch byl už teď teplý, ale tak prosycený vlhkostí, že bude trvat dlouho, než se tyto stopy vypaří.

Eva si připravila terénní soupravu, zapnula záznamník a postavila se nad tělo.

Je tak mladý, pomyslela si se záchvěvem lítosti. Maximálně dvacet let. Na kluka je až příliš hezký ve tváři. Smrt mu vysála barvu z pleti, ale Eva si dokázala představit, že za živa měla jeho pokožka zlatavý nádech, krásně ladící s havraními vlasy a obočím. Měl výrazné rysy obličeje, dlouhé, aristokratické prsty a štíhlé, vypracované tělo, zkrátka velice atraktivní mladík.

Oděn byl do černých šatů – krátkého saka se skládaným límcem, nažehlených kalhot a měkkých kožených bot. Když si k němu přiklekla, všimla si nepatrných otvůrků v látce, odkud byla odstraněna visačka se jménem.

Někdo si dal záležet, pomyslela si.

„Obětí je muž, asiat, věk mezi osmnácti a dvaceti roky. Na těle nejsou na první pohled patrné známky násilí. Má na sobě kompletní oděv, zřejmě uniformu nějakého kulturního zařízení."

Nasadila si rukavice a prohledala jeho kapsy, zda nalezne nějaký doklad totožnosti. Objevila peněženku s dvojicí kreditních karet, univerzitní index a průkaz zaměstnance Lincolnova Centra.

„Oběť byla identifikována jako Kenby Sulu, věk devatenáct let. Trvalé bydliště měl v Horním East sidu, v současnosti byl registrován jako student na Juilliardově akademii a zaměstnán v Lincolnově Centru."

Eva uložila náprsní tašku do igelitového pytlíku na důkazní materiál a začala zkoumat jeho ruce.

Pokožku měl hladkou, nehty krátké a pěstěné. „Ty ses zaručeně narodil do hnízdečka vystlaného dolary, vid?" zamumlala Eva. „Dokonalá péče o tělo, studium na Juilliardu…" Pohlédla k budovám

Centra. „Prkna, která pro tebe znamenala svět. Dnes večer jsi pracoval, ale byl to jen vedlejšák, co? Umožnil ti držet se v blízkosti divadla a snad i pomáhal splácet školné.“

Uchopila jeho pravou ruku a obrátila ji dlaní vzhůru a spatřila zarudlou skvrnku od vpichu tlakové stříkačky. „Odhalím, jak tě dostal, Kenby.“

Eva se ponořila do kufříku se svou terénní soupravou, a když uslyšela udýchané supění a rychlé klapání podpatků služebních bot, nepotřebovala ani zdvihat oči od práce.

„Nahráváme, Peabodyová. S tělem se hýbalo, našli ho civilové a vytáhli z fontány.“ Při řeči si nasadila mikrobrýle a podrobně zkoumala dlaň pravé ruky mrtvého.

„Slabé zbarvení pokožky, typické pro použití tlakové stříkačky.“

„Jako u Ráchel Howardové.“

„Ano, přesně tak.“ Eva rozepjala kabát oběti. „Měl u sebe doklady, dvě platební karty a moderní náramkový počítač.“

„Takže určitě nešlo o loupež.“

„Ne, to nešlo.“ Svlékla kabát z bezvládných ramen.

Rána byla malá, úhledná. Pravidelný kruhový otvůrek, mířící skrz hladkou kůži a napjaté svaly přímo k srdci. S mikrobrýlemi na očích kolem rány snadno odhalila stopy po dermatomorfní náplasti NuSkin. „A také se samozřejmě neutopil. Odhaduji, že příčinou smrti bylo zranění srdce tenkou čepelí. Toxikologický rozbor pravděpodobně zjistí přítomnost opiátů v krvi.“

Eva si narovnala záda a posadila se na paty. „Zavolejte Morrisovi, chci, aby se mu věnoval co nejdřív. Peabodyová, prověřte otisky zavražděného, ať máme stoprocentní identifikaci. Dokončete zajištění místa činu. Chci znát čas smrti, jména a adresy příbuzných. Potom ho zabalte, označte a dopravte na Centrálu. Já zatím vyslechnu ty civily.“

Eva zamířila ke schodišti a přes rameno slyšela, jak Peabodyová lapá po dechu a snaží se uklidnit.

Pár, který Kenbyho našel, se choulil u paty schodiště. Oba měli na sobě módní večerní oděvy a tiskli se jeden ke druhému. Dívčiny šaty byly zdobené pravidelnými černobílými skvrnami a ovíjely její tělo s vehemencí hada, kterého ostatně vzorem napodobovaly. Její

účes zřejmě v časných večerních hodinách připomínal zlatou věž, jenže odvážnou stavbu mezitím zjevně postihlo zemětřesení, a tak se nyní lokny, kudrny a zcuchané chomáče vlasů trousily po tváři i ramenou.

Její přítel nedopadl o mnoho lépe, protože se před chvílí ponořil do fontány pro Kenbyho tělo. Drahé sako se válelo u jeho nohou, zmačkané a promočené, sněhobílá košile s krejzlíky byla též mokrá, a tím pádem úplně průhledná. Byl bos a jeho stříbrné polobotky ležely opodál v jedné z louží. I z kalhot mu stékaly čůrky vody a mokrá látka lnula k vyhublým nohám.

Eva jim oběma hádala něco málo pod třicet let. Pokynula uniformovanému strážníkovi, aby poodstoupil, a ukázala jim svůj odznak. „Jsem poručík Dallasová. Povězte mi, co se tu stalo."

„On byl ve vodě. Tak jsem ho vytáhl. Jenže byl mrtvý. Je mi zle."

„Vím, že je to pro vás tvrdé." Eva si dovedla představit, že mladíkova nevolnost nepochází jen z tohoto nenadálého setkání se smrtí, ale i z přílivu nejrůznějších chemikálií, které si bezpochyby v průběhu večera s přáteli dopřával.

„Jak jste ho našli?"

„Byli jsme na baletu – Giselle – a potom jsme zašli na párty. Ke kamarádovi, bydlí na Riverside Drive."

„To není právě v sousedství. Proč jste se vraceli zrovna sem a zrovna ve čtyři ráno?"

„Podívejte, přece není proti zákonu, když se ve čtyři ráno procházíme po městě, ne?" To promluvila dívka a její kvílivý hlásek připomínající mluvící panenku okamžitě zadrnkal Evě na napjaté nervy.

„To ne, ale trávit celou noc tím, že si člověk v příjemné společnosti užívá ilegálních drog, už proti zákonu je. Buď to probereme rychle a bez průtahů, nebo vám to můžu udělat trochu dobrodružné. Budete zadrženi a provedeme s vámi toxikologickou zkoušku."

„Přece jsme vám chtěli pomoct," protestoval muž.

„Proto vám taky ten toxikologický test jenom navrhuji. Takže znova." Eva vytáhla kapesní počítač. „Potřebuji vaše jména."

„Jmenuji se Maxville Drury. Podívejte, pracuji jako manažer u firmy Fines & Cox, to je ta reklamní agentura. Nechci žádné problémy.“

„To jste vy, kdo dělá ty balonové reklamy a taky holografické billboardy, které lemují všechny silnice?“

„Kromě jiného, ano.“

„Máte ponětí, jak neskutečně to lidi irituje?“

Muž se dokázal usmát. „To mám.“

„Jen mě to napadlo, a co vy, slečno?“

„Já jsem Loo Macabe. Návrhářka módní obuvi.“

„Tyhle patří k vaší kolekci?“

„Ano, tyhle také.“

„Zajímavé. Takže co kdybyste mi teď, když jsme se seznámili, pěkně do detailů pověděli, co se stalo? Nejdřív jste šli na balet, potom na párty, a co bylo dál?“

„Dobře,“ Maxville se zhluboka nadechl. „Odešli jsme z té oslavy. Kolik bylo, to si nepamatuji, jako že je Bůh nade mnou. Bylo nám hezky a cítili jsme se úplně rozpumpovaně, víte? A protože je taková horká noc, dělali jsme si legraci, že by stálo za to se trochu ochladit ve fontáně. Slovo dalo slovo a skončili jsme zase tady. Napadlo nás, že se tu nejen ochladíme, ale taky, ehm, pořádně zahřejeme, víte co myslím?“

Eva pohlédla na tvář jeho přítelkyně a zachytila prostoduchý, rozpustilý úsměv. „To musela být ale párty.“

„Vyprávěla jsem Maxíkovi, jak s kamarádkama soutěžíme, která z nás to udělá na všech historických místech po New Yorku. Tak jsme si říkali, že bychom mohli trochu zaskórovat.“

„Aha. Vrátili jste se sem a…?“

„A já jsem tam skočil,“ navázal Max. „Kriste pane, málem jsem přistál přímo na něm! Vytáhl jsem ho z vody a potom i z té fontány. Loo zatím volala záchranku a já se pokoušel nasadit mu umělé dýchání a masáž srdce. Zkoušel jsem to. Nevím, jestli jsem do dělal správně, všechno se mi zamotalo… Nevím, jestli jsem to nepokazil.“

Protože se na Evu díval se zřejmou žádostí o ujištění, že žádnou škodu nezpůsobil, sedla si Eva vedle něj. „Byl mrtvý, Maxi. Už dávno předtím, než jste sem přišli. Nemohli jste mu pomoci. Přesto

jste se pokoušel a vy jste zavolala pomoc. Udělali jste to nejlepší, co jste mohli.“

Eva sledovala východ slunce, rozpitého světla v mlhách nad obzorem. Pouliční a bezpečnostní osvětlení pomalu vyhasínalo a veliká fontána ožila a do těžkého vzduchu začala pumpovat gejzíry vody.

Z dáli doléhaly zvuky rána ve městě, dunění a kovové údery vyprazdňovaných recyklačních kontejnerů, hučení maxibusů, syčení aerotramvají a hvízdání aerobusů, razících si cestu nezdravě bledým nebem.

Potom se objevili lidé, venčící domácí mazlíčky, a na vodítkách vedli všemožné psovité šelmy. Těsně je následovali ranní běžci, kteří bůhvíproč dávali přednost chodníkům před cestičkami v parcích či pohyblivými pásy ve fitcentrech.

Prodejní stánky se otevřely a začaly chrlit kotouče mastné páry.

Eva pozorovala, jak policejní transport odváží mrtvé tělo elegantního mladíka se štíhlými, kdysi obratnými pažemi a nepatrným otvorem přímo v srdci.

Vzápětí zaregistrovala, že se ze zatáčky vynořila dodávka s logem Kanálu 75.

„Našla jsem jeho rodiče, poručíku,“ přispěchala Peabodyová, postavila se Evě po bok a společně sledovaly, jak automobil zastavil a vyskočila z něj Nadine Furstová. „Přitom jsem zjistila, že ho stihli nahlásit jako nezvěstného.“

A Eva jim teď bude muset říci, že už se našel.

„Tohle nechte na mně,“ otočila se na Peabodyovou a šla Nadine naproti.

„Volala jsem ti,“ začala Nadine, „ale na Centrále už o tom věděli a říkali, že policie je už na místě činu. Došlo mi, že jedním z těch policajtů budeš i ty.“

„Proč zrovna já?“

„Protože jsem dostala další vzkaz a nové fotografie. Na můj počítač to přišlo v šest ráno. Je to mladík, napůl asiat, štíhlý jako proutek a nesmírně atraktivní. Další student, momentky ho zachycují

před Juilliardovou akademií a já jsem to pozadí poznala. Dallasová, kdo, k čertu, vraždí tyhle děti?“

Eva zavrtěla hlavou. „Teď hned ti poskytnu krátké interview, Nadine. Potom tě požádám, abys poslala pryč svůj tým, předala mi ty fotky i vzkaz a jela napřed na Centrálu. Musím se ještě zastavit na jednom místě, ale dorazím, co nejdřív to stihnu. Zároveň tě požádám, abys nikomu neprozradila ani slovo o tom, co ti dnes ráno zapípalo v e-mailu. Dám ti tolik informací, kolik jen budu moct.“

„Dobře, tak do práce.“ Nadine zagestikulovala na svůj tým. „Dallasová, já udělám všechno, co budeš chtít, abych ti ho pomohla zastavit. Ale to neznamená, že nestojím o celý příběh od A do Zet – a to exkluzivně jen pro mě –, hned jak ho budeš mít za katrem.“

„Hned potom je celý tvůj.“ Eva ucítila, jak se jí kdesi za očními bulvami rodí intenzivní bolest hlavy. „Ať to máme za sebou,“ střelila pohledem na přesný čas, „právě mi začíná pracovní doba.“

Eva seděla na pohovce v obýváku pohodlného domku Suluových na předměstí. Bylo dusné letní ráno, dvacet minut po sedmé a Eva sledovala, jak se dvěma lidem právě hroutí život, když obdrželi zprávu o smrti svého jediného syna.

„Třeba došlo k omylu.“ Lily Suluová, vysoká, štíhlá žena, po níž Kenby zjevně zdědil postavu, svírala ruku svého manžela. „Kenby nepřišel domů, ale může to být nějaká mýlka. Je mu teprve devatenáct, víte? Přesto je inteligentní a velice silný. Snad se to vůbec nestalo.“

„Je mi to nesmírně líto, paní Suluová, ale k omylu nedošlo. Váš svn byl nade vší pochybnost identifikován.“

„Ale vždyť je mu teprve devatenáct!“

„No tak, Lily.“ Chang Sulu měl tmavé oči, stejné jako jeho syn. Nyní se leskly slzami, které mu stékaly i po tvářích. „Jak se něco nového mohlo stát našemu synovi? Kdo mu to mohl udělat? Nikdy nikomu neuškodil.“

„Zatím pro vás nemám odpovědi. Ale najdu je. Od vás potřebuji, abyste mi je pomohli nalézt. Kdy jste Kenbyho viděli naposledy?“

„Včera, hned ráno. Snídali jsme společně.“ Chang otočil hlavu ke své ženě, a když se jejich pohledy střetly, Evu bodlo u srdce.

„Společně jsme snídali a ty jsi potom řekla, dopij si ten džus, Kenby. Potřebuješ vitamíny.“

Tvář paní Suluové zaplavily slzy a zdálo se, jako by se v nich rozpouštěla. Její tělo se otřásalo vzlyky, které zněly spíš jako zoufalé lapání po dechu.

„Mohu vám zavolat nějakou pomoc?“ zeptala se Eva.

„Ne, ne.“ Chang držel svou ženu v náručí a kolébal ji. Potom upřel pohled do Eviných očí. „Společně jsme snídali,“ opakoval. „Potom šel do školy. Začínala mu brzy. Je tanečník, jako jeho matka. Odešel už před sedmou. Zhruba hodinu po něm jsem odešel do práce – jsem inženýr a dělám pro firmu Tecron. Lily pracuje jako choreografka a zrovna nacvičuje novou hru. Z domu odešla společně se mnou.“

„Kam mohl Kenby jít potom, co skončila jeho ranní přednáška?“

„Na další přednášky. U Juilliarda mají rozvrh nabitý od rána do večera. Škola trvá asi do pěti, potom se někde navečeřel a šel do práce. Tři večery v týdnu pracoval jako uvaděč v Metropolitní opeře. Čekali jsme, že se vrátí do půlnoci, nejpozději v půl jedné. Neměli jsme strach, přece víme, že je zodpovědný. Tak jsme šli spát. Jenže Lily se v noci probudila a všimla si, že světlo, které jsme mu nechali zapnuté, stále svítí. Šla se podívat, a když viděla, že vůbec nepřišel domů, vzbudila mě. Nejdřív jsme volali jeho kamarádům a potom na policii.“

„Chtěla bych jména a adresy jeho přátel, učitelů i jeho spolupracovníků.“

„Ano, to všechno vám můžu dát.“

„Nevšimli jste si, že by ho někdo obtěžoval? Nezmínil se sám, že by ho něco znepokojovalo?“

„Ne. Byl taková šťastná povaha.“

„Pane Sulu, byl Kenby v posledním roce profesionálně fotografován?“

„Potřebujete fotografii?“ Sulu hladil manželku po vlasech. „Říkali jste, že se vám jej podařilo identifikovat.“

„Nepotřebuji ji kvůli identifikaci. Jen by mi pomohlo, kdybych věděla, jestli ho někdo fotil.“

„Ve škole.“ Lily se pohnula a svou tvář, zpustošenou žalem, obrátila k Evě. „Před několika měsíci se fotil celý jejich baletní kurz – a potom Kenbyho fotografovali ještě jednou, se souborem, který nacvičoval baletní představení k zahájení sezóny. Hráli Ptáka Ohniváka.“

„Víte, kterého fotografa si na to objednali?“

„Ne, ale máme několik obrázků, nechali jsme si je přidělat.“

„Mohu si je půjčit? Slibuji, že je v pořádku vrátím.“

„Jestli vám o pomůže… Poručíku, musíme vidět svého syna.“

„Já vím. Zařídím to.“

Když Eva opustila domek, musela se několikrát hluboce nadechnout, aby vypudila z hrdla hořkou příchuť žalu. Potom obrátila fotografii, z níž se usmíval obratný tanečník Kenby a jeho přátelé ze sboru, a prstem poklepala na značku, vytištěnou na fotografickém papíře: Portografie.

„Seberte Hastingse,“ přikázala Peabodyové.

Roarke celou noc nezamhouřil oko, spánek však nepovažoval za svou současnou prioritu. Nesdílel sice averzi své ženy k nejrůznějším práškům, ale zatím měl pocit, že se bez chemických stimulantů obejde. Jeho tělo spalovalo explozivní směs kofeinu a adrenalinu jako tryskový motor.

Siobahn Brodyová byla jeho matka. Nyní už nepochyboval. Nebylo možné pochybovat. Patrick Roarke býval určitě třída, pokud šlo o falšování údajů, ale on, jeho syn, jej i v tomhle hravě strčil do kapsy.

Zabralo to větší část noci, ale nakonec se dobral pravdy.

Nenalezl žádné záznamy o tom, že by se bývali vzali, ale to, co se dozvídal o Siobahn, stačilo. Nepochybně věřila, že morálně jsou s Patrickem Roarkem manželé.

Našel však i svůj rodný list, dokument, po němž se nikdy předtím neobtěžoval pátrat. Byl pohřben hluboko a důkladně. Předpokládal, že se otecko z nějakého důvodu chtěl krýt a považoval to takhle za bezpečnější. Jenže když máte dostatek odhodlání a času nazbyt, nakonec v té jámě, kde končí nepoužívaná data, naleznete cokoliv.

Tak se Roarke dozvěděl, že je o celý rok mladší, než si původně myslel. Vážně překvápko, pomyslel si, když obohacoval další kávu panákem whisky. Siobahn Margaret Mary Brodyová zde byla jasně uvedena jako matka a Patrick Roarke jako otec.

Spíš dárce semene, pomyslel si Roarke, když upíjel z hrnku.

Siobahn se s tím vším nejspíš netajila a o svém dítěti i „nastávajícím manželovi“ vyprávěla komukoli, koho to zajímalo. Jenže starý Roarke určitě nebyl potěšený, že by se jeho jméno mělo objevit v nějakém oficiálním dokumentu. Ne, s tím by se určitě nesmířil.

Proto bylo výhodnější nepohodlné okolnosti hluboko pohřbít.

Neobjevil zápočtový list Siobahn Brodyové z údobí po svém narození, ale zato našel její – i svou – zdravotní kartu. Zdálo se, že oba museli úplně zářit zdravím, tedy alespoň nějakou chvíli.

Potom začala mít Siobahn záhadný sklon k nevysvětlitelným nehodám. Tu zlomená ruka, o něco později naštípnutá žebra.

Zatracený zmetek!

Několik dalších měsíců ji nejspíš pravidelně řezal jako psa.

Nenašel o tom žádná policejní hlášení, ale ta ani neočekával. Nikdo z jejich tehdejšího sousedství neměl dost odvahy, aby zavolal policii jen proto, že nějaký muž mlátí svou ženu. Ale i kdyby se takový hrdina našel, Patrick Roarke by si věděl rady. Svazeček liber do kapsy té správné uniformy a důkladný výprask drzounovi, který se odvážil otevřít ústa.

Zapálil si další cigaretu, opřel se v křesle a zavřel oči.

Jednu policejní zprávu přesto našel. Týkala se zmizení Siobahn Brodyové, nahlášeného její rodinou. Po nudných rozhovorech s policisty a zdlouhavých debatách s cizími lidmi se zdál nejlogičtější závěr, že Siobahn prostě utekla.

A to byl konec celého příběhu.

A co s tím měl Roarke teď dělat? Nemohl změnit historii, nemohl jí nijak pomoci.

Siobahn Brodyová. Jenom jméno a fotografie v rámečku. Nic víc.

Kdo na světě by měl vědět lépe než on, že ruku v ruce s duchy minulosti se žít nedá?

Dobrá, Meg nebyla jeho matka. Meg Roarková se svou širokou tváří, tvrdýma očima a s dechem, který páchl pivem. Nakonec s ní neměl skutečně vůbec nic společného. Narodil se hodné farmářské dívce se sladkým úsměvem. Milovala jej dost na to, aby mu oblékla modré pyžamo, přitiskla ho k sobě a nechala se s ním vyfotit.

Jeho matka se jmenovala Siobahn Brodyová a byla natolik mladá a naivní, že se pokusila o návrat do pekla. Protože chtěla rodinu. Chtěla, aby její syn měl otce.

Bůh nám všem pomoz.

Roarkovi bylo zle a nesnesitelně smutno. Všechna data, která objevil, shromáždil a zapečetil svým vlastním hlasovým profilem a heslem. Potom opustil místnost, řekl si, že za těmi pancéřovými dveřmi nechává i svůj smutek, protože co jiného mu zbývalo, a šel se připravit na dnešní den.

Čekala jej spousta práce a své úkoly nemohl odložit jen proto, že se zrovna necítil dobře. Když už si jednou vybudujete pitomé finanční impérium, nezbývá než mu vládnout.

Musí si dát sprchu, něco sníst a omluvit se Evě za to, jak se k ní noci choval. Přesto neměl v úmyslu ji do celé záležitosti zasvětit. Teď ještě ne, dosud nebyl připraven vytáhnout nová fakta znovu na světlo, dokonce ani před Evou.

Jenže ji nezastihl. Prostěradla a peřiny byly rozházené a zmačkané, což mu napovědělo, že strávila jen o málo příjemnější noc než on sám. Napadlo jej, jestli ji trápily noční můry, a pocit viny ho zasáhl jako šíp.

Věděl, že Evě se o samotě nikdy nespí dobře.

Všiml si memoboxu a zdvihl jej.

„Dostala jsem případ. Nevím, kdy se vrátím."

Roarke si přehrál vzkaz ještě dvakrát, jen aby slyšel její hlas. Připadal si jako idiot, kterého protáhli pod bucharem. Potom sevřel drobnou kostku v pěsti a svezl se na okraj postele. O samotě pak truchlil pro ženu, kterou nikdy nepoznal, a v srdci cítil bolest kvůli té jediné, již kdy v životě miloval.

Když Eva vstoupila do své kanceláře, Nadine už tam na ni čekala. Nemělo smysl lamentovat nad faktem, že reportérka se na

Centrále chovala jako doma. Pro tentokrát dokonce Evě vyhovovalo, že se setkaly právě u ní a ne v jedné z čekáren. Tohle uspořádání rozhodně šetřilo čas.

„Potřebuju, aby sis nechala nasadit štěnici do pracovního počítače," přešla Eva rovnou k věci.

Nadine překřížila nohy a zkoumala své nalakované nehty a řemínkové sandály s podpatkem. „Geniální nápad. Reportér, který si nechá od policajtů monitorovat mašinu, si může být jistý, že ho obecenstvo doslova zaplaví nejžhavějšími tipy. Jako kdyby je rovnou posílali na policejní centrálu. Do toho se všichni pohrnou."

„Vrah tě používá jako svou osobní hlásnou troubu. Cokoliv dalšího bude chtít zveřejnit, zveřejní přes tebe. Dovol nám to, protože jinak ti budu muset ten počítač zabavit. A nezbyde mi než pěkně znepříjemnit život i tobě."

Počkala okamžik, jen co se Nadine bojovně napřímila. „Myslím tím ochranu svědků a všechno, co s ní souvisí. Ráda bych ti ji přidělila už proto, že mi nejsi lhostejná a nechci, abys taky skončila v nějaké popelnici."

„On přece nejde po mně."

„Možná že ne. Ale psychopati se často rozzlobí na nástroj, který doposavad jen používali. Ve skutečnosti sázím na to, že se o sebe dokážeš postarat. Přesto to musím probrat s doktorkou Mirovou. Jestli si bude myslet, že by se vrah mohl vypravil i na tebe, nechám tě zabalit a poslat do bezpečí dřív, než si stačíš přemalovat pusu."

„Jen to zkus."

„To víš, že to zkusím." Eva si narovnala nohy. „Nijak zvlášť jsem se nesnažila, aby z nás byly kamarádky. Prostě se to tak nějak vylouplo. Teď s tím musíme žít."

„Do háje." Nadine s nevrlým výrazem ve své liščí tváři zabubnovala prsty na opěrku židle. Potom jí škublo v koutku úst. „Z nějakého nepochopitelného důvodu tě mám taky ráda."

„Nádhera, jsou z nás kamarádky jako ve filmu. Fotil tě v poslední době někdo? Myslím profesionálně?"

Nadine se zadívala na fotografie, které Eva rozložila po desce stolu. „V práci nás nechávají fotografovat každý rok. Obrázky pro diváky a plakáty, které se zarámují a vyvěsí ve studiu."

„Kdo vám je dělá?“

„Zjistím to. Jakou má tohle souvislost s Howardovou a Suluem, kromě toho, že byli taky na fotce?“

„Tohle zjistím zase já.“ Eva ukázala palcem na východ. „McNab už čeká, že s tebou pojede do studia a napíchne ti ten počítač.“

„Ty o sobě vážně nepochybuješ.“

„To si piš.“ Eva chvíli studovala prach na svých botách, a když se Nadine zdvihla k odchodu, protočila se na židli kolem dokola. „Rozdáváš si to s tím kravaťákem, co tě minule doprovázel?“

„Obyčejně ho přemluvím, aby si kravatu sundal. Teprve potom si to rozdáme, jak jsi se svým nebetyčným smyslem pro romantiku naše láskyplné milování nazvala.“

„No jasně. Chci říct, víš, co jsou chlapi zač.“

Nadine se otočila a její dokonalé obočí se udiveně nakrčilo. „Vím dost na to, aby mě tenhle podivný živočišný druh mátl, fascinoval a občas pěkně štval. Proč? Že by se nám do ráje vloudil had?“

Eva otevřela ústa a hned je zase pevně zavřela. „Ne. Nic se neděje.“ Gestem se rozloučila s Nadine a otočila se zpět ke stolu, aby mohla začít psát hlášení. Nechá Hastingse chvíli dusit, než začne výslech. Do té doby musí mít pochopitelně i ona sama čistou hlavu.

Několik minut strávila procházením seznamu zákazníků, kteří si za poslední rok nechali zaregistrovat koupi luxusního fotoaparátu.

Dalo by se zapátrat i v hlubší minulosti, pomyslela si. Zároveň je možné, že si vrah vůbec nenechal koupi potvrdit – třeba věděl, že celou záruční dobu nevyužije.

Přesto zkoumala možná spojení mezi jmény na seznamu podezřelých a mezi oběma zavražděnými.

Její mysl byla však zneklidněná a odmítala se soustředit.

Když si to uvědomila, vztekle zasykla, kopla do stolu, vstala a zabouchla dveře kanceláře. Bojovala s pokušením zatelefonovat Roarkovi a nakonec odolala. Nechala mu vzkaz na memoboxu, ne? Nedalo se říct, že by jí byla dokonale jasná všechna pravidla manželského soužití, ale jedním si byla jistá: teď je řada na něm.

Místo toho se rozhodla zavolat jiné osobě, takové, která má veškerá pravidla vztahů mezi muži a ženami v malíčku.

„Ahoj, Mavis.“

Na displeji se rozzářila Mavisina pomačkaná a vyjevená tvářička. Připomínala vílu, kterou právě probudili ze zimního spánku. Vlasy měla stále pruhované a ani zvonečky nesundala, proto byly její bezmocné pohyby v hlubinách polštáře doprovázeny jemným cinkáním.

„Uch. Soje? Kolikje?“ vypravila ze sebe.

„Nevím, prostě ráno.“

„A-ha. Soseděje?“

„Vlastně nic, promiň. Spi dál.“

„Ale ne,“ otevřela Mavis své pomněnkově modré oko. „Něco se Summersetem?“

„Ne, tomu se daří dobře.“ Alespoň myslím, dodala v duchu. Nezašla se za ním podívat. Byla vůbec vhodná chvíle? Jak se, pro Krista pána, dají plánovat zdravotní návštěvy u takového Summerseta? „Nestavíte se za ním náhodou dneska?“

„Máme to v plánu. Chudáček malá. Říkaly jsme si s Trinou, že za ním zajdeme společně a uděláme mu pleťovou kúru obličeje. Taky potřebuje kadeřnici. Co si o tom myslíš?“

Evě se po tváři rozlil nadšený úšklebek. Možná, že v něm bylo trochu moc škodolibosti, ale představa Summerseta, polapeného do Trininých kosmetických osidel, jí neskutečně zvedla náladu. Téměř dojetím zaslzela. „Vynikající. Úžasný nápad. Přesně to potřebuje.“

„A co ty? Jsi v pořádku? Něco se děje, vidím to na tobě.“

„Vlastně to nic není…“

„Už jsem vzhůru.“ Mavis královsky zívla, převalila se a displej Evina komunikátoru na okamžik zabral Leonarda, který připomínal chrápající Himaláje. „Tak povídej.“

„Vážně nevím. Asi je to pitomost, ale s Roarkem se něco děje. Nechce mi říct, co to je. Mavis, on mě úplně odkopnul. Nejdřív mě seřval jako poslední ficku a potom vyhodil z pracovny. Něco takového jsem od něj ještě nezažila. V noci potom vůbec nepřišel do postele, a když se mnou mluvil, bylo to jako… do hajzlu!“

Eva opět pocítila osten křivdy a nejistoty. Nervózně si prohrábla vlasy rukou. „Snad je to normální, že se lidi po nějaké době v

manželství už nerozplývají, když vidí jeden druhého. To bych pochopila. Jenže…“

K čertu s tím, pomyslela si a její hněv znovu ožil. „Sakra, normálně se mnou neustále flirtuje a má přitom v očích… takový ten svůj pohled. Včera vůbec ne, jako kdybych byla úplně cizí a on se nemohl dočkat, až se mě zbaví.“

„Pohádali jste se předtím kvůli něčemu? Naštvala jsi ho?“

Eva ukřivděně kopla do stolu. „Proč myslíš, že jsem ho musela naštvat zrovna já?“

„Nemusela.“ Mavis, celá nahá, se bez nejmenších rozpaků posadila na posteli. „Jenom eliminuji různé možnosti. Víš, manželství je jedna veliká záhada, zrovna tak jako ty vaše policejní kratochvíle. Občas nezbývá než vyřazovat jednu možnost po druhé a hledat stopy a náznaky.“

„V tom případě by se měla k manželství dodávat terénní detektivní souprava,“ zamumlala Eva.

„Má strach o Summerseta.“

„Pravda, ale tím to nebylo. Vím, že ne.“

„Jasně.“ Mavis se protáhla, zaklonila hlavu a potom se opět nachýlila kupředu. Zvonečky doprovázely každý její pohyb. „Tak ti asi nezbyde nic jiného, než ho pořádně zmáčknout.“

„Možná, ale zmáčknout Roarka… Jeho hádání baví, a kromě toho, tu zeď mezi námi vystavěl on. Bylo v tom něco osobního.“

„Dobře,“ přikývla Mavis s rozhodným výrazem. „On ji vystavěl, ty ji musíš strhnout. Žádné ‚ne‘ mu nesmí projít. Jdi tvrdě do něj, nenech se odbýt a nakonec to z něj vyleze. Ať je to, co je to. Pamatuj si, Dallasová, že my holky jsme v tomhle třída.“

„Jenže já jsem nikdy nebyla zrovna třída v tom jak být holka.“

„Ale jasně že byla. Jsi prostě unikátní exemplář. Abys to měla jednodušší, představuj si, že ho musíš kopat do zadku, dokud nepřizná, co potřebuješ. Rozeber ho jako u výslechu, dostaň to z něj třeba krumpáčem. A potom, podle toho co to bude, se můžeš rozhodnout, jestli ho za to rozsekáš na kousky, nebo ho budeš utěšovat. Případně jestli mu vyšukáš mozek z hlavy, hi hi.“

„Ve tvém podání to nezní nijak složitě.“

„Taky na tom nic není, věř mi, a dej mi vědět, jak to dopadlo. No a protože už jsem jednou vzhůru, nezbývá mi než začít s pokusy o vzkříšení Leonarda.“ Mavis poslala Evě vzdušný polibek a přerušila spojení.

„Oukej, takže program na dnešek: aktualizovat hlášení, vyslechnout podezřelého, vyburcovat forenzní k nějaké činnosti. Potom zatknout maniakálního vraha a uzavřít případ. A nakonec nakopat Roarka do zadku. Hm. Vážně maličkost.“

KAPITOLA 11

Hastings se hrbil u rozvrzaného stolku ve výslechové místnosti C a velice zdařile předstíral, že se nesmírně nudí. Jen kapky potu na jeho skráních dosvědčovaly, že se v přehřáté místnosti necítí pohodlně.

Eva usedla do křesla naproti němu a vrhla na něj široký, přátelský úsměv. „Zdravíčko. Těší mě, že jste se zastavil."

„Co kdybyste nechala keců a políbila mi moji tlustou bílou prdel?"

„Jak lákavá nabídka. Bojím se ale, že tak intimní formu kontaktu se zadrženými nemáme povolenou."

„Když jste mě mohla nakopnout do koulí, tak by v tom snad už nebyl takový rozdíl, ne?"

„Pravidla jsou pravidla." Eva se opřela ve svém křesle a obrátila se na Peabodyovou. „Strážníku, donesete prosím našemu hostu trochu vody? Je tu pěkné vedro."

„Horko mi nevadí."

„Ani mně. Lidi celou zimu nadávají, že jim mrznou zadky, a hned jak se oteplí, začnou skučet, že je jim horko. Člověk se prostě nezavděčí."

„Lidi skučí a nadávají kvůli všemu." Hastings uchopil sklenici s vodou, kterou mu Peabodyová přinesla a jediným douškem ji vyprázdnil. „Proto mě taky tak serou."

„Co jiného se dá říct na takhle zásadní výrok než ‚amen'? Ale dost nezávazné společenské konverzace, musíme se věnovat formalitám. Záznam jede. Poručík Eva Dallasová a strážník Delia Peabodyová, výslech Dirka Hastingse. Týká se případu H-23987 a H-23992." Doplnila ještě datum a čas a potom odrecitovala zadrženému informace o jeho právech.

„Rozuměl jste, jaká máte práva a jaké povinnosti se na vás vzhledem k téhle záležitosti vztahují, pane Hastingsi?"

„Jo, pochopil jsem to. Chováte se, jako kdyby to byl můj nápad, abyste mě sem přivlekli a zkurvili mi den. Zrovna tak jste to udělali i včera a přitom jsem s vámi spolupracoval. Pověděl jsem všechno, co vím."

„Spolupracujete jedna radost.“ Vytáhla z aktovky kopie fotografií, které vrah poslal Nadine, a hodila je na stůl tak, že portrét Kenbyho Sulua přistál přímo před Hastingsem. „Tak v tom pokračujte a řekněte mi, co víte tady o těch fotkách.“

Hastings se posunul kupředu a křeslo pod ním zlověstně zaskřípalo. Ukazovákem a prostředníkem si přitáhl nejdříve první a pak i druhou fotografii. „Tyhle jsem nedělal. Přesto jsou docela dobré… například tuhle momentku bych ořízl jinak a zaměřil bych se na proužek světla, který mu jde přes obličej. Ten kluk má úplně kouzelné oči, přímo si říkají, aby je člověk zvýraznil.“ Fotograf se podíval na portrét zachycující mrtvého Kenbyho a opravil se.

„Teda, měl kouzelné oči.“

„Kde jste byl dnes v noci, pane Hastingsi?“

Hastings neodtrhl oči od oné poslední fotografie, na níž bylo Kenbyho tělo napózováno jako při tanci. „Pracoval jsem, potom večeře a pak jsem šel spát.“

„Sám?“

„Mám lidí za den až po krk. Ale vzpomínám si, že tohohle kluka jsem kdysi fotil. Byl tanečník, v nějakém souboru. Chodili tam samí studenti, ani břídilové, ani profíci. Tak jsem si ho vybral. Taková úžasná tvář a oči. Měl dobrou i stavbu těla a tvary celkově, ale kombinace jeho tváře a očí byla nepřekonatelná. Proto jsem ho fotografoval,“ opakoval Hastings a podíval se na Evu. „Zrovna tak jako tu holku. Takže, o co tady sakra jde?“

„To mi řekněte vy.“

„Jak to mám, do prdele, asi vědět?“ Vymrštil se na nohy tak náhle a zuřivě, že Peabodyová reflexivně sáhla po zbrani. Eva zavrtěla hlavou, ale její asistentka přesto nechala ruku na pouzdru.

Hastings se začal navztekaně procházet po místnosti, přičemž víc než dřív připomínal medvěda zavřeného v malé kleci. „To je přece totální hovadina a nic víc. Blouznění nějakého idiota. Použil jsem ho jako model. Kde to bylo, kde to jen bylo? Na Juilliardove akademii. Banda nafoukaných jevištních primadon, ale prachy holt potřebuju. A tam jsem si všiml toho kluka a jeho tváře. Pár sólo snímků jsem si vyčlenil jen na něj. Kdy to jen bylo? Na jaře… duben, možná květen. Jak to mám, k čertu, vědět?“

Zhroutil se zpět do křesla a oběma rukama stiskl svou holou, lesklou hlavu. „Kristepane…“

„Vzal jste ho někdy k sobě do studia?“

„Ne. Ale dal jsem mu navštívenku. Nabídl jsem mu, že kdyby si chtěl přivydělat pár dolarů modelingem, stačí se ozvat. Pamatuju si, že se před objektivem choval naprosto uvolněně. To každý nedokáže. Řekl, že mi možná zavolá, a že by měl i o nějaké vlastní portréty zájem.“

„A ozval se vám?“

„Ne, já už jsem s ním nemluvil. Nevím, jestli volal do studia, to vždycky vyřizuje Lucia. Každopádně jsem ho už nikdy potom neviděl.“

„Doprovázel vás tenkrát na Juilliardovu akademii nějaký asistent?“

„Jo. Ale už nevím, kdo to byl. Jeden idiot jako druhý.“

„Vzpomenete si, jestli to byl jiný idiot, nebo ten samý, který vám pomáhal na lednové svatbě, kde jste fotil Ráchel Howardovou?“

„Nejspíš někdo jiný. Oni obyčejně tak dlouho nevydrží.“ Hastings se dokázal přinutit k úsměvu. „Víte, jsem trochu náladový.“

„Neříkejte. Kdo má přístup k vašemu počítači?“

„Nikdo. Nikdo by tam neměl lézt, ale v zásadě to bude tak, že se tam dostane každý, kdo chce a trochu se v tom vyzná.“ Pokrčil rameny. „Já si s tím hlavu nedělám. Nikdy jsem nemusel.“

Postrčil fotografie zpět k Evě. „Nezavolal jsem si právníka.“

„Všimla jsem si. Proč jste se tak rozhodl, pane Hastingsi?“

„Protože mě to všechno sere. A navíc, já nenávidím právníky.“

„Vy nenávidíte každého.“

„Jo, to je pravda.“ Fotograf si promnul obličej rukama, potom je položil na stůl. „Já jsem ty děti nezabil. Ani tu dívku s kouzelným úsměvem, ani kluka s magickýma očima. Nikdy bych neuhasil takové světlo.“ Naklonil se k Evě. „Čistě z uměleckého hlediska bych býval chtěl vědět, jak bude ten úsměv vypadat za pět let nebo ty oči za deset. Chtěl bych to vidět, zachytit, a ještě něco. Já osobně vraždění moc nechápu. Proč vraždit lidi, když je mnohem jednodušší je ignorovat?“

Eva napodobila jeho pohyb a naklonila se k němu. „Ale co to světlo? Nechtěl byste je sám pro sebe? Uchopit je a zmocnit se ho, dokud jsou ti, kdo je vyzařují, ještě mladí a nezkažení, zázrační? Skrze čočky objektivu je absorbovat, aby už navěky patřilo jen vám?“

Hastings na ni zůstal zírat a zmateně zamrkal. „To si ze mě, do prdele, musíte dělat srandu. Kde jste nabrala takovou duchařskou hovadinu?“

I přes vážnost okamžiku se Eva zasmála. „To nechte být. Ve skutečnosti jste mi docela sympatický, pane Hastingsi. Jen nevím, co to vypovídá o mně samé. Budeme si muset znovu projít vaši databázi, zkusíme najít fotografie Kenbyho Sulua.“

„Proč se rovnou nenastěhujete, co? I s celou podělanou rodinou a zablešeným pekinézem?“

„Máme kocoura. Za dvacet minut začneme s vaším testem na detektoru lži. Řeknu strážníkovi, aby vás doprovodil do čekárny.“

„A to bude všecko?“

„Pro tentokrát ano. Jestli máte nějaké dotazy, připomínky nebo prohlášení, která chcete říct do záznamu, teď je na to vhodná chvíle.“

„Jo. Mám jednu otázku. Mám extra výherní otázku přímo pro vás, Dallasová. Budu si muset sám tipovat, kdo je další na řadě? Budu muset procházet svoje fotky a dumat, kdo z těch, které jsem portrétoval, skončí jako další někde na smetišti? Nebo na to přijdete vy?“

„Na to vám bohužel zatím nedokážu odpovědět. Výslech je uzavřen.“

„Vy mu věříte,“ vklouzla Peabodyová do auta hned vedle Evy. „Věříte mu i bez detektoru lži.“

„Ano, věřím. Mezi ním a tím případem existuje nějaká spojitost, ale není do toho zapletený. Navíc věřím, že dokáže identifikovat možnou příští oběť. Pozná ji.“

A jak drsné to pro něj bude, pomyslela si Eva. Už teď z jeho ošklivé tváře vyčetla, jakou daň si na jeho duši taková brutální konfrontace s realitou vybírá.

„Vrahem je někdo, koho náš fotograf zná, či spíše někdo, kdo zná Hastingse i jeho práci. Obdivuje ji, snad mu závidí talent…, ale možná věří, že sám je ještě lepší.“

S tímto posledním nápadem si pohrávala v myšlenkách, když seděla za volantem a kličkovala ven z garáže. „Vrah přitom zřejmě nedokázal dosáhnout stejného komerčního úspěchu nebo ocenění u kritiků.“

„Nějaký konkurent?“

„Snad. Nebo samozvaný super-umělec, povznesený nad veškerou komerci. Po uznání ale touží, jinak by si ty portréty nechal jen pro sebe a neposílal by je holovizní reportérce.“

Eva si před vnitřním zrakem vyvolala kousky textu, který vrah zaslal Nadine.

Tolik světla! Jakou sílu mají jeho paprsky! Mohu se do nich odít. Sytí mne. Byl úžasný, ten geniální mladík s tělem tanečníka a duší umělce. Já a on jsme nyní jedno. To, čím byl, bude navždy žít ve mně.

* * *

Znovu to světlo, přemítala Eva. Světlo, následované stínem.

Již nikdy se neoctnou ve stínu. Ne, žádný stín nezdusí jejich světlo. Takový dar ode mne přijali. A já od nich. A v den, kdy bude vše dokonáno, kdy bude mé dílo dokončeno, takový bude náš dar lidstvu.

„Chce, aby celý svět poznal jeho dílo – myslím tím po umělecké stránce,“ pokračovala Eva. „Hastings, nebo spíš jeho práce, pro něj představuje jen odrazový můstek. Musíme vyslechnout každého, kdo dělal s Hastingsem během posledního roku.“

Peabodyová vytáhla elektronický záznamník, přihlásila se a projížděla seznam. „Tak to nám vážně chvíli zabere. Mistr fotograf nekecal, opravdu má stejnou spotřebu asistentů jako toaletního papíru. Když k tomu navíc připojíme stálý personál a zákazníky

obchodu, plus modely a kadeřníky… Chcete to probrat od začátku do konce?“

„Prozatím s tím musíme počítat. Ale začnem v našem data-klubu. Zpráva pro Nadine byla odeslaná odtamtud, v obou případech. To znamená, že je tam nějaké spojení.“

Klub byl plný až po střechu, protože nastal čas oběda. U stolů a terminálů seděly spousty studentů, někteří se sdružovali do skupin, jiní seděli sami, s klávesnicí a sendvičem.

Eva zpozorovala Steva Audreyho, který se za barem otáčel jako o závod, aby stihl vyřídit všechny objednávky a roznést nové ledové koktejly – hity tohoto léta – a spousty kávy. Audrey si Evy také všiml a pozdravil ji drobnou úklonou hlavy.

„V létě kolem oběda tu bývá vždycky narváno.“ Natáhl se, vložil do dychtivě napřažených dlaní sklenici jakési modré, napěněné tekutiny a otřel si ruce do kusu hadru, který měl zastrčený za pasem. „Dáte si něco na osvěžení?“

„Modrý hamoun by se šiknul,“ vyhrkla rychle Peabodyová, protože věděla, co se chystá odpovědět její nadřízená.

„Už se nese…“ Audrey zapumpoval pákami dávkovače. „Co pro vás můžu udělat, poručíku?“

„Dejte si na chvíli pauzu.“

„Přišel jsem akorát před hodinou. Přestávku si nemůžu jen tak napískat, mám na ni nárok až…“

„Máte nárok teď hned.“

Barman vypnul veliký šejkr a uchopil sklenici. „Tak počkejte. Mitz, potřebuju, abys to za mě na pět minut vzala. Vážně to nemůže trvat víc jak pět minut,“ otočil se opět k Evě a přitom naléval modrou pěnu do vysoké, štíhlé sklínky, kterou podal Peabodyové. „Jinak mě vyrazí.“

„To bude stačit. Máte tu nějaký tichý, privátní koutek?“

„Ne v tuhle denní dobu.“ Chvíli pozoroval zástup a potom ukázal bradou do rohu. „Zaberte si támhle tu soukromou kóji napravo vzadu a počkejte tam na mě minutku, musím dodělat tyhle objednávky.“

Eva si razila cestu davem, Peabodyová srkala Modrého hamouna a udržovala s ní krok. Všimly si, že studenti chodí do klubu jak na loveckou výpravu, obtíženi batohy a aktovkami.

Jenže v Kenbyho skříňce v Lincolnově Centru nenašli ani batoh, ani aktovku.

Eva se proplétala mezi studenty, tu a tam někoho překročila, jiného odstrčila a nakonec dorazila ke kóji právě v okamžiku, kdy se do ní prosmekli dva studentíci v šortkách a hupsli do křesel.

Radostně se na obě policistky zašklebili: „Prohrály jste. My jsme mladší a rychlejší."

„Já jsem sice starší, ale zato mám takovýhle odznak." Eva jim zamávala před nosem plackou a také se na ně přátelsky ušklíbla. „Asi bych měla začít s běžnou prohlídkou obsahu vašich zavazadel a navázat hloubkovou šťárou v tomhle přívětivém klubíku, co říkáte? Jen tak, aby bylo trochu živo?"

Beze slova se zdvihli a zmizeli v davu. „Ti jsou ale rychlí," podotkla Peabodyová. „A to jsem si ani nepotřebovala dodávat odvahy modrým koktejlem pro holčičky."

Peabodyová opět usrkla pěnivého nápoje. „Je úžasně osvěžující a navzdory tomu jménu mě uvádí do velice milostivé nálady. Nebo že by ještě šlo o psychologické dopady hloubkové šťáry, kterou jsme s McNabem dneska v noci nacvičovali?"

Eva si prsty zamáčkla cukající sval pod okem. „Dobrotivé nebe, ještě že jsem nestihla oběd. To bych o něj právě teď přišla."

„Myslím, že je moc hezké mít pravidelný sex – to se přece týká nás obou. Udržuje nás to, abych tak řekla, v rytmu."

„Sklapněte, okamžitě sklapněte."

„Nemůžu si pomoct. Jsem prostě šťastná!"

„To lehce napravíme."

Objevil se Steve s dalším chlazeným nápojem v ruce a klesl do křesla vedle Peabodyové. Potom usrkl brčkem trochu zářivé, zelené pěny. „Dobře, máme pět minut." Stiskl tlačítko, které uzavřelo kóji do průhledné, zvukotěsné bubliny. „Ach, to je ale příjemná změna," usmál se do náhlého ticha a opět nasál ze své sklenky.

„Co víte o přenosech, uskutečněných dnes ráno z tohoto klubu?"

Oči se mu rozšířily. „Cože? Snad se to zase nestalo?"

„Byli tu detektivové z oddělení elektronické detekce. Zabavili další sestavu, dojednávali to přímo s manažerem.“

„Přišel jsem akorát před hodinou a hned na bar. S nikým jsem nemluvil a o policajtech jsem neslyšel. Je někdo další…?“

Eva vytáhla fotografii Kenbyho. „Poznáváte ho?“

„Člověče, to vážně nevím. Do háje. Asi jo, možná že jsem ho už někdy viděl. Nejsem si jistý. Měl bych ho znát?“

„Vydýchejte se, Steve.“

„Jo, jasně. To je teda brutální.“ Barman si otřel ústa hřbetem ruky a studoval portrét. „Myslím, že jsem ho tu možná někdy potkal. Herec, nebo něco takového, žejo?“

„Spíš něco takového.“

„Měla byste se radši optat Shirllee, ta letí na divadelní herce a vůbec tyhle art-typy.“

„Je tady?“

„Jo, támhle sedí. Počkejte moment.“

Odsunul kryt a okolní kravál je doslova zaplavil. Steve se zdvihl a pospíchal pryč.

„Hele, mají tu tyhle hranolky, co vypadají jako spirálky,“ prohlásila Peabodyová a stiskla příslušná tlačítka na objednávacím menu dřív, než stihla Eva promluvit. „Víte, mám pocit, že mi klesá hladina cukru v krvi.“

„Pánové, to bude zase den…“

Steve se za okamžik vrátil a vedl s sebou vytáhlou, hubenou brunetu. Vlasy měla spletené do mnoha příslušně tenkých copů, sahajících po pás a na koncích převázaných černými mašlemi. V pravém ušním boltci se jí blyštěla čtveřice stříbrných bodlin, kdežto pod levým okem měla zasazeny tři stříbrné cvočky, připomínající kovové slzy.

Posadila se vedle Evy a složila ruce do klína, takže množství nejrůznějších prstýnků na jejích prstech hlasitě zazvonilo. „Stevie říkal, že jste policajtky.“

„Stevie má bod za pozorovací talent.“ Eva stiskla tlačítko spouštějící kopuli a přistrčila Shirllee fotografii. „Znáte ho?“

„Hele, to je Vířivoj. Říkám mu tak, protože je tanečník. Jasně že ho znám, chodí sem kolikrát do týdne. Většinou kolem přestávky na

oběd nebo zajde časně na večeři. Párkrát tu byl ale i o víkendu, když hrála hudba. Pane jo, ten se vážně umí pohybovat. Co udělal?“

„Chodí sem s někým konkrétním?“

„Většinou s celou tou divadelní smečkou. Občas si zatancuje s některou z holek, ale nikdy jsem si nevšimla, že by nějakou balil. Buzík to ale není, s chlapem jsem ho taky nikdy neviděla.“

„Nevšimla jste si, že by někdo balil jeho?“

„Vlastně ne. Většinou zůstává s lidma, které zná a taky dává dýško.“ Vrhla na Steva spiklenecký pohled. „Studenti bývají většinou škrti, ale Vířivoj ne, ten vždycky něco nechá. Dobrá rodina se hned pozná, to je můj názor. Nedovedu si představit, že by něco proved. Tady s ním nikdy nebyly problémy.“

„Kdy se tu naposledy ukázal?“

„Jako kdy jsem ho tu viděla?“ Shirllee prohnula rty, namalované mrtvolně bledým odstínem. „Řekla bych, že v pátek večer. Minulý pátek. Byla tu totálně boží holo-kapela. Hromadná bouračka, znáte je? Ty jedou. Víra tu byl i se svojí partou z Juilliardu. Pamatuješ, Stevie? Když se ten kluk rozjel, tancoval jak uragán. Tys mu celou noc míchal nealko Čarodějku.“

„Jo. Jo, to je pravda,“ Steve se opět podíval na fotografii a přejel konečky prstů po jejím okraji. „Čarodějka bez vodky. Už si vzpomínám.“

„Hele, musím zpátky,“ ozvala se Shirllee a odsunula kryt. „Já taky.“ Steve vzhlédl od fotografie a podíval se Evě do očí. „Pomohli jsme vám alespoň trochu?“

„Snad ano. Každopádně oceňuji vaši snahu. Peabodyová, jdeme.“

„Ale moje hranolky právě dorazily!“

„Život je plný nečekaných podrazů.“

Eva zamířila rázným krokem ven, zatímco Peabodyová spěšně přesypávala hranolky do papírových kapesníčků.

Přitom sama sebe utěšovala, že strava, konzumovaná v takovém poklusu, zaručeně nemůže dodávat tělu významnější množství kalorií.

Když vyšly na chodník, Eva se natáhla a chňapla jeden hranolek. Ukousla si a nakrčila nos. „Jak to, že nejsou slané? Jak je můžete vůbec pozřít, vždyť jsou úplně bez chuti?“

„Normálně to tak nedělám, ale dneska jsem nějak nestačila sáhnout po soli. To víte, život je plný nečekaných podrazů,“ dodala věcným tónem.

Začaly se propracovávat seznamem zaměstnanců Portografie. Eva vyslýchala potenciální podezřelé a přitom se jí před očima skládal dohromady Hastingsův portrét. Fotograf byl zjevně maniak, génius, potrhlý blázen a podmanivý šílenec – záleželo výhradně na tom, s kým Eva zrovna mluvila.

Jednu z jeho bývalých asistentek dostihla v Parku Greenpeace, kde zrovna aranžovala scénu pro reklamní fotografii.

Oba modely – muž i žena – právě pro kameru halasně vychvalovali soupravu „aktivního sportovního oblečení“. Alespoň tak to bylo řečeno Evě; jí samotné spíš připadalo, jako by se chystali na pouštní maratón jen ve žlutohnědém nátělníku a šortkách, v botách s nadměrně tlustou podrážkou a v čepici s kšiltem jak žehlicí prkno.

Elsa Ramerezová, drobná žena s černými, kudrnatými vlasy a opálenými údy pobíhala kolem a podávala fotografce potřebné náčiní, živou gestikulací koordinovala zbytek týmu, žíznivým členům nosila plastové láhve s vodou a plnila rozmanité rozkazy, které po ní fotografka co chvíli vyštěkla.

Evě připadalo, že den, až doposavad „příliš dlouhý“, se stává v pravém slova smyslu nekonečným. Pokročila vpřed a položila ruku fotografce na rameno.

Blondýna s barokní postavou sice nedosahovala fyzických kvalit mistra Hastingse, ale přesto vložila do svého odfrknutí víc než dost emocí.

„Navrhuji krátkou přestávku,“ pravila Eva a ukázala jí odznak. „Máme všechna potřebná povolení. Elso!“

„To vám přeji. Jenže já tu nejsem kvůli povolení. Dejte si pauzu, schovejte se na chvíli do stínu. Jinak vás zdržím dvakrát tak dlouho a má věrná asistentka bude muset důkladně prověřit veškerá povolení,

o kterých jste se zmínila. Elso?“ Eva ji přivolala gestem ukazováku. „Vy pojďte se mnou.“

„Máme tohle místo pronajaté už jenom na hodinu,“ přiklusala Elsa a za běhu vytahovala z aktovky desky plné formulářů. „Veškeré administrativní náležitosti mám přímo tady.“

„Tak je tam klidně nechte a povězte mi o Dirku Hastingsovi.“ Elsina tvář, lesklá potem, ztuhla jako kámen. „Za to okno rozhodně platit nebudu. Tu flašku hodil on po mně! Cvok jeden pitomá. Ať mě klidně zažaluje, radši se nechám zavřít, než by ode mě viděl jediný cent!“

„Pracovala jste u něj v únoru,“ překontrolovala Eva své záznamy, „a to od čtvrtého do osmnáctého.“

„Jo, a měla jsem si vyžádat bojový příplatek, jako dostávají vojáci na frontě.“ Uchopila láhev, kterou nesla v pouzdru připjatém u boku, a žíznivě se napila. „Mně nevadí tvrdá práce – naopak, dávám jí přednost. Ani temperamentní lidi mi nelezou na nervy, konec konců, sama nejsem jiná. Ale na to, aby člověk ztrácel čas s blázny, je život vážně moc krátký.“

„Poznáváte tohoto mladíka?“ Eva jí podala Suluův portrét.

„Ne. Ten má ale úžasnou tvář. Je to krásná fotka. Moc hezká. Ale co to má celé znamenat?“

„Měla jste přístup do Hastingsova počítače, k jeho záznamům a složkám fotografií, když jste pracovala jako jeho asistentka?“

„Jistě. Součástí téhle práce bylo i třídění obrázků a výběr lokací, na kterých se mělo ještě pracovat. Ale proč to chcete vědět? Obvinil mě, že jsem mu něco ukradla? Některé z portrétů? To je úplná kravina. Sakra, věděla jsem, že mu hrabe, ale že by byl i takhle pomstychtivý…“

„Jenže on netvrdí, že byste mu sebrala nějaké fotografie. To já se ptám, jestli jste to udělala.“

„Neberu nic, co není moje. A můžete mi věřit, že bych se rozhodně nepodepsala pod cizí práci. V tomhle případě by mi to stejně neprošlo, i kdybych neměla skrupule a chovala se jako stará zlodějka. Hastings má svůj styl, bastard jeden. Jeho fotky jsou dost typické a každý, kdo má oči na pravém místě, je okamžitě pozná.“

„Je tohle jeho práce?“

Elsa se opět zadívala na fotografii. „Ne. Je dobrá, vážně dobrá, ale existuje hranice mezi kvalitní fotografií a uměleckým dílem. A tohle je pořád jenom povedená fotka. Vezměte si třeba tady tuhle," klepla si Elsa ukazováčkem na rameno, aby naznačila, že hovoří o přítomné fotografce. „Je šikovná a schopná. Umí si nastavit záběr a vykouzlit takový výraz, po jakém se klienti můžou utlouct. Dokonalý komerční produkt. Jenže Hastings by tohle dokázal se zavázanýma očima a jeho uměleckým fotografiím se ona nikdy ani nepřiblíží. Snad je to tak, že hranici mezi rozumnou kvalitou a dokonalostí nemůže překonat nikdo normální, v tom případě by bylo jasné, proč je Hastings takové eso."

„Pan Hastings vás napadl."

Povzdychla si a rozpačitě zašoupala nohama. „Vlastně ne tak docela. Dělali jsme záběr a já nebyla dost rychlá, nepředvídala jsem, co přesně bude třeba a předvídání mám v popisu práce. Začal na mě řvát, já na něj taky. Strašně jsem se naštvala a on mrsknul s tou flaškou. Ne přímo na mě, prostě vysklil okno. Potom ječel, že si to zaplatím, a chrlil na mě urážky. Tak jsem odešla a už jsem se tam nikdy nevrátila. Lucia mi poslala výplatu, v plné výši. Ona tomu podniku dodává alespoň takové zdání řádu, jak je za daných okolností možné."

* * *

Eva ještě jednou zajela do Portografie, aby si udělala názor na Lucii.

„O panu Hastingsovi neřeknu jediné špatné slovo. Jsem si jistá, že naleznete spoustu lidí, kteří na něj budou s potěšením kydat hnůj. Řeknu jen tolik, že kdyby se řídil mou radou, najal by si právníka a ihned by na vás podal žalobu pro neopodstatněnou vazbu."

„Ale on nebyl ve vazbě."

„To je jedno." Lucia si odfrkla a posadila se za svůj stůl. „Pan Hastings je génius a géniové se nemusejí řídit stejnými pravidly jako zbytek lidstva."

„Zařadila byste pod ta postradatelná pravidla i zákaz vraždění?"

„Obviňovat pana Hastingse z vraždy je tak směšné, že to ani nebudu komentovat.“

„Jednoho ze svých asistentů hodil do výtahu. Po jiné asistentce mrštil lahví. Dalšímu zaměstnanci hrozil, že jej vyhodí z okna. A tak dále, mohla bych pokračovat.“

Luciiny sytě rudé rty se prohnuly ve shovívavém úsměvu. „Všechna ta emoční vzkypění, o nichž hovoříte, měla svou příčinu. Umělci, skuteční umělci, jsou obdarováni temperamentem, víte?“

„Dobrá. Nechme na chvíli stranou Hastingse i jeho geniální temperament. Co byste mi řekla o bezpečnostních opatřeních jeho databáze fotografií, záznamů a zazálohovaných projektů?“

Lucia zavrtěla hlavou, až se jí načepýřila bílá čupřina. „Nic takového v podstatě neexistuje. Mistr ani mě, ani kohokoli jiného v téhle věci neposlechl. Nedokáže si zapamatovat hesla a správné postupy a velice se rozčílí, když nemá okamžitý přístup k materiálům, které potřebuje.“

„Takže se k nim může dostat kdokoliv.“

„No, nejprve by museli proniknout do jeho pracovny.“

„Výborně, takže se nám okruh zužuje na modelky, neustále se měnící asistenty, personál a zaměstnance prodejny.“

„Zapomněla jste na uklízečky.“

„Pravda, uklízečky také.“

„A údržba.“ Lucia pokrčila rameny. „Údržbáři sem smí, jenom když mistr není přítomen. Rozčilují ho. Čas od času dovolí studentům, aby se přišli podívat. Musejí za to platit a mají nakázáno celou dobu mlčet.“

Eva potlačila povzdech. „Máte nějaký seznam uklízeček, údržbářů a studentů, kteří sem chodí přihlížet?“

„Samozřejmě. Já mám všechny seznamy.“

* * *

Eva se vrátila na Centrálu a zavřela se v kanceláři. Postavila si na stůl poznámkovou tabuli a na ni připevnila fotografie obětí, vzkazy, které obdržela Nadine, a seznamy lidí, které už vyslechla, i

těch, kteří na onu šťastnou chvíli ještě čekali. Potom se posadila, srovnala si poznámky a nechala svou mysl jen tak plynout.

Znovu vyzpovídala Jacksona Hoopera a Diega Feliciana. Jejich výpovědi byly tentokrát téměř identické. Ani jeden z nich neznal Kenbyho Sulua a oba byli v kritickou dobu sami doma.

Mohlo by mezi Hooperem a Felicianem existovat nějaké spojení?

Eva zavrtěla hlavou. Do končin takhle nepravděpodobných spekulací ji fantazie unášet nemusí, řekla si a rozhodla se trochu ji usměrnit.

Vrah od svých obětí něco chtěl. Jejich světlo. Hastings tvrdil, že on by takové světlo nikdy nezhasil. Jenže co si skutečně myslel vrah? Zhášel to světlo nebo je pouze přenášel z jednoho místa na druhé? Konkrétně do svého nitra? Ale jaký to mělo smysl?

Sláva, toužil po slávě, uznání a nadšeném přijetí. Jenže to nebylo všechno.

Oběti byly vyvoleny podle svých specifických darů – mládí, vitality a nevinnosti. Obě byly chytré, bystré, měly pronikavého ducha a ve tváři krásu a živost. Jasné světlo.

Vrah použil data-klub, aby odeslal svou vizitku. To znamená, že do něj alespoň občas dochází. Ví, jak funguje, a že jeho atmosféra přitahuje univerzitní studenty.

Je snad sám jedním z nich, nebo se jím kdysi toužil stát? Nemohl si studium dovolit? Studoval, ale vyhodili ho? Nebo studenty nyní učí, místo aby se vyhříval na výsluní jako uznávaný umělec?

Ovládá práci s obrazy a fotografické techniky, vyzná se v umění. Před Eviným vnitřním zrakem vyvstala Leeanne Browningová. Měla alibi, jenže alibi se dá vyrobit.

Ke svým poznámkám připojila: Možné spojení mezi Browningovou a/nebo Brightstarovou a Hastingsem?

Na počítači si nechala zobrazit plán města a zvýraznit místa, která se vázala k případu: dvě univerzitní budovy, Portografii, parkoviště, apartmá, kde bydlela Browningová, Diegův byt, data-klub, bydliště obou obětí a místa, kde byly zavraždění nalezeni.

V obou případech byla těla obětí odhozena blízko místa jejich zaměstnání. Ale proč?

Kde asi vrah pracuje, přemýšlela Eva. Kde si vydělává, a kde uskutečňuje své poslání? Ten nesmírně osobní, důležitý úkol?

V blízkosti klubu? Má auto, ale přesto – proč by vycházel na lov někam do dáli, když může pozorovat, plánovat i přenášet data přímo odsud?

Ráchel i Kenby svého vraha znali, tím si byla Eva jistá. Šlo o příležitostnou známost, přátelství, vztah dvou spolužáků nebo vztah žáka a profesora? Každopádně jej už předtím viděli. Přitom se nepohybovali ve stejných kruzích a nepřátelili se se stejnými lidmi.

Jediný společný jmenovatel je u nich Hastings a data-klub. Nařídila vyhledávání fotografických studií v okruhu pěti bloků od klubu. Pokusila se zjistit, jestli neexistuje nějaký průnik mezi registrovanými vlastníky fotoaparátu Rizeri 5M a seznamem, který dostala od Lucie, ale nic z toho nebylo.

Bude třeba nařídit Peabodyové, aby získala seznam zaměstnanců Portografie a prověřila i ten.

Nepřítomně si masírovala temeno hlavy, kde jí pulzovala tupá bolest, a přitom zavolala Peabodyové do její kóje. „Přineste mi něco z automatu, buďte tak hodná. Nezbyly mi drobné a ty plechové kraksny odmítají přijmout můj kód.“

„To proto, že do nich neustále kopete.“

„Bude mi stačit jeden sendvič, jasné?“

„Dallasová, před pěti minutami jste měla padla.“

„Nenuťte mě, abych si pro to musela chodit sama,“ zavrčela Eva a přerušila spojení.

Pokračovala v práci, i když se mezitím prostřídaly směny. Přes zavřené dveře slyšela odšupování židlí a kroky spousty nohou. Najedla se u svého pracovního stolu a ohavný sendvič spláchla vynikající kávou.

Doplnila a aktualizovala hlášení, popíchla personál laboratoře, odeslala dva štiplavé vzkazy Morrisovi a potom zůstala jen tak sedět a zírala na poznámkovou tabuli.

Už teď má vrah vybranou další oběť a jestli Eva nenajde nějaké pojítko – to správné pojítko –, uhasne další jasné světlo.

Jenže viděla, že dnes už nic nevymyslí, proto schovala všechny poznámky a fotografie do brašny. Alespoň jeden ze svých dnešních úkolů splní beze zbytku: půjde domů a nakope Roarka do pozadí. Tato perspektiva rozhodně nedodala jejím nohám křídla, ale uvědomila si, že už to oddalovala dost dlouho. Když se však blížila k výtahu, zpozorovala, že k ní kráčí doktorka Mirová.

„Doufala jsem, že tě ještě zastihnu."

„Na poslední chvíli," odpověděla Eva. „Probereme to v mé kanceláři?"

„Ne, ne. Jsi přece na cestě domů. Já konec konců taky. Můžeme se projít a přitom si popovídat. Nevadí ti pojízdný chodník?"

„Přežiju to. Jak ses vypořádala s Hastingsem?"

„Hotovo. Je to fascinující muž."

Mirová se usmála. Vkročily na jeden z pojízdných chodníků, mířících dolů. Doktorka si nějak dokázala uchovat vzhled svěží jako jarní jitro i po celodenní náročné práci. Její šaty krémové barvy byly bez poskvrnky a Eva marně přemítala, jak na sebe může kterýkoliv obyvatel New Yorku – a zejména čtvrtí kolem Centrály – obléknout téměř bílý oděv a přitom zařídit, aby během jediné hodiny úplně nezešedl. Vlasy, připomínající přelivem a úpravou hustou sobolinu, měla bohatě načechrané a kolem krku se jí blyštěl perlový náhrdelník.

Mirová patří k nejlepším policejním psychologům, kteří se zabývají profilováním zločinců, a nosí do práce kolem krku perly, napadlo Evu. A voněla jako čerstvé byliny, to asi díky zvláštnímu druhu čaje, který tak ráda pila.

Její elegantní lodičky zaklapaly, když ladným, ženským krokem sestoupila z prvního chodníku a zamířila k dalšímu.

„Hastings je velice vznětlivý," pokračovala, „svárlivý, nedůtklivý, ale i zábavný a brutálně upřímný."

„Myslíš, že je čistý?"

„Podle mého názoru ano – a myslím, že i ty jsi byla přesvědčená o jeho nevině, ještě předtím, než jsi ho ke mně poslala."

„Řekla bych, že by ve vzteku dokázal někoho vyhodit z okna, ale na to, aby si sedl, naplánoval chladnokrevnou vraždu a pak ji i provedl, prostě nemá."

„Ne, není to ten typ. Ráda bych mu doporučila terapii na snížení agresivity, jenže se bojím, že v jeho případě by to byla ztráta času. Přesto musím říct, že mi byl dost sympatický.“

„To mně taky.“

„Vrah, po kterém pátráš, v jistém smyslu disponuje týmž druhem arogance, jaký vidíme u Hastingse, jenže postrádá jeho sebedůvěru a spontaneitu. A na rozdíl od Hastingse, který je více než spokojený, když je sám, cítí se vrah osamělý. Své portréty vnímá nejen jako umění, ony mu zároveň dělají společnost.“

„Lidé, které fotografuje, se stávají jeho druhy?“

„Svým způsobem. On je do sebe vstřebá, přijme jejich mládí a energii, a tím si přivlastní i to, kým jsou a s kým se znají. Získá i jejich rodiny a přátele. Prostě si bere jejich životní sílu.“

„Neznásilňuje je v sexuálním slova smyslu. Všechno se odehraje čistě a spořádaně. Bez hněvu, bez zuřivosti. To proto, že jsou, nebo se mají stát, jeho součástí.“

„Velmi dobrá úvaha.“

„Uchová si jejich portrét, takový, který co nejlépe zachytí jejich mládí, krásu a vitalitu. Pro ten poslední snímek je zkrášlí a nastaví do přirozeně líbivé pózy. Částečně je motivován uměleckým prožitkem a touhou po uznání – podívejte, co dokážu, jaký mám talent. Jenže zbytek je normální ješitnost. Teď jsme jedno tělo, jedna duše, a samozřejmě chci vypadat hezky.“

„Zajímavé. Ano, je to klidně možné. Vrah je složitá osobnost, evidentně upřímně věří, že má naprosté právo počínat si tak, jak právě činí. Snad to dokonce vnímá jako své poslání a povinnost. Jenže to nedělá úplně nezištně. Není to žádná svatá křížová výprava. On touží po uznání. Snad byl někdy v minulosti zklamán, má pocit, že lidé přehlédli jeho talent. Snad jej tak ponížil přímo Hastings nebo kritici, kteří dali Hastingsovi přednost. Pokud nyní odstranil příslušné portréty z Hastingsovy databáze, což se zdá logické, mohla být součástí motivace i touha překonat svého konkurenta.“

„Nebo svého mistra.“

Zamířily do garáže. Doktorka Mirová pozdvihla překvapeně obočí. „Nedokážu si představit Hastingse jako učitele a rádce.“

„On sám si to určitě taky nedokáže představit, ale vrah možná ano.“

„Jestli chceš, podívám se na tuhle možnost trochu blíže. Budu potřebovat aktualizovanou zprávu o průběhu vyšetřování.“

„Pošlu ji co nejdřív. Díky za pomoc.“ Aby získala trochu víc času, doprovodila Eva psycholožku k autu. „Ehm. Ty jsi vdaná pěkně dlouho, vid?“

Ušly jsme pěkný kus cesty, když Eva dokáže předestřít osobní záležitost, aniž bych ji musela povzbuzovat, pomyslela si Mirová. „Ano, to je pravda,“ odpověděla nahlas. „Příští měsíc to bude dvaatřicet let.“

„Dva-a-třicet. Let.“

Psycholožka se zasmála. „To je delší doba, než jsi na světě, vid?“

„Zdá se, že k věci patří krušné i šťastné okamžiky.“

„To tedy patří. Manželství není dobrodružství pro lenochy a slabochy. Je to tvrdá práce, a tak je to taky správně. Jaký by to mělo jinak smysl?“

„Práce mi nevadí.“ Alespoň tehdy, pomyslela si Eva a zasunula ruce do kapes, když chápu, jaký má smysl to, co zrovna dělám.

„Manželé se asi čas od času jeden druhému trochu vzdálí, je to tak? Nemusí to znamenat, že se změnily jejich city, spíš že potřebují udělat krok zpět, ne?“

„Zaručeně se vyskytnou chvíle, kdy potřebujeme být jen sami, nebo chceme dotáhnout určitý projekt bez cizí pomoci. V každém partnerství platí, že oba zúčastnění potřebují nějaký díl prostoru i času jen pro sebe.“

„Hm. To dává smysl.“

„Evo, máš nějaký problém s Roarkem?“

„Já nevím.“ Vylétlo to z ní dřív, než si dokázala uvědomit, co říká. „Jsem asi úplně pitomá, to je všechno. Jednu noc se choval, jako by to ani nebyl on, a já z toho hned dělám průser na entou. Ale, k čertu, já přece vím, jak se na mě normálně dívá, znám každý tón jeho hlasu i řeč těla. A to všechno bylo najednou pryč. Zmizelo to beze stopy. Tak měl jednou špatný den, no. Proč jsem to nedokázala nechat být?“

„Protože ho miluješ, a tak se o něj bojíš.“

„Včera večer jsme se nerozloučili právě srdečně a potom, v noci, ani nepřišel do postele. Brzy ráno mě zavolali k případu, tak jsem mu nechala memobox. Jenže se celý den neozval. Včera mě fakticky úplně vykopnul ze své pracovny a od té doby o něm nevím. To není v pořádku. Takhle se totiž Roarke nechová.“

„A ty sama jsi mu za celý dnešní den taky nezavolala?“

„Ne. Je přece, sakra, řada na něm!“

„To máš pravdu,“ usmála se mile doktorka Mirová. „Poskytla jsi mu dost času a prostoru, který mohl využít jen pro sebe.“ Naklonila se blíž a překvapila Evu lehkým polibkem na tvář. „Teď se ale vrať domů a dostaň to z něj. Oba se budete cítit líp.“

„Jo, dobře. Díky. Jenže právě teď se cítím jako úplný pitomec.“

„Ne, má milá. To se cítíš jako vdaná žena.“

KAPITOLA 12

Roarke se vrátil domů. u vchodu stálo Evino policejní auto, jehož zelená barva mu odjakživa připomínala zvratky. Tím pádem bylo jasné, že dorazila dříve než on.

Nenalézal v sobě dost sil, aby s ní hned teď promluvil; a co se toho týkalo, neměl náladu na hovor ani s nikým jiným. Jenže nemohl dost dobře ignorovat fakt, že muž, který pro něj znamenal totéž co otec, právě leží se zlomenou nohou.

Musí zajít za Summersetem, potom se pokusí vypotit frustraci a únavu v posilovně a v bazénu. Snad k tomu přidá i pár sklenic whisky. Hlavně když to bude fungovat.

Dnešní pracovní vytížení mu tuto službu neprokázalo. Mnohá setkání ani úkoly vrcholového managementu nepochodily o nic lépe. Nic mu nedokázalo z mysli vypudit obraz něžné rusovlásky s tváří pokrytou modřinami.

Musí prostě zkusit něco jiného.

Vešel do domu a zalila jej vlna úlevy, která v něm ovšem obratem vzbudila pocit viny, protože ji způsobila Evina nepřítomnost ve vstupní hale i salonku. Chtě nechtě si přiznal, že právě teď rozhodně nedisponuje dostatečným potenciálem na přídavek k jejich nočnímu střetnutí.

Nepamatoval si, kdy byl naposledy tak zoufale unavený a doslova vykolejený.

Odložil kufřík ke zdi a zahleděl se na točitý oblouk schodiště. Eva je určitě tam nahoře, ve své domácí pracovně, a při troše štěstí ji nějaká ta vražda stačí zaměstnat ještě hodnou chvíli.

Přesto zaváhal. Byl si vědom, že se k ní zachoval špatně. Vlastně mu připadalo, že se od té chvíle zachoval špatně úplně ve všem. Zkrátka potřeboval víc času – a na to má snad člověk právo, ne?

Určitě musí mít, pro Kristapána, zejména v situaci, kdy mu nenadálá zpráva obrátí život vzhůru nohama.

Přiložil si dlaň na čelo, neslyšně zaklel a vydal se k Summersetovu apartmá.

Když byl asi troje dveře od místa určení, dolehla k němu erupce ryčné muziky, která způsobila, že se téměř otočil na podpatku a zmizel v chodbách svého sídla. Mavis. Bůh ví, že k této ženě choval jednoznačně pozitivní city, ale právě teď na ni neměl dost energie.

Na druhé straně její přítomnost umožňovala zkrátit povinnou návštěvu na minimum a to také něco znamenalo.

Kdykoliv jindy by jej náramně pobavil pohled na důstojného majordoma, posazeného na polohovacím lůžku, svlečeného po pás a s obličejem pomatlaným modrým slizem. Trina, jedna z hrstky lidí na Zemi i ve vesmíru, z nichž měla Eva neoddiskutovatelně hrůzu, se právě s plným nasazením věnovala své práci a přitom šoupala nohama v rytmu Mavisiny oblíbené hudby.

Své havraní vlasy si nechala zastřihnout na krátko a na temeni hlavy jí fosforeskoval motýl, vyvedený v neonově růžové barvě. Tentýž motiv ve formě dočasného tetování jí krášlil i koutek úst. V zápětí Roarke shledal, že motýlkům se na Trině zřejmě líbí, protože kolem jejího krku a odhalených ramen se jich vinula celá řada, neodvratně směřující do hlubin výstřihu až na Trinina impozantní ňadra.

Její spoluvinice právě nalévala jakousi růžovou pěnu do objemného šejkru. Roarke nedokázal rozeznat, jestli je tekutina určena pro vnitřní nebo vnější užití.

Mavis stále při každém kroku zvonila, ale na sobě tentokrát měla žlutý letní dres, zdobený zepředu obrázkem bujné dívenky v černých tangách a zezadu otiskem podrážky.

V křesle opodál spočívala fyzioterapeutka, na tváři pleťovou masku a na uších sluchátka. Nohy měla ponořené do bublající modré tekutiny, kdežto její vlasy mizely pod nánosem jakéhosi hustého zeleného slizu.

Mavis zamávala šejkrem, otočila se a spatřila Roarka. „Ahoj, Roarke! Vítáme tě v Summersetově Dokonale Pohodovém Salonu! Dáš si jahodový koktejl?“

Roarke usoudil, že má na mysli onu záhadnou růžovou pěnu. „Ne, díky.“

„Dallasová se ukrývá někde v horních patrech. Mohl bys nám ji přitáhnout? Trina chce na ní vyzkoušet svůj nový dermatologický balzám a potřebuje –“

V tom okamžiku zachytila jeho pohled a zmlkla. Na jeho očích ležel stín a byla v nich sklíčenost, jakou u něj za ten rok, co se znali, ještě nikdy nespatřila. „Je všechno v pořádku?“

„Naprosto.“ Roarke pokročil k Summersetovi. „A vy?“

Majordomova tvář, pokrytá modrým šlemem, vyjadřovala nejvyšší stupeň pokoření, stěží zvládanou paniku a sotva patrný záblesk naděje. „Opravdu jsem přesvědčen, že by se mnou dámy neměly ztrácet čas. Existuje přece tolik věcí, které musíme neodkladně prodiskutovat, když jste se vrátil domů, takže –“

„Bohužel, čeká mě ještě nějaká práce.“

„Chápu, ale…“ Summerset vztáhl ruku k Roarkovi a s výrazem tonoucího, lapajícího příslovečné stéblo, sevřel jeho paži. „Už jsem jim vysvětlil, že rozhodně musíme probrat zprávu, týkající se projektu Rundale, a další záležitosti.“

„Starouš přece nemůže pracovat, když je celý polámaný,“ vrhla Trina na Roarka přezíravý pohled. „Potřebuje si pořádně odpočinout. Nejlíp si to užije, když mu poskytneme celý týden kontinuální péče a vybrané kúry. Snad se mi podaří omladit pokožku. Vlasy nejsou tak zlé,“ zatahala zkusmo Summerseta za kštici a přidala balzám. „Ale až s ním skončím, bude to samozřejmě mnohem lepší.“

„O tom nepochybuji.“

„Roarke.“ Summerset vydal z hrdla jakési zakrákání, potom si odkašlal a řeč se mu vrátila. „Mohl bych s vámi na okamžik hovořit?“

„Později.“

„Okamžitě.“ Tentokrát zazněl jeho tón jako nekompromisní rozkaz. „Dámy nás na pár minut omluví, že?!“

„Jasně,“ odpověděla Mavis dřív, než stačila Trina cokoliv namítnout. „Trin, pomoz mi s těmi koktejly do kuchyně. A s ní si nemusíte dělat starosti,“ pokynula k bezvládné fyzioterapeutce. „Právě prodělává relaxačně-meditační program. Jinými slovy, je úplně mimo.“

Mavis vrhla poslední ustaraný pohled na Roarka, popadla Trinu za ruku a odtáhla ji do kuchyně.

„Ony vám nechtějí ublížit," začal Roarke.

„O tom teď nehovořím. Dělám si starost o vás. Nevypadáte dobře."

„Mám spoustu práce."

„Spoustu práce máte odjakživa. Nejste nemocný?"

„Pro Krista, nejsem. Nic mi není. K čertu, vypnout hudbu!" Jeho výkřik dozněl v náhlém tichu. „Prostě se mi nakupilo moře úkolů, o to víc, že vy sám jste v neschopnosti."

„Nelze říci, že bych byl zrovna v neschopnosti, já –"

„Zlámal jste si svou zatracenou nohu. Tak zůstaňte pod peřinou a nějak se s tím vyrovnejte. Jestli vás vytáčí ty dvě ženské, které tu na vás dělají pokusy, budete se s tím muset taky nějak srovnat. Já vám nemůžu pomoct a nemá cenu kvůli tomu skučet."

Summersetovy prsty se sevřely kolem opěrky křesla. „Já neskučím a rozhodně nehodlám tolerovat takovéto jednání z vaší strany."

„Zdá se mi, že právě teď nemáte moc na výběr, co? A ja už nejsem dítě, které by někdo musel poučovat o pravidlech chování. Pokud zůstávám vaším zaměstnavatelem, budu s vámi hovořit, jak se mi zamane a upřímně řečeno, můj čas je příliš drahý, než abych jím plýtval při planých hádkách s polonahým pacientem, který má navíc po ksichtu rozmazaný bůhvíjaký sliz."

Roarke ráznými kroky opustil místnost a Summerset za ním konsternovaně zíral. Starý majordom ucítil náhlé bodnutí strachu, a to jej přimělo učinit věc, o jaké by jinak ani neuvažoval. Sáhl po komunikátoru domácí sítě.

„Co je?" zavrčela Eva a potom pohlédla na obraz, který se jí rozsvítil na displeji. „Panenko Marjá, moje oči! Ihned zablokovat obraz, pro Kristovy drahé rány!"

„Tiše," přikázal Summerset. „S Roarkem se něco děje. Není v pořádku."

„Co? Jak to myslíte? Je nemocný?"

„Říkal jsem, že není v pořádku. Očekávám, že s tím něco uděláte, protože já ve svém nynějším stavu pochopitelně nemohu."

„Kde je teď?“

„Je někde tady v domě. Najděte jej. Dejte to do pořádku.“

„Provedu,“ vypravila ze sebe Eva.

Počítač lokalizoval Roarka v tělocvičně. Eva přepnula na videoscan, který jí obratem dodal záběr na Roarka, svlečeného jen do šortek. Vypadá vyčerpaně, napadlo Evu. Ne jenom unaveně, což byl sám o sobě vzácný pohled, ale přímo zničeně.

Teď právě sáhl po činkách a Eva jej jenom pozorovala. Jen do toho, povzbuzovala v duchu svého muže. Vypoť to ze sebe, alespoň nakolik to půjde. Já bych to udělala taky tak.

Přitom ji však neděsily jen temné stíny pod jeho očima, ale i ledový výraz, s nímž zdvihal činky jako stroj a který mu změnil tvář v necitelnou, tvrdou masku.

Sám sebe žene přes limit. Trestá se za něco? Pane Bože, o co tady jde?

Zatímco se Roarke dřel v tělocvičně, rázovala Eva po své pracovně sem a tam a v duchu přemýšlela o nejrůznějších možných postupech. Po půl hodině brutální námahy skočil Roarke do bazénu.

Krauloval jednu délku za druhou, rychle, namáhavě, bez oddychu. Až příliš namáhavě, pomyslela si Eva a už už by seběhla dolů, aby jej zastavila, když tu se sám od sebe zastavil a obrátil na záda. Jen se vznášel ve vodě, s očima zavřenýma, ale ve tváři se mu zračilo zoufalství, z nějž Evě div nepuklo srdce.

„Co se ti jenom mohlo stát?“ zamumlala a přejela prsty po displeji. „Proč jsi tak nešťastný?“

Práce? To určitě ne. Kdyby měl nějaké problémy v práci, nanejvýš by jej to naštvalo, ale zároveň by to vnímal jako výzvu. Snad by mu to dokonce dodalo energii, a rozhodně by nebyl takhle zlomený…

Summerset? To taky nesedí. Eva si osobně nechala hlásit jeho zdravotní stav od ošetřujících lékařů, kteří jej monitorovali. Řekli jí – ne přesně těmito slovy –, že se ten vyzáblý zmetek uzdravuje tak rychle, až je to samotné překvapuje.

Snad je to kvůli mně, napadlo ji konečně a v žaludku ucítila záchvěv ochromující hrůzy. Třeba se jeho city náhle nějak… vypařily. Vždyť se všechno, co mezi nimi bylo, odehrálo tak rychle a

navíc to nikdy nedávalo smysl, alespoň Evě ne. Kdyby ji náhle přestal milovat, nebyl by snad nešťastný, vyčerpaný, rozrušený a zničený pocitem viny? A všechnu tuhle mizérii viděla nyní v jeho tváři…

Nesmysl. Eva kopla do stolu, zatímco Roarke na displeji vylézal z bazénu. Do nebe volající kravina a kdyby náhodou ne, tak bude zaručeně mnohem méně nešťastný, zničený a vyčerpaný, až to s ní vyřídí a bude to mít za sebou.

Eva napochodovala do kuchyně, uchopila láhev vína a vypila celou sklenici, jako by to byl zázračný lék. Nechala mu ještě pár minut a potom zamířila k tělocvičně.

Když vešla do dveří, Roarke právě opouštěl sprchu. Připadala si jako pistolník, který hledá záminku k rozpoutání přestřelky. Sledovala, jak si omotal ručník kolem boků, a potom se jejich oči setkaly v zrcadle.

„Vypadáš jako týden stará mrtvola."

„Dík za poklonu."

Ani náznak úsměvu, povšimla si. Ani záchvěv pobavení, ani odstín vřelosti v hlase. Dokonce ani podráždění. Prostě nic.

„Obleč si kalhoty, chci ti říct pár věcí."

„To bude nejspíš muset počkat, za okamžik mě čeká konference." Byla to lež. Roarka napadlo, že Evě nikdy předtím nelhal. A fakt, že tuto hranici překročil, byl zatraceně špatný.

„Tak se budou muset obejít bez tebe." Následovala jej do ložnice a zabouchla dveře.

Hlasitá rána zapůsobila na jeho rozbolavělou hlavu jako zásah laserovým paprskem.

„Podívej, možná že se nehoním za nejnovějším vrahounským bastardem, kterému se zachtělo terorizovat tohle město, ale i moje práce je důležitá." Přešel ke skříni a vytáhl vyžehlené kalhoty. „A taky neočekávám, že by ses ty vykašlala na svoji práci, když se mně zrovna nehodí do programu."

„Jenže já asi nejsem tak roztomilá a přístupná rozumné dohodě jako ty."

„Tady mám pracovní rozvrh. Promluvíme si, až budu mít volno," odpověděl a natahoval si kalhoty.

„Ne, proberem to teď hned.“ Roarke otočil hlavu a ledově se na Evu zahleděl. Viděl, jak v gestu jasné výzvy nachýlila bradu. „Z místnosti se dostaneš, jen když tu budu ležet v bezvědomí. Ale při tom, jak teď vypadáš, tě složím za půl minuty.“

Roarke pocítil, jak šedivou dekou zoufalství probublává jeho přirozená prchlivost jako rudá láva. „Na to bych nesázel.“

„Chceš se bít?“ Eva se přikrčila a gestem ukazováku jej vybídla: „No tak jen do toho.“

„Budeš si svou žabomyší bitvu muset nechat na jindy, teď nemám náladu.“ Pokročil blíž a hodlal Evu odsunout na stranu. Jenže ona jej odstrčila zpět.

Oči mu zaplály a to ji potěšilo.

„Nech toho.“ Varoval ji tichým a naprosto klidným hlasem. „Čeho mám nechat?“ Odstrčila jej znovu a jeho ruce se sevřely v pěsti. „Chtěl bys mi jednu vrazit, co? Tak jen do toho. Bojuj, než ti nařežu tak, že zůstaneš sedět na zadku!“

„Říkám ti, abys mě alespoň chvíli nechala na pokoji!“ Opřela se mu oběma rukama o nahou hruď a vší silou jej opět odstrčila. „Ne.“

„Nestrkej do mě!“ Jakmile se Eva pohnula, popadl ji za zápěstí a mrštil s ní nejdřív dopředu a potom zpět. Zaplavil jej vztek a krev mu hučela v uších. „Nepotřebuju, aby ses mi plížila za zády! Nech mě na pokoji. Nechci tě tady!“

„Tak ty mě tu nechceš.“ Byl to úder pod pás, rychlý a účinný, a Eva na něj odpověděla tím, že Roarka přirazila ke zdi. „Ty parchante! Nezapomeň, že jsi to byl právě ty, kdo mě sem přitáhl!“

Zbývalo mu však podstatně víc sil, než by si Eva pomyslela, a tak si po desetivteřinovém namáhavém zápase vyměnili pozice. Eva naznačila úder loktem na jeho bradu, a když jej vykryl, podmetla ho nohou, takže skončili na podlaze.

Zuřivost mu sálala z tváře, která byla jen kousek vzdálena od její. Eva se vymrštila.

Roarkovi před očima zatančily hvězdičky a potom, když se začali rvát na zemi, zahalil všechno rudý závoj zloby. Něco se rozbilo, zazněl zvuk tříštícího se skla.

Cítil, jak z jádra v hloubi jeho duše vytryskl černý oblak, který si chtěl podmanit vše ostatní. Toužil zraňovat a ničit. Jenže právě v

tom okamžiku, kdy byli do sebe zaklesnuti a zápasili ze všech sil, se přetrhl řetízek s diamantem, který nosila Eva na krku a uvolněný drahokam jej zasáhl do tváře.

V úleku a překvapení se nekryl a Eva jej uchopila do pevného držení.

Roarke zavřel oči. Zuřivost pominula, zůstalo jen vyčerpání a prázdnota. „Klidně pokračuj," vybídl ji, „neublížím ti."

„Ty že mi neublížíš?" Zdvihla ho za vlasy pár centimetrů nad koberec a potom mu udeřila hlavou o podlahu. „Máš mě dost, nechceš mě tu, rád by ses mě zbavil a říkáš, že mi neublížíš?!"

„Já že tě mám dost?" Otevřel oči a poprvé si všiml, že Eva není jen rozhněvaná. Po tvářích jí stékaly slzy. „Kde jsi, k čertu, sebrala takový nesmysl? To jsem přece nikdy neřekl! Mám starosti, pořádné starosti, ale to je všechno. S tebou to nemá nic společného."

Spatřil, jak se v její tváři odrazil takový záblesk bolesti, že sebou trhla, jako by jí vlepil políček. V zápětí ale přemohla své pocity, oči jí oschly a vrátil se do nich bojovný výraz. Posadila se na paty.

„Jak můžeš vypustit z úst takovou pitomost? Jak tě vůbec napadlo něco tak nepředstavitelně hloupého?" Roarke zdvihl ruce a otřel si tvář. „Omlouvám se za to. Omlouvám se za včerejší noc, za tohle, za všechno."

„Nechci tvoje omluvy. Chci, abys mi řekl, co se to tu, k čertu, děje. Jsi nemocný?" Uchopila jeho tvář do dlaní a cítila, jak se jí v krku opět sbírají slzy. „Prosím tě, řekni mi to. Stalo se ti něco opravdu vážného?"

„Ne, nic takového. Ne tak, jak si myslíš." Šetrně ji uchopil za zápěstí, na nichž začínaly modrat stopy jeho předchozího stisku. „Udělal jsem ti modřiny."

„Zapomeň na to. Hlavně mi všechno řekni. Jestli nehodláš umřít a nepřestal jsi mě milovat –"

„Nepřestal bych tě milovat, i kdybych se propadl do nehlubšího pekla!" Do očí se mu vrátily city a s nimi i něco z předchozího zoufalství. „Jsi pro mě všechno."

„Tak mi pro Krista pána řekni, o co jde? Když jsi na tom takhle, nemůžu se na tebe dívat."

„Dej mi chvilku, můžeš?“ Pohladil ji po tváři, tam, kde zasychaly stopy slz. „Potřebuju se napít.“

Eva vstala, napřáhla ruku a pomohla Roarkovi na nohy. „Má to co dělat s tvojí prací? Dopustil ses něčeho protizákonného?“

Na rtech se mu objevil slabounký záblesk úsměvu. „Spousty věcí, poručíku. Ale teď už strašně dlouho ne.“ Přešel k vystouplému panelu na zdi, stiskl tlačítko a otevřel široký bar, zapuštěný do stěny. Sáhl po lahvi whisky, což Evu opět znepokojilo.

„Dobře. Tak co tedy? Přišel jsi o všechny peníze?“

„Taky ne.“ Tentokrát se málem zasmál. „S obchodními partnery jsem si poradil rozhodně líp než s touhle záležitostí. Než s tím, jak se chovat k tobě. Kristepane, vlastně jsem všechno ostatní než práci úplně podělal.“ Roarke se napil a nabral dech. „Ta záležitost se týká mé matky.“

„Ach tak.“ Eva se domnívala, že se v duchu připravila na veškeré možné katastrofické scénáře, ale tahle myšlenka se jí nezjevila ani v podobě vzdálené tečky, blikající na obrazovce radaru. „Ozvala se ti? Chce po tobě něco? Jestli tě nějak trápí, tak na ni pořád ještě můžu vytáhnout odznak, nebo cokoliv…“

Roarke zavrtěl hlavou a znovu usrkl whisky. „Ne, neozvala se mi. Ani nemohla, protože je mrtvá.“

Eva otevřela ústa a potom je opět zavřela. Tohle je nejistá půda, usoudila. Rodinné záležitosti jsou vždycky takové. „Nevím, co na to říct. Je mi líto, že tě to takhle vzalo. Ale… neviděl jsi ji už pěkných pár let, ne? Vyprávěl jsi mi, že prostě odešla, a bylo to.“

„Ano, to jsem ti řekl a tomu jsem taky věřil. Celý život až do včerejška. Jenže teďjsem zjistil, že žena, která mě opustila, nebyla moje matka. Věřil jsem, že ano a naučil jsem se s tím žít. Jenže to nebyla pravda.“

„Dobře. Jak ses to dozvěděl?“

Je tak klidná, pomyslel si Roarke. Klidná a chladná, jeho osobní policistka, připravená rozřešit jakoukoli záhadu. Jak mohl být takový blázen, že ji z toho chtěl vynechat? Okamžik hleděl do skleničky, potom se zdvihl a přešel ke gauči.

„V útulku jsem potkal jednu ženu, dělá tam poradkyni pro krizovou intervenci. Pochází z Dublinu a vyprávěla mi příběh,

kterému jsem nejprve vůbec nechtěl věřit. Nechtěl a nemohl. Bylo to o mladé dívce, jíž se kdysi pokoušela pomoct. O dívce a o jejím synovi.“

Eva pomalu přešla k němu a posadila se vedle. „To jsi byl ty?“

„Ano. Ta dívka byla velice mladá, pocházela ze západu, z farmy, do Dublinu přišla za prací a taky za vzrušením velkoměsta a potkala Patricka Roarka.“

Roarke se na okamžik odmlčel a potom Evě vypověděl celý zbytek příběhu.

„Ověřil sis to? Myslím jak historku, tak poradkyni? Jsi si úplně jistý, že to není nějaká bouda?“

„Víc než jistý.“ Zatoužil po další sklenici whisky, ale nezbývala mu energie ani na to, aby vstal a nalil si. „Ta dívka – má matka – se snažila dát mi rodinu, udělat pro mě, co mohla nejlepšího. Dovedu si představit, že mého otce milovala a zároveň se ho bála. Uměl to se ženami tak, že se ho bály a zároveň jej milovaly, jak se mu zrovna hodilo. Ale mě, Evo, milovala bez výhrad.“

Eviny prsty se propletly s jeho a daly mu alespoň zdání jistoty. Trochu se uvolnil a přitáhl si její ruku k ústům. „Viděl jsem to v jejích očích, na naší společné fotografii. Ona mě nikdy neopustila. On ji zavraždil. Další věc, ve které exceloval. Uměl ničit krásu a nevinnost. Zavraždil mou matku a přivedl si zpět Meg.“

Roarke zaklonil hlavu a upřel zrak na strop. „V té době už byli oddáni. Našel jsem to v záznamech. Byli svoji už předtím, než potkal a zničil mou matku, jenže neměli děti. Snad se rozzuřil, že mu Meg nedokáže dát syna, a vyhodil ji. Nebo ona sama už měla dost jeho kurevnictví a pletichaření a opustila ho. Na tom už konec konců nezáleží.“

Sotva znatelně pokrčil rameny a oči měl stále zavřené, protože jej úplně přemohlo vyčerpání. „Dívka jako Siobahn Brodyová by se mu zamlouvala. Tak mladá a poddajná, třešnička zralá k utržení. Jenže když jsem se potom narodil, už pro ni neměl použití – byla příliš naivní a neustále ho obtěžovala, aby si ji vzal a společně vytvořili rodinu.“

„Žila s ním skoro dva roky, ne? To jí za tu dobu nikdo neřekl o Meg? Nedozvěděla se, že už je ženatý?“

„I kdyby jí to někdo prozradil, on by se z toho dokázal vylhat. Byl nesmírně pohotový i vychytralý a vždycky měl po ruce celou sadu přesvědčivých lží.“

„Představ si její situaci – nebylo jí ani dvacet, milovala ho a čekala s ním dítě. Přitom se ho možná už taky trochu bála. Třeba prostě neposlouchala, co se o něm povídá.“

„To je klidně možné. Tenkrát, když jeho kariéra byla v začátcích, se snad našli lidé, kteří by se nebáli říkat o něm pravdu, i když se mu to nelíbilo. Pokud se ale Megiino jméno přece jen doneslo k jejím uším, snad je prostě odmítla slyšet.“

Roarke na chvilku zmlkl a promýšlel různé možnosti. „Meg se k němu hodila mnohem víc, jestli chápeš, jak to myslím. Tvrdá ženská, pít uměla jako dělník z doků a pro ránu taky nešla daleko. To Siobahn jej musela nutně začít rozčilovat, už jen kvůli tomu, jaká byla. Jenže opustit Patricka Roarka, to není jen tak, a vzít navíc s sebou jeho syna, symbol jeho mužnosti? To by rozhodně nedovolil. Musela být potrestána už jen za to, že se o to pokusila. Dokážu si přesně představit, jak to proběhlo, jak si to naplánoval. Meg si přivedl zpátky jen proto, aby se starala o mě. Chlap přece nemůže ztrácet čas s malým parchantem. Má spoustu práce, pořád řeší nějaké ‚kšeftíky‘. Proto potřebuje ženskou, která zastane špinavou robotu. Krátce řečeno, můj otec byl bastard, jakého svět neviděl.“

„Nikdo se před tebou nikdy nezmínil o tvé skutečné matce?“

„Nikdo. Býval bych si to zjistil sám, jenže mi to nikdy nestálo za námahu. Neměl jsem výpadek paměti jako ty, jen mi to za to nestálo. Prostě jsem ji vypustil ze svého života.“

Pevně zavřel oči, potom se donutil je otevřít. „Nechtěl jsem s tím ztrácet čas a energii. Za celé ty roky jsem jí nevěnoval víc než občas letmou myšlenku.“

„Jenže to byla Meg Roarková, koho jsi pustil z hlavy,“ opravila jej Eva. „O své skutečné matce jsi nevěděl.“

„Nikdy jsem se ji ani neobtěžoval nenávidět. Neznamenala pro mě vůbec nic.“

„Roarke, uvědom si, že teď mluvíš o dvou různých ženách.“

„Ona si zasloužila něco lepšího. Jak od osudu, tak ode mě. Sám sebe se ptám, jestli by se k němu vůbec vracela, kdyby nebylo mě.

Kdyby si neříkala, že její syn potřebuje otce. Byla by ještě teď naživu?“

Eva se o Roarka bála a snažila se jej vyvést z labyrintu pocitů viny, v němž se ztrácel. Instinkt a výcvik jí poradily nejlepší cestu a ona k němu hovořila tiše a klidně jako k oběti zločinu či k šokovanému přeživšímu po těžké nehodě. „Nemůžeš si to klást za vinu. Ani se za to trestat.“

„Musí být nějaká odplata. Zatraceně, Evo, něco tu přece musí být! Cítím se… úplně bezmocný a ten pocit nenávidím. Stojím před něčím, co nemůžu napravit. Nemůžu to vyřídit pěstmi, penězi, podvodem ani diplomacií. Ať to postavím jak chci, má matka je mrtvá a on za to nikdy nezaplatil.“

„Roarke, člověk na to nesmí vzpomínat, aby se nezbláznil, ale nevím, kolikrát jsem já sama zazvonila u cizích dveří a potom na kusy rozbila něčí život prostou zprávou, že ten kterého milovali, je mrtvý.“

Pohladila jej po vlasech, ve snaze dodat mu svou blízkostí klidu.

„Cítili přesně totéž, co teď prožíváš ty. Bez ohledu na to, jak se s tím člověk vyrovná, ten, kdo to zavinil, nikdy neplatí dost.“

„To, co ti teď řeknu, se ti nebude líbit, Evo. Ale nenechám si to pro sebe. Mnohokrát v životě jsem si přál, abych to býval byl já, kdo ho nakonec oddělal. Ale nikdy, nikdy jsem po tom netoužil víc než právě teď, přestože vím, že by to nic neznamenalo ani nezměnilo. Snad je to jeden z důvodů, proč jsem ti nic neřekl. Dovedla bys pochopit, že bych se teď cítil jako opravdový chlap, kdybych vlastnoručně prolil jeho krev?“

Eva sklopila pohled na jeho ruku, na zlatý snubní prsten, symbolizující jejich vzájemné odevzdání. „Jestli si myslíš, že bych to nepochopila, tak se pleteš. Zapomněl jsi, že já sama mám na rukou krev svého otce?“

„Kriste pane.“ Pocítil hněv a znechucení nad sebou samým. Jak hluboko a důsledně se ráchal v bahně své vlastní minulosti, že jí bezmyšlenkovitě dokázal vrhnout do tváře tak bezohlednou hloupost! Svůj život postavil proti jejímu…

„Odpusť mi to, miláčku.“

Eva se napřímila, takže viděl profil její tváře. „Nepomohlo by ti to ani v nejmenším. Věř mi, a můžeš mi věřit, i když ti řeknu, že podle mě jsi větší chlap než všichni ostatní, které jsem kdy v životě potkala.“

Roarke se čelem dotkl její skráně. „Bez tebe nemůžu dál. Vůbec nevím, jak jsem dokázal žít, když jsem tě neznal.“

„No, teď už se naštěstí známe a ty máš za sebou pár perných dní. Takže si na tobě vyzkouším postup, kterým mě s oblibou sám častuješ. Donutím tě něco sníst.“

Eva se zvedla a zamířila k AutoChefovi. Na Roarkových rtech se poprvé objevil skutečný úsměv. „Chceš mě opečovávat?“

Otočila hlavu a zkoumavě jej přejížděla pohledem. Neměl na sobě nic než kalhoty, v jeho očích se nyní zračilo pobavení, ale ani šeré stíny kolem nich zatím nezmizely.

Ve tváři byl stále bledý z prožitého napětí a vyčerpání.

Eva si pomyslela, že by s tím měla co nejdřív něco udělat.

„Myslím, že vím, jak na tebe, už proto, že naše role byly až příliš často právě opačné.“ Natáhla se pro polévku. „Ani jeden z nás toho o mateřské péči moc neví, ale ze tvého vyprávění se mi zdá, že by nechtěla, aby ses kvůli tomu, co se stalo, trápil a obviňoval. Milovala tě a přála ti štěstí. Byla by ráda, že ses vymanil z jeho vlivu. Že jsi vyrostl a stal se úspěšným a významným mužem.“

„I přes to, že jsem toho dosáhl všemi možnými prostředky?“

„I tak.“ Eva se odvrátila a chvilku míchala polévku, potom podala misku Roarkovi. „Ať už jsi toho dosáhl jakkoliv.“

„Víš, že je ve mně hodně z mého otce.“

Eva přikývla a posadila se vedle něj. „Myslím, že tak nějak genetika funguje. Což ovšem znamená, že je v tobě velký kus i z tvé matky. Když srovnáme naše DNA-mapy, máš proti mně výraznou výhodu.“

„Celý život jsem čachroval s vlastní minulostí, a přitom mi to neposkytlo ani tu zdánlivou úlevu ztráty paměti, jakou jsi trpěla ty.“ Jedl bez velké chuti, jako by polévka byla spíš symbolem Eviny péče než potravou. „Nechtěl jsem do toho zatahovat ani tebe, ani nikoho jiného. Chtěl jsem si to vyřešit sám, to je celé. Ale žere mě to. Vidím před sebou její tvář, ta už nikdy nezmizí. Mám rodinu, kterou

neznám, příbuzné, kteří na ni dodnes vzpomínají, a nevím, co si s tím mám počít. Takže mě trápí pocit viny a frustrace a je mi z toho všeho nanic.“

„Teď s tím přece nemusíš dělat vůbec nic, alespoň dokud to trochu nezpracuješ.“ Zdvihla ruku a pohladila jej po vlasech. „Odpočiň si trochu.“

„Nemohl jsem ti to říct hned, jak jsem to zjistil.“ Roarke pohlédl přímo na Evu. „Slova mi prostě nešla z úst. Snadnější bylo vyšoupnout tě z celé záležitosti. A ze všeho nejlíp mi nakonec šlo to, jak jsem si na tobě vybíjel vlastní mizérii.“

„Snadné to bylo jen do chvíle, kdy jsem tě sejmula jak panáka.“

Roarke se natáhl a lehce ji políbil. „Za to jsem ti vážně vděčný.“

„Tuhle službu ti kdykoliv ráda poskytnu.“

„Mrzí mě, že jsem tě nechal přes noc samotnou. Vím, že jsi měla noční můry.“

„To jsme měli myslím oba. Podívej, Roarke, nějak to už vyřešíme.“

„Asi sotva, vždyť…“ Roarkovi se zdálo, že se rysy Eviny tváře náhle rozpily, rozechvěly a pomalu opět zaostřily. „Sakra. Tys mi nasypala do polívky sedativa!“

„Přesně tak,“ odpověděla vesele Eva a zachytila prázdnou misku dřív, než stačila vypadnout z jeho bezvládných prstů. „Potřebuješ se vyspat. Teď se zvedej, musíme tě dopravit do postele, dokud ještě můžeš chodit. Já tě neunesu, tak jak ty vždycky nosíš mě.“

„Náramně se při tom bavíš, vid?“

„No jasně.“ Vložila si jeho paži na ramena, objala ho kolem pasu a pomohla mu vstát. „Právě teď začínám chápat, proč tě tolik baví zdrogovat mě vždycky, když si myslíš, že to potřebuju. Víš, připadám si mocná, spravedlivá a přitom zároveň i trochu sentimentální.“

„V tom případě musím i já dohrát svou novou roli,“ vypravil ze sebe těžknoucím jazykem, „a říct ti: polib mi –“

„S potěšením, hned jak se probereš. Jeden krok, správně. Druhý… to je panečku bojový duch.“

„Měl bych na tebe být pěkně naštvaný, co? Jenže se na to nějak nemůžu soustředit. Lehni si vedle mě, miláčku, ať tě můžu obejmout.“

„To víš, už jdu.“ Něžně ho uložila na postel a zdvihla mu nohy. Z jeho tváře se vytratilo napětí, jak ochably mimické svaly. „Teď jenom odpočívej,“ zašeptala a přetáhla přes něj přikrývku.

Zaslechla, jak mumlá nějaká gaelská slova. Už je slyšela dříve a věděla, co znamenají: Miluji tě. Posadila se vedle něj, odstranila mu vlasy z tváří a políbila ho na rty.

„Nápodobně, hrdino.“

Nastavila intenzitu světla na pět procent, aby se neprobral do úplné temnoty. Potom zamířila k Summersetovi a nakonec do své pracovny.

Pracovala dlouho do noci a přitom na jedné obrazovce nechala zapnutý přenos z ložnice, aby mohla hlídat Roarkův klidný spánek.

KAPITOLA 13

Svíral jí ruce a z jeho úst dýchal žár, takže jí vylétl pulz ještě dřív, než se úplně probudila. Malátně se pod ním pohnula a vzdychla. Její smysly byly vyladěné přímo na něj, na jeho vůni, chuť, na jeho tvary, tak v ní žádost vzplála i v polovědomí, i se zrakem ještě rozpitým spánkem.

Konečky prstů něžně přejížděly po teplé kůži, dotyk rtů a jazyka elektrizoval a slova plná touhy, šeptaná do ucha, sváděla. Připadalo jí, jako by se vznášela v olejovitém oceánu líné a sladké rozkoše.

Potom zaslechla své jméno, vyslovil je předtím, než přitiskl svá ústa na její a než jeho ruka zabloudila hluboko pod peřinu.

Ospalé unášení se změnilo v živou potřebu.

Zahltilo ji bušení krve ve spáncích, vlny horka, a jejich údy se propletly, jak hledali dokonalé naplnění. Přejížděla dlaněmi po jeho těle a mocné křivky, hebká pokožka i napjaté svaly násobily její vzrušení.

Jeho touha se podobala hladu. Hned při probuzení pocítil, že Evu potřebuje mít vedle sebe, chtěl vidět její spící tvář v onom měkkém světle, jímž vždy zaháněla noční tmu. Stačilo však, aby ji spatřil a dotkl se jí, a vedle něžnosti vzplála i žádost.

Ona byla jediná stálice v jeho vesmíru.

Její ústa byla stejně hladová a ruce rychlé a hrabivé. Roarke poznal, že se oba probudili se stejnou touhou. Víc, dej mi víc a vezmi si všechno, co chceš.

Bez sebe vzrušením ji přitáhl k sobě a její oči zářily, když jej objala nohama a její boky se prohnuly, jako by jej zvala přímo do sebe. Potom splynuli a přitom si stále hleděli do očí.

Dech mu vázl v krku a srdce bilo jako na poplach.

Snad jí chtěl něco říct, ale ona jej stiskla nesmírnou silou, její paže jej objaly jako obruče a její útlé boky udávaly rytmus.

Víc, víc, míhalo se jí v mysli. Zůstaň se mnou, jsme jedno tělo. A nepustila jej, dokud se jejich společný hlad nenasytil.

Zůstali ležet vedle sebe, dvě chvějící se těla. Jeho hlava spočinula mezi jejími ňadry a ona opět zavřela oči.

„Myslím, že teď se cítíš podstatně líp, co?“ vypravila ze sebe.

„Úžasně. Díky.“ Něžně přejel ústy po jejích ňadrech. „To sedativum jsem si asi zasloužil, vid?“

„To bez řečí. Když si vzpomenu, kolikrát jsi nadopoval ty mě… Ale hlavní je, že ses potřeboval pořádně vyspat.“ Uchopila Roarka za vlasy, zdvihla hlavu a skrz střešní okno pozorovala bezbarvé ranní nebe. „Strašně jsí mě vylekal, víš to?“

„Vím.“ Otočil hlavu a políbil ji tam, kde tlouklo její srdce. Potom se převalil a přivinul ji k sobě, tak aby si mohla položit hlavu na jeho rameno. „Tohle všechno mě… srazilo úplně bez varování. Ještě teď mám pocit, jako kdyby mi někdo nenápadně udělal lobotomii.“

„Je to na tobě vidět. Myslím ale, že jsi porušil jedno pravidlo. To o nezatahování životního partnera do svých osobních krizí.“

„Životní partner.“ Roarke se usmál s pohledem upřeným do stropu. „Je to tvůj nový, snesitelnější eufemizmus pro manželku?“

„Neuhýbej od tématu. Porušil jsi pravidlo a já jsem se poslední rok snažila katalogizovat veškerá pravidla manželství.“

„Policajtka za všech okolností,“ usmál se ironicky. „Ale máš pravdu. A jestli to pravidlo ještě není, tak by mělo být. Neměl jsem se to před tebou snažit zatloukat. Vlastně ani nevím, proč jsem to udělal. Budu si to muset nechat na chvíli bublat tady pod pokličkou, snad mě nakonec něco napadne. Anebo taky ne…“

„Fajn. Ale nebudeš mě z toho vyškrtávat. Už nikdy.“

„Platí.“ Společně se posadili a on uchopil její tvář do dlaní. Jak ji mohlo i jen na okamžik napadnout, že by se jeho láska k ní mohla vytratit? „Životní partnerka,“ zopakoval nahlas. „Hezky to zní. Víš, já ale dávám přednost výrazu žena.“ Políbil ji na rty. „Moje žena.“

„Tvoje. Ale teď už musím jít. Mám se dneska ráno hlásit u inspektora.“

„Strašně jsi mě předběhla. Nestihnem ještě společnou sprchu, abys mi mohla povědět o tom případu?“

Pokrčila ramenem, jako by jí nezáleželo na tom, jak přesně si zorganizují ranní vstávání. Fakt ale byl, že Eva až doposavad velice postrádala příležitost moct si nahlas společně se svým manželem probrat všechny aspekty případu. „Tak dobrá. Ale žádné cirkusové kousky!“

„Můžu se alespoň chytit za svůj obrovský červený nos a začít si tahat z uší karafiáty?“

Eva, už svlečená, se otočila ve dveřích do koupelny a zahleděla se na Roarka. „Ty jsi ale klaun, kámo. Jenže teď nás žádné šaškárny – ha ha – ve sprše nečekají.“

Roarke se zamyslel, zda by se čistě z principu neměl pokusit změnit její názor. Jenže po chvilce, kdy naslouchal jejímu líčení, ho záhadný případ úplně vtáhl, a s velikou úlevou se začal zabývat něčím jiným než svými vlastními starostmi.

„Jak rychle člověk sklouzne do svého malého, hermetického světa. Já jsem vůbec nevěděl, že došlo k další vraždě! První i druhou obětí jsou mladí studenti – jenže z jiných univerzit, sociálních okruhů, s odlišným zázemím i zájmy.“

„Pár věcí je ale spojuje. Za prvé ten klub, odkud byly odeslány fotky. Za druhé, Hastings a Portografie.“

„A taky jejich vrah.“

„Ano.“ Eva si vyždímala vodu z vlasů a vykročila ze sprchy. „Jejich vrah také.“

„Třeba mu někdy v minulosti oba stáli modelem.“

„To si nemyslím.“ Eva vstoupila do osušovače, zatímco Roarke se natáhl po ručníku. „Proč by potom dělal ty momentky?“ Zvýšila hlas, aby přehlušila hučení proudu horkého vzduchu. „Chci říct, proč by se namáhal se sledováním a tajnými záběry, když už by je měl jednou ve studiu? Navíc to byly děti, chápeš? Zdá se mi, že každý v jejich věku by byl úplně vedle, že může stát modelem skutečnému fotografovi a vyprávěl by o tom každému, kdo by měl trpělivost poslouchat. Jenže ani jedna z obětí se s ničím takovým nesvěřila žádnému z lidí, které jsme vyslýchali.“

Vystoupila z osušovače a prohrábla si vlasy prsty, což považovala za dostačující úlitbu kadeřnickým předsudkům. „Začínám si myslet, že ten chlap, nebo ženská, není žádný profík, a jestli ano, tak není úspěšný. Přitom touží po slávě a věří, že je eso.“

„Frustrovaný umělec.“

„Vypadá to tak. Jestli se živí komerčními zakázkami, považuje je za brak pod svou úroveň. Zalyká se pocitem křivdy. Sedí ve svém pokoji a pro sebe si naříká, že svět neocenil jeho génia. Má přece

takový dar," pokračovala Eva a zamířila ke skříni, aby z ní vydolovala nějaké použitelné šaty. „Své vnitřní světlo, které ovšem ti tupci nevidí. Zatím ne. Jednoho dne však prohlédnou. On sám jim nakonec otevře oči. Až dokoná své dílo, bude jeho světlo zářit tak jasné, že všechny oslepí. Někteří o něm řeknou, že je šílený, pošetilý, nebo dokonce zlý. Co však mohou vědět? Navíc – a tím si je úplně Jistý – mnozí poznají jeho velikost a ocení to, čím je a co dokáže dát. A budou jej uctívat pro nedostižnost jeho darů: pro umění a nesmrtelnost. Teprve tehdy se mu dostane náležitého ocenění."

Natáhla si přes hlavu tričko bez rukávů a v té chvíli si všimla, že Roarke stojí ve dveřích a se sotva znatelným úsměvem ji tiše sleduje. „Co je? Sakra, co se ti na tom triku nelíbí? Jestli v něm vypadám hloupě, tak proč je vůbec ve skříni?"

„Triko je v pořádku, a mimochodem, tahle sytá modrá ti moc sluší. Jenom jsem přemýšlel, jaký jste zázrak, poručíku. Svým způsobem umělkyně. Ty ho vidíš. Nemyslím jeho tvář nebo fyzickou formu, ty vidíš do něj a díky tomu ho dostaneš. Protože člověk se nemůže schovat před někým, kdo mu nahlíží do duše."

„Schovává se už dost dlouho na to, aby stihl zavraždit dva lidi."

„A kdyby nebylo tebe, třeba by mu to nakonec prošlo a nemusel by vůbec pykat. Chytrý je na to dost, ne?" Přešel ke skříni a vybral Evě sako, dřív než se stihla pro nějaké rozhodnout sama. „Bystrá mysl a dokonalé organizační schopnosti."

Roarkovi se líbila kombinace stříbřitě šedé látky saka se sytou modří, a tak je Evě podržel, dokud si nenavlékla popruh se zbraní. „Jen přihlíží. Spoustu času tráví tím, že splývá s davem, a ne snahou o vyniknutí, nemyslíš? Je lépe důkladně pozorovat a člověk, jehož si nevšimneme, vidí mnohem víc."

Eva přikývla. „To je dobrý závěr."

„Pokud ho ovšem znali, a ty jsi přesvědčená, že ano, musel na ně něčím zapůsobit, aby jej vnímali jako přítele, nebo alespoň neškodného patrona."

„Byly to děti. Ve dvaceti si každý myslí, že se mu nemůže nic stát."

„Každý ne. My jsme už tehdy věděli, že všechno je jinak." Ukazovákem se dotkl mělkého důlku v její bradě. „Ale mám dojem,

že jsi zase na správné stopě. Za normální situace se každý v tomhle věku automaticky považuje za nezranitelného. Je snad i tohle další předmět vrahovy touhy? Kromě nevinnosti chce i bezstarostnou kuráž?“

„Cení si jí dost na to, aby jim ji ponechal až do konce. Neublíží jim, nezohyzdí je, ani neznásilní. Nechová je pro jejich dokonalost v nenávisti. On… je pro ni ctí.“

Eva si uvědomila, jak dobře bylo, že se rozhodla probrat celý případ s Roarkem. Právě tohle potřebovala. „Není to závist, spíš ocenění. Myslím, že je svým zvráceným, sobeckým způsobem miluje, a proto je tak nebezpečný.“

„Ukážeš mi ty portréty?“

Eva zaváhala a přešla k AutoChefovi, aby objednala kávu. Roarke by měl teď, při snídani, správně sledovat ranní burzovní zprávy a přehled událostí, hýbajících světem. Tak vypadalo jeho běžné ráno. Od ní se zase čekalo, že zamíří ihned na Centrálu a připraví ranní poradu týmu.

„Jistě,“ prohlásila nenucené, usedla a nechala fotografie zobrazit na telestěně. „Dám si pár míchaných vajec a nějakou přílohu, prostě to, co si poručíš ty.“

„Jak elegantní manipulace, která mě dožene k tomu, že se vůbec nasnídám.“ Roarke zadal do automatu objednávku a potom se zadíval na dvojici fotografií, které Eva vyvolala na displej. „Úplně odlišné typy, co? Něco však mají přece společného… snad tu ohromující vitalitu.“

Vybavil si portrét dívky, o níž teď věděl, že byla jeho matkou. Také bývala mladá, živá a vitální.

„Jen zrůda může ničit a vysávat mládí,“ prohlásil.

Nedokázal tváře na fotografiích vypudit z mysli ani potom, co Eva opustila dům. Vznášely se kolem něj jako duchové a doprovázely jej i dolů, kam se vydal smířit se Summersetem. Stíny dvou mladých lidí, s nimiž se nikdy nesetkal, a vlastní matky, kterou nepoznal.

V jeho mysli se všichni tři spojili, jako portréty v galerii zármutku. Potom se k nim připojil někdo další a on svým vnitřním zrakem spatřil Marlene. Mladičkou, půvabnou dceru jeho majordoma

Summerseta. Byla ještě téměř dítě, když si ji příšery odnesly, napadlo Roarka.

Zemřela kvůli mně.

Má matka i Summersetova dcera. Obě jsou po smrti, obě kvůli mně.

Prošel otevřenými dveřmi do Summersetova apartmá. Fyzioterapeuťka Spenceová právě přejížděla povrch laminosádry ručním scannerem a kontrolovala, jak kosti srůstají.

Na telestěně běžely nejnovější ranní zprávy. Summerset seděl ve svém křesle, popíjel kávu, sledoval zpravodajství a důsledně ignoroval fyzioterapeutku, která poskakovala kolem a zvesela komentovala postup hojení jeho úrazu.

„Moc krásně se nám to hojí," štěbetala. „Tady vidím úžasné zlepšení, zejména u muže vašeho věku je to až překvapivé. Ani se nenadějete a budete skotačit jako mladík, doslova jako mladík."

„Madam. Skotačit budu přesně v tom okamžiku, kdy nadobro opustíte tento dům."

Spenceová sevřela rty. „Ještě změříme váš pulz a tlak, protože musíme hodnoty zanést do tabulky. Zaručeně budou mírně zvýšené, to kvůli té kávě, na níž jste trval. Byla černá a hustá jako asfalt. Víte stejně dobře jako já, že nejlépe by vám udělalo jemné bylinkové tonikum."

„Vzhledem k tomu, že musím čelit vašemu neustálému klábosení, bych si nejraději předepsal poctivou sklenku vodky. A svůj pulz i tlak si dokážu změřit sám."

„Ne, změřím vám je já, a doufám, že se dnes nebudete vzpouzet aplikaci vitaminového koncentrátu."

„Jestli se ke mně s tou stříkačkou jen přiblížíte, octne se obratem ve vašem nejmenovaném tělesném otvoru."

„Promiňte mi malé vyrušení." Roarke by býval mnohem raději nepozorovaně zmizel, ale přesto udělal další krok a vešel do pokoje. „Potřebuji na okamžik hovořit s panem Summersetem. Omluvíte nás laskavě?"

„Ještě nejsme úplně hotovi. Musím aktualizovat graf tělesných funkcí a dát pacientovi vitaminový koncentrát."

„Ach tak.“ Roarke zasunul ruce do kapes. „Dnes vypadáte mnohem lépe.“

„Vzhledem k podmínkám se cítím docela dobře.“

A taky pěkně rozzlobeně, pomyslel si Roarke. „Říkal jsem si, jestli by nepomohla malá procházka. Co kdybychom se projeli po zahradě, dřív než se příliš oteplí?“

„Výborný nápad,“ zahalasila Spenceová, ještě než mohl Summerset otevřít ústa, a s těmi slovy vytasila tlakovou stříkačku, kterou doposavad schovávala za zády a přitiskla ji k majordomově paži. Ozvalo se krátké zasyknutí. „Malá procházka, aby vám zrůžověly tvářičky. Ale ne víc než třicet minut,“ podívala se přísně na Roarka. „Potom čeká našeho pacienta fyzioterapie.“

„Nebojte se, dopravím vám jej včas,“ odpověděl Roarke a přistoupil zezadu k Summersetovu křeslu.

„Toto ďáblovo vozítko jsem schopen ovládat zcela bez problémů sám, děkuji,“ zavrčel Summerset a aby dokázal pravdivost svých slov, prudce se otočil a vyrazil k východu, vedoucímu na terasu.

Roarke jej tak tak dostihl a stačil otevřít dveře, do nichž by v příštím okamžiku naboural.

Se zády rovnými jako pravítko sjel Summerset z kamenné terasy a bez ohlédnutí pokračoval po cestičkách mezi záhony.

„Dnes ráno má velmi kousavou náladu,“ podotkla Spenceová. „Myslím tím, ještě víc než obvykle.“

„Na terapii jej máte zpátky,“ slíbil Roarke, zavřel za sebou dveře a následoval Summerseta po cestičce.

Vzduch by teplý, hustý a voňavý. Tenhle svět jsem si sám vytvořil, pomyslel si Roarke. Je obklopený městem, které mi z velké části patří. Jenže bez kousku krásy se nedá žít. Nejde o prostou touhu, je to skutečně otázka života nebo smrti. Dostatek krásy dokáže zakrýt stíny minulosti.

Proto se tu kolem rozkládaly ostrůvky květů, bublala jezírka a pískové cestičky spojovaly stinné altánky. Tady se oženil s Evou, a tím svému umělému Edenu nasadil korunu. Díky ní zde našel větší mír, než si kdy dovedl představit.

Prvních pár minut nechal Summerseta jet napřed, chápal, že starý majordom potřebuje být na chvíli pánem sebe sama a zároveň chce Spenceovou nechat co nejdál za zády.

Potom však dohonil pojízdné křeslo, zastavil motor a zablokoval kola. Obešel je a posadil se na lavičku, tak aby byli se Summersetem na stejné úrovni. „Vím, že se zlobíte," začal.

„Jistě. Vždyť jste na mne vypustil tu kreaturu. Zamkl jste mě s ní, jako by byla můj strážný."

Roarke zavrtěl hlavou. „Kristepane. Kvůli ní se můžete zlobit, jak chcete. Dokud se neuzdravíte, dostanete nejlepší péči, jaká se dá sehnat, i kdybych vám ji měl vnutit, a ona je nejlepší. Za to se vám rozhodně neomlouvám. Ale za to, jak jsem se k vám choval včera večer, za věci, které jsem říkal, za ty ano. Mrzí mě to, nesmírně."

„Myslel jste si, že se mi nemůžete svěřit?" Summerset se odvrátil a stihl tvrdým pohledem záhon neuvěřitelně modrých hortenzií. „Vím o vás to nejhorší, to nejlepší i všechno mezi tím." Zadíval se pátravě Roarkovi do tváře. „Nu, alespoň se o vás postarala. Vypadáte odpočatě."

Roarkovýma očima se mihl záblesk údivu, ale hned poté se mu zraky zúžily. „Eva vám to… Eva s vámi mluvila o tom, co jsem zjistil?"

„Jakkoliv mezi námi panuje jistá tenze a často nesouhlasíme jeden s druhým, jednu věc máme společnou. Jste to vy, a právě vy jste nás oba zbytečně vylekal."

„To je pravda." Roarke se zdvihl na nohy, přešel několik kroků po cestičce a potom se opět vrátil. „Nemůžu se s tím vypořádat. Ať to stavím jak to stavím, nejde to. Někde uvnitř, v duši, je mi z toho zle… něco takového jsem nezažil už nesmírně dlouho, říkal jsem si… přemýšlel jsem, jestli jste o tom věděl."

„Věděl o…, ach tak." Další kousek skládačky zapadl na své místo a Summerset zhluboka vydechl. „Nevěděl. O té dívce jsem neměl ani tušení. Byl jsem přesvědčen, že Meg Roarková je vaše matka." Roarke se opět posadil. „Nikdy jsem o tom nepochyboval."

„Proč byste také měl?"

„Víte, že jsem věnoval víc času prošetřování poměrů svých nejnižších zaměstnanců než pátrání po vlastních kořenech? Vytěsnil

jsem je ze své mysli, vymazal z databází. Po většině nezůstala ani stopa.“

„Musel jste se chránit.“

„Čerta starého.“ Z Roarka sálal hněv a pocit viny. „A kdo ochraňoval ji?“

„Stěží jste to mohl být vy, kojenec v peřinkách.“

„A z mé ruky se jí nedostalo ani spravedlnosti. Syn nebyl schopný pomstít smrt své matky, protože ten bastard už celá léta hnije v zemi. Alespoň že za Marlene –“

Roarke se zarazil a ovládl své emoce. „Marlenina smrt pro mne znamenala obrovskou lekci. Vy jste mi ji nikdy nekladl za vinu, nikdy jste ani nenaznačil, že byste mne vinil.“

Summerset se dlouho rozhlížel po zahradě. Kvetly zde růžové hledíky, modré hortenzie i krvavě rudé růže. Jeho dítě, jeho milovaná dcera byla jako ty květy.

Půvabná, jedinečná a… také odvátá větrem. „Protože jste za nic nemohl. Rozhodně ne za to, co se přihodilo mé dceři a vaší matce.“ Summerset nyní vyhledal očima Roarkův pohled. „Hochu,“ řekl potom tiše, „vy jste přece nebyl viník.“

„Jenže jsem nikdy nebyl ani nevinný, kam až má paměť sahá.“ S povzdechem utrhl Roarke jeden květ a zblízka jej zkoumal. Napadlo jej, že Evě už dlouho nepřinesl žádné květiny. Muž by neměl zapomínat na takové věci, zejména když je jeho žena vůbec neočekává.

„Mohl jste mě za to nenávidět.“ Položil květinu Summersetovi do klína, protože i to bylo zcela nečekané. Malé gesto, malý symbol. „Přijal jste mě, když mne vlastní otec málem ubil k smrti a já jsem neměl kam jít. Nemusel jste to udělat v té době jsem pro vás nic neznamenal.“

„Byl jste malý kluk a to stačilo. Byl jste dítě, které někdo téměř utloukl, a to znamenalo víc než dost.“

„Pro vás.“ Příval citů škrtil Roarka jako smyčka. „Postaral jste se o mě, dal jste mi vzdělání. Dal jste mi, co jsem nikdy nepoznal a v co jsem nikdy ani nedoufal. Domov a rodinu, a když tu rodinu potom postihlo neštěstí a Marlene, ta nejlepší z nás, byla pryč, mohl jste na mne svalit vinu. Mohl jste mě vyhnat. Jenže jste to neudělal.“

„Vždyť už jste tehdy byl rovněž můj, ne?“

„Pane Bože.“ Roarke se opatrně nadechl. „Ano, myslím, že byl.“

Potom vstal, protože nevydržel zůstat jen tak sedět. S rukama v kapsách sledoval, jak nad záhonem lilií ožila malá fontána a vytryskla z ní jemná vodní tříšť. Pohled na proudící chladnou vodu jej za okamžik uklidnil.

„Když jsem se rozhodl odjet do New Yorku, nalézt zde nový domov, a požádal jsem vás, abyste mě následoval, učinil jste to. Opustil jste domov, který jste sám založil, pro vidinu, již jsem já teprve plánoval uskutečnit. Myslím, že jsem vám za to až dodnes nepoděkoval.“

„Ale poděkoval. Mnohokrát a mnoha různými způsoby.“ Summerset položil dlaň na modrý květ a pomalu se rozhlédl po zahradě. Vnímal její krásu a všepronikající pokoj.

Svět ve světě, stvořený chlapcem, jehož viděl vyrůstat v muže. Nyní se základy tohoto světa otřásly a bylo třeba vrátit jim stabilitu.

„Vrátíte se do Irska. Jinak to nepůjde.“

„Ano, já vím.“ Roarke přikývl a cítil neskonalou vděčnost, že mu Summerset rozumí i bez vysvětlování. „Není jiná cesta.“

„Kdy?“

„Okamžitě. Myslím, že tak to bude nejlepší.“

„Oznámil jste to madam?“

„Ještě ne.“ Roarke znepokojeně shlédl na své ruce a v rozpacích několikrát protočil zlatý symbol jejich spojení na svém prsteníku. „Je právě zabraná do složitého případu. Něco takového by určitě odvádělo její pozornost. Uvažoval jsem, že to svedu na nenadálou služební cestu, jenže jí přece nemohu lhát. Snad bude jednodušší, když to nejprve celé zařídím a pak jí prostě oznámím, kam mám namířeno.“

„Měla by letět s vámi.“

„Víte, Eva nepatří jenom mně. Občas si dokonce ani nemohu dělat nárok na první místo.“ Naklonil hlavu na stranu a slabě se usmál. „Na tohle budeme mít my dva nejspíš provždy odlišný názor.“ Summerset otevřel ústa, nadechl se a pak je – velmi uváženě – zase zavřel.

„Záleží na ní životy druhých,“ pokračoval Roarke trochu podrážděně. „Ona na to nikdy nezapomíná a já, já bych se nikdy neodvážil žádat ji, aby tohle své poslání odsunula na druhé místo. Se svými problémy se dokážu vypořádat sám a navíc mám dojem, že to tak bude lepší.“

„Vy jste přece odjakživa přesvědčený, že musíte úplně všechno vyřešit sám. V tomhle jste vy i madam poručík stejní, jako dva hrášky v jednom lusku.“

„Snad.“ Roarke si přiklekl, protože nechtěl ke svému majordomovi mluvit shůry. „Jednou, když jsem byl ještě malý, hořela mi půda pod nohama a nenávist, kterou jsem choval ke svému otci, byla živá – vnímal jsem ji jako černou, bublající řeku ve svém nitru. Tehdy jsem uvažoval, že bych přijal nové jméno. Nechtěl jsem nosit jeho. Nechtěl jsem od něj vůbec nic.“

„Pamatuji se na to. Bylo vám stěží šestnáct.“

„Vy jste mi řekl: ‚To jméno patří stejně tak otci jako synovi. Nechej si je a dej mu nový zvuk, nový význam. Pak bude celé tvoje, a ne jeho. Začni s tím hned teď.‘ Tehdy jste mi ale neřekl, jak to mám vlastně provést, že ne?“

Summerset se krátce zasmál a zavrtěl hlavou. „To přece nebylo nutné. Vždyť už jste to věděl, sám od sebe.“

„A teď se tam musím vrátit, sám, a pokusit se nalézt, co mi po sobě zanechala. Musím zjistit, jestli jsem přidal k jejímu odkazu nějaký nový tón či význam, či zda mě ten úkol ještě čeká. A musím s tím začít hned teď.“

„Stěží bych hledal argumenty proti svým vlastním slovům.“

„Přesto se mi příčí nechat vás tu a odjet dřív, než budete opět na nohou.“

Summerset si odfrkl. „S tím se dokážu vypořádat a navíc zvládnu i tu obtížnou ženštinu, k níž jste mne upoutal.“

„Dohlédnete na mou osobní policejní důstojnici, až budu na cestách?“

„Jistěže… po svém.“

„Výborně.“ Roarke vyskočil na nohy. „Kdybyste cokoliv potřeboval, stačí se ozvat.“

Summerset se usmál. „Tak to přece bylo vždycky.“

Eva ukončila hlášení, které právě ve stoje odříkávala inspektorovi Whitneymu. V jeho vlastní kanceláři takový formální postup vcelku akceptovala. Respektovala jej proto, jakým policistou byl, nyní i v minulosti. Nemohla necítit respekt k vráskám, kterými se starosti a tíha autority podepsaly do jeho široké, tmavé tváře.

Od chvíle, kdy opustil terén a nadobro skončil za úředním stolem, nijak nezměkl, a jeho velitelské schopnosti nabyly, jako svaly v posilovně.

„Máme tu nějaké připomínky od reprezentantů médií," navázal na její hlášení. „Pojďme se vypořádat nejprve s nimi."

„Ano, pane."

„Vyskytly se stížnosti, že Kanál 75, konkrétně reportérka Nadine Furstová, se v záležitosti tohoto vyšetřování těší zvýhodněnému přístupu k informacím."

„Kanál 75 a Nadine Furstová se skutečně těší zvýhodněnému přístupu k informacím, jenže – jak se domníváme – jí je poskytuje sám vrah, který přímo na její číslo zasílá vzkazy a fotografie. Ona i celá stanice v této záležitosti plně spolupracují s mým týmem. Vzhledem k tomu, že adresátem vzkazů je přímo Nadine Furstová, nedisponuji autoritou, která by mi umožnila zamezit, aby Kanál 75 odvysílal celý jejich obsah se všemi detaily. Přesto souhlasili, že zveřejnění veškerých zpráv a jakýchkoliv nových poznatků budou nejprve konzultovat se mnou. A jako quid pro quo jsem souhlasila, že veškerá nová fakta, která se v souvislosti s případem objeví a já je budu považovat za vhodná ke zveřejnění, poskytnu nejprve jim."

Whitney souhlasně přikývl. „Takže tohle máme dobře pokryté."

„Ano, pane, věřím, že je to tak."

„Svoláme tedy tiskovou konferenci, abychom všem potížistům vyrazili argumenty z rukou. Když člověk jedná s médii, musí dbát na prvním místě zásady KSP – Kryj Si P… ozadí. Nařídím tiskovému mluvčímu, aby probral vaše hlášení a vybral fakta, která jim můžeme bez nebezpečí předhodit."

Inspektor spokojeně uzavřel záležitost s médii a obrátil pozornost k důležitým věcem. „Budete muset prověřit spojení, najít, co všechno měly oběti společného."

„Ano, pane. Ráda bych nasadila našeho člověka, nebo ještě lépe celý tým, na ten data-klub. Mohli by jít Baxter a Trueheart. Ten je tak mladý, že se může vydávat za studenta a Baxter je jeho nadřízený a partner, takže by se měl podílet a dohlížet na něj. Trueheart nemá zkušenosti s tajným vyšetřováním v civilu. McNab může pokrýt obě katedry, kde určitě najde společnou řeč s počítačovými šílenci. Bohužel v klubu už byl a prokazoval se odznakem, takže tam ho nasadit nemůžeme.“

„Dobrá, zařiďte to.“

„Teď bych, pane, ráda probrala, co jsme zjistili při prověřování seznamu bývalých Hastingsových zaměstnanců z Portografie. Někteří z nich mají úplně nesmyslná jména. Občas si je vymýšlejí, zdá se jim, že to bude líp znít. Jméno asistenta, který Hastingsovi pomáhal na té svatbě, kde náhodou fotografoval i Howardovou, mi ale připadalo vyloženě falešné. Musím se na to podívat trochu blíž. Taky zkusím proklepnout pár dalších zdrojů, jestli se mi nepodaří trochu přesněji určit, jaké vybavení vrah použil, a jakému stylu by jeho portréty odpovídaly. Mám spoustu vodítek, kterým se musím věnovat, takže moji lidé se asi na chvíli rozprchnou, než to všechno dáme dohromady.“

„Udělejte, co bude třeba, abyste ten případ mohla uzavřít. Průběžně mě informujte, co je nového.“

„Ano, pane.“ Eva udělala krok vzad, potom se zarazila. „Inspektore, mám ještě jedno téma. Jak jsem se zmínila už minulý měsíc, ráda bych zapsala strážníka Peabodyovou ke zkoušce ze samostatné detektivní práce.“

„Myslíte, že je připravená?“

„Má za sebou už osmnáct měsíců terénní služby při vyšetřování vražd, celou dobu slouží pode mnou. Samostatně rozpracovala a uzavřela případ, který byl u ledu. Má na kontě víc hodin v terénu než leckdo z těch chlapců támhle v kancelářích. Je dobrá policistka a zaslouží si šanci na plnohodnotný odznak.“

„Dobrá, tedy na vaši přímluvu, poručíku.“

„Děkuji, pane.“

„Být vámi, poradil bych jí, aby se začala připravovat. Pokud si pamatuji, není ta zkouška žádná procházka růžovým sadem.“

„To není, pane.“ Tentokrát se Eva usmála. „Spíš mi připomínala běh minovým polem. Ale Peabodyová bude připravená.“

Eva přešla do konferenční místnosti o něco dříve, aby si dopřála chvilku klidu, ještě než se sejde její tým. Posadila se na hranu stolu a zkoumala fotografie připevněné na tabuli.

Tváře na ni hleděly z portrétů. Eva se nejprve zaměřila na Ráchel Howardovou. Usmívala se jako slunko, k zaměstnání, v němž zrovna prodlévala, přistupovala se zjevnou radostí. Typický přivýdělek pro dívku na studiích – práce u kasy ve večerce. Chtěla se stát učitelkou. Tvrdě studovala, měla spoustu přátel a solidní rodinné zázemí.

Další fotografie ji zachycovala v metru – cestou domů, do té příjemné rodinné atmosféry. Nebo do školy. Dívka plná nenucené sebedůvěry, půvabu a vitality.

Snímek ze svatby. Pro tu příležitost se upravila, načesala si vlasy, zvýraznila rty a prodloužila řasy. Široký, slavnostní úsměv, kterým jednoznačně vynikala z davu. Této dívky si musel každý všimnout. Stačilo pohlédnout jejím směrem.

Její půvab nezmizel ani ve smrti, pomyslela si Eva. Stejné držení těla, světlo ve vlasech, jen oči už nevnímají tenhle svět.

A potom Kenby Sulu, exotický a okouzlující. Dělal uvaděče v divadle. Také celkem obvyklé zaměstnání, vezmeme-li v úvahu jeho vytouženou kariéru. Chtěl být tanečníkem. Tvrdě na sobě pracoval, měl spoustu přátel a solidní rodinné zázemí ve vyšší společenské vrstvě.

První obrázek jej zachytil, jak stojí před vchodem Juilliardovy akademie. Buď právě vchází dovnitř, nebo budovu zrovna opouští. Zářivý úsměv, věnovaný přátelům.

Potom formální, pózované snímky. Ve tváři se zračí soustředění, ale stále ji prozařuje nevídané vnitřní světlo. Je plna očekávání, zdraví i energie.

Eva si uvědomila, že i ta poslední fotografie, zachycující už jen mrtvé tělo, se je snaží zvýraznit. Údy rozpřažené jako ve víru tance, zdálo by se, že stačí mrknout a dají se opět do pohybu. A světlo jej oblévá jako svatozář.

Je tak zdravý, pomyslela si. Musel být zdravý, nevinný, mladý, vyrovnaný. Čistý. Další věc, kterou měli oba zavraždění společnou, usoudila Eva. Byli čistí. Žádná evidence užívání omamných látek, žádné vážné nemoci ani lékařské záznamy. Bystré, vnímavé hlavy a mladá, zdravá těla.

Obrátila se k počítači a nařídila vyhledávání odkazů na jakoukoli firmu, zabývající se prací s obrazem, jejíž název obsahuje výraz „světlo“. Získala čtyři tipy, poznamenala si je a pokračovala ve vyhledávání podle stejných kritérií – tentokrát se však zaměřila na publikace. Byla přesvědčená, že vrah strávil část svého života jako student.

Objevilo se několik odkazů a Eva se je právě chystala vytisknout, když tu jí padl zrak na jeden z názvů.

Obrazy světla a tmy, napsala Dr. Leeanne Browningová.

„No vida,“ pravila Eva nahlas. „Budu muset ještě jednou do školy.“

Otevřely se dveře konferenční místnosti a Eva promluvila, aniž by vzhlédla. „Peabodyová, sežeňte a stáhněte mi kopii fotografické příručky s názvem Obrazy světla a tmy, autorka Leeanne Browningová. Sedněte si na to k záložnímu počítači, ještě jsem tu neskončila.“

„Ano, madam. Jak jste věděla, že jsem to já?“

„Nikdo jiný nechodí tak jako vy. Zjistěte, jestli je k sehnání i papírový výtisk té knihy. Mohlo by nám to pomoci.“

„Dobře, provedu, ale jak jste to myslela? Jak chodím?“

„Svižný pochod doprovázený cvakáním služebních bot. Práce se na vás podepisuje.“

Eva opět nemusela zdvihat hlavu, aby si mohla být jistá, že Peabodyová právě vrhá zamračený pohled na špičky svých polobotek. Ještě jednou zadala vyhledávání všech ostatních knih, článků i uveřejněných děl Leeanne Browningové a postupně se s nimi seznamovala.

Sulu studoval na Juilliardově akademii, ale bydlel jen pár bloků od apartmá, kde žije Browningová a Brightstarová. Další možné spojení, přemítala.

„Madam, kniha je k dostání v elektronické i tištěné verzi.“

„Vezměte obě, a zatímco se to bude stahovat, možná byste si měla překontrolovat rozpis nastávajících zkoušek ze samostatné detektivní práce. Budete připuštěna k příštímu termínu.“

„Musíme počkat, až nám dodají soudní povolení k rekvizici, teprve potom…“ Peabodyová šokované zmlkla.

„Řekla jsem, ať vezmete obě verze. Vykašlete se na soudní povolení, já je zatáhnu a až se úřední šiml dobelhá do cíle, nechám si to proplatit.“

„Detektivní zkoušky.“ Peabodyová přidušeně vykvikla. „Já budu skládat detektivní zkoušky?“

Eva se protočila i se židlí a narovnala si nohy. Její asistentka zbledla jako dobře naložený sýr, barva se jí vytratila dokonce i ze rtů. To je dobře, pomyslela si Eva. Tohle není krok, jaký by si dobrý policista mohl dovolit brát na lehkou váhu. „Můžete k nim být připuštěna, ale rozhodnutí je samozřejmě na vás. Jestli chcete zůstat v uniformě, nikdo se na vás zlobit nebude.“

„Já… chci být detektivem!“

„Dobrá. Tak do toho.“

„Myslíte, že jsem připravená?“

„Co myslíte vy sama?“

„Že bych moc chtěla být připravená.“

„Tak studujte a potom jděte ke zkoušce.“

Peabodyová se do tváře zvolna vracela barva. „Vy jste mě tam zapsala a dojednala to s inspektorem.“

„Pracujete jako moje podřízená. Je na mně, abych vás zapsala, když jsem přesvědčena, že odvádíte dobrou práci. A to vy odvádíte.“

„Díky.“

„Tak v tom pokračujte a sežeňte mi ty knihy, o které jsem vás žádala. Budeme do toho muset zatáhnout i Baxtera a Truehearta.“

Eva zamířila ven z místnosti. Opět se nemusela ohlížet a bylo ji jasné, že se Peabodyová šklebí na celé kolo.

KAPITOLA 14

Eva zastihla Leeanne Browningovou při odchodu z jejího apartmá. Profesorka měla na sobě dlouhé rudé tričko a pod ním černý přiléhavý dres, vlasy sčesané dozadu a sepnuté sponou.

„To je přece poručík Dallasová. Vyšetřovatelka. Chytila jste nás na poslední chvíli, právě jdeme s Angie ven.“ Gestem ji pozvala zpět do bytu. „Chtěly jsme strávit pár hodin prací v Central parku. Tohle tropické počasí vyhání ven svérázné typy.“

„Jako jsme třeba my,“ uculila se Angie, která právě táhla do místnosti těžký kufřík s pomůckami.

Leeanne se zasmála hlubokým a energickým smíchem. „Ach ano, zcela zaručeně k nim také patříme. Co pro vás můžeme udělat, poručíku?“

„Mám na vás pár otázek.“

„Dobrá. Posadíme se a pokusíme se je zodpovědět. Týká se to ubohé Ráchel? Zítra večer se koná vzpomínkový obřad.“

„Ano, já vím. Ráda bych, abyste se podívala na tyto snímky. Poznáváte toho hocha?“

Leeanne uchopila fotografii Kenbyho, stojícího před akademií. „Ne.“ Eva sledovala její tvář. Leeanne sešpulila rty a opakovala: „Ne, neznám. Nemyslím, že patří k mým studentům. Takovou tvář bych si pamatovala. Je okouzlující.“

„Má krásné rysy,“ připojila Angie, která se naklonila přes opěradlo pohovky. „Hezký, elegantní tělesný typ.“

„Vynikající studie. Skvělé provedení. Dělal to tentýž umělec, že?“ zeptala se Leeanne. „Stejný portrétista. Znamená to, že tento krásný mladý muž je mrtev?“

„Co říkáte na tuhle?“ nabídla jí Eva místo odpovědi fotografii Kenbyho i s taneční skupinou.

„Aha, tanečník. Samozřejmě. Je typicky stavěný.“ Vydala slabý, nesouhlasný zvuk. „Ale ne, neznám ho. Nikoho z nich. Tenhle snímek ale nepořizoval tentýž autor, že ne?“

„Jak vás to napadlo?“

„Odlišný styl, jiná technika. Podívejte se na tu dramatičnost, tu nádhernou hru stínů. Samozřejmě že do takového druhu kompozice

dramatičnost patří, ale… připadá mi, že autor tohoto snímku je podstatně zkušenější, má delší praxi a nebo prostě větší talent. Podle mého soudu obojí. Jestli mám střelit od boku, řekla bych, že pod tímhle dílem by mohl být podepsaný Hastings.“

Eva se zaujatě narovnala. „Vy se dokážete podívat na snímek a identifikovat podle něj fotografa?“

„Jistě, pokud je to umělec s výrazným stylem. Šikovný student nebo obdivovatel jej samozřejmě dokáže velmi dobře napodobit, pomocí digitální manipulace a podobných technik. Tahle první fotografie je sice dobrá, ale k dokonalosti jí hodně schází; tu druhou bych směle nazvala stylistickým monumentem.“

Profesorka oba snímky podržela vedle sebe a pečlivě je porovnávala. „Ne. Rozdíly jsou velice výrazné. Dva umělci, kteří hledí na stejný objekt a vnímají jej jinýma očima.“

„Znáte pana Hastingse osobně?“

„Ano, i když si nejsme příliš, blízcí. To on ale asi s nikým. Je to taková temperamentní duše. Ale jeho díla často používám při přednáškách, a dokonce se před několika lety nechal přesvědčit, aby mým studentům povolil realizovat část praxe ve svém ateliéru. Stálo mě to nemalé úsilí.“

„Musela mu zaplatit pěkně na dřevo,“ vpadla jí do řeči Angie. Pořád se opírala o pohovku, s bradou téměř zabořenou v profesorčině rameni. „Hastings má rád peníze.“

„To je pravda,“ přisvědčila vesele Leeanne. „Co se týče umění, nedělá kompromisy, ale jinak si profit utéct nenechá. Je to jeho obchod, jeho komerční zakázky a jeho čas.“

Evu napadlo něco jiného. „Pracoval u něj některý z vašich studentů jako model nebo asistent?“

„Ale jistě,“ odpověděla Leeanne a zasmála se. „A většina z nich se vrátila s nůší plnou stížností. Prý byl hrubý, netrpělivý, ubohý a násilnický. Ale naučili se u něj dost, to vám mohu přísahat.“

„Potřebuji jejich jména.“

„Pro pána, poručíku! Vždyť k němu posílám studenty už víc než pět let.“

„Přesto budu potřebovat jejich jména. Všechna, která máte v záznamech či v paměti," opakovala Eva. „A co řeknete na tento snímek?" Podala profesorce posmrtnou fotografii.

„Ach." Leeanne sevřela Angiinu ruku. „Jak morbidní a hrůzné! A přitom úžasné. Autor se ve své práci viditelně zlepšuje."

„Čím na vás tak působí?"

„Je neúprosně jasný. Takový je i umělecký záměr. Danse Macabre, tanec smrti. Tak bych jej nazvala já. Podívejte se na využití světla a stínu. Výběr černobílého obrazu ve spojení s plavnou, graciézní pózou těla. Z tváře mohl dostat více, ano, zde vnímám nevyužitý potenciál, ale celkově je to úžasné dílo a strašlivé."

„Vy sama často volíte černobílý materiál. Většina vaší knihy pojednává o černobílé fotografii a technikách, které k ní patří."

Leeanne překvapeně vzhlédla k Evě. „Vy jste četla mou knihu?"

„Prošla jsem si ji. Z velké části pojednává o světle – o jeho využití, znásobení či odebírání, o filtrech, o nepřítomnosti světla."

„Bez světla by nebyly žádné obrazy a je to právě tón světla, který udává charakter snímku. Jak jej umělec využije, jak s ním zachází a jak jej vnímá, to vše se odrazí v jeho práci. Počkejte okamžik."

Profesorka se zdvihla a vyšla z místnosti. „Vy ji podezíráte." Angie se narovnala a zkoumavě na Evu hleděla. „Jak jen můžete? Leeanne by nikdy nikomu neublížila, tím méně dítěti. Nedokázala by se dopustit ničeho zlého."

„Víte, k mé práci patří, že musím klást otázky."

Angie přikývla, obešla pohovku a posadila se naproti Evě. „Práce, které se věnujete, vás tíží. Díváte se na mrtvé a do vašich očí se vpisuje lítost." Otočila Kenbyho portrét lícem dolů. „Nezůstane v nich natrvalo. Ale v hluboko srdci, tam ano."

„On přece už mou lítost nepotřebuje."

„Ne, myslím že máte pravdu." do místnosti vstoupila Leeanne a nesla malou krabičku.

„Hele, to je dírková komora," vyhrkla Peabodyová a ihned zrudla studem nad tak dětinskou reakcí. „Strýček měl jednu takovou, a když jsem byla malá, ukazoval mi, jak si ji můžu sama vyrobit."

Eva chvilku zkoumala podivnou drobnou krabičku a své pozorování shrnula do slov: „Volnověkářská hračka.“

„Ano, skutečně, samotný princip je velice starý.“ Leeanne postavila přístroj na stůl, odstranila kousek lepicí pásky, překrývající drobný otvůrek, a namířila jej na Evu. „Ručně dělané pouzdro, uvnitř je fotografický papír a světlo proudí dovnitř tímto otvorem, který nahrazuje čočku. Kdybyste se laskavě chvilku nehýbala,“ požádala Evu.

„Ale ta věc mě vyfotí!“

„Jistě. Víte, je to čisté světlo, které zde dělá zázraky. Každému ze svých studentů doporučuji, aby si vyrobil dírkovou komoru a experimentoval s ní. Ti, kteří nepochopí, k jakému zázraku zde dochází… nu, mohou přesto vyrábět přijatelné obrázky, ale nikdy z nich nebudou skuteční umělci. Vidíte, že pokročilá technologie a dokonalé pomůcky samy o sobě nefotografují. Ani hvězdné vybavení a dovednost s editorem obrazu není zásadní. Základem všeho je světlo a to, co odráží a to, co my skrze něj vnímáme.“

„Co si z něj bereme?“ navázala Eva a pozorovala profesorčinu tvář. „Co z něj do sebe přijímáme?“

„Snad by se to dalo říci i tak. Přestože se lidé v některých primitivních kulturách báli, že jim fotoaparát ukradne duši, jinde se naopak věřilo, že vám daruje jistou formu nesmrtelnosti. A my dnes, v jistém smyslu, věříme oběma těmto pověrám zároveň. Fotografováním zvěčňujeme, krademe částečky času a přivlastňujeme si je a pokaždé si něco vezmeme i od fotografovaného objektu. Jeho myšlenku, náladu, světlo, konkrétní okamžik. Už nikdy nebude přesně stejný, o sekundu později je vše jinak. Jedinečný okamžik je neodvratně pryč – a jen fotograf jej dokáže navěky uchovat. V tom spočívá skutečná síla.“

„Jenže ve fotografii smrti není žádná myšlenka, žádná nálada ani světlo.“

„Ale ano, je. Je v ní, co tam vloží umělec, a smrt sama o sobě je obrovským formujícím momentem. Teď se podíváme, co nám vyrobila magická skříňka.“

Leeanne opět zakryla otvor v krabičce a vytáhla z ní arch fotografického papíru. Byl na něm Evin portrét, jako vybledlá črta jemnou tužkou.

„Světlo vypálí obraz do papíru, otiskne jej a uchová. Světlo je totiž nástroj i kouzlo samo," pravila a podala papír Evě. „Světlo je duše."

„Je to vážně zajímavá osobnost," komentovala Peabodyová. „Vsadím se, že učí úplně úžasně."

„A vzhledem k tomu, že umí upravovat obraz, by určitě dokázala po libosti předělat záznamy bezpečnostních kamer ve svém domě a časový otisk odeslané pošty. Z toho důvodu je její alibi děravé jak cedník. Můžeme hypoteticky připustit, že měla příležitost. Prostředky také, to zapadá nádherně. Metoda provedení jakbysmet. Jenže potřebujeme motiv."

„Nějak mě zrovna nic…"

„Zkuste se oprostit od faktu, že vám je sympatická." Eva zabočila do rychlejšího prahu. „Jaký by mohla mít motiv, aby si vyvolila dva atraktivní univerzitní studenty, sledovala je a nakonec zavraždila?"

„Umění. Za vším je umění."

„Zkuste zabrat trochu hlouběji."

„Dobře." Peabodyová odolala nutkání sundat si čepici a zamyšleně se škrábat na hlavě. „Touha úplně ovládnout objekt a vymačkat z něj naprosto všechno? A tím získat materiál pro neopakovatelnou tvorbu?"

„Ano, to by mohla být jedna úroveň," souhlasila Eva. „Ovládání, tvoření a z něj vyplývající sláva. Nebo alespoň pozornost okolí a uznání. Jedná se přece o učitelku. Přednáší, předává ostatním své znalosti, dovednosti i zkušenost. Studenti je od ní přijmou, staví na nich a dosáhnou met, o nichž si profesor sám může nechat jen snít. Vyšlo jí několik knih, publikovala i pár fotografií, ale za umělce ji nikdo nepovažuje, je to tak? Všichni vědí, že je to ‚ta profesorka'."

„To je ale velice úctyhodné, třebaže mnohdy nedoceněné povolání. Například vy jste velice dobrá učitelka, madam."

„Ne. Já nikoho neučím. Výcvik je něco jiného."

„Určitě bych nedostala tak brzy šanci na zlatou placku, kdybyste mě toho tolik nenaučila.“

„Kdybych vás nevycvičila. Ale neodbíhejme od tématu. Na další úrovni se opět setkáme s tím, že si ‚fotograf od objektu své tvorby něco bere‘. Redukuje model právě jen na ‚objekt‘, už to není osoba, která má vlastní život, rodinu, potřeby i práva. Ze studenta se stává, já nevím, něco jako například strom. A když musí člověk porazit strom, aby získal co potřebuje, tak to obvykle učiní. Stromů je přece tolik.“

„Pozor, hovoříte s dcerou přesvědčených volnověkářů,“ otřásla se Peabodyová. „Představa, jak někdo bezmyšlenkovitě kácí stromy, je mi krajně odporná.“

„Jenže náš vrah nezabíjí jen pro tu rozkoš, kterou může braní života přinášet. Nezabíjí ze zuřivosti, ani pro zisk. Dokonce ani ze sexuálních pohnutek. Přesto je to krajně osobní záležitost. Pro vraha dokonce intimní. Vidí zcela specifickou osobu a cítí, že má něco, co on sám potřebuje. Tak si to prostě vezme. Přivlastním si to, co patří jim a tím pádem to bude moje. Zmocním se samotné jejich podstaty a tak stvořím dokonalé dílo. Obdivujte mě.“

„To je pěkně úchylné zdůvodnění.“

„Máme co dělat s pěkně úchylnou myslí. A inteligentní a rozvážnou.“

„Myslíte, že je to profesorka Browningová?“

„Je s tím nějak spojená a my to spojení musíme odhalit. Kdo zná jak ji, tak i Hastingse a naše dvě oběti? Kdo se s nimi se všemi viděl? Zjistíme to.“

Začaly s katedrou divadelních umění na Juilliardově akademii. Mladé životy Kenbyho Sulua a Ráchel Howardové se někde v minulosti musely protnout.

Eva poslala Peabodyovou, aby s fotografií Ráchel obešla část areálu a sama prošla druhou.

Když zapípal její komunikátor, právě stála vzadu ve zkušebním sále a sledovala skupinu mladých lidí, kteří představovali různá zvířata.

„Dallasová, prosím.“

„Zdravím, poručíku.“ Displej vyplnila Roarkova tvář a jeho nenucený úsměv byl téměř okamžitě nahrazen pobaveným údivem. „Že by tě vyšetřování zavedlo do zoologické zahrady?“

„Dalo by se to tak říct.“ Vyšla ze sálu, aby utlumila studentskou kakofonii na únosnou míru. „Je všechno v pořádku?“

„Jde to. Evo, musím na pár dní z města.“

„Dobře.“ Nebylo nijak neobvyklé, že Roarke zmizel na druhý konec světa nebo úplně mimo planetu. Jeho obchodní zájmy pokrývaly celý obydlený vesmír. Jenže volal v nevhodnou chvíli. „Mohl bys mi, prosím tě –“

„Letím do Irska,“ prohlásil, dřív než Eva stačila dokončit větu. „Musím se tam vrátit a nějak se s tím vypořádat.“

Proč mě to jen překvapuje, pomyslela si Eva okamžitě. Je jasné, že tam musí. „Dobře, dobře. Podívej, vím, jak se cítíš, ale já mám právě rozdělaný případ. Nemůžu se utrhnout, dokud ho neuzavřu, ale hned potom si vezmu dovolenou. Okamžitě jak se vrátím na Centrálu, tak o ni zažádám.“

„S tímhle se musím vážně vypořádat sám.“

Eva otevřela ústa a než promluvila, donutila se k hlubokému nádechu. „Tak je to.“

„Tohle prostě musím udělat, ale není to záležitost, s jakou by sis měla dělat starosti. Nechci, aby sis s tím dělala hlavu nebo se o mě bála. Mrzí mě, že tě nechávám na pospas Summersetovi, ale urychlím to, jak jen bude možné.“

Eva dokázala udržet bezvýraznou tvář i nezúčastněný tón, protože to tak bylo pro oba lepší. „Kdy odlétáš?“

„Teď. Za chvilku. Vlastně už sedím v raketoplánu. Nemůžu ti přesně říct, kde se budu pohybovat, protože zatím sám nevím. Ale mám s sebou osobní komunikátor, takže si můžeme kdykoliv zavolat.“

„Ty jsi věděl, že letíš,“ snížila hlas Eva a otočila se zády do chodby, kudy se právě prohnal houf studentů. „Už dneska ráno jsi to věděl.“

„Ještě jsem si musel vyjasnit pár podrobností.“

„Ale v duchu už jsi byl rozhodnutý, že poletíš.“

„Ano, to je pravda.“

„A tímhle způsobem mi to oznamuješ proto, abych tě už neměla jak zastavit.“

„Evo, ty bys mě přece nezastavila. A nemůžu chtít, abys odkládala svoji práci jen proto, že bych potřeboval, aby mě při tomhle podniku někdo držel za ručičku.“

„Jako když jsi jel se mnou do Dallasu? To jsi mě taky musel držet za ruku jak malou holku?“

Roarke se zatvářil zoufale. „To bylo přece něco úplně jiného.“

„No jasně, protože ty jsi přece chlap, neprůstřelný drsňák se železnými nervy a ocelovými kulkami. Pořád na to zapomínám.“

„Musím tam,“ opakoval klidně. „Dám ti vědět, kde jsem, co nejdřív to půjde, a za pár dní jsem zpátky. Možná i dřív. Potom mě budeš moct nakopat přímo do ocelových kulek. Prozatím ti posílám polibek a svoji nehasnoucí, bláznivou lásku.“

„Roarke –“ vydechla Eva, jenže spojení bylo právě přerušeno. „Zatraceně. Zatraceně!“ nakopla Eva dvakrát po sobě nejbližší zeď.

Vrátila se zpět do zkušebního sálu a rozhodla se ventilovat svou frustraci na prknech, která znamenají svět. Energickým krokem prošla skrze skupinku plížících se tygrů a poskakujících šimpanzů.

Obrátila se k ní profesorka, tenká jako párátko, s vyčesanou kšticí modrých vlasů. „Aha, tady máme osamělého vlka na lovu.“

„Skončete s tím cirkusem,“ nařídila Eva.

„Prosím? Toto je přednáška ze základů dramatické exprese.“

„Tak ji koukejte přerušit,“ zamávala Eva odznakem. „Teď hned.“

„Ale zatraceně, snad to není další šťára kvůli drogám? Stop, konec!“ Vzhledem ke své postavě měla profesorka překvapivě silný hlas a na její rozkaz se okamžitě rozhostilo ticho.

Eva předstoupila před studenty. „Jsem poručík Eva Dallasová, Policie státu New York.“ Její prohlášení bylo uvítáno obecným zaúpěním a dva ze studentů nenápadně zamířili k postrannímu východu. „Vy tam, stůjte, v tuhle chvíli mě vůbec nezajímá, co máte po kapsách nebo přímo v krevním oběhu. Jakmile se ale někdo vypaří, začne mě to zajímat.“

Veškerý pohyb rázem ustal.

„Mám tu fotografii. Chci, abyste sem jeden po druhém přicházeli a podívali se na ni. Chci vědět, jestli někdo z vás zná tuto dívku, jestli jste ji viděli nebo o ní máte jakékoliv informace. Ty první," ukázala na hocha v černém elastickém triku a pytlovitých šortkách. „Pojď sem."

Mladík se nedbale přisunul. „Neznám."

„Co kdyby ses na tu fotku alespoň podíval, chytrolíne? Nebo si chceš střihnout jednu hloubkovou osobní prohlídku?"

Afektovaně se uculil, ale tentokrát věnoval snímku pozornost. „Neznám, neviděl. Nikdy. Už můžu jít, strážníku?"

„Poručíku. Ne, nemůžeš. Postav se támhle stranou." Ukázala k pravé stěně, potom pokynula dívce, oblečené taktéž do černé barvy. Ta se pomalu vydala k Evě a cestou se ušklíbla na hocha, který stál na svém místě a opíral se o zeď. Evidentně šlo o nějaký jejich soukromý vtípek. Jenže potom se podívala na fotografii v Evině ruce a veškeré známky veselí se jí vytratily z tváře.

„Byla ve zprávách. Já jsem ji viděla v holovizi. Je to ta dívka z Columbijské univerzity, co ji zavraždili. Jako Kenbyho."

Skupina studentů ožila a ozvalo se z ní mumlání. Eva se je nesnažila utišit. „Ano, správně. Znala jsi Kenbyho?"

„Znala, jasně že znala. Kenbyho znal přece každý. Pane na nebi, to je přece něco tak strašného!"

„A viděla jsi někdy předtím i tuhle dívku?"

Studentka zavrtěla zamítavě hlavou, ale ve stejném okamžiku kdosi zvolal: „Já jo! Teda, alespoň myslím."

Eva se zahleděla na chlapce, který se ozval, a teď tu stál se zdviženou rukou. „Pojď sem," pokynula mu a otočila se zpět k dívce. „Ty si zatím stoupni támhle."

„Mám dojem, že jsem ji asi někde viděl." Student měl na sobě černý dres a v ušním boltci mu cinkalo celé polesí stříbrných kroužků. Trojice totožných náušnic mu krášlila i levé obočí.

„Jak se jmenuješ?"

„Mica, Mica Constantine. Kenby a já jsme měli spoustu společných přednášek a občas jsme někam vyrazili. Ne že by z nás byli kdovíjak blízcí přátelé, ale sem tam jsme chodili kalit v jedné tlupě."

„A kde jste viděl tuhle dívku?“

„Mám dojem, že jsem ji viděl,“ upřesnil Mica. „Jak byla její fotka ve zprávách, říkal jsem si, že mi připadá povědomá, a když potom Kenby – když se mu stalo totéž, co jí, povídám si, sakra, nebyla ona to ta kočka z klubu?“

Eva ucítila mravenčení kolem páteře. „Jaký klub?“

„Jmenuje se Scenerie. Občas tam někteří z nás zajdou a fakt mám dojem, že ji jsem tam viděl taky. Zdá se mi, že si tam chodila zatancovat, jako Kenby. Nemůžu na to přísahat, ale myslím že jo.“

„Viděl jsi je tam někdy společně?“

„Nebyli tam spolu. Teda, nebyli tam jako párek. Prostě tancovali, ale sólo. Může to být tak měsíc, nevím přesně, taky jsem tam nějaký ten pátek nebyl. Jediný důvod, proč si to pamatuju, je, že vypadali fakt dobře. Tenhle kurz tady jsem si vybral proto, abych se naučil úplně uvolnit tělo a tak dosáhnul přirozenosti v pohybech. Proto jsem sledoval hlavně to, jak lidi tancujou, a tyhle dva se teda hejbali jedna radost.“

„Vsadím se, že si jich všimli i ostatní.“

„To je bez diskuze.“

Když Eva ukončila výslech a spojila se s Peabodyovou, zjistila, že společně dají dohromady tři svědky, kteří viděli Ráchel i Kenbyho, jak tančí v klubu.

„Nepřišli spolu, neseděli spolu a neodešli spolu,“ shrnula Eva cestou zpět do středu města. „Pár náhodných tanečků v průběhu několika týdnů letního semestru, alespoň co zatím víme. Rozhodně to není náhoda.“

„Někdo je viděl pohromadě, a tím to měli zpečetěné?“

„Spatřil je tam, nebo i dřív a jinde. Buď najednou nebo každého zvlášť. Oba bavil tanec, takže měli spousty příležitostí dát se dohromady. Oba byli studenti univerzity. Ráchel si klidně mohla zajít na některé z Kenbyho představení. Diego i Hooper do našeho klubu docházeli, a tak je slušná šance, že je jeden z nich nebo i oba viděli spolu na parketu. Musíme se ještě jednou podívat na Columbijskou univerzitu, zjistíme, jestli si přátelé Ráchel a její spolužáci nevzpomenou, že by ji viděli pohromadě s Kenbym a nebo že by se o něm někdy zmínila.“

Ve chvíli, kdy se Eva pustila po další stopě, procházel Roarke ulicemi jižního Dublinu. Tato místa kdysi znával stejně dobře jako tahy vlastní tváře. Jenže od dob jeho mládí se tu mnoho změnilo, většinou naštěstí k dobrému.

Městské války se tudy přehnaly s kromobyčejnou bezohlednosti, s níž proměnily sídliště ve slumy a ulice v bitevní pole. Přímé stopy války si pamatoval jen matně, většinou vymizely a lidé se s nimi vypořádali ještě předtím, než přišel na svět. Její následky však přetrvaly další generaci.

Chudoba a kriminalita, dva z jejích prvorozených potomků, stále sužovaly celou oblast. Hlad i bezmocný hněv, který se zde rodil, nalézal i dnes živnou půdu.

Jen zvolna se vše vracelo k normálu. Irové se za staletí své historie víc než intimně seznámili s válkami, krveprolitím, hladem i chudobou. Potýkali se s nimi, zpívali o nich, psali o nich a po večerech pili.

Tady stojí hospoda jménem U prasátka. Když býval chlapec, chodili sem všichni sousedé – většinou gauneři a zločinci všeho druhu.

Roarke si pomyslel, že jeho samého by mohli tenkrát bez velkých výhrad také připočíst ke společenství pěkných ničemů.

Tahle putyka sloužila jemu i jeho kamarádům z mokré čtvrti jako bezpečné doupě. Místo, kam mohl člověk zaskočit na pintu a nemít strach, že se objeví poldové a zabásnou ho. Kousek odsud bydlela dívka, kterou miloval tak, jak byl jen v té době schopen a přátelé, kterých si vážil.

Všichni jsou dávno mrtví, pomyslel si a zastavil se u vchodu do hospody. Všichni, kromě jednoho. Vrátil jsem se zpět, do téhle staré špeluňky, za jediným přítelem z dětství, který je ještě naživu. Snad mi pomůže najít odpovědi.

Vkročil dovnitř, do místnosti vyložené tmavým dřevem, vyplněné kalným světlem a oblaky dýmu, pachem piva, whisky a cigaret a tóny rebeli rocku, který někdo milosrdně ztlumil.

Brian stál za barem, točil Guinesse a vybavoval se s chlapíkem, který by podle vzhledu mohl věkem soupeřit s některými fosiliemi. U

nízkých stolů sedělo pár hostů, kteří upíjeli své pivo nebo pojídali sendviče. Nad barem byl zavěšený starý televizor, v němž právě běžel nějaký britský nekonečný seriál, naštěstí s vypnutým zvukem.

Bylo ještě brzy ráno, ale ne příliš brzy na to, aby se Ir zastavil v hospodě. Kdo zatoužil po konverzaci, informaci nebo přátelském posezení, zamířil právě sem.

Roarke přistoupil k baru a počkal, až si ho Brian všimne.

Hostinského tvář se roztáhla v širokém úsměvu. „Podívejme, kdo to přišel poctít naši ubohou tavernu svojí přítomností! Ihned bych nechal bouchnout francouzské šampaňské, kdyby se tu ovšem nějaké našlo."

„Pinta Guinesse bude úplně stačit."

„Vidíte, velectěný pane O'Leary, koho tu mezi sebou dneska můžeme uvítat?"

Stařík otočil tvář, plochou a bez výraznou jako sluncem vybělená fošna a upřel na Roarka své uslzené oči. Pozdvihl sklenici, kterou mu Brian právě podal, a pomalu, dlouze se napil.

„Vždyť to je Roarke, vyrostl nám, jen co je pravda a vyšňořený je jako princ. Míval jsi, chlapče, trochu drsnější hrany, jo jo, kdyz jsi ke mně do kšeftu chodíval sem tam něco štípnout."

„Víc než jednou jste mě taky hnal s koštětem přes ulici."

„Jo jo, a tvý kapsy byly o hodně těžší, když jsi letěl ven, než když jsi předtím šel dovnitř."

„To máte pravdu, pane O'Leary. Rád vás zase vidím."

„Povídá se, že ses pěkně napakoval, je to tak?"

„Právě tak."

„Tak to určitě zacáluje za svoje pivo i za to vaše," podotkl Brian, když Roarkovi přisunul korbel s čepicí pěny.

„S největší radostí." Roarke vytáhl šek, který by bohatě zaplatil celý tucet pint tmavého piva, a položil jej na bar. „Briane, potřebuji s tebou probrat jednu soukromou věc."

Ať už byli jakkoliv blízcí přátelé, šek okamžitě zmizel v kapse Brianovy zástěry. „Tak pojď dozadu do salonku." Potom se hostinský otočil a udeřil pěstí do dveří hned za barem. „Johnny, pohni tou svojí línou zadnicí a postarej se chvíli o bar!"

Přešli ke vchodu do malé místnosti na konci lokálu a Brian otevřel dveře. „A kde máš Nejkrásnějšího poručíka na světě?“

„Zůstala doma.“

„Je v pořádku?“

„V pořádku, díky. Má spoustu práce.“

„Honí se za grázlama, co? Tak jí dej za mě pusu a vyřiď, že až tě bude mít po krk, ať přijede rovnou sem a já z ní udělám ctěnou paní hostinskou.“

Brian se posadil na vysunutou židli u jediného stolu, který se v místnosti nalézal. Potom se zašklebil. „Ať mě všichni čerti vezmou a na rožni přismahnou, jestli tě rád nevidím, stará vojno. Akorát doufám, že máš veselejší důvod než posledně.“

„Rozhodně jsem nepřišel, abych tu pohřbil dalšího kamaráda.“

„Ať mu Bůh žehná,“ zamumlal Brian, když jejich korbele o sebe zazvonily. „Na Micka.“

„Na Micka a na všechny ostatní, kteří ho tam předešli.“ Roarke se napil a potom chvíli jen hleděl do pivní pěny. „Pověz, co tě trápí?“

„To je dlouhá historie.“

„Měl jsem snad někdy nedostatek trpělivosti, když přišla řeč na staré historie? A když navíc platíš…“

„Pamatuješ si, kdy přesně odešla Meg Roarková?“ Brian svraštil obočí a zkřivil ústa. „Pamatuju si, že tu nejdřív byla, potom zmizela a nikdo se po ní dvakrát nesháněl.“

„Nevzpomínáš si, jestli s… s ním někdo žil, ještě předtím, než si k sobě nastěhoval Meg? Nepamatuješ si, že by se někdo zmiňoval o mladé dívce, která s ním žila?“

„Počítám, že se jich tam vystřídalo pěkných pár, přišly a zase odešly. Ale ještě před Meg? To ti vážně nepovím. Kriste pane, přece jsem byl v povijanu, zrovna tak jako ty.“

„Tvůj otec ho přece znal, a dobře. Nikdy jsi neslyšel, že by on nebo někdo v sousedství zmínil jméno ‚Siobahn Brodyová‘?“

„Ne, na to si vážně nevzpomínám. Ale co to má všechno znamenat?“

„Ona… byla to moje matka, Bri.“ Ta slova stále nechtěla ven z hrdla. „Zjistil jsem, že Meg se mnou neměla nic společného, ale tahle

dívka z Clare ano.“ Roarke zdvihl oči. „Ten bastard ji zabil, Briane. Zavraždil mou matku.“

„Pro Kristovy rány, Roarke, o tom jsem neměl ani tušení! Přísahám ti.“

„Myslím, že něco takového nemohl zvládnout úplně sám. Potřeboval krytí, to znamená člověka, který mu buďto přímo pomáhal nebo o tom alespoň věděl.“

„Můj táta s ním hodně pekl a – stejně jako my všichni ostatní – dělali společně spoustu věcí, za které by je šoupli do lochu, kdyby jen tenkrát platily zákony. Ale zavraždit nějakou holku?“ Brian se podíval Roarkovi zpříma do očí. „K něčemu takovému by tátu nedonutil ani sám ďábel.“

„Vím. Jeho jsem taky neměl na mysli.“

„Ale o někom jiném spekuluješ,“ přikývl Brian a sám se ponořil do vzpomínek. „Byla to pěkně ohavná doba. Místy pořád ještě zuřily lokální války a zůstat naživu bylo často docela umění. Život se necenil moc vysoko.“

„Můj otec měl kamarády. Vzpomínám si hlavně na dva z nich, na Donala Grogina a Jimmyho Bennigana. Ti by to určitě věděli.“

„Snad máš pravdu,“ přikývl pomalu Brian. „Jenže Bennigan už ti moc nepomůže, před pár lety natáhl bačkory, v base.“

„Já vím.“ Roarke samozřejmě předem prověřil všechny možnosti. „Grogin je ale pořád naživu a dokonce bydlí nedaleko odsud.“

„Je to tak. Už pár let se tu ale neukázal a vůbec, sem, do naší čtvrti, skoro nepáchne. Našel si pajzl hned u řeky, říkají tomu Zlodějské doupě. Každý turista si pochvaluje, jak vtipně a libozvučně to zní, dokud ovšem nevkročí dovnitř. Většina se otočí na podpatku a hezky rychle zase vypálí ven.“

„Mohl by tam být, ale v tuhle denní dobu bych ho spíš hledal doma.“

„Jo, to já taky.“ Brian se upřeně zahleděl na Roarka.

„Zvládnu to i sám a vůbec ti nebudu mít za zlé, jestli se chceš držet stranou. S kamarádem po boku to ale bude rychlejší a bezpečnější.“

„Jdeme teď hned?“

„Co nejrychleji je to možné.“

„Tak snad abychom se zvedli,“ přikývl Brian.

„Proto jsi nechal svoji osobní policii doma?“ zeptal se Brian, když procházeli jednou z divočejších ulic.

„Je to jeden z důvodů.“ Roarke prsty podvědomě zkontroloval miniblaster ve své kapse. „Naše metody výslechu svědků a podezřelých se diametrálně liší.“

Brian se poplácal po vlastní kapse, která ukrývala kožený obušek. „Vzpomínám si, že ani policajti si neberou vždycky servítky a jednou nebo dvakrát mi pěkně srovnali fasádu.“

„To dokáže Eva taky, jenže obvykle nechá toho druhého, aby si bouchl první. Její přístup je vážně efektivní, jenže zabere spoustu času a já chci s tímhle skoncovat co nejdřív.“

Roarke se téměř začal obávat o svůj zlatý snubní prsten, neboť právě procházeli čtvrtí, jaká by Evě zaručeně připadala povědomá. Jeho žena by ale neporozuměla nápisům, které ve formě graffiti zdobily téměř každou domovní zeď. Byly totiž v gaelštině, jazyku, který za Roarkových chlapeckých let přišel mezi mladými pouličními rváči do módy. Určitě by však pochopila jejich význam a dokázala by přečíst i emoce ve tvářích mužů, kteří lelkovali u domovních dveří a průjezdů.

Tady se dítě naučí vytáhnout peněženku z cizí kapsy dřív, než přeslabikuje svou první knížku a večer je ke spánku častěji ukládá úder pěsti než polibek na dobrou noc.

Roarke znal tyhle ulice až příliš dobře. Prožil na nich své dětství. „Je na mě pěkně naštvaná,“ prohlásil zamyšleně. „Je naštvaná, a je, sakra, úplně v právu. Zasloužím si to. Jenže do tohohle jsem ji přece nemohl zatáhnout. Jestli se ukáže, že v tom měl prsty, zabiju ho, Bri. Dovedeš si představit, že by tu Eva byla se mnou?“

„Jasně že ne. Tohle není podnik ani pro manželky, ani pro policajty.“

Ne, to rozhodně nebyl. Brian měl dočista pravdu. Jenže pokud Roarke dnes někoho zabije, nebude to moci před Evou ukrýt. Nebyl si vůbec jistý, co by taková věc udělala s jejich vztahem. Přežily by Eviny city takovou zkoušku?

Vešli do domu, jedné z oněch odporných betonových kostek, jaké byly rozeseté po nejdivočejších čtvrtích. Zápach moči jej rázem přenesl zpět do dětství. Ostrý, jedovatý odér se snoubil s pachem zvratků. Tohle bylo místo, kde krysy nečekaly na tmu a vycházely na lov, kdy se jim zlíbilo, kde násilí bujelo a temné kouty nesly jeho stopy jako zažranou špínu.

Roarke se obrátil ke schodům. Věděl, že v budově je dvacet bytů, z toho dvanáct oficiálně obývaných a zbývající jsou sporadicky osídlené squattery. Jen málokdo ze zdejších nájemníků pracoval přes den, takže kolem, na doslech, se nachází čtyřicet až padesát všehoschopných existencí.

Roarke však pochyboval, že by se kdokoliv další chtěl plést do jejich záležitostí. Zdejší obyvatelé si obvykle hleděli svého, pokud se neukázalo, že jiné jednání přinese větší prospěch.

V Roarkově kapse se vedle Masteru ukrýval i svazek bankovek a on byl hotov použít kterýkoliv z těchto argumentů, aby případné nezvané hosty přesvědčil, že zde se jedná skutečně jen o jeho soukromou záležitost.

„Grogin bydlí hned v přízemí," zašeptal. „Odbydem to co nejrychleji."

„Mám jít ven a počkat pod oknem, kdyby ti vyklouzl?"

„Nevyklouzne." Roarke zaklepal a ustoupil stranou, tak aby ve výhledu kukátka zůstal jen Brian. „Koho to sem, kurva, nesou čerti?"

„To jsem já, pane Grogine. Mám tu jednu obchodní nabídku a myslím, že by nám z ní oběma mohlo něco kápnout."

„Jo tak?" Ozval se chraplavý smích. „V tom případě, rač dál do mý kanceláře."

Otevřel dveře a Roarke proklouzl dovnitř. Muž, který stál za dveřmi, vypadal sešle. Ne tak staře jako pan O'Leary, ale nesmírně vyžile. Měl povislou, zchřadlou tvář a jeho pleť tvořila změť popraskaných žilek. Jeho reflexy však věk téměř nezpomalil. Bleskově vytasil nůž a jeho ruka se pohnula rychle a elegantně, jako u pouťového kouzelníka. Ironický škleb mu však ztuhl na rtech, protože v ten okamžik upřel pohled na Roarkův obličej.

„Ty jsi přeci pod drnem! Sám jsem to viděl! Jak ses dokázal vyškrábat z pekla ven, Paddy?"

„Není Roarke jako Roarke,“ vycenil zuby Roarke a udeřil Grogina vší silou do tváře.

Dříve než stačil Brian zavřít dveře, svíral už v ruce Groginův nůž, klečel u poraženého starce a držel mu na krku ostrou čepel. Celou akci neviděla živá duše. „Pořád jsi stejně rychlý jako tehdy,“ poznamenal Brian.

„Co je? Co po mně, kurva, chcete?!“

„Pamatujete se na mě, pane Grogine?“ Roarkův hlas byl tichý, téměř sametový, ale špička jeho nože se nevzdálila od ničemova hrdla. „Občas jste mne pro zábavu ztloukl do bezvědomí.“

„Paddyho kluk!“ Stařec si olízl rty. „Hele, přeci se na starýho člověka celý ty léta nezlobíš, co? A mladej sem tam potřebuje pár facek, aby z něj vyrost chlap. Nikdá jsem ti nechtěl ublížit.“

Roarke trochu přitlačil na čepel. „Řekněme, že pro vás dnes nepředstavuji o nic větší nebezpečí, než vy jste tehdy znamenal pro mě. Teď vám položím pár otázek. Když se mi nebudou líbit vaše odpovědi, podříznu vám hrdlo a nechám vás tu krysám na hraní. Ještě předtím si ale s vámi popovídá tady Brian.“

Brian s veselým úsměvem vytáhl z kapsy obušek a několikrát se zkusmo plácl do dlaně. „Mně jste taky párkrát naložil, co se do mě vešlo. Takže vám milerád pomůžu osvěžit paměť.“

„Ale já nic nemám!“ Groginovy oči poplašeně přeskakovaly z jedné tváře na druhou. „Nemám vůbec nic.“

„Pro vaše vlastní dobro doufám, že tomu tak není,“ zdvihl jej Roarke za límec a vlekl k zašpiněné pohovce. Starcovy oči zabloudily k zadnímu oknu. „Můžete to zkusit,“ komentoval Roarke. „Stejně nám neutečete, jen si pak budeme muset ulovit a vyzpovídat někoho jiného.“

„Ale o co vám vlastně jde?“ zakvílel Grogin. „Takhle tvrdě na mě přeci nemusíš, hochu. Já jsem prakticky tvůj strejda!“

„Nejste pro mě nic než zlá vzpomínka.“ Roarke se posadil na židli a vyzkoušel bříškem ukazováku ostří nože. „Vidím, že je máte stále dokonale nabroušené,“ podotkl, když na prstu vyrazila kapka krve. „To je dobře. Začnu s vašimi koulemi, pokud je tedy ještě máte. Teď vzpomínejte: Siobahn Brodyová.“ Grogin hypnotizované sledoval špičku nože. „Kdo?“

„Měl byste si to jméno rychle vybavit, pokud se chcete dožít další hodiny. Siobahn Brodyová. Mladá, krásná, čistá. Zrzavé vlasy, zelené oči.“

„Hochu, vzpamatuj se. Myslíš, že jsem za život tady v Irsku potkal jen jednu zelenookou zrzku?“

„Jenže právě jen tahle jedna mě zajímá.“ Roarke si s kamennou tváří olízl krev z prstu. „Ta, která žila s mým otcem víc než dva roky. Ta, které udělal dítě a která se tak stala mou matkou. Aha, vidím, že to byl zásah, co?“ přikývl, když spatřil, že se starci rozšířily zornice. „Trefa do černého.“

„Já vůbec nekapíruju, o čem to tady povídáš, chlapče.“

Než se Brian stihl pohnout, vymrštil se Roarke, popadl starce za ruku a jediným bleskurychlým pohybem mu zlomil ukazovák. „To je za Siobahn. Slyšel jsem, že jí zlámal celkem tři, takže zbývají ještě dva, aby to bylo spravedlivé.“

Grogin zoufale, tence zaječel a zbledl jako smrt. „Hele, připadám si tu nějak nevyužitě,“ podotkl Brian a posadil se na olezlé opěradlo válendy.

„On ji bil,“ řekl Roarke bezvýrazně. „Nadělal jí modřiny kolem očí, zlámal jí kosti. Nebylo jí víc než devatenáct. Půjčil ti ji taky nebo si ji nechal jen pro sebe?“

„Nikdá jsem po ní nevztáh ruku. Ani jsem na to nepomyslel!“ Po Groginově tváři stékaly slzy a opatrně si hýčkal zraněnou ruku. „Patřila přeci Patrickovi. Já s ní neměl co dělat.“

„Věděl jsi, že ji mlátil.“

„To je přeci chlapovo právo, sem tam namlátit svý ženě, když to potřebuje. A Paddy míval těžkou ruku, jen co je pravda. Sám to pamatuješ. Ale já s tím neměl co dělat!“

„Na čas ho přesto opustila, vzala mě a odešla od něj.“

„To já nevím.“ Když se k němu Roarke naklonil, znovu zakvílel, zazmítal se a chránil si rukou krk. „Pro rány Boží, měj se mnou slitování, chlapče. Já to nebyl! Jak mám vědět, co se dělo u Patricka za dveřma? Nežil jsem s ním pod jednou střechou, Kriste pane!“

„Briane,“ pronesl Roarke tiše, „teď je to na tobě.“

„Tak jo, tak jo!“ zaječel Grogin, dřív než Brian stihl i jen přenést váhu. „Snad vážně na čas zdrhla, jo, zdá se mi, že Patrick něco takovýho říkal.“

Když Roarkova ruka vystřelila vpřed a popadla jej za zápěstí, schoulil se stařec jako ježek a chraplavě se rozplakal. Na pohovce pod ním se začala rozlévat temná skvrna. „Jo! Řeknu vám všecko! Utekla i s tebou a Paddy zuřil jako čert a chtěl ji dostat zpátky. Ženská přeci nemůže utýct od svýho muže a ukrást mu syna. Musel jí ukázat, kde je její místo, no ne? Naučit ji správnýmu chování, tak to řek. No a potom se vrátila.“

„Tak ji naučil.“

„O tom já vážně nic nevím.“ Grogin začal zoufale vzlykat, po tvářích mu tekly slzy jako hrách a ústa měl zašpiněná hlenem. „Můžu se napít? Pro Krista, mějte slitování a dejte mi napít. Mám zlomenou ruku!“

„Jeden prst a bulí jako malá holka,“ znechuceně zasykl Brian a přešel ke stolu. Uchopil láhev whisky a do špinavé sklenice nalil štědrou dávku.

„Tady, chlastej. Na tvoje prašivý sláinte.“

Grogin uchopil sklenku do zdravé ruky, zdvihl ji ke rtům a pil. „Je po něm, Paddy je přeci dávno pod kytkama, tak co na tom teďka záleží? On to proved,“ podíval se na Roarka, „a ty to přeci dobře víš.“

„Pravda. Ale chci taky vědět, jak přesně se to stalo.“

„Bylo to v noci. Zavolal mi, a byl úplně na plech. Slyšel jsem, jak tam to dítě řve – teda, slyšel jsem tebe – a Paddy mi povídá, ať k němu okamžitě přijedu. Ať vezmu auto a nečekám na nic. Nojo, tehdá člověk dělal, jak Paddy řek, a bylo to. Jinak moh čekat něco kurva ošklivýho. Tak jsem sed do auta a jel rovnou k němu. Já za to vůbec nemoh!“

„A když jsi tam dojel?“

„Můžu dostat ještě napít? Abych si pročistil krk.“

„Jestli mi ihned nevyklopíš zbytek, nebudeš mít žádný krk.“ Grogin zasípal. „Byla už po smrti. Když jsem přijel, byla už mrtvá a všecko kolem rozmlácený. Paddy se nejspíš rozzuřil a teď už s tím nešlo lautr nic dělat. Už jsem jí nemoh nijak pomoct. Nejdřív jsem si

myslel, že tě zabil taky, protože jsi byl zticha. Ale on ti jenom dal něco, abys nekřičel, asi prášky na spaní. Jo, spal jsi na gauči a Paddy zavolal i Jimmymu, Jimmymu Benniganovi.“

„Dej mu ještě napít, Bri.“

„Děkuju, děkuju.“ Grogin nastavil sklenici. „Takže vidíte, chápete, že jak jsem tam dojel, bylo už všechno hotový?“

„Co jste s ní udělali? Ty, Jimmy a ten, který ji zavraždil?“

„My… no, zavinuli jsme ji do koberce a donesli do auta.“ Stařec dopil whisky a olízl si rty. „Jak Paddy nakázal. Jeli jsme podél řeky, kam až se dalo. Potom jsme zatížili tělo kamenama a šoupli ho dovnitř. Nic jinýho se dělat nedalo. Přeci byla mrtvá.“

„A potom?“

„Pak jsme se vrátili, všecko uklidili a po okolí jsme rozšířili povídačku, že se vrátila, kluka nechala a zase zmizela. A taky jsme říkali, že kdokoliv by se v tom chtěl šťourat, bude litovat. Všichni, kdo žili v okolí, se Roarka báli. Přiměl Meg, aby se vrátila, nevím, jak to dokázal. Asi jí zaplatil a slíbil ještě víc. A říkal, že je to tvoje matka, takže to všichni začali opakovat po něm.“

Grogin si zdravou rukou otřel nos. „Moh tě taky oddělat. Nic by ho to nestálo. Stačilo rozbít ti hlavu a někde tě zahrabat.“

„Proč to neudělal?“

„Byl jsi po něm,“ zachraptěl stařec. „V obličeji celý on a chlap chce, aby někdo dál nosil jeho ksicht a jméno, ne? Kdybys byl holka, asi by tě šoupnul do vody hned za mámou, ale syna si nechal.“

Roarke se vztyčil a pohled do jeho tváře přiměl Grogina, aby se zděšeně přikrčil.

„Jeho ochočení policajti se s tou historkou spokojili?“

„No, přeci jim do toho nic nebylo, ne?“

„Ne, vůbec nic.“ Jenom jedna dívka, ubitá k smrti a odhozená do řeky mezi odpadky. „Nějakou dobu na to se po ní sháněli její příbuzní. Dozvěděl jsem se, že její bratr byl přepaden a zbit. Kdo to udělal?“

„Jo, tohle… Paddy povídal, že to si musí vzít na starost sám.“

Lže, pomyslel si Roarke. „Jak si vzpomínám, právě na takovéhle práce měl tebe!“

Bleskurychle jej uchopil za chomáč špinavých vlasů a zvrátil mu hlavu nazad. Špička nože se dotkla napjaté kůže.

„Jak jsem to měl vědět?“ Z koutku Groginových třesoucích se rtů stékaly sliny. „Jak jsem to měl, pro Krista, vědět? Dělal jsem mu gorilu. Mlátil jsem lidi. Ani nespočítám, kolik jich bylo. Za to mě přeci teď nemůžeš oddělat! Ne! Je to už tolik let!“

Byl by to jen jediný rychlý pohyb zápěstím, přemýšlel Roarke. Nejsnadnější věc na světě a krev tohoto lotra by mi stekla po rukou. Cítil, jak se jeho svaly chvějí touhou po té jednoduché, finální akci.

Z ulice se ozvaly výkřiky, plné zloby a zuřivosti. Chystá se nějaká bitka. Groginova hrůza páchla jako zapařený pot a sedlá krev, na jeho kalhotách se rozpíjela nová skvrna. Po pár úderů srdce, které trvaly snad celou věčnost, vnímal Roarke jen ostrou, břitkou čepel a chvějící se maso. Potom ustoupil a rychlým pohybem ukryl nůž do boty.

„Nestojíš za to, abych tě zabil.“

Nechali Grogina v jeho vlastní moči a slzách.

„Byly časy,“ prohodil Brian, když vyšli na ulici, „kdy bys mu toho zlámal určitě víc než jen jeden prst.“

„Ano, byly.“ Roarke sevřel ruku v pěst a představil si divoké uspokojení, s nímž by znovu a znovu bil do toho ohyzdného obličeje. „Ale jak jsem řekl, nestojí to za to. Byl to jen ochočený čokl Patricka Roarka. Přesto se teď bude pěkně dlouho potit při představě, že bych se mohl vrátit a dokončit, co jsem začal. Myslím, že si bude muset celkem často měnit v noci povlečení.“

„Stejně jsi to skoro všechno věděl už předem.“

„Musel jsem to mít potvrzené od svědka.“ V Dublinu bylo mnohem chladněji než v New Yorku. Roarke spatřil vodní hladinu. Řeka Liffey, se svými překrásnými mosty, svítícími v letním slunci. Řeka, v níž skončilo svou pouť rozbité tělo jeho matky. „Musel jsem to vědět úplně přesně, než půjdu dál.“

„A to bude?“

„Ona měla rodinu. Žije v Clare. Musím jim říct, co se jí stalo a proč. Kristepane, Briane. Musím tam zajet a mluvit s nimi, ale ještě předtím musím propít pokud možno celou noc.“

„Tak to jsi na správné adrese, kámo.“ Brian vzal Roarka kolem ramen a odváděl ho pryč od řeky. „Zvu tě k sobě domů, zůstaneš do rána.“

KAPITOLA 15

Někdo by pravděpodobně mohl označit její jednání za nepříliš hrdinské, ale Eva se rozhodla nedělat si s tím hlavu.

„Musíme porovnat záznamy ze všech výslechů, zkoordinovat možné časové linie a prověřit spoustu jmen.“ Rychlým pohledem zkontrolovala čas, jako by ji nadmíru tlačil. „Vidím, že nám končí šichta. Nejjednodušší bude, když se teď zastavíme u vás, takže si budete moct vzít, co je třeba, a potom budeme pokračovat s prací v mé domácí kanceláři. Ráno se u mě může sejít celý tým na poradu.“

„Vy chcete, abych u vás přespala?“

„Bude to tak jednodušší.“

„Aha.“ Peabodyová úhledně složila ruce do klína, zatímco Eva s vozem kličkovala ven z parkoviště Columbijské univerzity. „Jedna z věcí, které si musím doma vyzvednout, je McNab.“

„Fajn.“

„Fajn…,“ ozvala se Peabodyová jako ozvěna a stiskla rty k sobě, aby potlačila triumfální škleb. „To znamená, že u vás budeme spát oba.“

Eva hleděla přímo vpřed. „Musíme tomu případu věnovat ještě dost času a takhle to bude skutečně nejjednodušší.“

„A vám tím poskytneme vynikající ochranku před Summersetem.“

„No a?“

„Je to od vás moc hezké. Znamená to totiž, že vám představa, jak si to s McNabem rozdáváme na gelové posteli ve vašem salonku pro hosty, připadá méně odporná než alternativa – zůstat pod jednou střechou jenom se Summersetem.“

„Nesnažte se mě dohnat k tomu, abych zastavila auto.“

„Stihla jste se zeptat Roarka, jestli by někde našel to apartmá k pronájmu?“

„Ne. Měl teď moc práce a starostí.“

Peabodyová nasadila střízlivý tón. „To mi došlo. Povězte mi, Dallasova, má nějaký problém?“

„Ano, má. Je to velký, osobní problém. Pracuje na tom. Je to rodinná záležitost.“

„Nevěděla jsem, že má rodinu.“

„On taky ne.“ Eva cítila, že o tom nemůže hovořit. Vždyť by ani nevěděla jak a neměla zdání, jestli o tom vůbec mluvit smí. „Nějak to už zvládne. A za pár dní bude zpátky.“

A vy, poručíku, jste zatím úplně vykolejená, protože on je taky vykolejený, pomyslela si Peabodyová. „Jestli chcete, můžeme se k vám s McNabem nastěhovat, dokud se Roarke nevrátí.“

„Myslím, že katastrofické scénáře není nutné rozvíjet na příliš dlouhou dobu dopředu.“

Eva si nestěžovala, když musela čekat před domem, kde si Peabodyová pakovala věci. Namísto toho zůstala sedět v autě a psala si poznámky k aktualizaci hlášení. Neprotestovala, když se musely ještě vydat na Centrálu a nabrat McNaba. Cokoliv na světě bylo lepší než jet domů sama.

To jsem to dopracovala, pomyslela si a snažila se odfiltrovat neustávající švitoření, produkované Peabodyovou a McNabem. Nechce se mi jet domů samotné. Ještě před pár lety to bylo zcela normální. Naopak, byla by tomu rozhodně dala přednost. Zavřít se ve svém vlastním doupěti a celý večer strávit procházením případů.

Samozřejmě že tehdy se nad ní také nevznášel přízrak Summerseta. Ať má zlomenou nohu, nebo ne, pořád je v domě. Stále dýchá tentýž vzduch jako ona.

Jenže to nebyl jediný důvod, proč se rozhodla zatáhnout k sobě Peabodyovou a dokonce i McNaba. Toužila po společnosti, zvuku hovoru, rozptýlení. Po čemkoli, co jí umožní soustředit se na práci a na chvíli tak odložit starost o Roarka. Kde asi k čertu, je a co tam právě teď dělá? Silou vůle zarazila tento myšlenkový proces a přeladila zpět na konverzaci, kterou vedla Peabodyová s McNabem.

„Rudá Rachejtle má šťávu, to ti klidně podepíšu,“ vykřikoval zapáleně McNab. „Jsou prostě boží.“

„Ale prosím tě, je to jen kravál bez nápadu.“

„Ty přece rocku vůbec nerozumíš, Pí-pí-bodyová! Jen si to poslechni.“

Vytáhl svůj kapesní přehrávač a z něj se počal linout neslýchaný rámus. Evě to nejvíc ze všeho připomínalo nekonečnou kolizi nákladního vlaku. „Ticho!“ nařídila. „Vypněte tu hrůzu!“

„Musíte tomu dát šanci, Dallasová. Otevřete se té úžasné energii, podbarvené ironií.“

„Ještě dvě vteřiny a otevřu okno, kterým vyletí na ulici nejdřív vaše energie a hned za ní i vy.“

Peabodyová nasadila blazeovaný výraz. „Vidíš? Já ti říkala, že to nestojí za nic.“

„Nemáš vůbec hudební vkus.“

„Ty nemáš hudební vkus!“

„Ne, ty!“

Eva se přikrčila v marné snaze zacpat si rameny uši. „Co jsem to udělala,“ ptala se sama sebe, když projížděli branou Roarkova sídla. „Co jsem to jenom dopustila?“

McNab a Peabodyová se celou cestu hádali, vzájemně zesměšňovali své hudební preference a přitom užívali výrazy jako „volnověkářská kotlíkárna“ a „retro-rockový padělek“. Eva zadupla brzdy a doslova vyskočila z auta, aby unikla jejich hašteření, jenže jí byli okamžitě v patách a nepřestali s výměnou názorů ani na schodech ke vstupním dveřím.

„Víte co? Jděte se nejdřív podívat tam dozadu,“ ukázala Eva velitelským gestem kamsi k Summersetovu doupěti. „U něj se pro vaši sníženou příčetnost najde využití. Třeba mu pukne hlava a mně tak ubyde alespoň jeden problém. Zajděte za naším pacientem, hádejte se, dokud vám nezčerná a neupadne jazyk, potom si dejte něco k večeři a v tělocvičně si můžete vyzkoušet všechny formy opičího sexu. Ale teď mě nechte na pokoji.“

„Ale madam, chtěla jste přece pracovat na tom případu, ne?“

„Ani jednoho z vás nechci v následující hodině vidět. Tím myslím přesně šedesát minut. Pro pána, já jsem se musela zbláznit,“ mumlala si Eva pro sebe, když se vydala do schodů. „Dočista jsem se zcvokla, nevím o tom a teď mě čeká pohodlná, vypolštářovaná cela.“

„Co je to s ní?“ chtěl vědět McNab.

„Roarke má nějaké problémy a ji to úplně rozhodilo. Pojďme se nejdřív podívat, jak se daří Summersetovi. Přesto, že Rudá Rachejtle rozhodně stojí za prd,“ dodala rychle.

„Jak můžu, ptám se, trávit svůj čas se ženskou, která nerozezná skutečného hudebního génia?“ Na potvrzení svého dilematu ji štípl

do zadku. „Uznávám, že tohle je jeden z důvodů.“ Naklonil se k ni a zašeptal jí do ucha: „Myslíš, že za hodinu stihneme Summerseta, večeři i opičí sex?“

„To se můžeš vsadit, že stihneme.“

* * *

Eva zamířila přímo do své pracovny, do kuchyňského koutu, a její první kroky vedly neomylně k AutoChefovi. „Potřebuji kávu. Nutně. Káva uchrání můj zdravý rozum.“ Poručila si konvici a chvilku uvažovala, že ji vypije ve stoje, na ex, přímo u automatu. Naštěstí se ovládla a konvici i šálek si odnesla k pracovnímu stolu. Nalila si a hluboce se nadechla.

„Počítači, start,“ přikázala. Potom se opřela a usrkla z hrníčku. Musela si pročistit hlavu. „Připojuje se Dallasová Eva, poručík. Náčelník vyšetřovacího týmu, případy H-23987 a H-23992. Dodatečné poznámky. Spojitost mezi zavražděnou Howardovou a zavražděným Suluem byla prokázána několikanásobnou svědeckou výpovědí. Oba navštěvovali data-klub Scenerie a komunikovali spolu. Oba byli portrétováni Dirkem Hastingsem. Bylo potvrzeno i spojení mezi Hastingsem a Leeanne Browningovou, profesorkou Ráchel Howardové a zároveň osobou, která jako jedna z posledních viděla Howardovou naživu. Oba fotografové se znají na profesionální i osobní úrovni. Na profesorčino doporučení pracovali někteří její studenti jako asistenti u Hastingse a měli tak přístup k jeho databázi i portrétům obětí, které byly z této databáze odstraněny. Browningová sama měla také přístup, protože doprovázela své studenty na Hastingsovo pracoviště, kde vykonávali praxi.“

Na chvíli se odmlčela a v myšlenkách se znovu probírala známými fakty. „Alibi Leeanne Browningové není přesvědčivé a potvrdila je pouze její družka. Podezřelá navíc disponuje dovednostmi, potřebnými k manipulaci se záznamem bezpečnostních kamer. OED prozkoumá disky a bude věnovat pozornost případným známkám manipulace.“

„Jenže to nebyla ona,“ dodala Eva tiše. „Nějak mi tam nepasuje. Přesto je samozřejmě třeba podniknout všechny nezbytné kroky. Ale co Angela Brightstarová, družka profesorky Browningové? Její alibi není o nic lepší, prostředky a příležitost měla taky. Motiv? Žárlivost a/nebo touha po originálním uměleckém vyjádření.“

Eva zdvihla šálek kávy, takže mohla zároveň pít i přecházet po místnosti.

„Počítači! Zahájit pravděpodobnostní analýzu. Vezmeme-li v úvahu danou metodu realizace zločinu a současný známý profil vraha, lze odvodit, jestli pachatel pochází ze stejné věkové kategorie jako oběti?“

ZPRACOVÁVÁM VSTUPNÍ DATA…
PRAVDĚPODOBNOST, ŽE VRAH I OBĚTI POCHÁZEJÍ ZE STEJNÉ VĚKOVÉ KATEGORIE – 18 AŽ 22 LET – ČINÍ PODLE ZADANÝCH ÚDAJŮ TŘICET DVA CELÉ DVĚ PROCENTA.

„Jo, taky se mi zdá. Možná že tu máme co dělat s nějakým zázračným dítkem, totálně pošahaným géniem s neuvěřitelnou trpělivostí ale připadá mi, že vrah bude spíš dospělý.

Potřebuji projet seznam osob ve složce Hastingsových asistentů. Urči věkové rozpětí!“

ZPRACOVÁVÁM VSTUPNÍ DATA… VĚKOVÉ ROZPĚTÍ ČINÍ 18 AŽ 32 LET.

„Dobrá. Teď zobraz na telestěnu jména všech osob ve věku dvacet pět let a víc.“

VÝČET ZOBRAZEN.

Eva přelétla pohledem po jménech a zjistila, že jsou mezi nimi dvě, jejichž nositele Peabodyová vyřadila jako krajně nepravděpodobné. „Výborně. Brady, Adams, Olsen a Luis Javert. Porovnej získaná jména se seznamem studentů, kteří na doporučení

profesorky Browningové vykonávali praxi u Hastingse. Přidej do údajů i jejich adresy a příjmení bez křestních jmen a sjeď veškeré možné kombinace. Zvýrazni jakoukoli zmínku o jejich případných uměleckých ambicích, týkajících se fotografie nebo úpravy obrazového materiálu.“

ZPRACOVÁVÁM VSTUPNÍ DATA… ODHAD ČASU POTŘEBNÉHO K DOKONČENÍ ANALÝZY ČINÍ DVACET TŘI CELÉ PĚT MINUTY.

„Tak se nezdržuj a zatím na telestěnu zobraz mapu vytyčené oblasti.“

ZOBRAZENÍ PŘEPNUTO.

Eva se naklonila blíž a zahloubala se do spleti cest a míst, která si už dříve označila. Se jmény, která právě prověřovala, tu však nebylo žádné spojení. V mysli projížděla po ulicích a pokoušela se spatřit svým vnitřním zrakem to, co mohl vidět vrah.

„Kde asi pracuješ?“ promluvila nahlas. „Kde necháváš zaparkované auto? Kdo vlastně jsi a proč jsi takový, jaký jsi?“

Světlo je klíč, pomyslela si. Světlo znamená energii, život. Světlo může být totéž jako duše. Beze světla není žádný obraz. Nemůže existovat ani život.

V hlubinách Evina vědomí se jako nepokojný tvor zavrtěla náhlá myšlenka. Nachýlila hlavu, jako by se pokoušela usnadnit jí cestu k povrchu.

A v tu chvíli zapípal její komunikátor.

„Zatraceně.“ Natáhla se pro něj, aby přijala hovor. „Dallasová.“

„Tady tě máme. Ahoj, miláčku.“

„Roarke!“ Všechny její myšlenky odlétly do dáli, zůstala jen láska a obavy. „Kde jsi?“

„V překrásném městě Dublinu,“ zašklebil se na ni.

„Ty jsi… ty ses opil?“

„Stylově a přesně po irsku jsem se důkladně nadrátoval. Už jsme v půlce druhé flašky nebo třetí? Kdo by se s tím počítal.“

„Co to znamená – my?“

„Já a ještě jeden starý kámoš z dětství, Brian Kelly. Posílá ti pusu a vřelou vzpomínku.“

„Jasně.“ Mnohokrát v minulosti se jim podařilo se pořádně opít, když to o dovolené přehnali s vínem. Jenže ještě nikdy v životě neviděla, že by se Roarke zlískal až do stadia, kdy se nadměrná veselost mění v přihlouplé drmolení. Jeho nádherné oči byly zamlžené a ten krásný, znělý hlas pozbýval vlivem alkoholu artikulace a silný irský přízvuk jej navíc komolil do té míry, že mu Eva stěží rozuměla. „Jste v hospodě. Je to U prasátka?“

„Ne, v žádné hop– hospodě nejsme. Určitě ne.“ Rozhlédl se po okolí, aby se ujistil o správnosti svého pozorování. „Každopádně to tady nevypadá jako v putyce. Tolik whisky si zaslouží privátnější jeviště. Jsme ožrali, a to přímo u Briho v bytě. Pěkně se vypracoval, začínal v kůlně a teď má byteček jedna radost. A ten zpěv, ta písnička o Molly Malone, co právě slyšíš, to nezpívá nikdo jiný než Bri.“

„Aha.“ Alespoň že je v bezpečí, pomyslela si Eva. A já si nemusím představovat, jak se potácí z hospody rovnou pod maxibus. „Už tam máte dost po půlnoci, ne? Měli byste si lehnout a trochu se vyspat.“

„Spaní ne, to jednoznačně zamítám. Nechci sny. Tomu rozumíš, že ano, moje jediná a nejmilejší?“

„Jo, tomu doopravdy rozumím. Roarke –“

„Zjistil jsem dneska pár věcí a zatím ještě o nich nechci přemýšlet. Tak jsem je utopil v chlastu, i když jen na noc. Dostal jsem je z jednoho starého kumpána svého otce. Zmetek jeden. Nezabil jsem ho – alespoň tím tě snad potěším, a že se mi zatraceně chtělo.“

„Už dneska v noci nikam nepůjdeš, viď že ne. Zůstanete doma u Briho. Zlejte se do bezvědomí, ale slib mi, že nevytáhnete paty.“

„Slibuju. Nikam nejdem, až zítra. To mě čeká cesta na západ.“

„Na západ?“ Před Evinýma očima vyvstal obraz oplocených rančů, stád dobytka, hor a nekonečných, prázdných plání. „Kam? do Montany?“

Roarke vybuchl smíchy, až se zdálo, že jej veselí dočista složí. „Kriste pane, nikdo se nemůže divit, že jsem do tebe úplný blázen. Myslím tím západ Irska, miláčku. Zítra letím do Clare. Je slušná šance, že na mě vytáhnou brokovnici, ihned jak spatří můj ksicht – jeho ksicht. Ale prostě tam musím."

„Roarke, proč nezůstaneš ještě jeden den u Briana? Počkáš, až se všechno trochu uklidní a pak… co to, k čertu, bylo?" cukla sebou, když z dálky zazněl dutý úder následovaný řinčením.

„To byl Brian, právě hrdinně padl a zdá se, že s sebou vzal i stůl a lampu. Leží rovnou na nose, chudák stará. Asi bych ho měl odtáhnout do postele a sám tam taky zapadnout. Zavolám ti zítra. Dobře se mi starej o moji osobní policajtku. Víš, nemůžu bez ní žít."

„A ty koukej opatrovat toho mého ožralého Ira. Taky si to bez něj nedokážu představit."

Roarke zamrkal a jeho pohled, rozpitý přemírou alkoholu, vyjadřoval naprosté zmatení. „Cože? Myslíš Briana?"

„Ne, ty hlupáčku. Myslím tebe."

„Aha." Opět se na ni zašklebil a zatvářil se při tom tak pitomě, že si Eva povzdechla. „Tak to je dobře," navázal. „To jsme si kvit. Takže dobrou."

„Hezky se vyspi," zavěsila Eva a zůstala chvíli sedět před potemnělým displejem. Mimoděk si přála, aby mohla prostě sáhnout skrz a přitáhnout Roarka zpět domů, kam patří.

Počítač právě dokončoval detaily analýzy, když se otevřely dveře a vešla Peabodyová s McNabem. „Summersetovi se daří skvěle," oznámila Evina asistentka. „Zítra mu sundají laminosádru a pak už bude moct začít pomalu chodit."

„Fajn," zavrčela Eva. „Můžete si představit, že dělám radosti přemety. Matthew Brady, Ansel Adams, Jimmy Olsen a Luis Javert. Co to je za typy?"

„Jimmy Olsen je začínající reportér u Daily Planet," odpověděl McNab jako u zkoušky.

„Vy se s ním znáte?"

„Jasně a vám, Dallasová, nic neříká pojem Superman? Nesmíte se tolik schovávat před populární kulturou. Chce to víc orientace v

komiksech, videohrách, a kasovních trhácích 3D kinematografie! Tak například právě Superman. Je to superhrdina, co se narodil na planetě Krypton a ještě jako prcka ho poslali sem na Zem, aby –“

„Hlavní body mi budou bohatě stačit, McNabe.“

„Dobře. Žije ve městě jménem Metropolis a převlíká se za uťáplého reportéra jménem Clark Kent. Pracuje pro Daily Planet. To jsou noviny. No a Jimmy Olsen je jeden z jeho kolegů, mladý začínající reportér a fotograf.“

„Fotograf, to sedí. A co ti další dva?“ McNab pokrčil svými kostnatými rameny. „Dám se poddat.“

„Ansel Adams byl fotograf,“ přispěchala s odpovědí tentokrát Peabodyová. „Táta kdysi dostal nějaké jeho fotky. Všechno příroda a měly sílu.“

„Zbývá Matthew Brady.“ Peabodyová jej musela vyhledat v počítači. „Podívejme, další fotograf. Tři ze tří. Žádný další průsečík, co se týče jména nebo adresy. A co v přihrádce číslo dva?“

Eva přimhouřila oči a její pohled ztvrdl. „Tam máme jasného vítěze. Žádný Luis, ale Henri Javert, fotograf známý hlavně díky svým portrétům mrtvých. Začátkem století si v Paříži získal jistou proslulost právě v téhle oblasti tvorby. Přestože „stínové portrétování“, jak byl ten styl známý, vyšlo rychle z módy, jeho práce se obecně považuje za nejlepší v oboru. Na ukázky z jeho díla se můžeme podívat v pařížském Louvru, v Národní galerii v Londýně a také v Mezinárodním Fotografickém Centru v New Yorku.“

„McNabe, zjistěte mi o tom Henri Javertovi všechno, co můžete.“

„Už jdu na to.“

„Peabodyová, tady máme pár tuctů odkazů na Luise. Protřiďte je.“ Eva se zašklebila jako vlk na lovu. „Máme jeho stopu, děti.“

Pracovala tak dlouho, až se zdálo, že jí z očí vytryskne krev. Pokračovala i potom, co už dávno poslala Peabodyovou s McNabem do hajan, ať už si na gelové posteli vyvádějí, co se jim zamane.

Když ucítila, že se její myšlenky začínají rozbíhat stejně jako unavené oči, sesula se do křesla, aby si dopřála alespoň pár hodin spánku.

Jenže sny ji i přesto dostihly, objaly svýma ledovýma rukama a její vyčerpání okořenily noční můrou.

Ta místnost jí připadala povědomá. Naháněla hrůzu. Příšerná díra v Dallasu, kde byla strašná zima a nečisté světlo promíšené s rudými záblesky. Věděla, že je to jen sen a zoufale se snažila probudit. Jenže jasně cítila krev – na svých rukou, na noži, který svírala, na podlaze a viděla, jak prýští z rány v jeho zádech.

Cítila pach smrti a její portrét – portrét jí samé, toho, co učinila a čím se musela stát, aby si zachránila život – byl vypálen do její mysli jako žhavým cejchem.

Její paže pulzovala bolestí. Ve snu nebylo rozdílu mezi mukami malého děvčátka a bolestí dospělé ženy, lapené v pavučině noci. Tam, kde jí on zlomil paži, tepala bolest jak ohnivý hřeb, od lokte dolů ji mrazilo a ze špiček necitlivých prstů odkapávala krev.

Chtěla si ji omýt. Tak to přece udělala tenkrát, může i dnes. Ledová voda odplaví krev i smrt.

Pohybovala se pomalu, jako stařena, třásla se bolestí, kterou cítila v rozkroku a odmítala přemýšlet, odkud se vzala.

Voda i krev páchly po kovu. Jak to měla vědět? Vždyť jí nebylo víc než osm.

On ji opět zbil. Přišel domů a nebyl dost opilý na to, aby si jí prostě přestal všímat. Tak ji zase jednou ztloukl a potom ji znásilnil. Jenže dnes jej dokázala zastavit. Tenhle nůž jej zastavil, nadobro.

Teď může odejít, pryč z té zimy, z téhle místnosti, pryč od něj. „Nikdy neutečeš, přece to sama dobře víš.“ Vzhlédla. Nad dřezem viselo zrcadlo a v něm spatřila svou tvář. Byla vyhublá, bledá a v jejích očích se odrážela bolest a šok. Jenže za sebou spatřila ještě jinou tvář.

Byla krásná, s magickýma modrýma očima, hedvábnými havraními vlasy a plnými ústy. Jako portrét v galerii.

Roarke. Jeho přece zná. Jeho miluje. Přijel s ní sem, do Dallasu, a teď ji odsud dokáže vyvést. Když se k němu obrátila, nebyla už dívenkou, ale dospělou ženou. Jenže muž, který býval jejím otcem, tu mezi nimi stále ležel v kaluži krve.

„Nechci tu zůstávat. Musím domů. Jsem ráda, že jsi tu a že mě můžeš odvést.“

„Oddělala jsi Ritchieho, co?“

„Ublížil mi. Pořád mi ubližoval.“

„To nevíš, že fotr musí čas od času na svoje fakany trochu tvrdě, aby je naučil respektu?“ Roarke přiklekl k mrtvému a uchopil jej za vlasy. Zdvihl jeho hlavu a pátravě se na ni zahleděl. „Znal jsem se s ním, víš? Roztočili jsme spolu pár kšeftíků. Pasovali jsme k sobe, jako dva bráchové.“

„Ne! Ty přece nejsi jako on. Nikdy ses s ním nesetkal!“

V Roarkových modrých očích se zablesklo a Eva cítila, jak se jí žaludek sevřel hrůzou. „Nemám rád, když mi nějaká pitomá ženská říká, že jsem lhář.“

„Roarke –“

Uchopil nůž a pomalu se postavil. „Není Roarke jako Roarke. Jmenuji se Patrick.“ S pomalým, zlým úsměvem protočil čepel ve své ruce a vykročil k Evě. „A přišel čas, abych tě naučil trochu respektu k tomu, co znamená otec.“

Eva se probudila s dušeným výkřikem a pot jí stékal po těle jako krůpěje krve.

Víceméně se stihla uklidnit ještě předtím, než její tým dorazil na ranní poradu. Zlé sny, obavy o Roarka i pomyšlení na nevyhnutelný rozhovor se Summersetem, to všechno vykázala ze své mysli.

„Pátráme po Luisi Javertovi, který asistoval Hastingsovi v průběhu ledna a účastnil se tak svatby, na které Hastings fotografoval Ráchel Howardovou. Sestavili jsme si jeho profil: můžeme předpokládat, že je mu mezi pětadvaceti a šedesáti. Je velmi praktický, umělecky založený a inteligentní. Pravděpodobně žije sám a vlastní nebo má přístup k nezbytnému vybavení. Já sázím na to, že veškeré nezbytnosti vlastní. Jsou to jeho nástroje, jeho práce, jeho umění.

Feeney, chci, aby ses podíval na studenty, které k Hastingsovi posílala Browningová. Javert na tom seznamu není, ale mohl si klidně změnit jméno. Jsem přesvědčená, že u ní studoval, a tak musela čas od času přijít do styku s jeho výtvory. Myslím, že ze mě už by dostala kopřivku, kdežto pohled na novou tvář jí třeba dodá energii k osvěžení vzpomínek.“

„To je poprvé za posledních dvacet let, co o mně někdo mluví jako o nové tváři," podotkl Feeney s ústy plnými ovocné rolky.

„McNabe, vy se zaměříte na Columbijskou univerzitu. Mluvte se studenty, zaměřte se na image toho Javerta. Kdo se vůbec zajímá o takový druh fotografie?"

„Poldové," odpověděl McNab nad miskou míchaných vajec. „Policajti z oddělení vražd pořád fotí mrtvoly."

„Většinou je ale nešpehují a nefotografují ještě předtím, než je někdo zavraždí."

„A co takhle felčari?" nedal se McNab a s výrazem úspěšného harpunáře nabodl na vidličku plátek slaniny. „K osobní dokumentaci pacienta si vždycky přidávají fotky. Aby věděli, jak vypadal předtím, než na něj vztáhli pracky – a jak potom. Obvykle si tím způsobem jenom krejou prdele, kdyby snad někoho napadlo je zažalovat, ale…"

„Zdá se, že přece jen nebudete tak pitomý, jak by člověk usoudil z prvního pohledu, McNabe," ocenila Eva a obratným pohybem mu sebrala z talíře plátek slaniny. „Člověk se zdráhá uvěřit, ale váš nápad by mohl mít něco do sebe. Světlo. Energie, zdraví, vitalita. Dneska v noci jsem se nad tím zamýšlela, ale něco mě vyrušilo. Co když je náš vrah nemocný? Co když sám sebe přesvědčil, že podaří-li se mu absorbovat skrze fotografii dostatek životní síly, může se uzdravit?"

„Najít pravdu není sranda."

„Najít vraha taky ne. Peabodyová a já se zaměříme na tuhle poslední možnost. Baxter a Trueheart budou pokračovat s pátráním v klubech."

„Je to tvrdá práce," usrkl Baxter kávu z hrnku. „Flákáme se po klubech a okukujeme spousty mladých, roztomilých kočiček." Mrkl na Truehearta. „Ale někdo to dělat musí, chlapče."

Trueheart zrudl a jeho mladičká, hladká tvář připomínala růžové poupě. „V takových místech se děje spousta věcí. Všichni tancují, hraje hudba, roznáší se drinky a navíc ty datové kóje…"

„Třikrát se ho pokoušeli sbalit," upřesnil Baxter. „Dvě z toho byly dokonce holky."

„Mluvte s nimi o fotografování,“ poradila Eva. „Převeďte řeč na Henriho Javerta a zkuste se o něm něco dozvědět, až po vás zase někdo vyjede.“

„Tak to vůbec nebylo, poručíku,“ ohradil se Trueheart, „vždyť se mnou jenom mluvily.“

„No není k pomilování?“ otřel si Baxter teatrálně slzu z tváře. „Jedno srdéčko nezůstane nepohnuté.“

„Truehearte, jestli po vás ovšem vyjede Baxter, máte povolení nakopat ho do zadnice. Ale teď dál. Dnes večer se koná obřad za Ráchel Howardovou. Baxter s Trueheartem se budou natřásat v klubu, ale my všichni ostatní tam musíme. Náš umělec by se mohl ukázat. Konec porady, všichni do práce. Peabodyová, já musím ještě vyřídit něco osobního tady v přízemí, ať jste v deset připravená.“

Eva seběhla ze schodů a zastihla Summerseta uprostřed úporné bitvy s fyzioterapeutkou.

„Chcete-li odstranit laminosádru, musíte se podvolit a umožnit mi, abych vás odvezla do nemocnice. Pro takový úkon je nezbytná kontrola lékaře a jeho souhlas!“

„Tento obtížný nesmysl si do dvou minut odstraním zcela sám. Odstupte laskavě ode mne.“ Summerset se začal zdvihat, ale Spenceová jej přidržela v horizontální poloze. Eva fascinovaně sledovala neobvyklé představení.

„Madam, jakživ jsem neudeřil ženu. Pokud mne však nepřestanete tak pobuřujícím způsobem provokovat, připadne vám primát.“

„Vy ho dokážete vytočit ještě víc než já,“ podotkla uznale Eva, a když se po ní otočila dvojice rozzuřených tváří, usmála se na fyzioterapeutku. „Myslím, že si vás budeme muset nechat.“

„Očekávám alespoň nějakou spolupráci,“ začala Spenceová a vysunula bradu tak energicky, že se jí rozvibrovaly kudrny.

„Nedovolím, aby mě tato osoba odvlekla do nemocnice kvůli tak triviální proceduře!“

„Tento úkon musí provádět lékař!“

„Tak zavolejte doktora sem,“ navrhla Eva. „Ať to udělá tady a všechno bude v pořádku.“

„Nehodlám obtěžovat lékaře a volat ho domů k pacientovi kvůli tak jednoduchému zásahu, jako je odstranění laminosádry!“

„Když je ten zákrok tak jednoduchý, proč vůbec doktora potřebujete?“

„Ano!“ zdvihl Summerset svůj dlouhý, kostnatý ukazovák. „To je naprosto správná otázka.“

„Vsadím se, že bych ten krám dokázala bez problémů odstřelit služební zbraní,“ navázala Eva zamyšleně a tasila pistoli. „Odstupte laskavě, paní Spenceová, a já –“

„Okamžitě to odložte!“ vyštěkl Summerset. „Vy jedna šílená, ztřeštěná –“

„Jak chcete,“ pokrčila rameny Eva a schovala pistoli. „Mohla být legrace.“ Otočila se ke Spenceové. „Vy zavolejte doktora. Řekněte mu, že si pan Roarke přeje, aby se dostavil k pacientovi domů, odstranil sádru a učinil cokoliv dalšího, co bude nezbytné, aby se tenhle starý otrapa konečně mohl postavit na nohy a chodit po svých.“

„Nevidím jediný důvod, proč –“

„Nikdo po vás nechce, abyste viděla důvody. Prostě to udělejte. Když s tím bude mít váš felčar problémy,“ dodala Eva, „ať mi klidně zavolá.“

Spenceová odsupěla pryč a Eva zarazila ruce do kapes. „Čím dřív budete na nohou, tím dřív si budete užívat své dovolené, daleko odsud, a mne čeká zasloužený triumfální tanec.“

„Veřte mi, že i já sám budu nesmírně potěšen.“

Eva přikývla a pohladila Galahada, který opustil Summersetův klín a otřel se jí o nohy. „Včera v noci volal Roarke. Z Dublinu, z bytu Briana Kellyho. Byl opilý. Myslím tím doopravdy opilý.“

„Byl indisponován rozpustile, nebo nebezpečně?“

„Zdálo se mi, že spíš dělal šašky.“ Frustrovaně si prohrábla rukou vlasy. „Jenže bylo zřejmé, že se nekontroluje a to je u něj nebezpečné až dost. Říkal, že se mu podařilo získat nějaké informace od starého poskoka svého otce. Máte ponětí, o koho by se mohlo jednat?“

„Neznal jsem Patricka Roarka příliš dobře. Jemu i jeho kumpánům jsem se vždy snažil spíše vyhýbat. Měl jsem přece dítě, o

něž jsem se musel starat.“ Na okamžik se odmlčel. „Na čas jsem měl dokonce na starosti děti dvě.“

Eva neřekla nic. Neexistovalo nic, co by říci mohla. „Povídal, že se chce dneska vypravit do Clare. To je na západě. Odtamtud pocházela jeho matka. Myslím, že neočekává zrovna vřelé přijetí.“

„Pokud budou svou tehdejší ztrátu klást za vinu jemu, je to jen jejich chyba a jejich škoda. V tomto případě nedokázal otec své dítě zlomit, a neuspěl ani ve snaze udělat z něj nestvůru, i když se snažil.“ Starý majordom se zadíval zkoumavě na Evu a přemýšlel, zda pochopila, že nehovořil jenom o Roarkovi.

Z jejích očích však nebyl schopen vyčíst zhola nic. Přiblížila se k němu, přiklekla a tiše promluvila. „Zabil jste Patricka Roarka?“ Summersetova tvář zůstala bezvýrazná stejně jako Evina. „Vím, že v případě vraždy neexistuje žádná promlčecí lhůta.“

„Já se vás ale teď neptám jako policajtka.“

„Musel jsem ochraňovat své děti.“

Eva krátce vydechla. „Roarke o tom neví, že? Nikdy jste mu to neprozradil.“

„Nebylo co prozrazovat. Je to stará záležitost, poručíku. Neměla byste být pomalu na cestě a starat se o aktuální případy?“

Jejich pohledy se do sebe na okamžik zaklesly. „Hm, ano.“ Eva se napřímila a napůl otočila. „Jenom nezapomeňte, že už tu na své mumifikované zadnici nebudete dlouho vysedávat, a nás čekají tři překrásné týdny, zcela prosté jakéhokoli summersetování.“

Majordom si odfrkl, a když mu Galahad skočil zpět na klín, pohladil jej po hřbetě. „Věřím, že mne madam bude nesmírně postrádat.“

KAPITOLA 16

Kdo má konexe, ten je používá. Lékaři se v Evině soukromém univerzu řadili k nejméně populárním živočišným druhům. Přesto si se dvěma z nich dokázala vybudovat blízký osobní vztah.

Aktuální linie vyšetřování Evu zavedla k doktorce Louise Dimattové.

Protože věděla, že lékařka má všestranně nabitý program, nejprve jí zavolala, zjistila, kde se zrovna pohybuje, a potom ji přemluvila ke schůzce.

Klinika v Canal street byla Louisiným děťátkem. Louise v rozporu s rodinnou tradicí vyšších vrstev založila sociální kliniku, která se nacházela na hranici čtvrtí bídy a zločinu. Bezdomovci zde ložírovali v rozmoklých krabicích a nelicencovaní žebráci vás uháněli o pár centů. Louise to ale nevadilo a do své práce se ponořila s neutuchající energií.

Nejprve hodila do banku vlastní peníze, prostředky a čas a potom zahájila kampaň, jejímž cílem bylo vytáhnout další peníze a prostředky z jakéhokoli zdroje, který byl k dispozici. A Eva dobře věděla, že Louise má spoustu zdrojů.

Konec konců, sama se stala jedním z nich. Přesněji řečeno, stal se jím Roarke, pomyslela si Eva, když se snažila zaparkovat vůz vedle obstarožní prorezlé dvousedadlovky, ze které si někdo vypůjčil pneumatiky, sedadla a jedny dveře. Byly to jeho peníze, i když je ten úskočný lotr nenápadně převedl na Louisin účet.

Ale ať už byl zdroj peněz jakýkoliv, jejich využití nemohlo být lepší. Klinika se stala jasným ostrůvkem světla v bezútěšně temném okolí.

Budova sama nepůsobila zrovna ohromujícím dojmem, pokud jste ovšem nebrali v potaz fakt, že měla jako jediná v širém okolí čistá a nevytlučená okna a její zdi se neztrácely pod vrstvou graffiti.

Naproti přes ulici postávala na chodníku dívka ve velikých černých brýlích, evidentně zblázněná do funky nebo podobného hudebního stylu a cukala sebou v rytmu nejnovějších hitů. Opodál v průchodu postávalo s palci za opaskem několik rabiátů a vyzývavě vyhlíželi do kraje, jako by to byl jejich lovecký revír.

Okna za bezpečnostními mřížemi nechali zdejší obyvatelé většinou otevřena, neboť se kojili marnou nadějí, ze svěží vánek zabloudí cestou do vyšších sfér i sem. Z vnitřku bytů sem doléhalo ječení dětí, rachot přebasované rockové hudby a zvýšené, hádající se hlasy.

Eva přehlédla terén, rozsvítila světlo s nápisem „VE SLUŽBĚ“ a zamířila k neurvalcům. Celá skupinka se jako na povel napřímila a každý z jejích členů nasadil příslušný pohrdavý či výhružný výraz.

„Znáte doktorku Dimattovou?“

„Každej zná naši doktorku. Co je vám po ní?“

„Kdo sem poleze, aby naši doktorku buzeroval, s tim si to rychle vyřídíme,“ varoval jeho druh.

„To ráda slyším, protože Louise Dimattová je moje přítelkyně. Jdu za ní, potřebujem něco probrat. Vidíte támhle to policejní auto?“

Jeden z halamů si odfrkl. „Fízlácká bedna sraček na kolečkách.“

„Moje bedna sraček,“ upřesnila Eva. „Až se vrátím, chci, aby byla v přesně stejném stavu, v jakém ji tu nechávám. Jestli bude chybět jen šroubek, začne opravdová buzerace, a bude se týkat především vás, vzácní pánové. Je to jasné?“

„Ooo, Rico, já se úplně třesu,“ strčil jeden do druhého loktem a pak se hlasitě rozesmáli. „Tadyta fízlácká pipka mi naplácá, jestli jí někdo pochčije gumy!“

„Osobně dávám přednost označení ‚pekelná fízlácká mrcha‘. To zní líp, co myslíte, Peabodyová?“

„Rozhodně, madam,“ odpověděla Peabodyová ze svého stanoviště za autem. „A taky je to naprosto výstižné.“

Eva zkoumavě přenášela pohled z jedné hrubé tváře a druhou. „A proč je tomu tak, Peabodyová?“

„Protože, madam, jste zatraceně zlá a krutá a jestli vám někdo počůrá služební pneumatiky, tak mu určitě nevrazíte facku. Mnohem spíš mu utrhnete koule a vrazíte mu je do krku.“

„Ano. Ano, to je docela pravda. A co udělám potom, strážníku?“

„Potom, madam? Potom se budete dlouho smát.“

„Také správně. A co víc, dneska jsem si k opravdu srdečnému smíchu ještě nenašla důvod, tak to mějte na paměti.“

Eva se s jistotou, že její vůz zůstane netknutý, otočila, přešla ulici a zamířila ke vchodu na kliniku.

„To s tím smíchem byl vážně dobrý nápad, Peabodyová."

„Díky. Myslím, že jsme naladily správnou notu. No nazdar," dodala, když se rozhlédla po čekárně kliniky. Místnost byla plná, všude seděli či stáli lidé s nejrůznějšími potížemi. Ve srovnání s některými ze zdejších pacientů připomínali rváči u Evina auta skupinu skautíků. Všichni zde však trpělivě čekali.

Čekárna byla čistá, nově vymalovaná, koberec bez poskvrnky a v rozích se zelenaly květiny. Jedna část byla oddělená a vybavená dětskými sedačkami a množstvím hraček. Právě tam spatřila Eva asi čtyřletého hošíka, který svíral v rukou molitanovou palici a rytmicky s ní mlátil do hlavy svého dvouletého kolegu. Každý úder doprovázel nadšeným výkřikem: „BUM!"

„Neměl by mu to někdo zatrhnout?" uvažovala Eva. „Cože? Ale ne, madam. Dělá jen to, co každej, ne? Starší děcka odjakživa mlátily mladší. To mně Zeke málem zpřerážel žebra, když se do toho tenkrát vopřel. Jo, schází mi, jen co je pravda."

„Aha. Hm." Eva se zaraženě otočila a přešla k přijímací přepážce.

Sestra je ihned uvedla do Louisiny kanceláře. Ať už se klinika vypracovala sebelépe, Louisina osobní svatyně byla stále stejně malá a přecpaná spoustou věcí. Mecenášové, díky nimž nemocnice prosperovala, se nemuseli obávat, že by Louise vyplýtvala jejich prostředky na vybavení vlastní kanceláře.

Chvilku, kterou musely strávit čekáním, využila Eva ke kontrole e-mailů a hlasových zpráv, které zatím došly na Centrálu. Žaludek se jí sevřel nervozitou, když zjistila, že jeden z krátkých vzkazů je od Roarka.

Vtom už přispěchala Louise a přes džíny a bílé triko měla přehozený světle zelený laboratorní plášť. Po hrudi jí stékalo něco, co připomínalo sražené mléko.

„Nazdar, parto. Dáme si kávu. Mám na vás deset minut, tak vyklopte, co mi nesete."

„Někdo vyklopil něco na tebe, ne?" ukázala Eva na znečištěný oděv.

„Dneska mám ordinaci na dětském. Je to jen trocha kojeneckého blitíčka.“

„Fujtajbl.“

Louise se zasmála a sáhla do AutoChefa pro konvici s kávou. „Dovedu si představit, že ty čas od času přineseš domů na šatech mnohem dekorativnější tělesné tekutiny než neškodné dětské zvratky. Takže, co se děje?“ Posadila se na okraj stolu a úlevně vzdychla. „Nádhera, právě jsem se dnes poprvé posadila. Je to skoro lepší než sex. Co pro vás můžu udělat?“

„Příběh o dvou zavražděných vysokoškolských studentech už pravděpodobně dolehl ke tvým uším?“

„Něco jsem pochytila z holovize. Hlavně díky Nadine.“ Lékařka se pokusila foukáním ochladit horkou kávu a napila se. „Proč?“

„Prověřuji teorii, podle které by mohl být vrah vážně nemocný, snad dokonce v terminálním stadiu. Ať už vlivem choroby, nebo nějaké poruchy.“

„Proč?“

„Ta teorie je dost složitá.“

„Mám na vás deset minut.“ Zapátrala v kapsách svého pláště a vytasila rudé lízátko, které si dopřála ke kávě. „Budeš mi to muset převyprávět ve zjednodušené verzi.“

„Existuje stará pověra, podle které dokáže fotoaparát pozřít duši foceného. Myslím, že vrah mohl tuhle představu dovést na další úroveň. Hovoří o jejich světle, o čistém světle, a o tom, jak mu nyní patří. Možná že z něj mluví jen hrabivost, ale co když si myslí, že to světlo potřebuje k životu?“

„Hmm.“ Louise zamyšleně cucala lízátko. „To je zajímavé.“

„Jestli je to tak, dá se předpokládat, že někdy v minulosti dostal zlou zprávu – jako například, že mu nezbývá moc života. Neříkáte vy felčaři občas při fatálních diagnózách, že tam ‚má stín‘?“

„Rozsáhlý tumor totiž skutečně připomíná stín a nebo temnou skvrnu, když se podíváš na rentgenový snímek nebo sonogram.“

„To jsou vlastně taky fotky, že? Stejně jako naše portréty?“

„Ano, přesně. Vidím, kam míříš, ale nemám ponětí, jak bych ti mohla pomoct.“

„Znáš doktory a ti znají další doktory. Znáš špitály a zdravotní střediska. Potřebuji vědět, kdo za posledních dvanáct měsíců dostal takovouhle špatnou zprávu. Podezřelý je pravděpodobně muž, ve věku mezi pětadvaceti a šedesáti lety.“

„Jasně, úplná maličkost,“ zavrtěla Louise hlavou a dopila kávu. „Dallasová, přestože máme vakcínu proti karcinomu, systém včasné diagnostiky a revoluční formy léčby, pořád je ještě spousta lidí, kteří spadnou do průšvihu – to jest, jejich choroba je neléčitelná a inoperabilní. K tomu si přihoď další, kteří léčbu odmítají, ať už z náboženských důvodů, kvůli strachu, z paličatosti nebo ignorance – a jenom na Manhattanu jich dostaneš stovky. Možná tisíce.“

„Já se v tom už nějak vyznám.“

„Snad ano, jenže je tu ještě jeden velký problém. Říká se mu lékařské tajemství. Nemůžu ti dát jejich jména a totéž uslyšíš od každého solidního lékaře nebo zástupce zdravotnického zařízení.“

„Je to vrah, Louiso.“

„Ano, ale ti ostatní nejsou a mají právo na své soukromí. Poptám se, ale jména mi vážně nikdo nedá a ani já ti je s dobrým svědomím nemůžu poskytnout.“

Eva rozčileně přecházela po miniaturní kanceláři, kdežto Louise vytáhla další lízátko a nabídla je Peabodyové.

„S citrónovou příchutí. Díky moc.“

„A bez cukru.“

„Stejně se po tom tloustne,“ odpověděla Peabodyová, ale hbitě strhla průhledný obal.

Eva vydechla a uklidnila se. „Pověz mi jednu věc. Jaký druh tohohle stínu znamená nejčastěji rozsudek smrti?“

„To není právě jednoduchá otázka. Když předpokládáme, že pacient podstoupil kúru pomocí doporučené vakcíny a docházel na pravidelné roční kontroly, takže bylo využito výhod včasné detekce, sázela bych na tumor mozku. Pokud se nemoc nerozšíří, dokážeme odstranit, zničit nebo potlačit většinu nádorů. Navíc je možné naklonovat napadený orgán. Jenom mozek nahradit neumíme. Ale stejně je ta otázka směšně hypotetická,“ dodala lékařka a odložila prázdný hrníček.

„Někde začít musím. Snad by sis alespoň mohla promluvit se svými kolegy, co se hrabou lidem v hlavě, a tím nemyslím psychiatry. Náš pacient je schopen zcela samostatného života, dokáže naplánovat a uskutečnit složitou a náročnou akci. Je samostatně mobilní a srozumitelně komunikuje.“

„Udělám, co bude v mých silách. Předem říkám, že toho nebude mnoho. Teď se musím vrátit na svou vlastní frontovou linii. Mimochodem, přemýšlela jsem o nějaké hezké večerní párty jen pro blízké přátele. To znamená vy dvě, Roarke, McNab, já a Charles.“

„E-e,“ nezmohla se Eva na artikulovanou odpověď. „To zní božsky. Jenom nám dejte vědět, na kdy to plánujete. Jak se má Charles?“ dodala Peabodyová. „Pěkně dlouho jsme spolu nepokecali.“

„Má se skvěle. Spousta práce, ale kdo dneska nemá? Dám vám vědět.“

„Hej! Co takhle lízátko na rozloučenou?“ Louise se zasmála a mezi dveřmi Evě jedno hodila a potom zmizla, až se za ní zaprášilo.

Vyšly na ulici. Eva nejprve pozorně obešla automobil. Potom zaklekla, jako by zkoumala stav pneumatik. Nato se otočila, široce se usmála na dvojici drsňáků, kteří stále okupovali průjezd, a rozmáchlým gestem si zasunula lízátko do úst. Nepromluvila, dokud nenechaly kliniku daleko za sebou.

„Nic mi do toho není, ale jak to, že vás nevytáčí představa soukromé, roztomilé párty s Louisou a Charlesem?“

„Proč by měla?“

„Skutečně, proč vlastně? Dejte mi čas, třeba najdu nějaký důvod.“ Eva se zatvářila soustředěně a na chvilku se věnovala svému lízátku. Hroznové víno, pomyslela si. Alespoň v něčem mám štěstí. „Už to mám. Co třeba proto, že jste kdysi s naším milovaným profesionálním společníkem randila? Tenkrát to přece mistra McNaba rozezlilo natolik, že Charlese knokautoval, až přistál na té své božské prdelce.“

„Trocha napětí každý vztah jen zdravě dokoření. Ale ať je to jak chce, Charles, přestože má skutečně božskou prdelku, je jenom kamarád. Miluje Louisu a já ji mám taky ráda. Nikdy jsem s ním nespala, ale i kdyby, tak na tom přece nezáleží.“

Podle Evy ovšem zásadně záleželo na tom, s kým si hrajete na postelovou schovávanou. Jen si tenhle názor obvykle nechávala pro sebe. „Jasně. Když na tom nezáleží, tak proč jste dodnes McNabovi neprozradila, že k ničemu nedošlo?“

Peabodyová pokrčila rameny. „Když on se tehdy choval jako úplný imbecil.“

„Peabodyová. McNab je imbecil.“

„Já vím. Ale teď je to můj imbecil. Ale asi bych mu to měla říct. Jen se mi nechce poskytnout mu takovou satisfakci. Bude si myslet, že má body navíc.“

„Body?“

„Jako že má navrch. Je to jednoduché. Teď mám navrch já, protože on si myslí, že jsem spala s Charlesem a nechala jsem toho, když jsem se rozhodla, že chci radši jeho, McNaba. Ale jakmile mu prozradím, že s Charlesem nikdy nic nebylo, bude můj náskok v čudu.“

„Uznávám, že to je strašlivé životní dilema. Na něco tak osudového jsem se vás neměla vůbec ptát.“

Eva si procházela celý případ. Začalo to Ráchel Howardovou.

Vlákna z koberce, nalezená na šatech obou obětí.

Identifikovali typ automobilu i konkrétní modely, které se standardně dodávaly s tímto druhem koberce, i seznam jejich registrovaných vlastníků. Dodávka, patřící strýci Diega Feliciana, ani Hastingsův vůz sem nepasovaly.

Tato linie vyšetřování tedy prozatím vedla do slepé uličky. Eva se však rozhodla, že je třeba ještě jednou se do toho opřít.

Potom zde máme sedativa, která vrah použil. Šlo o opiáty, prodávané na předpis, žádný fet z ulice, a jestli sedí nejnovější teorie ohledně vrahovy osoby, mohla sedativa patřit k jeho vlastní předepsané léčbě. Snad mu měla pomoci usnout, zklidnit nervy nebo potlačit bolesti, jimiž v důsledku svého zdravotního stavu trpí.

Porovnala seznam vlastníků inkriminovaného druhu vozidla se seznamem provozovatelů místních lékáren. Potom se pokusila zjistit, kdo z obou zmíněných skupin si za posledních dvanáct měsíců pořizoval odpovídající fotografické vybavení.

Vrcholně nezajímavá práce, která žrala čas tím víc, že v mnohých případech musela čekat na nezbytná povolení.

Prosekala by se tím rychleji, kdyby tu měla Roarka? Nechala by se jím umluvit, aby se mohl neoficiálně zapojit do vyšetřování? Následně by nasadil své prvotřídní vybavení a téměř neuvěřitelné hackerské schopnosti, aby si nemusel dělat starosti s bezpečnostními protokoly a ochranou soukromých dat.

Eva usoudila, že by mu nejspíš dala šanci.

Jenže Roarke je daleko, proto nemá smysl uvažovat o nemožném, a Evu tlačil čas. Vrah zničil za poslední týden dva životy a zaručeně mu o nestačilo.

Záhy začne pátrat po dalším čistém světle.

Eva zahájila prověřování první úrovně a přitom čekala, až dorazí povolení k hlubšímu záběru. Srdce se jí svíralo při představě bezejmenného univerzitního studentíka, na nějž snad už v tuto chvíli míří hledáček fotoaparátu.

A zmocňovaly se jí obavy při pomyšlení na Roarka, lapeného do pasti vlastní minulosti.

Roarke dosud neměl mnoho příležitostí vydat se do západní části země, v níž se narodil. Většina z jeho aktivit se odehrávala v Dublinu, na jihu v Corku nebo na severu v Belfastu.

Patřily mu nějaké pozemky v Galway, ale ty nikdy neviděl na vlastní oči, a ve svém hradním hotelu v Kerry strávil také jen pár dní.

I když nesdílel Evinu hluboce zakořeněnou nechuť k venkovu, dával přednost městu. Pochyboval, že by si v této zvlněné zelené krajině mezi výběhy pro dobytek našel nějakou zábavu, kdyby tu měl pobývat delší dobu.

Život tu šel svým vlastním, rozvážným tempem, které byl Roarke schopen akceptovat jedině v rámci krátké dovolené. Přesto kdesi hluboko v duši cítil tiché uspokojení, že tato země je stále stejná a míjející staletí na ní zanechala pramálo stop.

Od obzoru k obzoru se táhla kvetoucí luka a vládl zde božský klid.

Irsko, z nějž kdysi uprchl, bylo šedé, provlhlé, zlé a zanechávalo ve vzpomínkách hořkou pachuť. Nezdálo se, že by tenhle kout

hrabství Clare vůbec patřil do stejné země. Roarkovi připadalo, že by se klidně mohl nacházet na jiné planetě.

Farmáři zde stále obdělávali půdu, ošlehaní muži kráčeli přes pole a kolem nich pobíhali jejich psi, a šedé rozvaliny hradů, pevností a věží z pradávných časů se stále tyčily k nebi.

Turisti kolem nich skotačí s fotoaparáty, pomyslel si Roarke, a potom se vydají po klikatých cestách k další podobné atrakci. Místní obyvatelé k nim jen sem tam zdvihnou zraky.

Kdyby chtěli, mohli by vám říci: tady se nás pokoušeli zlomit. Vikingové, Britové, snažili se dlouho. Ale nikdy neuspěli a nikdy se jim to ani nezdaří.

Roarke jen zřídka přemýšlel o svých kořenech a nikdy si nepotrpěl na patetickou a ufňukanou sentimentalitu, s níž mnozí z jeho krajanů v zahraničí vzpomínali na své zelené pláně. Jenže teď zde projížděl sám, pod nebem, kde mraky měnily sluneční svit na perleťový jas, kde jejich stíny tančily po nekonečném moři smaragdové trávy, žíhané rudými květy divokých fuchsií, v porostech, připomínajících přírodní živý plot… a pocítil, jak se mu v srdci cosi pohnulo.

Protože tato zem byla krásná a záhadným způsobem, jaký nikdy předtím nepoznal, byla jeho.

Z Dublinu zamířil letadlem do Shannonu, aby ušetřil čas a také proto, že se ještě nezbavil všech následků noci, strávené ve společnosti Briana a jeho whisky. Naproti tomu skrz samotné Clare si chtěl projet sám, protože cítil, že teď potřebuje trochu času.

Co jim asi, k čertu, řekne? Nenapadalo jej nic vhodného. Dávné události přece nenapraví, a tak je úplný nesmysl se o to pokoušet.

Nezná je a oni neznají jeho. Když k nim teď přijede, jenom otevře staré rány.

On přece má svou rodinu a s těmito cizinci jej nepoutá nic jiného než přízrak z minulosti.

Jenže ten přízrak na sebe vzal podobu dívky s jasnýma očima a Roarke ji spatřil, jak kráčí mezi květy a kolem nohou se jí vlní zelená tráva.

Ona jej neopustila. Jak by on mohl nyní opustit ji?

A tak poslušně zatočil, když mu automatický navigační systém napověděl, že cesta k vesnici Tulia zahýbá doprava.

Silnice protínala lesík, který patrně nebyl starší než půl století. Projel hradbou stromů, octl se mezi zvlněnými lány a slunce vytrysklo z mraků a zahalilo kraj zvláštním, půvabným přísvitem.

Krávy a koně se popásali poblíž linie plotů a Roarke se při pohledu na ně usmál. Jeho osobní policistku by tak blízká přítomnost velkých zvířat určitě zneklidnila; ovšem pohled na věkovitého mužíka v bílé košili, úhledné čepici a vázance, který se k němu blížil za volantem malého vibrujícího traktoru, by ji vyloženě zmátl.

Proč, dožadovala by se zarputilým tónem, který si Roarke vybavil úplně živě, proč se někdo chová takhle divně? A její údiv by dosáhl vrcholu hned v příštím okamžiku, neboť stařík zdvihl ruku a zamával, jako by byli dobří známí.

Eva Roarkovi scházela, postrádal ji tak, jako by postrádal některou z končetin.

Kdyby ji býval požádal, jela by s ním. Proto jí samozřejmě nic neříkal. Nemohl. Do tohoto úseku jeho života Eva nepatřila a nikdy patřit nemohla. Až to tady skončí, vrátí se k ní. Udělá, co musí a pak zamíří rovnou domů.

CIL CESTY: PĚT SET METRŮ VLEVO, informoval jej navigační program.

„Tak do toho," prohlásil Roarke. „Ať to máme za sebou."

Kolem se rozprostírala jejich země – země jeho matky. Kopce, louky, pasoucí se stáda dobytka. Stála tu šedá stodola, kamenné kůlny a nízká zídka.

Uprostřed kvetoucí zahrady s bílou bránou stál kamenný dům. Roarkovi se rozbušilo srdce a v ústech mu vyschlo. Na okamžik pocítil nesmírně silnou touhu projet rovnou dovnitř.

Tady žila jeho matka. Tady spala, jedla, hrála si. Tady se smála a plakala.

Kristepane.

Zaparkoval automobil u kraje cesty, které místní určitě říkají ulice, mezi malý sedan a otřískaný nakladaček. Zvenčí k němu dolehl ptačí zpěv, z dálky štěkání psa a pravidelné brumlání motoru.

Tohle jsou zvuky venkova, pomyslel si. Jeho matka je slýchala den co den, až je přestala vnímat. Snad proto odešla? Chtěla slyšet něco nového? Opojnou píseň města? Lidské hlasy, hudbu a ruch dopravy?

Ale sejde vůbec na tom, proč vlastně svůj kraj opustila?

Vystoupil z auta. Roarke za svůj život čelil smrti víckrát, než by dokázal spočítat. Občas si musel vlastní život vybojovat a jeho ruce zrudly krví, a zabíjel, v srdci led i plamen.

Přesto si nepamatoval, že by se v nějakém okamžiku bál víc, než když měl zaklepat na jasně modré dveře tohoto starého kamenného domu.

Prošel krásnou bílou branou, vydal se po cestičce mezi záhony rozkvetlých květin. Došlápl na práh a zaklepal na dveře.

Otevřely se, v nich stála žena s rudými vlasy a s údivem na něj hleděla. Ve tváři připomínala Roarkovu matku. Byla starší, o tři desetiletí starší než obraz, který měl vepsaný do vzpomínek, ale její vlasy se stále leskly zlatem, oči se třpytily stejným zeleným odstínem a její pleť byla jako mléko s okvětními plátky růže.

Dosahovala mu sotva po ramena a to Roarka z nějakého důvodu nesmírně dojalo.

Byla hezky upravená, v modrých kalhotách, bílé košili a lehkých plátěných botách. Měla tak drobné nožky. Roarke si všiml každé drobnosti, včetně malých zlatých kroužků v jejím uchu a vůně vanilky, která k němu dolehla z vnitřku domu.

Byla krásná a něžnost a spokojenost jí hleděla z očí, tak jak to u některých žen vídáme. V ruce držela červenobíle pruhovanou utěrku na nádobí.

Řekl to jediné, co jej napadlo. „Jmenuji se Roarke.“

„Já vím, kdo jste.“ Měla výrazný venkovský přízvuk, typický pro západní část Irska. Pomalu si otírala ruce a pozorovala Roarka, stejně jako on ji. „Asi byste měl jít dál.“

„Omlouvám se, že ruším.“

„Máte snad v plánu mě vyrušovat?“ Ustoupila, aby mohl projít. „Zrovna pracuji v kuchyni. Ještě nám zbylo trochu čaje od snídaně.“

Než zavřela dveře, prohlédla si rychle automobil, kterým přijel. Nad jeho temnou elegancí zdvihla obočí. „Takže ty fámy, že z vás padají peníze jako z kouzelného oslíčka, jsou pravdivé?“

Zamrazilo jej, ale přikývl. Jestli po něm budou chtít peníze, dá jim je. „Jsem dobře zaopatřený.“

„Být zaopatřený může mít dost rozličné významy, že? Záleží, kde zrovna žijete.“

Prošla zpět do kuchyně, kolem místnůstky, která zřejmě fungovala jako salonek, a dál přes rodinný obývací pokoj. Všechny místnosti byly zastavěné nábytkem, spoustou rozličných maličkostí a ozdobené čerstvými květinami. A všechno bylo tak úhledné a upravené jako sama žena, která jej pozvala dovnitř.

K velkému stolu v jídelně se mohlo posadit dvanáct lidí a Roarke usoudil, že právě tolik se jich tu nepochybně často schází. V rohu stála veliká kamna, nesoucí známky častého užívání a ohromná lednice se spoustou žlutých přihrádek.

Okno nad dřezem nabízelo výhled na zahradu, pole a blízký kopec, zevnitř na parapetu stála řada kořenek. Byla to místnost, kde se pracovalo a kde zároveň vládla radostná atmosféra. Roarke zachytil ve vzduchu zbytky vůně snídaně.

„Posaďte se, Roarke. Dáte si k čaji nějaké sušenky?“

„Ne, děkuji vám. Čaj úplně stačí.“

„To já si dám. Nenaskytne se mi často záminka, abych mohla takhle přes den sáhnout po sušence, takže by bylo hanba ji nevyužít.“

Rychle připravila občerstvení a Roarke uvažoval, jestli tím způsobem poskytuje sobě i jemu čas, aby se vypořádal s nezvyklou situací. Přinesla čaj v prosté bílé konvičce a sušenky na hezkém modrém talířku.

„Nikdy jsem si nemyslela, že bych právě vaši tvář spatřila u svých dveří.“

Posadila se a vybrala si sušenku. „Takže, co vás sem přivádí?“

„Myslel jsem… měl jsem pocit, že… víte…“ Roarke bezradně usrkl čaj, v jeho případě zjevně nebylo dost času na uklidněnou. „Dozvěděl jsem se o vás – o Siobahn – až před několika dny.“

Paní domu zdvihla obočí. „Co přesně jste se dozvěděl?“

„Že existujete, a že Siobahn byla má matka. Tehdy mi řekli, a já jsem tomu věřil, že má matka… že žena, kterou jsem za svou matku považoval, odešla. Zmizela, když jsem byl ještě dítě.“

„Skutečně jste tomu věřil?“

„Madam –“

„Jmenuji se Sinead. Sinead Lanniganová.“

„Paní Lanniganová, je to jen pár dní, co jsem poprvé v životě slyšel jméno Siobahn Brodyová. Myslel jsem, že se moje matka jmenovala Meg. Moc dobře si na ni nevzpomínám, vím jen, že měla pádnou ruku a jednoho dne odešla a nechala mě s ním.“

„Vaše matka, vaše skutečná matka, by vás nikdy neopustila, pokud by v ní zbývala jen jiskřička života.“

Takže ona to ví, pomyslel si Roarke. Ví, že její sestra je už desítky let mrtvá. „Teď už o tom nepochybuji,“ pokračoval. „Zjistil jsem, že ji Patrick Roarke zavraždil. A teď – teď nevím, co říct.“

Sinead velice opatrně položila šálek na podnos. „Povězte mi všechno, co jste se dozvěděl. To bych od vás chtěla slyšet.“

Roarke vyprávěl, ona tiše seděla a pozorovala ho. Když skončil zdvihla se, naplnila konvici vodou a postavila ji na plotnu.

„Celá ta léta jsem to věděla. Samozřejmě že jsme to nemohli nijak dokázat. Policie nám nepomohla, zdálo se, že je to ani nezajímá. Byla to prostě jen další holka, co se ztratila.“

„Patrick Roarke měl tehdy na vodítku pěknou smečku ochočených poldů, a když chcete něco zakrýt, úplně vám stačí jeden nebo dva. Nebylo ve vašich silách něco prokázat, ať byste se snažili jakkoliv.“

Viděl, jak se jí ramena roztřásla, potom se zhluboka nadechla a otočila. „Nejprve jsme se vás pokoušeli najít. To kvůli ní, kvůli Siobahn. Můj bratr Ned to pátrání málem zaplatil životem. Téměř ho umlátili k smrti a nechali ležet v zapadlé uličce v Dublinu. Měl ženu a vlastní děcko, o které se staral. Přestože nás to bolelo, museli jsme vás nechat být. Odpusťte nám to.“

Roarke na ni hleděl v úžasu a potom velmi pomalu řekl: „Můj otec přece zabil vaši sestru.“

„Ano.“ Její oči se zaplavily slzami. „A já doufám, že se ten vrahounský zkurvysyn smaží v pekle. A neprosím Boha o odpuštění za to, že něco takového vypustím z úst, ani že si to přeji.“ Pečlivě složila červenobílou utěrku a posadila se zpět naproti Roarkovi. Na plotně se zatím hřála voda na další várku čaje.

„Když jsem to celé odhalil, měl jsem pocit, že vy všichni – její rodina – máte právo se dozvědět, jak to tehdy bylo. Musel jsem vám to říct, z očí do očí. Vím, že zrovna ode mne se vám to určitě nepřijímá snadno, ale líp jsem to udělat neuměl.“

Sinead se pohodlně opřela a zahleděla se mu do očí. „A kvůli tomu jste přiletěl až z Ameriky, že?“

„Ano, přiletěl.“

„Slyšeli jsme o vás a o tom, čeho jste dosáhl, mladý Roarke. Pravý syn svého otce, to jsme si říkali. Velký manipulátor a nebezpečný člověk, který nemá srdce. Snad jste opravdu nebezpečný, ale člověk bez srdce by neseděl tady, v mé kuchyni, a nečekal by, až mu vlepím facku za něco, na čem se vůbec nepodílel.“

„Já jsem po ní ale vůbec nepátral, ani na ni nemyslel. Neudělal jsem nic, abych tu věc napravil.“

„A co děláte právě teď? Zdá se vám, že tu jen tak ztrácíte čas, zatímco váš čaj stydne?“

„Nevím. Kristepane, já vážně nevím. Neexistuje vůbec nic, co bych s tím udělat mohl!“

„Siobahn vás milovala. Neměli jsme od ní mnoho zpráv. Asi jí to nedovolil, a tak jen čas od času dokázala poslat dopis nebo krátce zavolat. Milovala vás však celou duší a celým srdcem. Je správné, že pro ni truchlíte, ale nebylo by správné, abyste za její smrt platil.“

Když voda v konvici začala vřít, zdvihla se ze židle. „Byly jsme dvojčata.“

„Já vím.“

„Takže jsem vlastně vaše teta. Jestli vás to zajímá, máte i dva strýce, prarodiče a také spoustu bratranců a sestřenic.“

„Já… nevím, co na to říct.“

„Dovedu si představit, že je to těžké. Víte, máte oči po Siobahn,“ dodala tiše.

Roarke zaraženě zavrtěl hlavou. „Má matka měla přece zelené oči. Jako máte vy. Viděl jsem fotografii.“

„Nemyslím barvu, ale tvar.“ Otočila se k němu. „Ten máte skutečně jako ona, a jako já, což to nevidíte?“

Přikročila k němu a položila mu dlaň na paži. „Připadá mi, že tvar je důležitý. Důležitější než barva.“

A když jej konečně přemohly city, učinila Sinead, co je zřejmě přirozené pro každou tetu. Přivinula Roarka k sobě a hladila jej po vlasech. „No tak, no tak,“ mumlala, a držela v náručí synáčka své dávno mrtvé sestry. „No tak. Siobahn by byla ráda, že jste přišel. Byla by šťastná, že jste se konečně vrátil domů.“

O něco později jej zavedla do kouta zahrady, k mezi, za níž začínalo pole. Ukázala na vysoký strom s rozsochatými větvemi. „Ten jsme zasadili pro ni. Siobahn nemá žádný hrob. Věděli jsme, že už není naživu, ale nezdálo se nám správné nechat její jméno vytesat na náhrobní kámen. Tak jsme místo toho zasadili tuhle třešeň. Každé jaro rozkvete a pohled na ty květy pro mě znamená útěchu.“

„Je moc krásná. Celé tohle místo je takové.“

„Vaši předkové jsou farmáři, Roarke, po celé generace zpět do minulosti.“ Když se na ni podíval, usmála se. „Patříme k zemi, ať se děje co se děje. Jsme tvrdohlaví, občas horkokrevní a máme v povaze, že pracujeme až do úpadu. Takové je vaše dědictví.“

„Celá léta jsem se snažil setřást ze sebe to, co jsem za své dědictví považoval. Pokoušel jsem se zapomenout, odkud pocházím. Nechtěl jsem se ohlížet.“

„Po tomhle se můžete ohlédnout s hrdostí. Nedokázal vás zlomit, že ne? Vsadím se, že se pokoušel.“

„Kdyby se býval nesnažil tak důsledně, možná, že bych vůbec neutekl. Snad bych býval žil úplně jinak… Až se vrátím domů, zasadím na zahradě také takovou třešeň.“

„Dobrý nápad. Slyšela jsem, že jste se oženil? A prý jste si vzal newyorskou policejní komisařku.“

„Je to můj andílek s pistolí,“ usmál se. „Moje Eva.“

Tón, jakým to řekl, ji pobavil. „Děti zatím žádné, že?“

„Ne, ještě nic.“

„Vždyť na ně máte spoustu času. Samozřejmě, že jsem si našla její fotografie. Za ta léta jsem vás nikdy nepustila ze zřetele. Nemohla jsem si pomoci. Vaše Eva vypadá jako silná osobnost. Myslím, že jinak to ani není možné.“

„Máte naprostou pravdu.“

„Až příště přiletíte, vezměte ji s sebou. Ale teď bych vám měla pomoci, abyste se tu snáz zabydlel.“

„Cože??“

„Nečekáte doufám, že se vám podaří zase obratem zmizet? Musíte se zdržet alespoň přes noc, abyste se seznámil se zbytkem své rodiny. Nemůžete jim utéct před nosem. Pro mé rodiče i bratry bude setkání s vámi znamenat strašně moc,“ dodala dřív, než mohl otevřít ústa.

„Paní Lanniganová, já…“

„Pro tebe jsem přece teta Sinead.“

Roarke se nejistě zasmál. „Cítím se úplně přemožen.“

„Tak to se připrav na večer,“ řekla vesele a uchopila jej za ruku. „Budeš si muset potykat se všemi, kteří se počítají k našemu rozsáhlému klanu.“

KAPITOLA 17

Eva vyslechla téměř dva tucty registrovaných vlastníků vozů, jejichž koberečky odpovídaly vzorku vláken, nalezených na šatech obětí. Neopominula dokonce ani jednu drobnou stařenku, která svůj automobil používala výhradně v neděli, když odvážela skupinku jiných babiček do kostela na mši.

Dvoupokojový byt páchl intenzivně po kočkách a levanduli a Eva si nebyla jistá, co z toho je horší. Popíjela slabý ledový čaj, který byl navzdory svému označení spíše vlažný, protože paní Ernestina MacNamarová jí nedala příliš na výběr.

„Je to tak vzrušující – hrozné, že to říkám, ale nemohu si pomoci. Jak nesmírně vzrušující, být vyslýchána policií v mém věku! Je mi sto šest, víte?“

A vypadáš na to, pomyslela si Eva kysele.

Paní Ernestina byla drobounká, vyschlá a jaksi zašedlá, jako by z ní prošlá léta odsála barvy. Ve svých vybledlých růžových bačkorách se však čile štrachala po místnosti a rozmlouvala se svými kočkami, střídajíc káravý tón a cukrování. Eva jich stihla napočítat dvanáct a podle zvuků, které sem doléhaly z vedlejšího pokoje, se některé z nich právě intenzivně zabývaly výrobou dalších koček.

Předpokládala, že paní Ernestinu by většina lidí popsala jako čipernou stařenku.

Její tvář byla kulatá a scvrklá jako zimní padavče a z úst jí zářila zubní protéza, zjevně o číslo větší, než by její majitelka potřebovala. Na temeni jí křivě seděla rozčepýřená paruka, Eva alespoň doufala, že je to paruka, připomínající barvou dlouho skladovanou pšenici. Na sobě měla sportovní teplákovou soupravu, která pytlově visela na seschlém těle.

Pracovní poznámka pro Všemohoucího, pomyslela si Eva: Jestli jsi tam, nenech mě prosím žít takhle dlouho. Je to příliš strašidelné.

„Paní MacNamarová“ pokusila se Eva už po několikáté.

„Ach, říkejte mi prostě Ernestino. Každý to tak dělá. Mohla bys. te mi ukázat svůj revolver?“

Eva ignorovala tlumené vyprsknutí, které vydala Peabodyová. „Už dávno nenosíme klasické střelné zbraně, paní… Ernestino. Jsou

zakázané. Mám u sebe jen standardní služební šokovou pistoli. Co se týká vašeho automobilu –“

„Ať tomu říkáte jak chcete, pořád se z toho střílí, a když někoho trefíte, praští sebou. Kolik ta vaše pistole váží?“

„Není moc těžká. To auto, Ernestino. Váš vůz. Kdy jste ho naposledy použila?“

„Přece v neděli. Každou neděli v deset hodin odvážím svou skupinku ke svatému Ignácovi na mši. Většina z nás už tak daleko nedojde, a autobusy… v našem věku si leckdo už tak přesně nezapamatuje, jak který jezdí. A s dodávkou je to stejně mnohem větší legrace. Já jsem bývala květinové dítě, víte?“

Eva zamrkala. „Květinové –?“

„Květinové děti.“ Ernestina se ochraptěle zasmála. „V šedesátých letech. Myslím tím šedesátá léta dvacátého století. Potom jsem vyznávala New Age a Volný věk. Všechno mě to moc bavilo. Ale teď, na stará kolena, jsem se vrátila ke katolíkům a chodím do kostela. Je to takové uklidňující.“

„Jistě. Má k vašemu vozu přístup ještě někdo další?“

„Inu, tam v garáži pracuje takový milý chlapec. Stará se mi o něj. A chce po mně jen polovinu parkovného, víte? Je moc hodný.“

„Potřebuji jeho jméno a adresu té garáže.“

„Jmenuje se Billy a ta garáž je hned za rohem, na Západní Osmnácté, kousek od křižovatky se Sedmou. Ve vedlejším bloku, tak je to pro mě nejpohodlnější. Každou neděli si vůz vyzvednu a zase ho tam přivezu. A samozřejmě i každou třetí středu v měsíci, to plánujeme setkání naší farnosti.“

„Existuje ještě někdo další, kdo má k vašemu autu přístup, nebo si je občas vypůjčí? Myslím nějakého vašeho známého, příbuzného nebo souseda.“

„Ne, nevzpomínám si, že by byl někdo takový. Můj syn má své vlastní auto a žije v Utahu. On je mormon, víte? Mám i dceru, ta bydlí v New Orleansu a dala se na přírodní šamanství. Potom je tu moje sestra Mariana, ale ta už neřídí. No a nakonec vnuci, pravnuci…“

Eva si svědomitě zapsala jména všech vnuků, pravnuků a dokonce i pra-pravnuků.

„Ernestino, byla bych ráda, kdybyste mi povolila, abychom vas vůz podrobně prozkoumali.“

„Ach, můj ty světe! Myslíte, že se mé auto mohlo nějak zaplést do zločinu?“ Prastará vráščitá tvář se rozzářila nadšením. „No to by bylo něco!“

„To by bylo, že,“ souhlasila Eva.

Když se konečně dostaly na ulici, nadechla se Eva žhavého, vlhkého vzduchu, jako by to byla čerstvá bríza. „Myslím, že v tom čaji bylo asi tak půl kila kočičích chlupů,“ sdělila Peabodyové.

„Na šatech jich máte tolik, že byste si z nich mohla utkat koberec,“ povzbudila ji její asistentka a pokoušela se Evu omést. „Já na tom nejsem o nic líp. Čím to, že se každá druhá babka obklopí hejnem koček?“

„Ten problém netkví v kočkách. Já mám taky kočku. Jestli je ale někdy začnu sbírat jako známky, máte povolení k mému odstřelu.“

„Můžu to zanést do záznamu, madam?“

„Ani nápad. Teď si musíme promluvit s Billym, milosrdným samaritánem zdejších garáží.“

Milosrdný samaritán, to zrovna, napadlo Evu jako první, když jej spatřila.

Billy byl vysoký černoch s ohebnými údy, jeho oči za brýlemi s jantarovou obroučkou vyhlížely naprosto nevinně a ve svých pětisetdolarových odpružených botách se pohyboval s elegancí kočky.

Brýle, boty i záblesk zlata kolem ušních boltců stěží odpovídaly rozpočtu hocha, který si na živobytí vydělává péčí o zaparkované automobily v zapadlé garáži na dolním Manhattanu.

„Slečna Ernestina!“ Jeho úsměv svítil jak vánoční stromek, plný čisté radosti. „Není to úžasná stařenka? Doufám, že v jejím věku budu taky tak vitální. Každou neděli ráno se tu zjeví, daly by se podle ní řídit hodinky. Jezdí do kostela.“

„Slyšela jsem. Mám její písemné svolení, že mohu prohledat její vůz a uznám-li za vhodné, odvézt jej do policejní laboratoře.“

„Ale ona neměla žádnou nehodu," přijal Billy od Evy povolení. „Kdyby ten svůj mikrobus sebemíň odřela, neušlo by mi to. Řídí vážně opatrně."

„O tom jsem přesvědčená. Kde je to auto?"

„Nechávám ho vždycky hned v přízemí, aby to měla jednodušší."

A ty taky, co? pomyslela si Eva, když jej následovala do stínů garáže.

„Ve městě není tolik parkovišť s lidskou obsluhou," podotkla cestou. „Většina z těch, která mají ostrahu, užívají androidy."

„Pravda, už nás moc nezbylo. Ale tahle garáž patří strejdovi a ten dává přednost osobnímu kontaktu."

„Kdo ne? Slečna Ernestina se zmínila, že jí dáváte pěknou slevu."

„Děláme, co se dá," přikývl vesele. „Je to milá stará paní a to místo má pronajaté na celý rok. Tak jí to můžeme trochu osladit ne?"

„Navíc to auto používá jen pětkrát do měsíce."

„Přesně tak."

„Povězte mi, Billy, kolik si tak v průměru měsíčně přivyděláte pronájmem vozidel?"

Billy se zarazil a zůstal stát před malou šedivou dodávkou. „Co to má znamenat?"

„Někdo se potřebuje projet, tak sem zajde, dohodne to s Billym a Billy všechno zařídí. Máte přístupové kódy, takže můžete půjčit auto, komu se vám zlíbí. Peníze strčíte do kapsy a když se vůz vrátí, zaparkujete ho na místo. Majitel nic nepozná a vy z toho máte pěkný vedlejšák."

„Nemáte na to žádný důkaz. –"

Eva si stoupla na špičky a nahlédla do dodávky. „Víš, Billy, jakmile mě někdo začne upozorňovat, že pro své tvrzení nemám žádný důkaz, působí to na mě právě opačně – mám tendence pořádně se v tom pohrabat a ty důkazy najít. Jsem nejspíš mírně zvrhlá."

Billy se zatvářil bezvýrazně. „Tahle dodávka tu stojí čtyřiadvacet hodin denně, kromě nedělí a každé třetí středy. Já ji parkuju a na požádání vyvážím, nic víc."

„V tom případě musíš mít odněkud velmi slušnou rentu a tuhle službu společnosti vykonáváš jen z univerzálního altruizmu. Mimochodem, máš pěkné boty.“

„Člověk si čas od času může dopřát módní boty, to není, sakra, zločin!“

„Hmmm. Tuhle dodávku pořádně proklepnu. Jestli zjistím, že byla použitá v případu, který právě vyšetřuji, tak poznáš, jak se cítí klobása v mikrovlnce. Já totiž vyšetřuji vraždu, Billy. Dosud máme dva mrtvé. Takže tě zavezu k výslechu a obviním ze spoluviny.“

„Vražda?! Copak jste se zcvokla?“ Zděšeně o krok ustoupil.

Eva přenesla váhu na špičky, pro případ, že by ho snad napadlo utíkat.

„Peabodyová,“ prohodila konverzačním tónem, když koutkem oka zahlédla, že její asistentka právě odřízla Billymu ústupovou cestu, „myslíte, že jsem zcvoklá?“

„Ne, madam. Billy má hezké boty a zatraceně vážný problém.“

„Já jsem nikoho nezabil!“ zaječel Billy. „Dělám svoji práci. Platím nájem. Platím i daně!“

„Správně. A na tohle všechno my se pořádně zblízka podíváme. Příjmy, výdaje a tak. Vsadím se, že najdeme zajímavé nesrovnalosti.“

„Dostávám dýška!“

„Billy, Billy, Billy.“ Eva si povzdechla a zavrtěla hlavou. „Děláš to složitější, než bys musel. Peabodyová, zavolejte uniformované strážníky. Musíme tady přítele zadržet a odvézt na Centrálu k výslechu.“

„Nikam s vámi nejedu. A chci právníka!“

„Ale jedeš, Billy. Nicméně, toho právníka dostaneš od cesty.“

Eva se řídila svým loveckým instinktem a zavolala terénní forenzní tým.

„Vy si myslíte, že jsme našli to správné auto, co?“

„Nevýrazná šedá dodávka, žádné moderní kresbičky a doplňky. Kdo si jí všimne? Obvykle tu celé dny stojí a nikdo ji nepoužívá a parkoviště je navíc jen pár bloků od našeho data-klubu. Dále, je to jen jedna stanice metra, a nebo delší, ale pořád pohodová procházka

k večerce, kde pracovala Ráchel. Totéž platí o univerzitě, do Lincolnova centra a k Juilliardově akademii se odsud taky dostaneš dost rychle. Navíc si to auto můžeš půjčit téměř kdykoliv, kdy se ti zlíbí. Je to mnohem bezpečnější než používat svoje vlastní nebo oficiálně pronajaté. Stačí šoupnout příteli Billymu obálku a jede se.“

Eva ustoupila od auta, když specialisti z týmu přispěchali a dali se do práce. „Pasuje to k profilu vraha, k jeho inteligenci a schopnosti plánovat. Je nesmysl ukrást auto – tím uděláš z auta cíl pátrání. Půjčit si vůz od kamaráda? Ale co když se o tom zmíní jinému kamarádovi? Nebo se stane nehoda a ty mu z něj uděláš harmoniku? V tom případě se kamarád pravděpodobně rozčílí a bude to chtít řešit. Když ale rozsekáš tenhle krám, prostě ho necháš někde u cesty, ať si s tím milý Billy poradí.“

„Jenže Billy ho zná.“

„To není moc pravděpodobné. Zná ho jen jako dalšího ze svých pokoutních zákazníků. Jestli se s ním skutečně sešel, viděli se všeho všudy dvakrát a vrah si dal určitě pozor, aby byl co nejméně nápadný. Je tak chytrý,“ pokračovala Eva. „A jak efektivně si dovede všechno naplánovat. Paní Ernestinu, tuhle garáž, dodávku i Billyho si určitě vyhledal a prověřil s předstihem. V téhle čtvrti určitě žije nebo pracuje.“

Eva schovala ruce do zadních kapes svých kalhot a pohlédla k východu z garáže a na ulici. „Jenže tu nezabíjí. Zaručeně nečůrá do vlastního bazénku.“

„Mám se podívat na podniky, které se v téhle čtvrti zabývají fotografií a úpravou obrazového materiálu?“

„Do toho,“ přikývla Eva. „Myslím, že se na něj dotahujem.“

Jeden z terénních techniků vystrčil hlavu z auta. „Našli jsme spoustu lidských vlasů a kočičích chlupů, poručíku, a nějaká syntetická vlákna. Navíc fůru otisků prstů.“

„Všechno, co jste našli, okamžitě dovezte Berenskimu do laboratoře. Já to s ním domluvím.“

„Nemělo by to zabrat moc času. Ta kára je jinak docela čistá.“

„Dobrá práce. Peabodyová,“ pokynula své asistentce a zamířila k vlastnímu vozu. Při chůzi vyňala kapesní komunikátor. „Berenski?“

„Jo, já sám. A práce jak na kostele. Tak mi všichni dejte svátek.“

„Dickie. Míří k tobě lodní náklad kočičích chlupů a podobných pokladů, které náš forenzní tým právě vyhrabal. Pocházejí z dodávky, o které jsem přesvědčena, že ji použil vrah k převozu těch dvou zavražděných studentů. Máš to tam tak za hodinu.“

„Ať si hoši klidně zaskočí na kafe, nedostanu se k tomu do zítra, možná pozítří.“

„Stihneš to dneska do konce šichty, pošleš mi všechno i s ověřením a máš u mě dva lístky na Yankees, do první řady, VIP sedadla. Vybereš si, které utkání.“

Dickie si svými předlouhými prsty promnul bradu. „To na mě ani nebudeš pouštět hrůzu a vyhrožovat mi? Vytasíš se rovnou s úplatky?“

„To víš, i mě trochu tlačí čas, takže bych to zkrátila, jestli proti tomu nic nemáš.“

„Dobře… čtyři lístky.“

„Za čtyři chci ty výsledky zabalené v ozdobném papíře s růžovou stužkou, a to do dvou hodin – odteď.“

„Domluveno, a teď mi dej pokoj.“

„To je přece vůl,“ ulevila si Eva, když vracela komunikátor do kapsy.

„Jak to, že mně jste VIP sedadla ještě nikdy nenabídla?“ zatvářila se ublíženě Peabodyová.

„Jak to, že jsem si za poslední rok v práci stihla jen dvakrát sednout? Život je prostě občas pěkná děvka, Peabodyová.“

* * *

Billy byl evidentně téhož názoru. Seděl ve výslechové místnosti, vedle něho čekala veřejná obhájkyně se škrobeným, nadutým výrazem a oba vyhlíželi Evu.

Zatím ho nechala hodinu dusit ve vlastní šťávě a říkala si, že mu ještě trochu přidá. Taky bude dobré počkat si na zprávu od Dickieho. Prozatím se spokojila s tím, že jej sledovala přes jednostranné sklo.

„Žádný škraloup,“ obrátila se na Peabodyovou. „Alespoň v trestním rejstříku nic nemá. Jen pár malých lotrovin, když ještě nebyl plnoletý. Je opatrný a pěkně vyčůraný.“

„A vy si nemyslíte, že by do toho byl zapletený.“

„Ne přímo. Je to umělec na svém malém podvodném písečku. Po svém si tu podniká – myslím, že ten jeho strýc ho to pravděpodobně naučil. Taky se na něj podíváme. Až Dickie dodá nadílku z laboratoře, zaneste mi ji dovnitř.“

Billy se na Evu zlostně zamračil, kdežto obhájkyně stiskla své tenké rty.

„Poručíku Dallasová, zadržovala jste zde mého klienta více než hodinu. Pokud nejste připravena vznést obvinění –“

„Nepokoušejte se mě naštvat. Nebyla porušena žádná zákonná lhůta, tak mi tu nehrajte divadýlko ve stylu ‚náš ubohý chudáček‘. Spouštím záznam. Dallasová Eva, poručík, provádí formální výslech Billyho Johnsona, týkající se případů H-23987 a H-23992. Váš klient, Billy Johnson, byl poučen o svých právech a povinnostech a rozhodl se svých práv využít a požádat o služby veřejného obhájce. Je to tak?“

„Ano, správně. V tomto okamžiku však není ani mému klientovi, ani mně jasné, proč byl násilím předveden k výslechu do —“

„Násilím? Billy, použil proti tobě někdo násilí? Utrpěl jsi cestou do této budovy nějaká zranění?“

„Odvedli mě z práce. Neměl jsem na výběr.“

„Budiž tedy zaznamenáno, že zadržený byl vzat do vazby a dopraven na policejní centrálu bez použití násilí. Byl seznámen se svými právy a na požádání dostal právního zástupce. Jestli chcete kalit vodu, ctihodnosti, ukážu vám, že to zvládám zrovna tak dobře. Chcete-li, můžeme si tu hrát na slovní přetahovanou – nebo můžu vašeho klienta vyslechnout a skoncovat s tím.“

„Můj klient nedostal příležitost, aby se dobrovolně –“

„Nechte toho, sakra,“ vyštěkl Billy a podrbal se mezi copánky, které tvořily jeho účes. „Co po mně, k čertu, chcete?“ zavrčel na Evu. „Nevím nic o žádné vraždě. Tak do čeho mě to chcete uvrtat?“

„Laboratorní technici prozkoumali dodávku Ernestiny McNamarové, Billy. Našli spoustu otisků prstů a fůru důkazního materiálu. Oba víme, že některé ze stop zaručeně nepovedou k naší paní Ernestině a jejímu nedělnímu svíčkovému procesí.“

„Já s tím autem parkuju, takže moje otisky –“

„Tvoje otisky tam určitě objevíme, ale nejen je, a právě na to můžeš dojet, Billy.“ Zadívala se mu přímo do očí. „Ráchel Howardová. Kenby Sulu.“

Billymu se roztřásly rty. „Ježíši… to je ta holka a kluk z univerzity. Viděl jsem to ve zprávách. Někdo je zavraždil.“

„Pane Johnsone, doporučuji vám, abyste využil svého práva nevypovídat –“

„Držte sakra hubu.“ Otočil se k Evě a jeho dech se zrychlil. „Podívejte, možná jsem si sem tam přivydělal něco bokem, ale nikdy jsem nikomu neublížil.“

„Pověz mi o tom, jak sis přivydělával.“

„Okamžik!“ Obhájkyně udeřila pěstí do stolu s takovou silou, že na ni Eva pohlédla s jistou mírou obdivu. „Moment. Můj klient s vámi bude spolupracovat a zodpoví vaše otázky, ovšem jedině pod podmínkou, že výměnou obdrží trestní imunitu. Nebude vůči němu vzneseno žádné obvinění, týkající se tohoto či jakéhokoli jiného trestného činu.“

„Dobrý nápad, mohli bychom mu navíc dát platinovou pamětní medaili a volnou jízdenku z basy.“

„Můj klient se bez záruky k ničemu nepřizná a nebude vypovídat. Jeho spolupráce je závislá na poskytnutí právní imunity ve věci podvodů v parkovacím zařízení a/nebo v záležitosti zmíněných vražd.“

„Budu se muset zeptat Ráchel Howardové a Kenbyho Sulua, co si myslí o právní imunitě v záležitosti vraždy,“ podívala se na ni ledově Eva. „Ach, pardon, došlo mi, že to nebude možné. Oba jsou mrtví.“

„Nepotřebuju imunitu proti vraždám, nikoho jsem nezabil –“ Billy se naklonil a chytil Evu za ruku. „Přísahám při Bohu všemohoucím. Přísahám na svého syna… víte, mám malého synka,

jsou mu tři. Přísahám na jeho život, že jsem nikoho nezabil. Povím vám všechno, co budu moct.“

Nadechl se a narovnal. „Imunita by se mi ale každopádně hodila, když přijde na tu záležitost s garáží. Mám syna a musím se o něj starat.“

„Nemám v úmyslu tě tu roštovat kvůli černému vedlejšáku, Billy. Pokud v tom ovšem nehodláš pokračovat. A věř mi, že jestli s tím znovu začneš, dozvím se to.“

„S tím je fakt amen.“

„Poručíku.“ Peabodyová vešla dovnitř a podala Evě složku. „Zpráva z laboratoře.“

„Děkuji, strážníku. Posaďte se.“ Otevřela složku a silou vůle potlačila smích, když první věc, na niž jí padl zrak, byla růžová stužka. Alespoň že Peabodyová měla tolik rozumu, aby ji sundala a nacpala dovnitř.

Procházela získané údaje. Nejen že kobereček odpovídal vzorkům, ale přímo v něm našli vlasy Ráchel Howardové a Kenbyho Sulua.

Eva zdvihla oči, z nichž zmizel pobavený výraz a chladně, bezvýrazně se zadívala do Billyho tváře. „Chci vědět, kdo si tu dodávku půjčil v noci osmého a desátého srpna.“

„Podívejte, řeknu vám, jak to funguje. Někdo přijde a řekne ‚potřebuju fáro‘. Někdy je to malý, rychlý kabriolet, když chce vyvézt kočku, jindy sedan s vypolštářovanou sedačkou, když veze babičku na svatbu…“

„Nebo prostě jakákoliv kára, kterou potřebuje co nejrychleji, protože právě vyloupil obchod s lihovinami. Případně hezký džíp s náhonem na všechny čtyři, ten se hodí dealerům drog, když po Jersey objíždějí kšefty. Takhle ho nemusí krást, ani se otravovat s papírováním.“

„No… možná,“ pomalu přikývl Billy. „Já se jich neptám. Nechci nic vědět. Jenom jim řeknu, co je k dispozici a na jak dlouho. O cenu se nesmlouvá a platí se předem, dvojnásobek. Když vrátíte auto v dobrém stavu, dostanete svůj depozit zpátky. Pořád ještě jsme levnější než normální půjčovna a není tu žádné papírování.“

„Dobrý kšeft je k nezaplacení.“

„Spoustu parkovacích míst pronajímáme celoročně. Takhle můžeme držet tarify dole a pravidelným zákazníkům poskytovat slevy. Někteří ze zákazníků, jako je třeba slečna Emestina, by si bez nás asi vůbec nemohli auto dovolit, protože parkovné strašně vyletělo.“

„Jste prostě taková malá dobročinná organizace. Na medaili si ale budeš muset chvíli počkat, Billy.“

„Copak tím někomu ubližujem? Zákazníci dostanou, co chtějí, a já z toho mám profit. Šetřím, abych mohl kluka poslat do dobré školky. Máte ponětí, co to dneska stojí?“

„Kdo si pronajal tuhle dodávku?“

„Víte, to je trošku problém. Zákazníci přicházejí a odcházejí. Ty stálé si člověk zapamatuje a už ví, jaké auto jim bude vyhovovat nejlíp. Vašeho chlápka si ale moc nepamatuju. Přišel jen dvakrát, tím jsem si jistý. Věděl přesně, co chce, zaplatil bez řečí a auto zase v pořádku vrátil. Vůbec nic mi na něm nepřipadalo podezřelé. Jo, byl to běloch,“ dodal rychle.

„Pokračuj.“

„Prostě úplně normální běloch, já fakt nevím. Proč bych si ho prohlížel?“

„Mladý, nebo starý?“

„Aha, jo. Tak dvacet pět, třicet, řekl bych. Nižší než já, ale ne o moc, mohl mít kolem metru osmdesát. Byl upravený, žádná šmíra. Vypadal prostě jako obyčejný běloch ze střední třídy. Snad jsem ho tady ve čtvrti viděl i párkrát předtím. Možná… Nevypadal tak, že by si ho člověk pamatoval.“

„Jak s tebou mluvil?“

„Do háje… myslím, že to bylo něco jako: ‚Potřebuju dodávku. Čistou, v dobrém stavu‘. Já mu na to povídám: ‚Tak to jste na správné adrese‘. Všechno to jednání proběhlo tiše a slušně. Potom… jo, na to si vzpomínám. Vytáhl z kapsy peníze na platbu i depozit. Všechno v hotovosti, a řekl, že si vezme tu šedou dodávku, co parkuje v přízemí. Vzal jsem peníze, on zase přístupové kódy a odjel. Auto vrátil kolem třetí ráno, přebíral ho bratranec.“

Buly sklopil oči a otřásl se. „Do hajzlu s tím. Znamená to, že bude mít taky průšvih?“

„Řekni mi jeho jméno, Billy.“

„Kurva! To nám tak scházelo… Many Johnson. Přece ten krám jenom přebíral, poručíku! Jinak s tím neměl co dělat.“

„Vraťme se k tomu chlapíkovi, co si od tebe pronajal dodávku. Vzpomeneš si ještě na něco?“

„Přece říkám, že jsem si ho neprohlížel… měl na obličeji sluneční brýle, tmavý odstín, ne ty žluté, a na hlavě čepici s kšiltem… jo, asi jo. Podívejte, u zákazníků si prohlížím hlavně peníze, když přijde na placení, a taky ohoz. Tenhle chlápek byl slušně oblečený a zaplatil, co měl. Kdybyste mi ukázali fotku, třeba bych si vzpomněl na víc. Pamatuju si ho, ale spíš tak nějak celkově. Prostě černé brýle a kšiltovka, navíc jsme to vyřizovali vevnitř a tam je pořád přítmí. Pro mě to byl jenom úplně normální běloch.“

„Úplně normální běloch,“ zopakovala Eva, když výslech skončil. „Normální běloch, který zabil dva lidi. Který si dokázal opatřit téměř nevystopovatelné vozidlo, byl schopný dostat oběti dovnitř a nevzbudit přitom pozornost a přesně věděl jak se zbavit těl, aniž by si toho někdo všiml.“

„Jenže vy jste to auto vystopovala,“ připomněla jí Peabodyová. „Když se poptáme, možná najdeme někoho, kdo ho viděl blízko Univerzity nebo u míst, kde se našla těla.“

„Existuje asi tak stejná pravděpodobnost, že vám dneska v noci zaklepe na okno víla Zubnička. Přesto se o to pokusíme, Peabodyová, nejdřív ale musíme vrátit káru do garáže. Popis ‚normální běloch‘ nám vyřazuje Diega, alespoň co se týče vyzvedávání auta.“

Když Billymu ukázali Diegovu identifikační fotografii, poznamenal, že ‚tenhle je moc hubený a spíš tak slizce uhlazený‘.

„Hoopera ale Billy nevyřadil.“

„Hm. Říkal, že mohl být o něco menší a trochu starší. Ale možná že ne. Vrah každopádně ještě neskončil, třeba se pro to auto vrátí. Proto je dodávka i celá garáž pod dohledem,“ uzavřela Eva a podívala se na hodinky. „A teď nás čeká smuteční obřad.“

Eva upřímně nenáviděla obřady a zejména formální tryzny za mrtvé. Nesnášela patetickou, dojemnou hudbu, hory květin a šum spousty hlasů, přerušovaný výbuchy nářku, případně neurotickým smíchem.

V případě, že zemřelý byl mladý a opustil svět jako oběť vraždy, je všechno ještě horší. Eva už zažila příliš mnoho obřadů za oběti násilné smrti.

Ráchel uložili do rakve s prosklenými bočnicemi, což byl moderní trend, z něhož Evě naskakovala husí kůže. Mrtvou oblékli do modrých šatů, pravděpodobně jejích nejlepších a do složených rukou vložili kytici rudých růží.

Eva sledovala kolemjdoucí. Spatřila rodiče a z jejich bezvýrazných, příliš prázdných pohledů usoudila, že si vzali pořádnou dávku sedativ, aby vůbec přežili dnešní den. Vedle nich kráčela mladší sestra zavražděné a se zoufalým výrazem ve tváři vypadala ztraceně a zničeně.

Viděla i studenty, které před několika dny vyslýchala, a prodavače z obchodů, ležících v sousedství večerky, kde Ráchel pracovala. Byli zde učitelé, sousedé i přátelé.

Opodál stála Leeanne Browningová s Angelou po boku. Hovořily s rodiči, a Leeannina slova zjevně dokázala proniknout clonou sedativ, protože po tváři Racheliny matky nyní stékaly slzy.

Eva opět spatřila tváře, které už dříve vyřadila ze svého seznamu podezřelých, i nové, o nichž zatím nevěděla vůbec nic, a tak napínala pozornost a pátrala po ‚normálním bělochovi'. Byly jich tu spousty a mnozí zapadali i do věkového rozmezí. Ráchel, milá a společenská dívka, se za svůj krátký život stihla seznámit s celými zástupy lidí.

V davu na druhé straně místnosti stál Hooper, oblečený ve společenském oděvu s kravatou, s ponurým výrazem ve tváři a v pozoru, jako voják na stráži. Byl obklopen suitou mladých lidí, patrně šlo o jeho osobní fanklub, protože všichni si Hoopera předcházeli jako velkou hvězdu.

Když se však rozhlédl kolem, povšimla si Eva jeho prázdného pohledu. Jejich slova k němu evidentně nedoléhala a on se otočil a zamířil pryč, jako by mladá těla kolem něj nebyla víc než duchovná mlha.

Nedíval se po lidech a Eva si všimla, že nepohlédl dokonce ani na rakev, na tu průhlednou rakev, která ukrývala děvče, o němž se domníval, že by je snad býval mohl milovat.

Eva zdvihla bradu, což byl signál pro McNaba, jakési obrácené pokývnutí. „Přilepte se na něj, chci vědět, kam jde," nařídila, když se McNab propracoval za ní. „Dávejte pozor, co bude dělat."

„Jdu na to."

Eva opět obrátila pozornost k okolním zástupům a v duchu si přála, aby to mohla být ona, kdo právě teď vyrazí za Hooperem do noci, pod otevřenou oblohu. I když klimatizace v sále běžela na plný výkon, bylo zde příliš teplo, lidé se mačkali a nasládlý pach květin Evu dráždil.

Napříč přes místnost spatřila Eva Hastingse. Jako kdyby na sobě ucítil její pohled, obrátil se a začal se k ní probíjet davem.

„Zdálo se mi, že bych se tu měl ukázat. Jen tak. Nesnáším tyhle sentimentální sračky. Za chvilku vypadnu."

Je rozpačitý, poznala Eva, a snad má i pocity viny.

„Neměli ji takhle navlíknout," řekl fotograf po chvíli. „Vypadá to falešně. Já bych jí dal nějakou její oblíbenou košili. Klidně starou, ale takovou, jakou měla ráda, a k tomu kytičku sedmikrásek. K její tváři se hodí sedmikrásky," dodal ponuře a položil svou sklenici sodovky. „Jenže… mě se nikdo neptal."

Přešlápl z nohy na nohu. „Měla byste co nejdřív chytit šmejda, co ji dostal do tohohle pitomého akvária."

„Dělám co můžu."

Eva sledovala, jak fotograf odchází. I spousta dalších přicházela a zase mizela.

„Hooper vyšel ven," ohlásil se McNab. „Přechází tady za rohem." McNab se nahrbil a schoval ruce do kapes. „Brečí. Prostě chodí sem a tam a brečí. Teď se vyvalila ta jeho eskorta a vedou ho k autu. Mam typ i značku, jestli chcete, abych za nimi vylít a sebral je."

„Ne," zavrtěla Eva hlavou. „Dneska už ne. Zabalte to. Najděte Peabodyovou a vyřiďte jí, že má padla."

„To mi nemusíte říkat dvakrát. Úplně toužím po zapadlé putyce kde je spousta šašků, co kecají nesmysly a cpou se něčím úplně

příšerným. Po každém takovémhle obřadu to prostě potřebuju. Půjdete s námi?“

„Ne, jen si to užijte a ráno zase do práce.“

Když se davy lidí trochu rozptýlily, propracovala se Eva k Feeneymu. „Co myslíš, přijde? Chtěl by ji vůbec ještě vidět – takhle? Nestačí mu fotografie, které udělal?“

„Nemám zdání,“ odpověděl detektiv. „Když se na to díváš z jeho úhlu pohledu, tak od ní vážně dostal, co chtěl. Proč ještě ztrácet čas?“

„Snad, ale kdyby sem přišel, bylo by to jako když se uzavře kruh. Něco mi říká, že by ji i přes to chtěl takhle spatřit. Jenže ať tu byl, nebo ne, já jsem ho nemohla odhalit.“

„Zatracený normální běloch,“ nadul Feeney tváře a pomyslel si, že Eva vypadá vyčerpaně. Má strach a čas ji neúprosně tlačí. Poplácal ji po rameni. „Co říkáš, že bychom se sebrali a zašli na pivo?“

„Říkám, že to je jednoznačně výborný nápad.“

„Už je to pěkně dlouho, co jsme si takhle vyrazili,“ podotkl Feeney.

„Taky mi to připadá,“ přikývla Eva a ochutnala pivo. Mlčky se shodli na tom, že bude nejlepší vynechat známé bary, v nichž se scházeli policisté. Zapadnout do některého z nich znamenalo, že se dřív nebo později zaručeně ukáže někdo známý, dychtivý hovořit o práci nebo si jen tak popovídat. Místo toho obsadili kóji v malém, šerém lokále, nad jehož vchodem se skvělo jméno „U Leprechauna“ a který se snažil napodobit typickou irskou hospodu.

Z reproduktorů tu zněla keltská hudba a texty písní ponejvíce opěvovaly víno a válečná tažení. Všude po lokále byly nápisy v gaelštině a na zdech visely portréty slavných Irů, alespoň Eva je tak odhadla. Personál hovořil s výrazným irským přízvukem, který v některých případech pocházel zřetelně z Brooklynu.

Protože Eva měla příležitost strávit nějaký čas v nefalšovaných irských hospodách, mohla by s klidným svědomím ujistit majitele, který se bezpochyby jmenoval nějak jako Kowalski, že tahle špeluňka ve skutečnosti nepřipomíná Irsko ani vzdáleně.

Jenže tím jí vytanula na mysli hospoda U prasátka a samozřejmě Roarke.

„Tak to vybal, děvenko. Co ti leží na srdci?“

„Myslím, že během příštích osmačtyřiceti hodin opět udeří, takže –“

„Nemluvím o případu.“ Na stole ležela miska s burskými oříšky ale Feeney ji odsunul stranou a z vlastní brašny vytáhl pytlík kandovaných mandlí. „Nějaké problémy doma?“

„Do háje s tím, Feeney.“ Automaticky sáhla do pytlíku s mandlemi. „Mám doma na starosti Summerseta. To by samo o sobě stačilo na pořádný bolehlav.“

„A Roarke se potlouká někde po světě, zatímco jeho majordom se válí v posteli s nohou na kousky. To musela být vážná záležitost, že ho vytáhla z domova zrovna teď.“

„Byla. Byla a pořád je. Pane Bože.“ Opřela se lokty o stůl a složila tvář do dlaní. „Nevím, co mám dělat. Nevím, jestli bych ti o tom vůbec měla vyprávět. Třeba to bude chtít držet za každou cenu pod pokličkou.“

„Nemusíš mu říkat, že jsi mi to prozradila. A víš, že ode mě se to dál nedostane.“

„Ano, to vím.“ Vždyť jsi mě sám učil, pomyslela si Eva. Vzal sis mě na starost, když jsem byla úplný zelenáč, čerstvě venku z Akademie. Tehdy jsem ti věřila. Vzal jsi mě do týmu a ukázal mi, jak to chodí u kriminálky. Už je to dávno, ale věřím ti stále.

„Budu mu muset říct, že jsem ti to prozradila. Myslím, že to je jedno z pravidel manželství, i když jich je strašně moc a člověk si to nemůže pamatovat.“

Feeney ji nepřerušoval, a když dopil své pivo, objednal si další. „…dovedeš si představit, jak strašně ho to muselo rozhodit? Celý život máš nějakou představu o minulosti, snažíš se s ní vyrovnat a najednou bum – rána pod pás a všechno kolem tebe je jinak.“ Nepřítomně upila z korbele. „On se normálně neopíjí. Dokáže se elegantně společensky unavit, když je ta správná chvíle. Ale nikdy, ani když jsme jen sami dva, to nepřežene. Vždycky zůstává ostražitý, pořád se ovládá. Je to jeho přirozenost.“

„Neměla by sis dělat tolik starostí jen proto, že se ti manžel jednou pořádně zlíská.“

„Nedělala bych si starosti, kdyby ten manžel byl kdokoliv jiný než Roarke. Udělal to proto, že ho něco moc bolelo a on chtěl před tou bolestí utéct. Jenže, Feeney, on normálně dokáže snést i zatraceně zlou bolest.“

Tak to jste dva, pomyslel si detektiv. „Víš, kde je teď?“

„Někde v Clare. Nechal mi zprávu – zatracený časový posun. Říkal, že nemám mít strach, že je úplně v pořádku. Zůstane tam ještě minimálně do zítřka a bude v kontaktu.“

„Odpověděla jsi mu?“

Zavrtěla hlavou. „Začala jsem s tím, ale pak mě napadlo, jestli to nezavání trochu moc narušováním jeho soukromí? Přece jasně říkal, že si to chce vyřešit sám a bez nejmenších pochybností dal najevo, že mě do toho rozhodně nechce zaplétat.“

„A ty mu to žereš?“ Feeney si povzdychl a zatvářil se tak, že ještě víc než normálně připomínal životem znaveného basseta. „To jsi mě ale zklamala.“

„Ale co mám podle tebe dělat?! Jsem uprostřed vyšetřování, které vážně nepočká, a on mi znenadání nahlásí, že je na cestě do Irska. Nepočkal na mě, nedal mi čas, abych nad tím vůbec přemýšlela. Dobře, ta jeho záležitost taky nepočká – to chápu. Má problém a chce se s ním okamžitě vypořádat.“

„Jedno z těch pravidel manželství říká, že když se někomu z vás něco zlého přihodí, není na to sám. Jenže teď trpíš ty tady a on zase tam. Připadá mi, že takhle by to fungovat nemělo.“

„Vždyť on prostě zdrhnul! Už seděl v raketoplánu, když mi zavolal, že vůbec letí, pro Krista! Mimochodem, to mě pořád ještě štve.“

„Tak jsi měla okamžitě vypálit za ním.“

Eva se zamračila. „To mám letět do Irska? Teď? Přece jasně říkal, že mě tam nechce.“

„To kecal. Je to jednou tvůj chlap a s tím se nedá nic dělat.“

„Myslíš, že mě tam potřebuje?“

„Jsem o tom přesvědčený.“

„Ale co případ? Nemůžu jen tak –“

„Za co mě máš, za mlíčňáka?“ Feeney dokázal vyloudit uražený obličej. „Myslíš, že si na pár dní nedokážu zahrát na náčelníka vyšetřovacího týmu? Nebo ti jde o další metál do sbírky?“

„Ne. Ne! Ale já to přece koordinuji a šance, že vrah v nejbližších dnech zase udeří, je –“

„Kdybys dostala zprávu, že Roarke je zraněný, že krvácí… starala by ses o případ, nebo by ses okamžitě rozletěla za moře?“

„Nechala bych vyšetřování plavat.“

„A on vážně krvácí. Krvácí mu srdce. Takže se koukej pakovat.“

Bylo to tak jednoduché. Žádný rébus, stačilo celou záležitost správně postavit.

„Musím si to vyřídit nahoře a sestavit rozpis úkolů na zítřek a aktualizovat hlášení.“

„Tak na co čekáme?“ Feeney schoval své mandle.

„Díky. Vážně ti děkuju.“

„Nemáš zač. A platíš pivo.“

KAPITOLA 18

Eva musela vynaložit jisté úsilí, na několika místech požádat o laskavost a nakonec potlačit tendenci zkontrolovat potřetí to, co předtím už dvakrát zajistila.

Potom jí navíc nezbylo než vypnout všechny přirozené instinkty a svěřit přípravy cesty do rukou Summersetovi.

Přijela domů, spakovala lehké cestovní zavazadlo a neustále si opakovala, že ji přece mohou kdykoliv a kdekoliv kontaktovat. Pokud bude třeba, vrátí se do New Yorku tak rychle, jak rychle jej nyní opouští. Zároveň může řídit operace svého týmu „po drátě“, a její tým patří k nejlepším.

Eva přece není jediný policajt na oddělení vražd; na druhé straně, je jediná Roarkova žena.

Přesto nervózně přecházela sem a tam po luxusní kabině Roarkova nejrychlejšího raketoplánu, který se řítil temnou nocí nad Atlantikem. Pročítala své poznámky, probírala se složkou případu a znovu a znovu procházela výpovědi svědků.

Nic neponechali náhodě. Podle Evina příkazu sledovali garáž i dodávku čtyřiadvacet hodin denně. Experti z elektronické detekce dokonce instalovali do dodávky štěnici – pro všechny případy.

Jestli se okolo ní vrah jen ochomýtne, zásahový tým ho sebere a strčí za mříže dřív, než stačí naťukat přihlašovací heslo.

Běží srovnávání všech stop a důkazního materiálu. Do čtyřiadvaceti hodin budou mít forenzní specialisti vyřazené všechny stopy, pocházející od slečny Ernestiny, její kostelní skupinky, zaměstnanců garáže i od obětí. Co zbyde, bude patřit vrahovi.

Získají vzorec jeho DNA, což je solidní důkaz.

Má agenty v data-klubu, na univerzitě, akademii a na lékařské frontě má Louisu. Určitě dojde k průlomu, a hodně brzy.

Usedla a snažila se uvolnit, relaxovat. Jenže to nešlo.

Všechno tohle byly policejní záležitosti. Jako policistka vždycky věděla, co dělá.

Nyní však mířila do teritoria manželství. Něco už se naučila, stihla obhlédnout terén a zdálo se jí, že se v něm umí jakž takž pohybovat. Jenže tenhle sektor byl naprosto nezmapovaný.

Co když ji tam doopravdy nechce a ona svým příjezdem všechno jen zhorší?

Zasunula do přenosného počítače disk se zprávou od Roarka. Našla ji na svém domácím komunikátoru, když se vrátila z Centrály, kde zařizovala nutné formality, aby mohla odletět.

„Doufám, že právě spíš.“ Roarke se na ni z hologramu usmál, ale vypadal tak unaveně. Úplně uštvaně. „Měl jsem zavolat dřív. Trochu se mi to tu… zkomplikovalo. Sám už si taky jdu lehnout. Tady v Irsku je dost pozdě. Nebo spíš brzy. Představ si, že nejsem schopný si zapamatovat časový posun. Promiň, že jsem ti nezavolal už během dne. Teda vlastně včera. No, to je jedno.“

Zasmál se a stiskl si kořen nosu, jako by se pokoušel uvolnit nějaké napětí. „Jsem utahaný a potřebuju se na pár hodin natáhnout, to je celé. Jsem v pořádku a nemusíš si dělat starosti. Vyvinulo se to tu úplně jinak, než jsem čekal. Vlastně ani nedokážu říct, co jsem čekal. Zavolám, až se trochu vyspím. Nepřehánějte to s prací, poručíku. Miluju tě.“

Neměl by vypadat tak strašně vyčerpaně, pomyslela si Eva s náhlým zášlehem hněvu. Neměl by vypadat tak popleteně, zmateně a tak zranitelně!

Ať třeba vůbec nestojí o to, aby za ním přijela – bude se s tím prostě muset nějak vyrovnat.

První paprsky úsvitu ozářily kopce, když Roarke vstal a vyšel z domu. Nespal dlouho, ale přesto se cítil odpočatý. Uložili jej do útulné ložnice, která ležela pod střechou a její strop se díky tomu svažoval. Okna zakrývaly staré, paličkované krajkové záclony a přes širokou železnou postel byla přehozena krásná, ručně vyšívaná deka.

Všichni s ním jednali jako se členem rodiny. Připomínalo mu to návrat ztraceného syna, jen místo tučného jehněte na oslavu porazili a upekli kůzle na pepři, což byla irská verze.

Uspořádali ceilidh, irský taneční večer s hudbou, spoustou jídla, pití a příběhů. A přišli lidé, tolik lidí, kteří byli zvědaví na Roarka, hovořili o jeho matce, společně s ním se smáli a také plakali.

Nebyl si úplně jistý, co si počít se všemi těmi strýčky, tetičkami, bratranci, a – pro Krista pána – prarodiči, kteří tak náhle přibyli do jeho života.

To, jak prostě a přátelsky jej přijali mezi sebe, jej zaskočilo a poctil cosi podobného pokoře.

Přesto se mezi nimi cítil nejistě. Životy, které žili, a svět, který byl pro ně každodenní realitou, připadaly Roarkovi vzdálenější než Měsíc. Přesto si už od narození nesl jeho část v krvi, aniž by o tom býval věděl.

Jak se mohl během několika dní vyrovnat s něčím tak nesmírným? Jak mohl náhle přijmout nové pravdy, které po tři desetiletí ležely pohřbeny pod nánosy lží a za závojem smrti?

S rukama v kapsách pomalu kráčel po zahradě, mezi úhlednými řádky zeleniny a barevnými ostrůvky květin a nepřítomně si pohrával s malým, šedým knoflíkem.

Knoflík kdysi patřil Evě, přesněji řečeno jednomu z jejích nejméně atraktivních oděvů. Utrhl se právě v den, kdy ji poprvé spatřil. Roarke jej sebral a od té doby ho vždy nosil jako talisman.

O co jednodušší by všechno bylo, kdyby s ním mohla tohle všechno sdílet. Kéž by tu tak byla!

Pohlédl do dálky, přes pole, kde se pomalu pohyboval traktor. Řídí ho bezpochyby jeden z mých strýčků nebo bratranců, pomyslel si Roarke. Jsou to farmáři. Moji předkové jsou farmáři. Není to neuvěřitelná ironie?

Prostí, upřímní, tvrdě pracující a bohabojní – všechno, co temné části jeho osobnosti bylo úplně cizí. Byl to snad tento konflikt, či vnitřní rozpor, co jej dohnalo k útěku od starého života a k tomu, že si vybudoval novou existenci?

Časné ráno vytáhlo ze zeleného koberce jemný opar, který svlažil vzduch a měkce rozptýlil sluneční paprsky. V hlavě mu zazněl úryvek z Yeatsovy poezie – tam, kde vrch se k vrchu kloní… Jako by ty verše patřily ke zdejšímu kraji. Pahorky se vlnily od obzoru k obzoru, a až daleko za něj, do věčnosti. Vlhká vůně trávy a jíloví té země se mísila v kapkách rosy a vzhůru k oblakům vyrážely divoké růže. V korunách stromů zpívali ptáci, jako by život nebyl nic než dokonalá radost.

Po celý svůj život – zaručeně nejpozději od chvíle, kdy uprchl od toho zatraceného bastarda, který jej zplodil – si dělal co chtěl. Jeho cílem byl úspěch, bohatství a komfort. Nepotřeboval žádnou seanci s doktorkou Mirovou, aby se dozvěděl, že tím způsobem chce kompenzovat nebo snad dokonce porazit a zničit ta léta zoufalství, chudoby a bolesti. No a co? Co bylo komu do toho?

Chlap, který nedělá, co může, aby žil lépe a místo toho se radši rochní v neúspěchu, je šašek.

A tak si Roarke bral, co potřeboval, nebo čeho se mu zachtělo. Co jej uspokojovalo, to si vždycky vybojoval, koupil, nebo získal jakýmkoliv dosažitelným způsobem. A samotný boj, honba a lov jej navýsost uspokojovaly, protože patřily ke správné hře. Teď, znenadání, dostal něco zadarmo. Dostal něco, o čem se mu nikdy ani nesnilo, po čem si nikdy ani netroufal toužit a neměl zdání, co si s tím, k čertu, počít.

Nesmírně se mu zastesklo po Evě.

Zdvihl zrak přes zelené lány, zahalené do stříbřitého oparu. Než by vytáhl kapesní komunikátor, raději si dál hrál s Eviným knoflíkem. Nechtěl jí telefonovat. Chtěl se jí dotknout. Držet ji v náručí, nevnímat nic jiného, a tak znovu nalézt střed svého světa a stabilitu.

„Proč jsem tě jen nevzal s sebou," zamumlal. „Proč, když tě potřebuju jako nic na světě?"

Vtom uslyšel basové hučení a okamžitě odhalil jeho původ. Jen pár vteřin poté se tryskoptéra vynořila z mraků, jako velký černý pták, který protrhl příliš tenkou síť.

Prolétla nízko nad polem, poplašila krávy a způsobila, že jeho strýc nebo bratranec, zatím se mu všechny ty nové tváře a jména slévaly, zastavil traktor a se zájmem letadlo pozoroval.

Roarke poznal, že je to jeden z jeho strojů a první reakcí bylo sevření žaludku. Eva, něco se stalo Evě. Kolena se mu roztřásla a bezmocně sledoval, jak se tryskoptéra snáší k zemi a jde na přistání.

Potom ji však spatřil, charakteristickou postavu na sedadle hned vedle pilota. Nakrátko sestříhané vlasy, křivky její tváře. Byla pobledlá, což Roarka nepřekvapilo. Věděl, jak jeho žena nenávidí létání v těchto malých, obratných strojích.

Luční tráva polehla pod náporem vzduchu, zvířeného přistávající tryskoptérou. Potom zvuk utichl a rozhostil se klid.

Eva vyskočila z kabiny na trávník, přes rameno měla přehozený lehký batoh. Roarke si uvědomil, že teď už mu neschází opravdu nic.

Nepohnul se, ani nemohl, protože pohled na ni jej úplně uzemnil. Eva k němu vykročila, občas vrhla přes rameno opatrný pohled na kolem stojící krávy, a pak se jejich pohledy setkaly a už se nerozloučily.

Srdce mu poskočilo v hrudi; byl to ten nejúžasnější pocit, jaký kdy zakusil.

Vyšel jí naproti.

„Právě jsem si přál, abys tu mohla být se mnou," usmál se. „A ty jako na zavolanou spadneš z nebe."

„Nejspíš je tvůj šťastný den, fešáku."

„Evo." Zdvihl paži a přejel jí prsty po tváři. „Evo," opakoval objal ji, přimkl k sobě jako železnou obručí a zdvihl ji ze země. „Bože můj, Evo…"

Když přitiskl tvář k jejímu krku, ucítila, jak se mu chvějí ramena a v ten moment věděla, že její rozhodnutí přiletět sem za ním bylo správné. Ať už se zde stalo cokoliv, je dobře, že přiletěla.

„No tak, už je všechno v pořádku." Hladila jej po zádech, aby ho utěšila. „Všechno je v pořádku."

„Ty jsi kvůli mně přiletěla tryskoptérou a přistála v poli plném krav."

„Ani mi to nepřipomínej."

Hladil ji po ramenou, potom ji uchopil za ruce a pohlédl jí do očí. „Musíš mě úplně šíleně milovat."

„To musím."

Upřel na Evu své krásné oči plné vášně a jeho rty byly vlahé a něžné, když ji políbil na tvář. „Děkuju ti."

„Za málo, ale o kousek ses minul." Nalezla svými ústy jeho a pak se spojili ve vroucím polibku. Jeho rty se prohnuly v úsměvu a Eva ucítila příval touhy a energie. „No vidíš, jak ti to jde."

„Mnohem líp, když jsi tady."

„Máme obecenstvo."

„Jsou to jenom krávy."

„Nemluv mi o krávách, mám z nich divný pocit.“ Když se zasmál, ukázala bradou za jeho záda. „A myslela jsem dvounohé obecenstvo.“

Roarke se otočil, přitom držel Evu majetnicky kolem pasu a zároveň ji přivinul těsně k sobě. Spatřil Sinead, stála u keře růží a obočí měla překvapeně zdvižené.

„Představuji ti moji ženu,“ prohlásil. „Tohle je moje Eva.“

„Podle toho, jak si ji držíš, je vidět, že je opravdu tvoje. Ta je ale vysoká a hezká. Připadá mi, že se k sobě hodíte.“

„Hodíme.“ Roarke políbil Evě ruku. „Opravdu hodíme. Evo, tohle je Sinead Lanniganová. Je to… moje teta.“

Eva si drobnou irskou ženušku změřila dlouhým, pronikavým pohledem. Jestli mu ublížíš, budeš mít co dělat se mnou, říkaly jasně její oči. Jenže obočí tetičky Sinead se ještě více nakrčilo a na rtech se jí objevil slabý úsměv.

„Ráda vás poznávám, paní Lanniganová,“ řekla potom Eva.

„Můžete mi říkat Sinead. To jste přilétla až z New Yorku v téhle malinkaté vážce?“

„Ne, jenom poslední úsek cesty.“

„Stejně jste určitě statečná duše a velký dobrodruh. Už jste snídala?“

„Ne, nesnídala,“ odpověděl Roarke, dřív než stihla Eva otevřít ústa. „Je sice dobrodruh a hrdina, ale výšky jí nedělají dobře na žaludek.“

„Hele, já nejsem tak zakřiknutá, abys za mě musel mluvit!“

„To se vsadím, že nejste,“ přikývla Sinead. „Pojďte dál a buďte u nás vítána. Připravím vám něco k snídani. Ani váš manžel ještě nejedl.“

Otočila se zpět k domu. Roarke pochopil, co se asi jeho ženě honí hlavou a krátce jí stiskl ruku. „Byla ke mně moc laskavá. Jsem úplně ohromený tím, jaké přijetí mě tu potkalo.“

„Tak to je v pořádku. Už se těším na něco k jídlu.“

Přesto si uchovala rezervovaný výraz, i když seděla u ohromného kuchyňského stolu a pozorovala Sinead, jak se pohybuje kolem plotny a ovládá všechny rendlíky a pánve jako dirigent nástroje orchestru.

Dostala čaj, černý téměř jako káva a tak silný, že se v duchu loučila se svou zubní sklovinou. Na její žaludek, stále ještě neklidný po prožitém výškovém dobrodružství, však účinkoval jako kouzelný elixír.

„Takže vy jste policistka. Patříte k těm, kteří loví vrahy.“ Sinead se po Evě ohlédla přes rameno a přitom nepřestala rejdit dřevěnou měchačkou po pánvi. „Roarke vyprávěl, že jste bystrá, houževnatá jako pitbull a přitom máte srdce na pravém místě.“

„To víte, má pro mě slabost.“

„To skutečně má. Říkal nám, že právě vyšetřujete nějaký obtížný případ.“

„Všechny jsou těžké. Vždyť pokaždé umírá někdo, kdo by měl žít.“

„Ano, to máte samozřejmě pravdu.“ Sinead se na Evu se zájmem zahleděla, zatímco maso na pánvi prskalo. „Ale vy je dokážete vyřešit.“

„Ne. Tohle se přece nikdy nedá vyřešit. Někdo, kdo by měl žít, je mrtvý,“ opakovala Eva. „Nemohu je vzkřísit z mrtvých, proto žádná vražda nemá řešení. Nedá se dělat nic víc než uzavřít případ a důvěřovat v zákony a spravedlnost.“

„A existuje spravedlnost?“

„Když člověk nepoleví…“

„S tímhle případem jsi ale skoncovala nečekaně rychle,“ začal Roarke a náhle zmlkl, když zahlédl výraz její tváře. „Ty jsi ho neuzavřela.“

„Ještě ne.“

Na okamžik se rozhostilo ticho, rušené jen syčením masa na pánvi. „Poručíku… nikdy bych vás neodváděl od rozdělané práce.“

„Od ničeho jsi mě neodvedl. Sama jsem se rozhodla.“

„Evo –“

„Proč tady děvenku trápíš, když se ještě ani nenajedla.“ Sinead navršila na talíře kouřící, voňavou horu slaniny, a aby zažehnala střet názorů, který mohl být záhy žhavější než rozpálený olej v rendlíku, postavila je před ně. „Jestli je tak bystrá, jak říkáš, tak určitě ví, co dělá.“

„Díky.“ Eva popadla vidličku a přitom si se Sinead vyměnila první zcela uvolněný pohled. „Vypadá to nádherně.“

„V tom případě přeji dobrou chuť, já mám ještě práci nahoře. Až dojíte, nechte nádobí ve dřezu.“

„Myslím, že se mi začíná líbit,“ podotkla Eva, když osaměli. Potom nabodla na vidličku tlustou klobásu. „Tohle pochází z prasete?“

„Řekl bych, že ano. Evo, na jednu stranu by mě mělo mrzet, že jsi odletěla uprostřed případu, ale kdybys věděla, jak strašně šťastný jsem, že tě tu mám! Od chvíle, kdy jsem se dozvěděl pravdu o své matce, jsem byl vyvedený z rovnováhy, jako kdyby mi někdo podtrhl koberec. Celé jsem to vzal za špatný konec a zpackal, co se dalo.“

„Taky se mi zdálo.“ Ochutnala kousek klobásy a v duchu ocenila její kvality. „Je to uklidňující, když si uvědomím, že i ty můžeš občas něco podělat, stejně jako my, normální smrtelníci.“

„Nemohl jsem nalézt pevný bod,“ opakoval Roarke, „až do chvíle, kdy jsem stál tam na tom poli a v ranním oparu spatřil tebe. Najednou to bylo strašně jednoduché. Tady přichází moje žena, a tak je všechno v pořádku, i kdyby se celý zbytek světa měl zbořit. Znáš mě i z té nejhorší stránky, a přece jsi přijela. Ale tady, i když tomu zatím nerozumím, se snad ukrývá esence toho nejlepšího, co ve mně snad je. A já bych chtěl, abys na tom měla i ty podíl.“

„Vydal ses se mnou do Dallasu. Prožil jsi to všechno se mnou, i když tě to drtilo minimálně stejně jako mě. Odsouval jsi svoji práci a přehazoval kvůli mně rozvrh častěji, než dokážu spočítat – dokonce i když jsem o to nestála.“

Roarke se usmál. „Zejména když jsi o to nestála.“

„Jsi součást mého života, takže se mnou sdílíš dokonce i ty jeho části, které bych před tebou nejradši ukryla. Takže jsme na tom oba stejně, Roarke, v dobrém i ve zlém, přes všechno svinstvo, kterým se občas musíme brodit, tě miluju.“ Nabrala si pořádnou porci míchaných vajec. „Je to jasné?“

„Jako východ slunce.“

„Výborně,“ a jak záhy zjistila, irská vajíčka jsou také výborná. „Tak do toho, pověz mi víc o těch lidech tady.“

„Hmm. Pro začátek, je jich opravdu hodně. Za prvé, Sinead, dvojče mojí matky. Potom její manžel, Robbie, ten pracuje tady na farmě spolu se Sineadiným bratrem Nedem. Sinead a Robbie mají tři dospělé děti, shodou okolností to jsou mé sestřenice a bratranci. Oni sami už stihli dalších pět dětí, plus dvě, co jsou teprve na cestě.“

„Bože dobrý.“

„To jsem ještě pořádně nezačal,“ zasmál se Roarke. „Ned se oženil s Mary Katherine… nebo že by to byla Ailish? Víš, že mám dobrou hlavu na jména a tváře, ale tahle záplava vážně přišla moc rychle i na mě. Takže, Ned má čtyři děti – taky moje bratrance – a ti už zvládli dalších pět, ne, mám dojem, že vlastně už šest mrňat. Teď se dostáváme k Sineadinu mladšímu bratru Fergusovi, ten bydlí v Ennis a pracuje v restauraci, kterou vlastní rodina jeho ženy. Myslím, že se jmenuje Megan, ale přísahal bych na to nerad.“

„To už stačí.“ Eva si připadala jako uprostřed davu, a tak v obranném gestu zamávala vidličkou.

„Ale vždyť je jich ještě tolik,“ zašklebil se Roarke a pokračoval v jídle s takovou chutí, jakou nepocítil už několik dní. „Třeba moji prarodiče. Představ si, jaké to je mít dědečka a babičku.“

„To si představit neumím,“ odpověděla Eva po chvilce.

„Já taky ne, i když se s tím nakonec asi budu muset nějak vyrovnat. Vzali se skoro před šedesáti lety a jsou moc hodní. Bydlí v malé chatě na západním svahu támhle toho kopce. Nechtěli na stará kolena veliký dům, a tak, když jim děti vyrostly a založily vlastní rodiny, nechali tohle stavení Sinead, která po něm toužila nejvíc.“

Roarke se na chvíli odmlčel. Eva nic neříkala, jen čekala, až dokončí své vyprávění.

„Oni po mně vůbec nic nechtěli.“ Bezradně rozlomil krajíc opečeného chleba. „Bylo to úplně jiné, než jsem čekal. Žádné: ‚Hodily by se nám nějaké peníze, vždyť ty jich máš víc než dost a my čekáme rodinu…‘ nebo ‚Dlužíš nám za všechny ty roky, co ses toulal po světě…‘, ani ‚Kdo si myslíš, že jsi, jen tak sem přijít, ty jeden zmetku, zplozený vrahounským bastardem‘. Všechno tohle jsem čekal, a byl bych to pochopil. Jenže to proběhlo jinak: ‚A hele, Siobahnin chlapec. Konečně jsi tady, rádi tě vidíme‘.“

Zavrtěl hlavou a položil topinku na podnos.

„Co si s tím počneš?“

„Nemám zdání. Nikdy mi nebylo jasné, jak se mám chovat a co mám cítit, když mě někdo miluje. V lepším případě si připadám divně, ale obvykle spíš pitomě.“

„Ani jeden z nás to neměl moc kde pochytit, co myslíš?“ Roarke ji opět uchopil za ruku a pohladil, jako by potřeboval cítit teplo její pokožky. „Jsme dvě zbloudilé dušičky. Až skoncuješ s touhle hostinou, rád bych ti něco ukázal.“

„Jsem neuvěřitelně přecpaná,“ odsunula Eva talíř. „Vždyť navařila tolik jídla, že by mohla pohostit všechny Louisiny klienty a ještě by zbylo.“

„Neboj, něco z toho ihned zase shodíme,“ odpověděl a vzal ji za ruku.

„Zpátky mezi ty krávy mě nedostaneš. Tolik tě zase nemiluju.“

„Krávy necháme, ať se zabývají svými hovězími záležitostmi.“

„A to je konkrétně co? Vlastně myslím, že to radši nechci vědět,“ usoudila Eva a vyšla ze dveří. „Už takhle se mi v hlavě rojí neuvěřitelně úchylné a děsivé obrázky. A co je to zase támhle?“ ukázala přes pole.

„Říká se tomu traktor.“

„A sedí na něm chlápek. Proč se asi projíždí po poli mezi dobytkem? Copak tu nemají androidy nebo dálkově ovládanou techniku?“

Roarke se zasmál.

„Ty se tomu směješ,“ – jak uklidňující bylo slyšet opět jeho smích – „ale tady je víc krav než lidí. Jen počkej, až je přestane bavit procházet se po poli a řeknou si, hele, čas na změnu. Odteď budeme my řídit traktory, obývat baráky a oblíkat si košile a kalhoty. Co potom?“

„Až se vrátíme, připomeň mi, abych vyhrabal z knihovny Farmu zvířat. Tam se dočteš co potom. Podívej, už jsme tady.“ Opět ji uchopil za ruku, jako by potřeboval fyzické spojení. „Tenhle strom zasadili pro mou matku.“

Eva si prohlížela rozsochatý strom, bohatou korunu se sytě zelenými listy, statný kmen a větve, rozpřažené k nebesům. „Je to… hezký strom.“

„Cítili, že Siobahn už nežije. Že už ji nikdy nespatří. Jenže neexistoval žádný důkaz. Jeden můj strýc po něm kdysi pátral a snažil se nalézt i mě, jenže málem přišel o život. Museli toho nechat. Tak pro ni zasadili strom, protože nechtěli její jméno tesat na náhrobní kámen nebo nějakou pamětní desku. Zůstala jen tahle třešeň, která každé jaro kvete.“

Eva znovu pohlédla do šumící koruny a cítila, jak se v ní něco pohnulo. „Včera večer jsem byla na pohřebním obřadu za jednu zavražděnou dívku. Když děláš u policie, uvidíš pohřbů a obřadů víc, než by se ti líbilo. Všude je záplava kytek, hudba a vystavená těla těch mrtvých. Připadá mi, že to pozůstalí potřebujou, ten rituál jim zřejmě nějak pomáhá. Mně to ale odjakživa připadalo úplně ujeté. Tohle je mnohem lepší.“

Roarke pozoroval, jak si Eva prohlíží strom jeho matky. „Vážně?“

„Květiny kolem rakve zvadnou a vyhodí se, víš, a tělo se zahrabe do země nebo spálí. Jenže strom, který zasadíš, roste a žije dál. To něco znamená, ne?“

„Vůbec si na ni nepamatuji. Zkoušel jsem si ji vybavit, skoro mi přeskočilo, jak jsem se pokoušel donutit vlastní paměť, aby si vybavila alespoň nějaký nepatrný okamžik. Něco konkrétního. Myslel jsem, že to potom bude lepší. Jenže se nezdařilo. Ale tenhle strom je konkrétní. Je to znamení, kterého se mohu dotknout a utěší mě víc než nějaký mrtvý kámen. A jestli existuje něco víc než těch pár let, co je nám souzeno motat se po světě… tak moje matka určitě vidí, jak tu teď stojím, a vidí, že jsi se mnou ty. Víc bych asi nemohl chtít.“

Když se vrátili do domu, stála Sinead u kuchyňské linky a myla nádobí od snídaně. Roarke k ní zamířil a položil jí ruku na rameno.

„Eva se musí vrátit do New Yorku a já chci letět s ní.“

„Samozřejmě.“ Zdvihla paži a pohladila jej po ruce. „Tak to by sis měl pospíšit nahoru a začít pakovat. Já tu zatím budu dělat společnost tvé paní, pokud jí to nebude proti mysli.“

Eva schovala ruce do kapes a rozpačitě odpověděla: „Jistě. Žádný problém.“

„Za minutku jsem zpátky," řekl Roarke, zmizel v prvním patře a nechal Evu o samotě se Sinead.

„Ehm…," pokusila se Eva vymyslet nějakou vhodnou poznámku, „to, že jste Roarka přijali a dovolili mu zůstat, pro něj znamená strašně moc."

„A pro nás všechny znamená strašně moc, že jsme mohli být na chvilku s ním i když jen krátce. Vím, jak těžké rozhodnutí to pro něj muselo být – přijet sem a říci nám, co se dozvěděl o Siobahn."

„Těžká rozhodnutí pro něj nejsou nic nového."

„To jsem pochopila, a pokud mohu soudit, řekla bych, že o vás to platí taky." Osušila si ruce do utěrky a pověsila ji na háček. „Pozorovala jsem ho z okna, jen tak, abych si o něm udělala obrázek. Takový myšlenkový portrét, který bych mohla sdílet se Siobahn, až s ní opět budu hovořit. Rozmlouvám s ní v duchu si s ní povídám, víte," vysvětlila, když spatřila zmatený výraz na Evině tváři. „A občas jí něco vyprávím i nahlas, když mě nikdo neslyší. Uchovávám si takové obrázky, a jeden nikdy nezapomenu. Roarke – jeho výraz, změnu v jeho tváři, v postoji a snad i celé duši, když spatřil, jak vystupujete z toho letadla. Když viděl, že jste to vy, čišela z něj úplně čistá láska a já jsem za celý život nespatřila mnoho krásnějších věcí. Takový portrét si ráda uchovám, protože ať už je dospělý, nebo ne, pro mě je to pořád synáček mé sestry. Přeji mu jen dobré, a zdá se mi, že vy jste pro něj to nejlepší."

„Zdá se, že znamenáme to nejlepší jeden pro druhého. Bůh ví proč."

Sinead se mile a zářivě usmála. „Někdy je lepší neznat všechny důvody. Jsem moc ráda, že jste přijela a že jsem vás mohla poznat a vidět spolu. Chtěla bych, aby s námi byl častěji a na vás bude hodně záležet, jestli mu to umožníte, nebo mu v tom zabráníte."

„Když se Roarke rozhodne, nikdo mu v ničem nezabrání."

„Nikdo," přikývla Sinead. „Jedině vy."

„Přece bych se nestavěla do cesty něčemu, co potřebuje. Sem prostě musel přijet, stejně jako se sem teď bude chtít vracet. Snad jste se měla podívat o kousek vedle, když mne představoval. Abyste viděla, jak při tom pohlédl na vás. Vím, že vás už v téhle chvíli taky miluje."

„Ach…“ Její oči zvlhly dojetím, dřív než se dokázala ovládnout. Rychle zamrkala a otřela si je rukou, protože zaslechla, že se Roarke vrací. „Připravím vám nějaké jídlo na cestu.“

„Neobtěžuj se s tím,“ položil jí Roarke opět dlaň na rameno. „V raketoplánu mám zásob málem na rok. Právě jsem se domluvil, že přijedou vyzvednout i to auto, kterým jsem přijel.“

„Tak to Liamovi vážně zlomí srdce. Myslí si, že je to nejhezčí a nejelegantnější žihadlo, jaké kdy kdo postavil.“ Sinead sáhla do kapsy. „Něco pro tebe mám. Siobahn si s sebou do Dublinu neodvezla úplně všechno. Říkala, že se jednou vrátí a odstěhuje si i zbytek svých věcí, ale…“

Otočila se k Roarkovi a v sevřené ruce něco držela. Tenký řetízek, na němž visel malý čtvercový plátek stříbra. „Je to jen laciná tretka, ale má sestra ji často nosila. Tady je její jméno napsané v oghamu, starém keltském písmu. Vím, že by si přála, abych ti to předala.“

Sinead vložila šperk Roarkovi do ruky a zavřela kolem něj jeho prsty. „Šťastnou cestu a… ach, zatraceně.“

Hlas se jí zlomil a slzy jí vytryskly na tváře, když Roarka objala. „Vrátíš se, viď? Ukaž se jak to půjde, a ať se ti mezitím daří dobře.“

„Vrátím se.“ Roarke zavřel oči a vdechl vůni vanilky a divokých růží. Políbil ji do vlasů a zamumlal něco v gaelštině.

Sinead se zasmála skrze slzy a otřela si tváře. „Já sama tak dobře gaelsky nerozumím.“

„Říkal jsem, díky za to, že jsi mi ukázala, jaké srdce měla má matka. Nikdy na ni nezapomenu, ani na tebe.“

„Vím, že ne. No a teď už radši běžte, nebo se zase rozbrečím. Na shledanou, Evo, dávejte na sebe pozor.“

„Ráda jsem vás poznala,“ stiskla jí Eva pevně ruku. „A myslím to upřímně. Navíc mě napadá, že ten raketoplán lítá oběma směry, takže kdyby se vám někdy chtělo navštívit New York…“

Když zamířili přes pole k čekající tryskoptéře, políbil ji Roarke do vlasů. „To jsi řekla moc hezky.“

„U ní to jde samo.“

„To máš pravdu,“ ohlédl se zpět k domu a na drobnou irskou ženušku, která čekala u zadního vchodu, aby jim na cestu zamávala.

„Měla by ses trochu prospat," navrhl Roarke, když se uvelebili na palubě raketoplánu.

„Nehraj si na staršího bráchu, kámo. To ty vypadáš, jako kdybys prochlastal posledních čtrnáct dní."

„Možná že to má něco společného s faktem, že jsem za minulé dva dny vypil víc whisky než předtím za dva roky. Takže bychom se nejspíš měli natáhnout oba."

Eva se však nervózně vrtěla, kontrolovala hodiny a snažila se přepočítat časový posun při cestě tam a zpět. „Je ještě moc brzy, abych volala na Centrálu a zjišťovala, co je nového. Za pár hodin jsem stejně zpátky, takže mi nic neuteče."

„Jenom spánek." Roarke spustil mechanizmus, který přestavěl pohovku na širokou, pohodlnou postel.

„Jsem ještě pořád trochu moc napumpovaná adrenalinem, asi hned tak neusnu."

„Vážně?" Do očí se mu vrátilo něco z toho světla, které tak milovala. „Tak co vymyslíme, abychom zabili čas a trochu si orazili? Co takhle vzít karty a zahrát si například lízanou?"

Evě se zúžily oči. „Lízanou? Není to spíš postelová než karetní hra?"

Roarke se zasmál, popadl Evu a stáhl ji na postel. „Vlastně proč ne?"

Byl jemný a ona také. Byl něžný a ona mu něžnost vracela. Dotýkali se jeden druhého a přitom si hleděli do očí. Tak Eva spatřila jak stíny, které mu posledních pár dní halily tvář, postupně mizí a zanechávají opět čistou a temperamentní modř jeho pohledu.

To láska, pomyslela si, láska a její naplnění dokáže zahnat duchy minulosti a vykázat mrtvé ze dveří. Jeden druhého naplnili životem, který Eva cítila v celém jeho těle, když se jejich prsty propletly a ústa spojila.

Skutečný život, pomyslel si Roarke, když se k němu Eva přitiskla tak, že vzápětí splynuli. Náš život.

Když přistáli u kargo terminálu na newyorském letišti, nebyla Eva nijak zvlášť ospalá a cítila se rozhodně odpočatě. Napadlo ji, že

žena, která by se necítila dobře po takové pěkné a živé partičce společenských her s Roarkem, by se nad sebou musela vážně zamyslet.

Dovolila Roarkovi, aby se ujal řízení automobilu, který předtím nechala zaparkovaný v jeho soukromém stání. Mezitím zavolala na Centrálu a všechny varovala, že je zpět a se vší energií se vrhá do služby.

„Nejspíš nemá smysl navrhovat, že by sis mohla vzít pár hodin osobního volna na aklimatizaci, než se do toho zase ponoříš?“

„Osobní volno mám vyčerpané na pár století dopředu a jsem úplně v pořádku.“ Otočila se k němu. „Oba jsme konečně v pořádku.“

Automobil se proplétal houstnoucí dopravou časného rána a Roarke uchopil Evu za ruku. „Máš pravdu, to jsme. Pěkně jsem si pročistil hlavu, je mi líp než kdykoliv za posledních pár dnů, a celkem se těším, až se zase pustím do těch svých čachrů.“

„To ráda slyším. Ale než se každý rozběhneme po svých vzrušujících povinnostech, pověz mi, jestli je ještě něco, co bych měla vědět.“

Roarke si vzpomněl na Grogina a na to, jak blízko byl tomu, aby nevratně překročil hranici. Evinu hranici. „Ne. Vlastně moment, jedna věc tu je. Ukázalo se, že jsem o celý rok mladší, než jsem si až doteď myslel.“

„Nepovídej! No to je něco. Jaký je to pocit?“

„Připadám si malinko divně.“

„Za čas si zvykneš.“ Pohlédla rychle na hodiny. „Poslouchej, teď tě hodím domů a potom to ihned otočím na Centrálu, abych… zatraceně!“ Ozval se Evin komunikátor.

HLÁŠENÍ PRO DALLASOVOU EVU, PORUČÍKA.

„Dallasová, příjem.“

DOSTAVTE SE do ZDRAVOTNÍHO STŘEDISKA v EAST SIDU DRUHÉHO PATRA PODZEMNÍ GARÁŽE.
DOŠLO K VRAŽDĚ, KAUZU NA MÍSTĚ ČINU

PROVĚŘUJE FEENEY RYAN, KAPITÁN.

„Jsem na cestě. Dallasová konec. Sakra, sakra! Myslela jsem, že máme víc času! Roarke, musím tě vyhodit hned tady.“

„Neboj se, dovezu tě, kam potřebuješ. Nech to na mně,“ prohlásil dřív, než se zmohla na odpor. „A sleduj, jak se řídí v New Yorku.“

KAPITOLA 19

Sirény kvílely, majáky záchranné služby vířily jako rudé stroboskopy a všem v okolí zvěstovaly, že někdo je v nebezpečí.

Jenže Alicia Dilbertová už nepotřebovala žádné sirény, ani blikající světla. A také jí žádné nebezpečí nehrozilo a už nikdy nebude.

Místo činu zajišťoval kordon policistů a kriminalisté se pouštěli do své práce. Ráno už prohřívalo vzduch a horký výron z ventilátoru klimatizace metra dodával atmosféře nad chodníky novou kvalitu.

V rohu stál stánek s občerstvením, jehož pohotový majitel úspěšně prodával kávu a sendviče s vejci policistům i záchranářům, kteří by měli mít dost zkušeností, aby se produktů jeho kulinářské dovednosti zdálky vyvarovali.

Eva ucítila zápach vaječné náhražky, škvířící se na grilu, pot mnoha mužů, kteří už byli příliš dlouho v práci, a nade vším se vznášel zápach dezinfekce, navozující představu nemocnice.

Jestli se tyhle žhavé srpnové dny co nejrychleji nepřeženou, uvaří se celý New York ve vlastním potu.

Eva prošla zátarasem, uzavřela za sebou zábranu a přiklekla k Feeneymu, který prohlížel tělo.

„Doneslo se mi, že ses vrátila, tak jsem jim přikázal, aby s futrálem na mrtvoly a odvozem počkali na tebe.“ Otočil se a pokynul Roarkovi, který stál hned za zátarasem. „Zvládli jste to rychle.“

„Hm. Už je to v pořádku. Oba jsme v pořádku… my ano. Do hajzlu, Feeney! Do hajzlu s tím! Neměla jsem odjíždět!“

„I kdybys tu zůstala, nic by se nezměnilo. To přece víš dobře. On nepronikl přes hlídky. Té dodávky se ani nedotkl, ani se k ní nepřiblížil.“

„Jenže ta dívka je mrtvá, což znamená, že nám nějakým způsobem vytřel zrak.“ Nasadila si mikrobrýle a studovala smrtící bodnou ránu, mířící k srdci. „Je pečlivý. Dodržuje zajeté schéma.“ Díky brýlím spatřila i tenkou linii modřin a odřenin kolem zápěstí.

„Napózoval si ji. Morris určitě najde další takové stopy po drátech.“

„Určitě. Jenže, Dallasová, dnes se od zajetého postupu přece jen trochu odchýlil.“ Třebaže se Feeney tvářil klidně a vyrovnaně, Eva v jeho očích zřetelně spatřila záblesk vzteku, když sáhl do pouzdra na důkazy a vyňal z něj zapečetěný vzkaz.

„Tohle držela v rukou. Připevnil jí to k prstům lepicí páskou.“ Ukázal Evě obálku, na níž bylo vytištěno její jméno.

Eva vzkaz uchopila a začala číst.

Poručíku Dallasová. Nechápete mne – jak byste také mohla? Váš pohled je nutně omezen; můj nezná hranic. Vy zde vidíte oběť, avšak nic nemůže být dál od pravdy. Tato dívka dostala obrovský dar a skrze drobnou oběť jej může nabídnout dalším.

Vím, považujete mne za monstrum. Mnoho bude takových, kteří vám přikývnou a plivnou na mé jméno. Jenže více, mnohem více povstane těch, kteří spatří pravdu a konečně porozumí hloubce umění, kráse a síle, jež jsou mým objevem.

Co činím, nekonám jen pro sebe, nýbrž pro celé lidstvo.

Její světlo bylo bez poskvrny a navěky takovým zůstane. Snad to jednoho dne pochopíte i vy.

Viděla jste už příliš mnoho smrti. Jednoho dne nebude nic než život a světlo.

Mé dílo je téměř dokonáno.

„No jasně, je to skoro za námi,“ zamumlala polohlasem Eva a schovala vzkaz do aktovky. „Můj pohled, Feeney, je natolik omezený, že tu nevidím nic než krásnou černou dívku, kolem pětadvaceti let, oblečenou do uniformy zdravotnice. Něco přes metr sedmdesát vysoká, váha tak pětašedesát kilo. Žádná zranění ani jiné známky, že by se bránila.“

Naklonila se blíž a obrátila pravou ruku dívky dlaní vzhůru. „Na pravé dlani jsem nalezla drobnou okrouhlou ranku, odpovídající použití tlakové stříkačky. ‚Nazdar, jak se máš? Rád tě vidím‘, a pak jí ten bastard podal ruku a napumpoval do ní stříkačkou to svinstvo. Má na sobě bílý plášť, takže šla buďto do práce, nebo zrovna odcházela. Co o ní víme?“

„Je to medička, byla tu na stáži. Šichta jí končila v deset. Pár zaměstnanců vypovídá, že ji viděli, jak se odepisuje.“

„Hm.“ Eva si zamyšleně prohlížela mrtvou dívku. Měla půvabnou tvář s výraznými, vysoce posazenými lícními kostmi. Lesklé, černé, kudrnaté vlasy byly vzadu pečlivě svázány stužkou a v každém ušním boltci se blyštěla trojice kovových cvočků.

„Chodí tu dost lidí. To znamená, že pěkně riskoval – vyčíhat si ji přímo tady před střediskem, v deset večer… Máte její adresu?“

„Máme, i ostatní nacionále.“ Feeney vyňal elektronický zápisník a přestože by mohl všechny údaje odrecitovat zpaměti, začal předčítat „Alicia Dilbertová, věk dvacet let. Zapsána na Newyorské univerzitě studovala medicínu. Bydliště na Východní Šesté, což znamená, že žila tři bloky severně odsud. Nejbližší příbuzný je bratr, Wilson Buckley.“

Eva rázem vztyčila hlavu. „Cože?“

„Buckley, Wilson. Nejbližší žijící příbuzný.“

„Zatraceně.“ Eva si promasírovala týl a krční svaly. „Feeney, toho my přece známe.“

Když skončila se všemi náležitostmi, které patří na místo činu, přešla k Roarkovi, trpělivě postávajícímu vedle Nadine. „Na nic se mě neptej,“ varovala reportérku, dřív než stačila otevřít ústa. „Dám ti všechno, co budu moct, hned jak to půjde.“

Cosi v Evině výrazu Nadine přimělo zkrotit svou přirozenou zvídavost i instinkty mediální hvězdy, a tak jen přikývla. „Oukej. Takže v deset, Dallasová. Budu potřebovat něco do zpráv, tak doufám, že pustíš víc než obvyklé oficiální fráze.“

„Až to půjde,“ odsekla Eva. „V šest nula nula ti poslal další vzkaz.“

„Hm, poslední dobou ho mám místo budíku. Ale splnila jsem svou občanskou povinnost, poručíku. Všechno už to má Feeney.“

„Zmínil se mi. Teď ti vážně nemůžu říct nic víc, Nadine.“ Eva si nervózně prohrábla rukou vlasy.

Něco je ve vzduchu, pomyslela si reportérka. Něco moc špatného. „Pověz mi, co se děje?“ v přátelském gestu položila Evě

ruku na rameno a ucítila napjaté svaly. „Jen tak mimo záznam. Co se stalo?“

Jenže Eva zavrtěla hlavou. „Teď vážně nemůžu. Musím navštívit pozůstalé. Dokud to neudělám, nemůžu uveřejnit jméno. Feeney ti podá oficiální komentář. Ještě chvilku tu zůstane, ale já musím jít. Roarke?“

Kráčeli zástupem přihlížejících a mořem hluku k automobilu. „Něco nečekaného? Pověz, co jsi zatajila naší hvězdné reportérce? V čem je tenhle případ jiný než ty předchozí?“

„Řekla bych, že je podstatně osobnější. Znám jejího bratra, a ty taky.“ Ještě jednou přehlédla místo činu a potom se usadila za volantem. „Nabízel jsi mi, že uděláš, co budu potřebovat. Teď tě trochu využiju. Peabodyová s Feeneym vyzpovídají personál a sousedy. Od tebe ale budu potřebovat, abys mi pomohl s nejbližším příbuzným.“

„Ale kdo to je?“

* * *

Neodstěhoval se daleko od své malé sestřičky, pomyslela si Eva. Ne, že by bydlel ve stejném domě nebo bloku, ale přesto to měl blízko a zároveň ji dokázal udržet v bezpečné vzdálenosti od své práce. Vymyslel to jednoduše a logicky.

Nechal jí prostor, aby mohla roztáhnout křídla a rozletět se, ale přitom ji střežil před nebezpečím a rozhodně nedopustil, aby ji zvětřila ta špína, která trávila čas v jeho klubu.

Jeho dům měl dobrý bezpečnostní systém – na takových věcech si dával záležet. Policejní odznak však zafungoval, jak měl, a tak je výtah vyvezl do pátého patra, kde se Eva zhluboka nadechla a pak stiskla bzučák zvonku.

Minulo několik minut a teprve potom spatřila, jak bliklo elektronické oko kamery. Eva věděla, že majitel bytu právě sleduje bezpečnostní panel a pozoruje ji, jak stojí přede dveřmi.

Zabliklo zelené světlo a dveře se otevřely.

„Co tě to sem čerti nesou, bílá holčičko? Já mám akorát půlnoc, a to je čas na spaní.“

Stál před ní obrovský černoch, úplně nahý, až na purpurové sárí a spoustu tetování.

„Musím s tebou mluvit, Řacho. Potřebujeme jít dovnitř.“

Zmateně přikývl a zašklebil se. „Nepřišli jste mě popotahovat kvůli bůhvíčemu v Ká Vé? U Vyděděnců se teď neděje nic, co by vás mohlo zajímat. Teda, neděje se tam víc než normálně.“

„Ne, klubu se to vůbec netýká.“ Klub Vyděděnců byl pro Řachu druhým domovem, hnízdo tvrdé hudby, sexu a letálně korozivních drinků, prosperující přímo v útrobách města.

Eva si tu kdysi uspořádala večírek na rozloučenou se svobodou.

„Kurva. Šiklo by se kafe, jestli se tu teď, v hluboký noci, mám vybavovat s vychrtlou policajtkou. Roarke, copak tuhle běličku nedokážeš zabavit dost na to, aby mě nechala na pokoji?“

Eva vešla dovnitř. Úprava prostor ji nepřekvapila, protože u Řachy už ji nemohlo překvapit nic. Pokoj byl veliký a uklizený, vkusně vyzdobený ukázkami afrického umění, rituálními maskami a jemnými látkami se vzory v jasných barvách.

Jako znamení, že pán domu je noční tvor, visely na oknech dlouhé, těžké závěsy v odstínu karmínu a safíru, které bezpečně odrážely útoky paprsků vycházejícího slunce.

„To kafe si určitě dáte taky, co?“ začal, ale Eva mu položila ruku na rameno, dřív než mohl zmizet v kuchyni.

„Teď ne. Musíme se posadit. Prosím, sedni si.“

Tentokrát se mu v hlase ozvalo podráždění. „Jaká policajtská záležitost je tak důležitá, že si ani nemůžu dát svý kafe, když už jste mě vytáhli z pelechu před polednem?“

„Je to špatné, Řacho. Moc zlé. Posadíme se na to.“

„Někdo se mi vlámal do klubu? Našel se zkurvysyn, co vztah svoje pracky na Ká Vé? Přeci jsem sám zamykal, je to jen pár hodin. Tak co se, sakra, stalo?!“

„Ne, klub to není. Týká se to tvojí sestry. Přišli jsme kvůli Alicii.“

„Alicii? Tak to se můžete zase klidně otočit.“ Odfrkl si a mávl ke dveřím rukou, připomínající rozměry pánev. Jenže Eva v jeho očích spatřila první záblesk strachu. „To děvče není v žádným

průseru. Je to zlatá holka, Dallasová, a varuju dopředu: kdo se bude navážet do mý sestřičky, ten bude mít problémy se mnou.“

Není jiný způsob, pomyslela si Eva. Jinak se to asi udělat nedá. „Je mi moc líto, že ti musím říct takovou věc, ale tvoje sestra už nežije. Dnes, brzy po ránu, ji někdo zabil.“

„To je kravina!“ zařval Řacha, popadl Evu za ramena a vyzdvihl ji do vzduchu. Roarke se okamžitě dal do pohybu, ale Eva zavrtěla hlavou, aby jej zadržela.

„Zkurvený kecy! Je ve škole, studuje a bude z ní doktorka! Právě má přednášku! Copak ste se zcvokli, že mi sem vtrhnete a začnete vykládat takový kecy o mojí holčičce?!“

„Moc bych si přála, aby to byla lež,“ řekla Eva tiše. „Moc bych si to přála. Je mi to strašně líto, Wilsone.“ Jemně vyslovila jeho křestní jméno. „Je mi líto, co se stalo, a mrzí mě, že to musím být zrovna já, kdo ti tu zprávu přináší. Ale je to pravda.“

„Ne, já jí teď hned zavolám. Okamžitě, vytáhnu ji z přednášky.“ Chrlil slova a obvyklý rytmus jeho řeči se vytratil. „Zavolám jí a vy uvidíte, že to nejsou než kecy. Protože ste se spletli. Uvidíte, že to někdo poplet. Jo, někdo se seknul.“

Eva ho nechala a potlačila tendenci třít si paže, které výrazně brněly v místech, kde se jí do svalů zabořily jeho silné prsty. Čekala, zatímco Řacha navolil číslo. Po chvíli se ozval melodický dívčí hlas, vesele informující volajícího, že jeho majitelka právě není dostupná, ale určitě si poslechne váš vzkaz.

„Prostě je ve třídě a má spoustu práce.“ Jeho hlas, jindy tak znělý a sebejistý, se začínal třást. „Tak tam zajedeme. Jo, přímo na univerzitu. Tam uvidíte.“

„Já osobně jsem ji identifikovala,“ řekla Eva tiše. „A když jsem viděla, že jsi nejbližší příbuzný, všechno jsem ještě jednou překontrolovala. Teď se obleč, dovezu tě k ní.“

„To nebude ona. Ne, moje sestřička ne…“

Roarke k němu přistoupil. „Pomůžu ti, do ložnice se jde tudy?“ a odvedl černého obra, jako by to bylo malé děcko.

Když za nimi zapadly dveře ložnice, Eva se zhluboka nadechla.

A potom ještě jednou, to než navolila číslo do márnice.

„Tady Dallasová. Pozvala jsem nejbližšího příbuzného k Alicii Dilbertové. Chci, aby byla čistá a upravená. Přikryjete ji, a předtím celou místnost vyčistíte, a až tam dorazím, nebude se kolem poflakovat nikdo z personálu a už vůbec ne civilové.“

Přerušila spojení. Alespoň tohle pro něj můžu udělat, pomyslela si. Není toho moc.

Za celou cestu autem nepromluvil, jenom tiše seděl s rukama založenýma na prsou a s ohromnými černými brýlemi, které mu zakrývaly téměř polovinu obličeje.

Eva vnímala jeho přítomnost jako vlny ledového chladu, jimiž se projevoval jeho strach a zároveň horké bušení srdce, jakým promlouvala naděje.

I když pak kráčeli po mrazivě bílých chodbách márnice, odvracel od Evy zrak a ona rozuměla – tohle všechno byla její vina. Ona za to mohla, protože nebylo koho jiného vinit za ten děsuplný strach a snad ještě hrozivější naději.

Zavedla jej do soukromé místnosti, určené pro identifikace. Roarke i Eva se k němu postavili, každý z jedné strany.

„Jestli se chceš podívat na monitor…“ začala Eva.

„Seru na všecky monitory. Nebudu věřit ničemu, co neuvidím na vlastní oči!“

„Dobře.“ Eva tuhle možnost očekávala a připravila se na ni. Sklo před nimi zůstávalo temné, protože barevný filtr, zabezpečující soukromí, byl aktivován. Stiskla tlačítko pod průhledem.

„Dallasová Eva, poručík. Doprovázím pana Buckleyho Wilsona, nejbližšího příbuzného. Požaduji osobní identifikaci Alicie Dilbertové. Deaktivujte zástěnu.“

Černé sklo zvolna bledlo a nabíralo šedý odstín, potom se úplně projasnilo. Za sklem, na úzkém stole, ležela černá dívka až po bradu přikrytá bílým plátnem.

„Ne.“ Řacha zdvihl své olbřímí pěsti a jednou dvakrát udeřil do skla. „Ne, ne, ne!“ Potom se otočil k Evě a byl by se na ni vrhl, kdyby to Roarke nepředpokládal. Skočil mezi Evu a obrovského vyhazovače a celou tu horu svalů přirazil zády ke sklu.

„Takhle by to Alicia nechtěla,“ řekl potom tiše. „Takhle jí vážně nepomůžeš.“

„Je mi to tak líto…“ nezmohla se Eva na víc.

Řacha se už nepohnul, ale oči mu zaplály vražedným žárem „Pustíte mě tam. Necháte mě jít k ní, teď hned. Nebo popadnu tady toho panáka a prohodím ho sklem a tebe hned za ním. Víte, že to udělám.“

Ano, Eva to věděla, a věděla také, že šoková pistole, kterou měla v kapse, jej dokáže spolehlivě zneškodnit. Jenže žal a zoufalství začínaly pomalu přemáhat jeho zuřivost.

„Vezmu tě dovnitř,“ řekla klidně. „Musím jít s tebou a kamery nás budou natáčet. Takový je postup.“

„Běž do prdele, ty i všecky tvoje postupy.“

Gestem zadržela Roarka a opět promluvila do mikrofonu. „Doprovázím příbuzného oběti přímo do boxu. Prosím, vykliďte přístupovou cestu. Pojď se mnou,“ řekla Řachovi a rukou u pasu nenápadně naznačila Roarkovi, aby zůstal, kde je.

Prošli jedněmi dveřmi, potom krátkou chodbou a skrze další dveře.

Stály tu i jiné stoly a na nich jiná těla čekající na identifikaci. A v železných příhradách mrazáku, lemujícího zadní stěnu, se jich skrýval bezpočet. Nemohla ho ušetřit pohledu na ně, a tak kráčela přímo k Alicii, rukou v kapse svírala pažbu šokové pistole, pro případ, že by se Řacha přestal ovládat.

On však přikročil ke stolu a upřel pohled na půvabnou tvář s výraznými lícními kostmi. Potom nesmírně opatrně a něžně pohladil její lesklé černé vlasy.

„To je moje holčička. Moje sestřička. Moje srdce i duše.“

Sklonil se k ní a lehce ji políbil na čelo.

A potom se prostě svezl na zem a jeho půldruhého metráku svalů se změnilo v bezvládnou, vzlykající masu.

Eva si k němu klekla a objala ho kolem ramen.

Roarke přes sklo viděl, jak se černý vyhazovač schoulil v Evině náručí do klubíčka jako dítě, které potřebuje útěchu a Eva jej kolíbala a stírala mu slzy.

Potom využila dalších svých známostí a zajistila malou, prázdnou kancelář a sklenici vody. Řacha pil a Eva jej držela za ruku.

„Bylo mi dvanáct, když máti přišla, že už je zase v tom. Našel se bastard, co jí nasliboval modrý z nebe a ona mu zase uvěřila. Brzo potom, co se dítě narodilo, se vypařil. Máti si pak vydělávala tak, že pomáhala po domácnostech, a taky se sem tam trochu kurvila. Tím pádem nám měla co dát na talíř a bylo kde bydlet, ale na nic víc jí čas nezbyl. Alicia byla to nejkrásnější dítě, jaký si dovedete představit, a měla srdce ze zlata.“

„A ty ses o ni dobře staral,“ připomněla mu Eva.

„Nebyl to pro mě problém, chtěl sem to tak. Přeci jí nebylo víc než čtyři, když máti umřela. Ale nemohlo za to její kurvení, to ne. Jeden kretén, u kterýho uklízela, se sjížděl Zeusem a zrovna dostal špatnou dávku – a tak naši máti vyhodil z desátýho patra. To už sem dělal po klubech a šetřil prachy. Přišlo pár příležitostí a škvára se sypala, a tak sem se moh postarat o svoji sestřičku. To, že dělám v klubech a sem tam někoho zrubu neznamená, že bych se nepostaral o svoji Alicii.“

„Já vím. Vím, že jsi se o ni staral nejlíp, jak to šlo. Pomohl jsi jí, aby mohla studovat medicínu. Bývala by z ní byla lékařka.“

„Byla tak chytrá, ta moje holka. Vždycky tvrdila, že z ní bude doktorka. Chtěla pomáhat lidem. Proč by chtěl někdo ublížit tak čistýmu děvčátku?“

„To zjistím. Slibuju. A dávám ti slovo, že se o ni teď postarám. Musíš mi věřit, nezklamu tě.“

„Jestli ho najdu dřív než ty –“

Eva mu místo odpovědi stiskla pevněji ruku. „To by Alicii nepomohlo. Vím, že ti musí být strašně, ale tohle není ono. Alicia tě milovala stejně jako ty ji, že?“

„Říkala, že sem její velikej, zlej brácha.“ Po tváři mu stékala další slza. „A sama byla to nejlepší, co mě kdy v životě potkalo.“

„Jestli můžeš, pomoz mi, abych pro ni našla alespoň nějakou spravedlnost. Chci jména všech známých, kamarádů, spolupracovníků, prostě všech, s kým se znala. Měla přítele, nebo někoho hodně blízkého?“

„Ne. To by mi určitě řekla. Měla kluky ráda, nebyla to žádná netejkavka s nosem nahoru, jenže se pořád učila a nebo pracovala tam na středisku. Často si vyrazila někam s partou, jen tak, aby

vypustila páru a něco si užila. Ne v mým klubu," dodal rychle a dokonce s náznakem úsměvu. „Do takový díry bych ji nikdy nepustil."

„Do jiných klubů ale chodila. Zmínila se o některém konkrétním? Říká ti například něco název kavárna Scenerie?"

„Ten data-klub? Jasně. Tam přeci chodí spousta mláďat z univerzity, a taky měla ráda tu malou špeluňku hned u střediska. Říkaj si ‚Kavárna Elán'."

„Pověz mi, Řacho, nechávala se Alicia v poslední době fotit od profesionála? Nezáleží na tom proč, mohlo to být i náhodou, při nějaké příležitosti. Třeba ve škole, nebo někde na svatbě?"

„Ani ne před měsícem, to sem měl narozeniny. Ptala se mě, co bych si přál a já povídám, že její fotku ve zlatým rámečku. Ale ne takovou tu z automatu, opravdovej portrét, kde by byla oblečená jako princezna, a od fotografa, co ví, jak se ten krám drží."

Eva si to poznamenala a pečlivě ovládaným hlasem se zeptala – „Pamatuješ si, kde ten portrét nechala udělat?"

„Někde směrem do centra, říká se tam tomu Portografie. Je to nóbl podnik. Já –" Náhle umlkl, protože jeho přirozená inteligence překonala drtivý žal. „O tomhle sem slyšel ve zprávách. Je to ten zkurvysyn, co vraždí študáky z univerzity. Fotí je a potom zabíjí. Tak tenhle zavraždil moji holčičku!"

„Ano, Řacho, byl to on. Najdu ho, zastavím a šoupnu do klece. Ale jestli se mi budeš plést do cesty, zavřu tě taky a zůstaneš pod zámkem, dokud nechytím jeho."

„To si můžeš zkusit."

„Nebude to jen pokus," podotkla Eva vyrovnaně. „Znáš mě a víš, že odteď se budu za Alicii bít já a dostanu ho, ať to stojí co to stojí i kdybych tě měla vážně strčit pod zámek, protože bych to udělala kvůli ní. Teď mi totiž taky patří, možná stejně jako tobě."

Obr se pokusil zadržet slzy. „Kdyby mi něco takovýho vykládal jinej polda – kterejkoli jinej polda – nevěřil bych mu. Nakecal bych, co by bylo potřeba, jen aby mi dal pokoj a já si moh jet po svým. Jenže ty nejsi jako jiný poldové, bílá holčičko. Ty se o moji sestřičku postaráš. Nikomu jinýmu než tobě bych ji totiž nenechal."

„A co teď?“ zeptal se Roarke, když stáli před márnicí u Evina vozu.

„Máš nějakou páku na zdravotní středisko v East Sidu?“

„Peníze, poručíku, pořád ještě hýbou světem.“

„Podívej, napadlo mě tohle: Možná, že si ji vytipoval podle databáze fotek v Portografii. To je jedna možnost. Nebo si na ni počínal v data-klubu. Ten nám pasuje do každé teorie. Jenže jestli je nemocný – a já si myslím, že je – potom se mohli setkat přímo na tomhle středisku. Jestli je tam registrovaný jako pacient, nebo tam docházel na terapii, nikomu by nepřišlo divné, kdyby se občas potloukal kolem. Mohl ji odchytit přímo na místě jedině v případě, že jsou tam na něj zvyklí a prostě ho pominou jako všední ksicht. Požádala jsem Louisu, aby se mi poptala, ale ona na to jde z doktorského hlediska – mele něco o lékařském tajemství a že pacienti mají právo na soukromí.“

„Takže potřebuješ někoho, kdo si s ochranou soukromí nedělá tolik hlavu.“

„Tři zavražděné děti. Jo, přesně to chci, a čerta starého mi záleží na něčím soukromí. Podmazej koho můžeš a zkus mi ho najít – je to chlap, mezi pětadvaceti a šedesáti… ne, spíš čtyřiceti. Musí být mladší. V tomhle věkovém rozpětí a s vážnou, možná i fatální neurologickou diagnózou. Chci jméno.“

„Dostaneš ho. Co dál?“

„Není to až dost?“

„Ne. Právě teď bych se rád nějak pořádně zaměstnal.“

„V tom případě je Summerset –“

„Před chvílí jsem s ním mluvil po komunikátoru. Co dál?“

„Dobře. Můžeš nasadit svůj zvrácený mozek a šikovné ruce a vyhrabat mi všechno, co souvisí se jménem Javert, v kombinaci s Henrim nebo Luisem, a taky cokoliv zajímavého by na tebe vyskočilo ohledně data-klubu, recyklačních kontejnerů, univerzity a Portografie v kombinaci se jmény podezřelých, která ti dám, i když bych neměla.“

„To je práce pro úřednickou krysu.“

Eva se usmála. „No a?“

„Vaše přání je mi rozkazem, poručíku.“

„Mám dotaz. Vlastníš podzemní parkoviště, garáže a podobná zařízení?“

„Řekl bych, že se jich v mé rozsáhlé říši taky pár najde. Proč?“

„Dáš mi adresy těch, které provozují nelegální pronájmy?“

Roarke zdvihl obočí. „Obávám se, že nechápu, co tím chceš naznačit.“

Alespoň že je zase stejný jako předtím. Když chce, dokáže být hladký jako úhoř, pomyslela si Eva. „Nech si to, kámo. Zajímají mě hlavně ty v okruhu deseti bloků od Osmnácté a Sedmé. Vrah určitě viděl, jak jsme zmáčkli Billyho. Věděl, že hlídáme jeho dodávku, a tak si našel jiný transport. Plánuje dopředu, takže ho měl zaručeně už vybraný a vsadím se, že to nebylo daleko. Hledám pronájem načerno, nevýrazný vůz v dobrém stavu, nejspíš další dodávka. Najdi mi, co potřebuju, a odměna tě nemine.“

„Odměna v podobě tvého těla – úplně nahého, s velkým množstvím čokoládového krému?“

„Perverzáku, a budeš si muset zavolat jiný kočár, protože mně nezbývá než nabrat Peabodyovou a vyrazit do terénu.“

Objal ji a vášnivě políbil. Je to tak, pomyslela si Eva, když se jí zatajil dech a srdce se rozbušilo. Vážně je úplně jako dřív. „Skvělé, že je z nás zase detektivní dvojka, poručíku.“

„Jak detektivní?“ Stáli na chodníku vedla auta a Eva se mu zahleděla do očí.

„Dostaň Summerseta na nohy a ven ze země a já seženu čokoládový krém.“

„To zní jako plán,“ zamumlal Roarke, když zmizela ve voze a on sledoval, jak se vzdaluje.

* * *

„Dallasová, je mi moc líto Řachy.“

„To mně taky.“

Peabodyová se na sedadle vedle Evy zavrtěla a zdvihla ruce. „Vždyť já jsem ani nevěděla, že má nějakou sestru. Teď mám pocit, jako by to ode mě byla bezohlednost.“

„Stejně by byla mrtvá,“ odpověděla Eva kategoricky.

„To je pravda, nijak by jí to nepomohlo. Myslíte, že bychom mu měly… já nevím, poslat kytky, nebo tak?“

„Ne, jen žádné květiny.“ Eva si vzpomněla na Siobahninu kvetoucí třešeň. „Nemyslete na to, Peabodyová. Uděláme svoji práci a to bude bohatě stačit.“

„Ano, madam.“ Peabodyová se snažila potlačit vztek. Konec konců, je správné udělat pro kamaráda alespoň něco. „Jen jsem chtěla, aby věděl, že na něj myslíme, to je všechno.“

„To nejlepší, co pro něj můžeme udělat, je co nejdřív uzavřít případ a hodit vraha jeho sestry do klece. Kytky mu útěchu nepřinesou. Spravedlnost by mohla, alespoň trochu.“

„Máte pravdu… jenže je to zatraceně tvrdé, když blesk uhodí takhle blízko.“

„Taky to nemá být žádná legrace. Jestli vám to někdy začne připadat jen jako otrava navíc, tak bude nejlepší vrátit odznak.“

Peabodyová otevřela ústa, protože se jí dotkl tón, jakým s ní Eva hovořila. Potom si ale všimla její únavy a známek hněvu, který zadržovala jen její železná vůle. „Kam jedeme? Měla bych to vědět, nebo bych měla být schopná si to odvodit.“ Detektivní zkoušky jí visely nad hlavou jako Damoklův meč. „Jenže mi to nejde.“

„Jak vrah svou oběť převážel?“

„Nevíme. Zatím,“ dodala.

„A proč to nevíme?“

„Protože nepoužil dodávku, kterou jsme sledovali.“

„A proč nepoužil dodávku, kterou jsme sledovali?“

„Protože… protože věděl, že ji sledujeme.“ V poslední vteřině dokázala zaměnit tázavý tón za oznamovací. „Myslíte, že ho Billy varoval?“

„Spíš mi řekněte, co si o tom myslíte vy.“

Peabodyová si to přebrala a chvíli přemítala. „Ne, madam. Alespoň ne záměrně. Billy je jen malá ryba. Rozhodně by se nebratříčkoval s masovým vrahem. Přiznal se ke svému vedlejšáku a potom s námi spolupracoval. Má dítě a na to člověk většinou bere ohled. Určitě nechce, aby jeho syn dojel na tátovy černé kšefty.“

„Takže: jak se náš cíl dozvěděl, že Billyho garáž už není bezpečná?“

„Že by mu dal tip někdo jiný?“ Ne, to nebylo ono. „Nebo znervózněl a používat pořád totéž auto mu začalo připadat nebezpečné… Hm, to taky ne,“ pokračovala a namáhala mozek. „Drží se svých schémat a dává přednost osvědčené rutině. To znamená, že o nás musel vědět. Zjistil, že jsme objevili auto a že tam na něj čekáme. On nás tam musel vidět. Konkrétně vás, protože ze zpráv ví, kdo jste, a že vedete vyšetřovací tým, a moji uniformu, a poznal, že dodávka jev čudu.“

„A jak nás tam mohl vidět?“

„Protože… sakra! Protože tam bydlí nebo pracuje! Vy už jste přece říkala, že vám to tak připadá a tahle událost to dokazuje. Viděl nás z ulice nebo z okna.“

„Dostáváte zlatou medaili.“

„Spokojím se se zlatým odznakem.“

Eva zastavila půl bloku od garáží. Chtěla si celou oblast prohlédnout na vlastní oči, nejenom přes displej počítače. Nechala na sebe působit rytmus okolí i jeho náladu a také zkoumala místa, odkud je dobrý výhled.

Nebude to moc blízko, přemítala. Je příliš opatrný na to, aby si vybral vůz z garáže hned ve vedlejším domě. Přesto ale mohl parkoviště pozorovat, zjistit, že tam jede černý pronájem, projít si je a vybrat, co potřeboval.

Ano, hezká šedá dodávka, která patří staré paní. Běhá jako hodinky a není na ní nic, čím by upoutala pozornost. Nikdo si ji nebude pamatovat. A kdyby věci nevycházely podle plánu, je dost prostorná na to, aby svou oběť nacpal dozadu a prostě ji schoval.

„Bydlí tu,“ podotkla Eva. „Není to místo jeho zaměstnání. Věděl, že dodávka vyjíždí ven jen o nedělích. Po nocích sledoval parkoviště, aby viděl, jak se tam točí kšefty. Žije někde tady, je tichý a nenápadný, neobtěžuje sousedy. Není ničím zajímavý. Málokdo si ho všimne. Je přesně jako ten vůz, který si zvolil.“

Eva nastoupila zpět do vozu a jen se modlila, aby klimatizace vydržela ještě alespoň chvíli. „Vyjeďte mi obyvatele těchhle budov. Nejdřív ze všeho muže, kteří bydlí sami.“

„Kterou budovu chcete?“

„Všechny. Celý blok.“

„To chvíli zabere.“

„Proto neváhejte a dejte se do práce.“ Eva pozorovala budovu, Která ležela o jeden blok západně a zaměřila se na nejvyšší patra.

Uvažovala, že dobrý fotograf má mezi svým vybavením určitě i nějaký kvalitní teleobjektiv.

Potom vytáhla komunikátor a požádala o další výpis.

KAPITOLA 20

Nic se však neobjevilo a za nějaký čas začala klimatizace prohrávat nerovný boj se srpnovým počasím. Eva ignorovala narůstající teplotu a pokračovala v práci. Nad městem se začaly shromažďovat bouřkové mraky a zahalily ulice do přítmí, připomínajícího bahnitý prales. Na čelní sklo dopadly veliké, horké kapky deště a vzdálené dunění hromu přehlušilo zvukovou kulisu civilizace.

„Tahle bouřka bude zlá.“ Peabodyová si otřela zátylek a stranou pohlédla na Evin profil. Její tvář pokrývaly nepatrné perličky potu, ale to mohl být stejně dobře následek urputného soustředění jako dusivého vedra. „Třeba se alespoň ochladí.“

„Ne, bude pořád stejně, jenže navíc vlhko. Pitomý srpen,“ odpověděla Eva, ale neznělo to moc procítěně, spíš potěšené. „On je někde tady, Peabodyová. Jenže kde má svoje doupě? Kde má svoje útočiště, svoje čisté, krásné a bezpečné hnízdo, ve kterém panuje dokonalý pořádek?

A kde má i svoje obrázky,“ zamumlala Eva a hleděla přes sklo, po němž stékaly proudy vody do mlhavého šera. „Fotografie, nalepené všude po stěnách… potřebuje mít své dílo stále na očích. Neustále znovu je posuzuje, obdivuje a znovu podrobuje kritice. Vždyť svou prací žije a jeho práce je život.“

„Musí být zapaspartované a zarámované.“

„Cože?“

„Nelepí je rovnou na zeď,“ prohlásila Peabodyová. „Nechá si k nim udělat paspartu a rámeček. To nejdokonalejší umění si přece zaslouží nejlepší prezentaci, ne?“

Eva zamyšleně stáhla obočí a otočila hlavu. „Dobře. To bylo dokonce velmi dobré. Pasparta a rámeček. Kde na to asi bere materiál? Že by někde v okolí? Nebo nakupuje přes internet? Chce přece to nejlepší zboží, ne? Nejvyšší kvalitu, jakou si může dovolit. A spoustu rámečků – pravděpodobně jednotného typu. Má svůj osobitý styl, který bude určitě chtít uplatnit i tady. Pro začátek mi vyjeďte deset nejlepších rámařství ve městě.“

„Ano, madam, a kam že to teď míříme?“ otázala se Peabodyová když Eva nastartovala a vůz se odlepil od chodníku.

„Ke mně domů. Máme tam lepší vybavení.“

„Hurrrá! Teda pardon,“ omluvila se Peabodyová, ale ani se nepokoušela potlačit radostný škleb. „Máte tam totiž i mnohem lepší jídlo. Pane na nebi.“ Vzápětí leknutím nadskočila, protože nebeskou klenbu proťal blesk. „Tohle vypadá vážně. Taky jste se jako dítě při bouřce schovávala pod peřinu a počítala vteřiny mezi zábleskem a zahřměním?“

Jako dítě jsem v první řadě žádné peřiny neměla, pomyslela si Eva. A bouřky? To, čeho jsem se bála, doopravdy nebyly bouřky.

„Ne.“

„To my ano. A občas to pořád dělám, nejspíš ze zvyku. Jako…“ Opět se zablesklo a Peabodyová začala nahlas odpočítávat. „Jedna… dvě… tři… bum!“ Při zadunění hromu se otřásla. „To bylo pěkně blízko.“

„Když to stihnete odpočítat a ještě se leknout hromu, tak si s tím vážně nemusíte dělat hlavu. Ta rámařství, Peabodyová.“

„Jasně, pardon. Už to leze. Tři máme na periferii, jedno v centru, dvě v Soho… potom je tu Tribeca –“

„Vyberte z nich ta, která sídlí poblíž našeho parkoviště a nebo u univerzity. Sjeďte okruh pěti bloků.“ Zatímco Peabodyová zadávala požadavky, Evu napadlo něco jiného a navolila číslo do Portografie. „Chci mluvit s Hastingsem.“

„Právě pracuje ve studiu,“ odpověděla Lucia škrobeně a s neskrývanou nechutí. „Ráda mu však vyřídím váš vzkaz.“

„Ne. Hastings si udělá přestávku a přijde k telefonu, nebo tam vletím a vytáhnu si ho sama. Volba je na vás.“

Lucia se zachmuřila, ale přepojila komunikátor do čekacího módu a na displeji se začaly střídat ukázky z Hastingsova díla, podbarvené tichou hudbou. Potom se objevila Hastingsova tvář, zpocená a zarudlá.

„Co? Co je?! Mám vás zamordovat ve spánku?!“

„Pitomější věc už se snad ani policajtovi říct nedá, mistře. Kde nakupujete rámečky?“

„Cože? Co to má –?“

„Přestaňte se opakovat. Kde nakupujete rámečky na fotografie? Myslím na vaši vlastní tvorbu.“

„Jak to mám, k čertu, vědět? do hajzlu. Prostě je vždycky odněkud přinesem. Lucie! Kde se berou ty rámečky?!“

„Víte, Hastingsi, začínám vás mít docela ráda, do těchhle rámečků, které se prostě odněkud objeví, potom zasadíte své fotografie, vystavované v galerii?“

„Nevím. Jak to mám vědět?!“ Eva byla přesvědčena, že kdyby měl fotograf nějaké vlasy, právě teď by si je škubal v celých chomáčích. „Když vám to zjistím, necháte mě na pokoji?“

„Možná.“

„Ozvu se,“ vyštěkl a zavěsil.

„Ano, skutečně je mi sympatický.“

Když se Hastings opět ozval, Eva právě projížděla branou Roarkova sídla.

„Takže, máme všecky druhy těch vašich podělaných rámečků. Je jich tu jako sraček. Berem je, jak nám přijdou pod pazouru, protože Lucia tvrdí, že jinak se po mně začnou všichni opičit a už to nebude originální. Nechávám si je posílat až z Helsinek.“

„Helsinky,“ opakovala Eva fascinovaně.

„Jednoduchá, čistá skandinávská práce.“ Ústa se mu zkřivila ve vzácném úsměvu. „Jsou to všechno pitomci, ale co se dá dělat? Byla to zvláštní zakázka pro firmu jménem Kehys. To znamená ‚Rámy‘. Har de har. Stačí?“

„Prozatím.“

„Jo.“ Hastings opět zavěsil.

„To je chlap podle mého gusta. Peabodyová?“

„Už se na tom pracuje. Údaje o firmě Kehys jsou na cestě.“

„Tak pokračujte a celé to prověřte.“

„Já, madam?“

„Je to vaše stopa, tak si ji vezměte na starost.“ S těmi slovy Eva vyskočila z auta a zamířila přímo k domu.

Vrazila do předsíně, servala ze sebe kabát, který i za ten krátký běh nasákl vodou a otřepala se jako pes. A v tu chvíli naklizenou vstupní halou zaduněl hlas, zvěstující strašlivý boží hněv nevěrným národům.

„Ihned přestaňte! Toto je foyer, nikoli veřejné koupaliště!“ Eva strnula, v ruce kabát, z nějž čůrkem stékala voda, a bez hnutí zírala na blížícího se Summerseta. Opíral se o hůl a ztěžka kulhal, ale tvář měl staženou do obvyklé grimasy povýšeného nesouhlasu. Přes ruku nesl ručník.

„Když už vás ty podivné křivé výrůstky, kterým říkáte nohy, unesou, proč jste si nenašel nějakou pohodlnou, hodně vzdálenou galaxii?“

Majordom jí podal ručník a zároveň obratně vyškubl její kabát. „Na svou opožděnou dovolenou odjíždím zítra ráno. V tuto chvíli však musím dbát o vás, neboť právě děláte na podlaze loužičku.“

„A vy právě vyluzujete bzučivé zvuky, které by nezasvěcený pozorovatel mohl omylem považovat za řeč.“ Eva se obrátila ke schodům právě ve chvíli, kdy do dveří vtrhla Peabodyová.

„Summersete!“ v jejím hlase se ozvala nepředstírána radost a Eva obrátila oči k nebesům. „To je skvělé, že už můžete chodit! Jak se cítíte?“

„Děkuji, za daných okolností mohu říci, že je mi podstatně lépe,“ a nabídl Peabodyové ručník. „Vaše uniforma nasákla vlhkostí, strážníku. S potěšením vám půjčím suchý oděv a tyto šaty nechám vyprat a osušit.“

„To by od vás bylo moc hezké,“ odpověděla Peabodyová a zarazila se, protože z Evina hrdla se vydralo podivné, animální zavrčení. „Budu v její pracovně,“ zasykla Peabodyová a vyrazila do schodů za svou nadřízenou. „Vždyť ta uniforma je vlhká,“ začala téměř omluvně. „Mohla bych chytit rýmu, nebo něco takového, a já nechci onemocnět v průběhu vyšetřování, když se navíc po večerech bifluju jak vzteklá.“

„Řekla jsem snad něco?“

„No, spoustu věcí.“

Eva upřela na svou asistentku dlouhý, bezvýrazný pohled, který způsobil, že se jí zježily vlasy v zátylku. „Dobrá, převléknu se do něčeho příjemného, hezkého, ale hlavně suchého.“

Potom se odvrátila a zmizela v ložnici.

Jen tak, ze zásady, naházela Eva veškeré mokré šaty na jednu velkou, prosáklou hromadu. Tohle mu podpálí žáhu, přikývla

souhlasně sama sobě. Potom vytáhla ze skříně triko, džíny, nasadila si zbraňový postroj a víc nepotřebovala.

A vydala se do Roarkovy pracovny, místo do své, protože chtěla nechat Peabodyové trochu víc času.

Když vzhlédl a usmál se, uvědomila si Eva, že mnohé životní problémy vlastně nejsou zdaleka tak vážné.

„Zdravím, poručíku.“

„Ahoj, civile.“ Evu napadlo, že chvilka osobního volna by se hodila i jí. Obešla jeho terminál, naklonila se, uchopila jeho tvář do dlaní a políbila jej.

„Rád tě vidím,“ objal ji Roarke a pokusil se ji přitáhnout k sobě na klín.

„Ne, ne, teď ode mne nic víc nedostaneš.“

„To jsi mě přišla jen týrat a soužit?“

„Nějak se s tím vyrovnáš. Tak co pro mě máš?“

„Na jazyk mi přichází jednoznačná a přímá, i když společensky nepřijatelná odpověď… ale předpokládám, že máš na mysli můj malý domácí úkol, a ne například –“

„Přesně tak.“ Posadila se na okraj jeho stolu, tak aby mu viděla do očí a s úlevou se usmála. Tíže z jeho tváře i ramen se úplně ztratila. „Peabodyová právě prověřuje stopu, na kterou sama přišla. Já jsem se snažila někam dovést jednu ze svých vlastních, ale jenom jsem ztratila hodinu času a nikam to nevedlo.“

„Nevím, jak moc ti pomůžu, i když jsem na tvou žádost poslušně porušoval zákony a dokázal vyhrabat pár jmen, žádné z nich ti myslím moc nesedne.“

„Možná že jsem úplně mimo.“ Eva sklouzla ze stolu, přešla k oknu a zahleděla se ven, do zuřící bouře. „Snad jsem celý ten případ vzala za špatný konec.“

„Jestli je to tak, beru veškerou vinu na sebe.“

„Přece mám svou vlastní hlavu a mozek.“ To jistě, pomyslel si Roarke. Ale kolik z jeho kapacity jsem nechtě zablokoval? „Chci říct, že jsem ti zrovna dvakrát nepomáhal.“

„To je legrace,“ odpověděla Eva, aniž by se otočila. „Dokázala jsem se protloukat jako celkem slušný policajt celých deset let předtím, než jsi kolem mě začal křepčit.“

„Rozhodně jsem kolem tebe nekřepčil, a nepochybuju, že bys byla víc než jen slušný polda, i kdybych se byl nikdy neukázal. Jenže teď jsem odvedl tvoji pozornost. Bála ses o mě, a tak se rozštěpilo tvoje soustředění i priority. Moc mě to mrzí.“

„No jasně. Ty ses o mě snad nikdy nebál, tak, aby tě to rozhodilo?“

„Chci ti něco říct. Otoč se prosím tě ke mně, ano?“ Roarke počkal, dokud se mu nedívala do očí. „Vždycky, když si připínáš tuhle pistoli a vycházíš ze dveří, přemáhá mě hrdost i hrůza zároveň. Pokaždé. Ale jinak bych to nikdy nechtěl, Evo. Nechtěl bych měnit to, čím jsi, a už vůbec ne to, čím jsme jeden pro druhého.“

„Mít za ženu policajtku není lehké, a ty se s tím vyrovnáváš dost dobře.“

„Dík za uznání,“ usmál se. „Ty se zas elegantně vyrovnáváš s tím, že máš za muže bývalého kriminálníka.“

„Sláva nám.“

„Je pro mě důležité, abych si mohl udržet nějaké povědomí o tom, co přesně děláš, i když mi o tom jen vyprávíš – a pochopitelně mě baví, když ti můžu pomoct i jinak.“

„Povídej mi o tom.“

„Zlobím se sám na sebe, protože jsem tě vyrušil od tohohle případu a rozbil tvoji koncentraci. Neudělal jsem právě to, co bych za opačné situace zaručeně požadoval od tebe. Měl jsem ti ihned všechno říct. Společně bychom to rozlouskli mnohem dřív. Až se mi příště stane něco podobného, můžeš si být jistá, že to na tebe okamžitě vysypu.“

Evě zacukaly rty. „To zní férově. A když budu mít pocit, že váháš, tak to z tebe prostě vytluču.“

„Domluveno.“

„Tak, a teď ta jména.“

Na telestěně se rozzářil sloupec jmen. „Nenašel jsem žádného muže ve věkové skupině, kterou jsi zadala. Alespoň nikoho s vážným neurologickým onemocněním.“

„Třeba to není přímo postižení mozku a odpadlo mu něco jiného.“

„I to jsem vzal v úvahu. V tomhle středisku prostě nemají pacienta s fatální diagnózou, který by odpovídal tvému profilu. Můžu to ještě trochu rozšířit a nebo ušetřit čas a rovnou se vrhnout na další střediska.“

Eva se zamyslela. Nebylo by to poprvé, kdy jej nechala, aby kvůli ní bruslil za hranicí zákona. Jenže i přesto, že Roarke byl nadmíru zručný hacker, by takové pátrání v databázích mnoha dalších newyorských institucí zabralo hodiny či dny.

A tenhle tip je přece založený jen na intuici. Eva se tu nechala vést čistě jen instinktem.

„Pojďme to prozatím odehrát víceméně podle pravidel.“ Procházela seznam jmen. Byli tu umírající lidé a Evu napadlo, že není v jejích silách zatknout vraha a zavřít ho za mříže. Vrahem bylo jejich vlastní tělo, zlý osud, nebo prostě jen smůla. Zhoubná bujení, vznikající ve skrytých zákoutích organizmu se šířila, požírala svého nositele a nakonec pokořila jeho mozek.

Věda je dokázala nalézt, a pokud přišel pacient včas a měl odpovídající pojištění či účet v bance, nastoupili lékaři a vybojovali vítězný boj s nemocí. Jenže často nemocný včas nepřišel, přemítala Eva. Nikdy ji nenapadlo, jak běžné jsou případy, kdy lidské tělo zahubí samo sebe.

Pravda, většina z nich měla už život za sebou a oslavila sté narozeniny. Jenže sem tam se našel i někdo mladší.

Darryn Joy, věk sedmdesát tři. Marilynn Kobowská, věk čtyřicet jedna. Lawrence T. Kettering, věk osmdesát osm. Ti všichni byli buď mrtví, nebo právě umírali.

„Corrine A. Stevensonová, věk padesát let. Mitchell B. –“

„Moment. Počkat. Chci kompletní údaje o Corrine A. Stevensonové.“

„Cíl na radaru?“

„Snad. Doufám.“ Zapnula svůj kapesní počítač a otevřela výpis obyvatel jedné z prověřených budov, konkrétně domu, který stál jeden blok západně od Billyho parkoviště.

„Stevensonová náhodou bydlí deset minut pěšky od těch garáží. Dvanácté patro, takže má dobrý výhled na celou oblast a jestli si koupila teleobjektiv, má celé místo jako na dlani.“

„Fotograf by si takový objektiv nejspíš pořídil.“

„Přesně tak.“ Eva se otočila zpět k panelu. „Jenže paní Stevensonová loni v září po dvouleté léčbě zemřela. Neměla žádného partnera. Jedno dítě, syn, Gerald Stevenson. Narodil se 13. září 2028. To je zatraceně dobrý cíl. Zjisti mi o něm, co můžeš.“

„Už se na tom pracuje,“ odpověděl Roarke, když v tom do místnosti vtrhla bočními dveřmi Peabodyová.

„Dallasová, něco jsem našla. Javert, Luis Javert,“ Tvář jí zářila hrdostí nad nejnovějším objevem. „Objednal si rámečky, stejný styl jako Hastings v té své poslední zakázce. Taky z Helsinek. Nechal si jich poslat padesát, ve formátu 16x20. Bohužel ne domů, ale do mail boxu v Tribece, u dopravní společnosti West Broadway.“

„Jak to platil?“

„Přímým převodem. Budu potřebovat pověření, abych získala povolení k prověření jeho financí.“

„Máte ho. Použijte číslo mého odznaku. Roarke?“

„Prosím o trpělivost, poručíku. Po tomhle zatraceném městě pobíhají celá hejna Geraldů Stevensonů. Jenže žádný z nich se nenarodil 13. září 2028,“ dodal po chvilce. „A taky adresa neodpovídá. Své jméno zřejmě nepoužívá. Jestli si je změnil legálně, budu muset trochu zadolovat.“

„Tak popadni krumpáč. To apartmá je každopádně pořád psáno na paní Stevensonovou, a kdo jiný by tam bydlel než její syn Gerald? Peabodyová! Jdeme.“

„Ano, madam. Jenom vteřinku.“

„Dej vědět Feeneymu,“ zavolala ještě na Roarka ode dveří. „Pošli mu všechno, co zjistíš. Čím víc elektrošašků na tom bude dělat, tím líp.“

„Říkají si elektroničtí čarodějové, poručíku,“ opravil ji s úsměvem. „Čarodějové.“ Potom si protřepal prsty, jako klavírní virtuóz, který se chystá zahrát složitou sonátu.

Těšilo jej, že je zpátky a v akci.

*** * ***

Eva musela počkat, dokud si Peabodyová neoblékne uniformu a mezitím zavolala inspektora, aby jej informovala o vývoji situace.

„Chcete hlídku jako posilu, poručíku?“

„Ne, pane. Pohled na uniformy by ho mohl vylekat a varovat. Ocenila bych, kdyby se mohli připojit Baxter s Trueheartem, v civilu, jen aby dohlíželi na možné únikové trasy. U podezřelého se doposud neprojevily sklony k přímému násilí, ale když ho zaženeme do úzkých, kdo ví? Byt, kde podle mě žije, se nachází ve dvanáctém patře. Člověk se odtamtud dostane jedině vstupními dveřmi, oknem a nebo přes chodbu a nouzovým východem. Já s Peabodyovou si vezmeme dveře, Baxter s Trueheartem půjdou k únikovému východu.“

„Nashromáždila jste pěkný balík nepřímých důkazů, poručíku, ale to, že něčí matka zemřela na karcinom mozku, na povolení k prohlídce nestačí.“

„V tom případě budu muset být přesvědčivá a přemluvit jej, aby mě pustil dovnitř i bez papíru.“ Ohlédla se po Peabodyové, která právě sešla ze schodů v čerstvě vyprané a nažehlené lehké letní uniformě. „Jsme přepraveny k akci, inspektore.“

„Posily budou na místě do patnácti minut. Buďte opatrná, Dallasová.“

„Ano, pane,“ odpověděla Eva a ukončila rozhovor.

„Čisté uniformě se nic nevyrovná,“ čichla si její asistentka ke svému rukávu. „Používá nějakou zvláštní aviváž, která zanechává sotva postřehnutelnou vůni citronu. Je to moc příjemné. Až se vrátí z dovolené, musím se ho zeptat, kde ji kupuje.“

„Jsem si jistá, že si budete skvěle rozumět a vyměníte si spoustu tipů, užitečných při údržbě domácnosti. Nechtěla byste se ale prozatím soustředit na naši malou, otravnou operaci?“

„Ano, madam,“ nasadila Peabodyová vážný výraz a zaposlouchala se do Evina hlášení, ale po očku se neustále kochala puky svých kalhot, ostrými jako břitva.

Budova měla celkem dvanáct pater a Eva chvíli uvažovala, že by mohla umístit zálohy i na střechu. Jenže potom se rozhodla, že by to bylo nadbytečné. Jestli se podezřelý bude snažit uprchnout oknem, půjde za ním a může jej následovat třeba až na střechu. Pokud se vůbec odhodlá k útěku, zamíří ale stejně nejspíš na ulici.

Bude mít přichystané únikové trasy? Je to geniální plánovač, takže pravděpodobně uvažoval i o té možnosti, že policie vtrhne do jeho hnízda, a nejspíš se na ni připravil.

Eva zavolala Roarkovi. „Potřebuji detailní plány cílové budovy. Chci přesný nákres dvanáctého patra a hlavně jeho bytu. Jak rychle mi to můžeš –“

Zarazila se, když jí na displeji vyskočila zářící síť diagramů. „Zatraceně rychle,“ odpověděla sama sobě.

„Samotnému mi to připadalo zajímavé. Jak vidíš, mají to moc pěkně rozvržené. Prostorný obývák, úsporně řešená kuchyňka a dvě ložnice.“

„Jasně, mám oči, ne? Zatím díky.“

Jedna ložnice pro matku, druhá pro syna? Že by dnes matčinu ložnici používal jako ateliér? A jestli své fotografické soaré pořádal někde jinde, proč si nechával rámečky doručovat na tak vzdálené místo?

Jestli však fotografoval zde, jak dokázal dostat tři nadrogované oběti přes bezpečnostní instalace až do dvanáctého patra? Eva doufala, že se ho na to velmi brzy zeptá sama. S Baxterem a Trueheartem se setkala ve vestibulu. Vstupní hala byla malá, tichá a dokonale uklizená. Bezpečnostní kamery snímaly vchod a dva výtahy se stříbrnými dveřmi. Dům se nepyšnil vrátným, neměli zde ani robota, ale Eva musela ukázat svůj odznak rudému oku scanneru.

„Cíl obývá apartmá 1208, obrácené na východ. Je to třetí byt z jižního rohu, šesté, sedmé a osmé okno, počítáno od jihu na sever.“

Eva se opět mimovolně zahleděla na Truehearta. Nemohla si pomoci, protože až dodnes si jej bez uniformy vůbec nedokázala představit. Pokud možno, zdálo se, že ve sportovním tričku a džínách vypadá ještě mladší než normálně. „Kde máte zbraň, Truehearte?“

Trueheart si ukázal dozadu nad pas, kde mu přes kalhoty splýval dlouhý šos světlounce modré košile. „Tady, madam. Zdálo se mi, že v kabátu bych za tohoto počasí zbytečně upoutával pozornost. Vím, že tenhle oděv vypadá trochu nedbale, madam, ale oni tak doopravdy chodí.“

„Nešlo mi o to, jestli jste oblečený podle poslední módy.“

„Dallasová je ve skutečnosti poslední, kdo by se zajímal o módu," podotkl Baxter, který ve svých khaki kalhotách a vyrudlé letní košili vyzařoval auru klidu a spolehlivosti. „Ne, že by sem tam nestrčila do kapsy smečku top-modelek. To hlavně od chvíle, co jí někdo s vkusem začal zásobovat tunama perfektních hadrů."

„Po akci mi někdo připomeňte, že mám nakopat Baxtera. V tuto chvíli jdeme identifikovat a zadržet masového vraha, proto si rozprávky o módě a o tom, jak je kdo z nás neodolatelný, necháme na příhodnější chvíli.

Zapnout komunikátory," pokračovala Eva. „Zbraně nastavit na nízkou intenzitu šoku. Vy dva budete hlídat na chodníku přes ulici. Rozptýlíte se. Jestli v oknech cílového bytu uvidíte jakýkoliv pohyb, budete co nejrychleji reagovat podle situace. Jestli nějaká osoba odpovídající profilu opustí budovu, nebo do ní naopak vejde, zatímco já budu uvnitř, chci to okamžitě vědět. Jdeme na něj."

Zamířila k výtahu a cestou sebrala květináč s umělými kapradinami.

„Nevěděla jsem, že máte slabost pro pokojové květiny, Dallasová."

„Člověk musí neustále myslet na to, jak zútulnit hnízdečko, ne? Jestli uvidí můj obličej skrz kukátko, neotevře nám. Zná mě."

„Aha, kamufláž."

„Postavte se mimo úhel pohledu," nařídila Peabodyové. „Potřebujeme, aby otevřel dveře, tím se ujistíme, že je vevnitř a podíváme se na něj. Spouštím záznam."

„Takže pokud zpanikaří a ty dveře zase zabouchne, máme pravděpodobné potvrzení a známe jeho ksicht."

„A bude zavřený v bytě, dokud nezískáme povolení k prohlídce a zatykač. Dneska v noci už nikdo nezemře," prohlásila Eva, když vystoupily ve dvanáctém patře.

Uchopila květináč tak, aby jí listy kapradin zakrývaly obličej a vydala se ke dveřím bytu. Bylo zde důkladné zabezpečení, špehýrka, kamera s displejem, detektor otisku dlaně i hlasová schránka.

Neriskuješ, viď, pomyslela si Eva. Jsi prozíravý parchant. Dobře ses zabezpečil, aby ti do sluje náhodou nevtrhl nic netušící zloděj a neprohrabával tvé nádobíčko.

Eva stiskla zvonek a čekala.

Rudá dioda, signalizující, že je zamčeno, nezhasla.

Eva opět zazvonila. „Zásilka pro dvanáct set osmičku," zavolala.

Když se zezadu ozval zvuk otevíraných dveří, Eva se otočila a volnou rukou uchopila pažbu své zbraně.

Z čísla 1207 vyšla mladá žena, spatřila Peabodyovou v uniformě a oči se jí rozšířily. „Co se děje? Stalo se něco? Je Gerry v pořádku?"

„Gerald Stevenson," postavila Eva květináč na zem. „Bydli tady?"

„Jistě. Jenže jsem ho už pěkných pár dní neviděla. Ale je to jeho byt, a kdo jste vy?"

„Dallasová, newyorská státní policie," vytáhla Eva odznak. „Takže Gerry není doma."

„Ne. Jak jsem říkala, už pár dní se tu neukázal. Asi má nějakou zakázku v terénu."

„Zakázku?"

„No to víte, zase nějaké ty fotografie."

Evě vylétl pulz. „On se živí fotografováním?"

„Je portrétista. Alespoň tak tomu říká. Je vážně dobrý. Minulý rok fotil mě i s manželem. Od smrti své matky toho samozřejmě tolik neudělal…, ale povězte mi, co se vlastně děje?"

„Co se stalo, když jeho matka zemřela," zeptala se místo odpovědi Eva.

„Nic nečekaného. Prostě se sesypal. Byli si nesmírně blízcí. Celou dobu až do konce se o ni staral, prožívali to všechno společně a věřte mi, některé chvíle musely být strašlivé. Paní Stevensonová umírala… kousek po kousku. Já a Mark jsme jim pomáhali, jak se dalo, ale co se v takovém případě dá dělat? Nestalo se něco Gerrymu? Snad, proboha, neměl nějakou nehodu?"

„Žádnou, o které bych věděla. Paní…?"

„Fryburnová. Jessie Fryburnová. Poslouchejte, za tenhle poslední týden jsem u něj párkrát klepala a snažila jsem se mu volat, jen tak, abych zjistila, jestli je v pořádku. Zdálo se mi, že se poslední dobou zklidňuje a je mu podstatně líp. Říkal, že má spoustu práce, a to mu nejspíš pomáhalo. Jestli se něco stalo, ráda bych vám pomohla.

Je to milý kluk a paní Stevensonová byla opravdový poklad. Taková dáma je jen jedna z milionu.“

„Snad byste nám mohla pomoci. Můžeme na chvilku dovnitř? Položila bych vám pár otázek.“

„Já…“ vrhla krátký pohled na tenký stříbrný náramkový počítač. „Ano, jistě, pojďte. Jenom si budu muset zavolat a přeorganizovat pár schůzek.“

Opět pohlédla na Evu, na Peabodyovou, potom na květináč, který Eva postavila za dveře, a začala si dávat dohromady dvě a dvě. „Gerry má nějaký problém, že?“

„Ano. Ano, to skutečně má.“

Zabralo to déle, než by se Evě líbilo, jenže cítila, že je nutné přimět Jessii Fryburnovou ke spolupráci, Jessie ovšem Geralda Stevensona tvrdohlavě bránila, jako by z ní promlouval mateřský ochranitelský pud. Odmítala věřit, že by se Gerry mohl namočit do čehokoli ilegálního, natož pak do vraždy.

Její neustálé námitky a neochvějná loajalita Evu nakonec vydráždily natolik, že její trpělivost začala přetékat.

„Pokud je Gerry nevinný – jak neustále opakujete –, pak pro něj bude jedině výhodné, když jej co nejdříve najdu a celou záležitost si společně vyjasníme.“

Tolik moje dnešní dávka trpělivosti a roztomilého chování, ty huso, pomyslela si Eva.

„Ach, jako by se nestávalo den co den, že je nevinný člověk obviněn, zatčen a vláčen po soudech a vším tím bahnem, dokud mu úplně nezničíte život.“ Jessie byla tak zabraná do svého vlastního spravedlivého hněvu, že nepostřehla varovný rudý záblesk v Evině pohledu. „Děláte jen svoji práci, poručíku. Chápu, že se snažíte vykonávat ji co nejlépe, ale stále je to jen práce, a lidé přece v práci chybují, málem každý den.“

„Máte pravdu. Co kdybych vám teď hned nasadila želízka, odtáhla vás na Centrálu a šoupla na čtyřiadvacet hodin do vazby? Mohu vás obvinit z maření úředního výkonu, bránění vyšetřování a z toho, že jste s těmihle kecy neskutečně otravná. Nejspíš by to ode mne byla chyba. Ale víte co? Lidi v práci dělají chyby den co den.“

„To si přece nemůžete dovolit!“

„Peabodyová?“

„Může, paní Fryburnová. Ona si zcela určitě troufne. A víte, taková vazba není vůbec příjemná.“

Jessie zrudla vzteky a její temperament získal vrch. „Volám svou právničku, a než si s ní promluvím, neřeknu vám už ani slovo. Jestli mi doporučí, že s vámi mám mluvit, dobrá. Jinak…“ ve vzdorném gestu zdvihla bradu tak teatrálně, že se Eva musela velice držet, aby nevyužila té dokonalé pozice k silnému úderu. „…jinak můžete zkoušet, co nejhoršího dokážete.“

„Ona si nedokáže představit, jak vypadá to nejhorší, co dokážete,“ zasykla Peabodyová koutkem úst, když se Jessie natáhla po komunikátoru.

„Jediný důvod, proč jsem ji ještě neknokautovala je, že respektuji, když je někdo loajální, a ona navíc nemá ani ponětí o tom, co tu vlastně vyšetřujeme. Její soused je příjemný chlapec, který se staral o umírající maminku. Nikdy s ním nebyly žádné problémy. Příjemný, tichý a nenápadný mladík. Přesně odpovídá profilu.“

„Co budeme dělat?“

„Jestli to bude nutné, tak ji seberem. Pak se probijeme skrz právníky a přimějeme ji, aby spolupracovala s policejním portrétistou. Chci mít jeho obličej na papíře, a taky chci povolení k prohlídce toho bytu naproti.“

Eva vytáhla svůj komunikátor a navolila číslo. „Inspektore,“ začala, když se na displeji objevila Whitneyho tvář, „budu potřebovat pomoc.“

Čas se zvolna vlekl a podvečer se měnil v zamračené šírání. Bouře se vrátila a blesky trhaly oblohu, doprovázeny dunivou kanonádou hromu.

Eva přežila povinný konverzační tanec s právničkou, i když měla pocit, že jí upadnou uši. Díky tomu však Jessie nakonec souhlasila, že podstoupí seanci s policejním portrétistou, pokud se zmíněný odborník dostaví do jejího bytu.

Zatím seděla se zkříženými pažemi a mračila se na Evu. „Vy si myslíte, že jsem zbytečně tvrdohlavá. Ale já považuju Gerryho za přítele. Byla jsem svědkem té hrůzy, kterou prožíval, když jeho

matka umírala. To by každému zlomilo srdce. Ještě nikdy jsem neviděla něčí smrt. Bojovala do posledního dechu a on stál při ní, hned v první linii, a když ztrácela síly, bojoval za ni.“

Zarazila se, ve tváři se jí zračilo pohnutí a kousla se do rtu, aby se jí nezačal chvět hlas. „Uklízel po ní, koupal ji, krmil, neustále u ní seděl. Nikomu jinému by nedovolil, aby to dělal za něj, dokonce ani ty špinavé práce. Nikdy v životě jsem nezažila takovou oddanost. Nevím, jestli bych to sama dokázala.“

„Jenže taková zkušenost může pěkně zacvičit s duševním zdravím.“

„Snad. Snad ano. Jenže… kdybyste věděla, jak se mi tahle situace oškliví! Vždyť už trpěl tolik. Když to skončilo, vypadal jako duch. Jako by z něj nic nezbylo, kdykoliv jsem ho potkala… Ztratil váhu a zdálo se, že je stejně nemocný, jako byla předtím ona. A potom se najednou vzpamatoval. Někdy v posledních měsících se zase postavil na nohy. A vy se mě tu pokoušíte přesvědčit, že je blázen, nějaké šílené monstrum! Ale já tu žiju vedle něj už dva a půl roku a říkám vám, že blázen není!“

„Tři mladí lidé jsou mrtví a já jsem přesvědčená, že se mu v okamžiku smrti dívali přímo do očí. Ani oni si do té chvíle nemysleli, že by byl nějaké monstrum.“

„Uvidíte, že má jen moc práce. Dělá na zakázce v terénu, snaží se, aby si trochu srovnal život. Však uvidíte.“

„To skutečně uvidíme,“ odpověděla Eva.

KAPITOLA 21

Eva se zahleděla na dveře číslo 1208 s takovým výrazem, jako by sama síla její netrpělivosti měla moc propálit do nich otvor, a ona by konečně spatřila to, co se před ní tak dlouho ukrývalo.

Bývalo by skutečně stačilo jen zajít dovnitř a nahlédnout, avšak prosté povolení – či spíše jeho absence – Evě tenhle krok znemožnila.

Nepřímé důkazy, pro všechno na světě! Ona si byla jistá.

Eva věřila v zákon a jeho smysl. Pravidla i systém kontroly tu nebyly jen na obtíž. Policisté nemají a ani by neměli mít právo vtrhnout člověku do ložnice jako těžká kavalerie. Nemohou jednat jen podle svého tušení, náhodného nápadu nebo dokonce ve jménu tajné, osobní vendetty.

Nepřímé důkazy… Tohle je přece něco jiného. Tady, uvnitř, se snad ukrývají nezvratné důkazy, a Eva je potřebuje. Proč musí být ten soudce takový idiot, že mu to nedošlo?

Jen trpělivost, nařídila sama sobě. Povolení k prohlídce může dorazit každou chvíli a pak už ji nic nezadrží.

Na mysl jí přišla představa, jak by asi její zásah probíhal, kdyby s sebou bývala vzala Roarka. Přemluvil by ji, aby použila svůj univerzální klíč? Při té představě se usmála. Roarke by měl ty dveře otevřené dřív, než by Eva svůj univerzál vůbec vytáhla z kapsy.

Jenže potom by žádný z důkazů nalezených uvnitř nemohla použít u soudu. Jednoduchý způsob byl zrádný, protože poskytoval nepříteli strategickou výhodu a možná dokonce volnou jízdenku ven z vězení.

Systém kontroly, připomněla sama sobě. Pravidla, kterými se musí řídit aplikace zákona.

Pane Bože, proč jim to jen trvá tak dlouho?

Peabodyová vyšla z Jessiina bytu, kam ji Eva přidělila. „Pořád se vzpírá," hlásila šeptem. „Yancy je frajer, postupně si získává její důvěru. Jenže to jde pomalu."

Eva se zahleděla do otevřených dveří bytu a v duchu bojovala s pocitem bezmoci. Slyšela policejního portrétistu Yancyho, jak při

práci se svou kreslicí soupravou vesele rozpráví s Jessií. Byl mladý, ale velmi dobrý a spolehlivý.

Eva je musela nechat o samotě a opustit byt. Svědkyně k ní pocítila jasnou antipatii, a kdyby se do toho pletla, nebo na ni dokonce tlačila, celá práce by přišla vniveč.

„Neustále mění detaily," pokračovala Peabodyová. „Tvar brady, nosu a dokonce i odstín pleti. Ale Yancy ji kočíruje, kam je třeba."

„Moc ráda bych jí pomohla kopancem do zadnice," podotkla Eva. „To by ji nakočírovalo nejlíp ze všeho."

Místo tak radikální akce však vytáhla komunikátor a zavolala Baxtera. Nechtěla nechat oba policisty jen tak na ulici, aby se motali sem a tam a čekali na Stevensona, který se možná vůbec neukáže.

„Čau, kotě," ohlásil se Baxter.

„Kotě?"

„To jenom abys věděla, že na tebe pořád myslíme."

„Já na vás taky, otravové se tak snadno nezapomínají. Zažádala jsem o posily na záskok. Dejte si s Trueheartem na pár hodin pauzu."

„Ach, úlitbou sladkého vína poctím nebešťany… a taky sebe. Slyšels to, kámo?"

„Oba dva se budete držet nealkoholické úlitby, ať už si nebešťané dělají, co se jim zamane." Jak dlouho jsou asi už dneska ve službě, napadlo Evu. „Prostě si dejte na chvíli oraz. Jestli se nám podaří najít toho zmetka, chcete do toho jít?"

„To si piš."

„Dám vám vědět. Jestli ho dneska ještě nenajdeme, máte v devět nula nula padla."

„Rozuměno. Padáme, Truehearte, pozdvihneme číše a připijeme na naši nepřekonatelnou Dallasovou." Baxter mrkl na Evu. „Mimochodem, valí se sem starej."

„Starej? Snad ne inspektor?"

„Zdá se mi, že touhle neotřelou přezdívkou myslel Roarka," pravila Peabodyová, když Baxter s hrdelním smíchem zavěsil. „To se přece občas říká."

„Kriste pane," zdvihla Eva oči v sloup a rázným, rozzlobeným krokem se pustila k výtahu, aby na svého muže počkala.

„Neříkala jsem ti, že máš přijet," namířila na něj ukazováček, jakmile vystoupil z kabiny.

„Neříkala, ale mně se strašně stýskalo. Mám údaje, o kterých jsme mluvili, poručíku, a připadalo mi vhodnější předat je osobně." Nakrčil obočí a poslal přátelský úsměv Peabodyové, která přecházela po chodbě. „Jak to jde?"

„Strašně pomalu. Tak co jsi našel?"

„Jen kousky, ale snad zapadají do mozaiky. Pár garáží, které provozují černé pronájmy – to byl pro mě skutečně šok. Potom jsem se nějak zapovídal s neurologem paní Stevensonové. Vím, že o to jsi mě výslovně nežádala, ale projevil jsem vlastní iniciativu." Jeho úsměv se změnil na úšklebek. „A peníze otevírají mnohé dveře."

„Jasně, to je tvůj specifický způsob vyšetřování. Co zajímavého ses dozvěděl?"

„Doktor povídal, že paní Stevensonová byla výjimečná žena. Statečná, optimistická, elegantní, která se musela potýkat se zlým osudem. Ukázalo se, že původně sama pracovala jako zdravotní sestra. Hádej kde?"

„Na středisku v East Sidu," odpověděla s jistotou Eva.

„Velmi správně. Její syn jí byl hluboce oddaný, jenže místo jejího optimizmu si vybudoval spíš schopnost popírat realitu. Jednoduše odmítl uvěřit, že jeho matka zemře, a když k tomu nakonec opravdu došlo, málem to neunesl. Obviňoval lékaře, středisko, Boha a kohokoli dalšího, kdo se mu zrovna namanul. Odmítl veškeré nabídky na psychoterapii nebo poradenskou službu. Doktor měl obavy, že by syn mohl udělat nějakou nepředloženost. Jako první mu samozřejmě přišla na mysl sebevražda."

„Tak to se felčar pěkně seknul. Škoda. Pomůže nám ho identifikovat?"

„Úplně se třese, aby s námi mohl spolupracovat."

Eva přikývla a vyňala komunikátor. „Mám tady uvnitř portrétistu, se svědkyní, která se na spolupráci s námi rozhodně netřese. Ten jeho ksicht z ní dostane, ale bude to chvíli trvat. Pošlu jiného portrétistu, aby to probral s tím doktorem. Diktuj mi jeho jméno a adresu."

Eva zařídila vše potřebné a chystala se komunikátor opět schovat, když tu jí zapípal v ruce.

„Dallasová.“

„Poručíku, vaše povolení k prohlídce je na cestě.“

Taky je sakra na čase, pomyslela si, ale nahlas odpověděla jinak: „Děkuji, pane. Portrétista Yancy stále pracuje se svědkyní. Povolala jsem náhradu za Baxtera a Truehearta, takže přístupy do budovy jsou stále pokryté, a oni dva dostali nařízeno uskutečnit hodinové pozorování v data-klubu. Potom mohou jet domů. Já a Peabodyová vstoupíme do bytu podezřelého ihned, jak budeme mít povolení v ruce. Mohu teď zavolat terénní forenzní tým, který má pohotovost?“

„Do toho, ať s tím trochu pohneme. Při troše štěstí případ do rána uzavřeme.“

„Nic by mě nepotěšilo víc,“ přikývla Eva, když inspektorova tvář zmizela z displeje.

„Miláčku,“ pohladil Roarke Evu po hlavě, zatímco Peabodyová předstírala, že se dívá jinam, „ty jsi potřebovala proniknout do nějakého bytu a nezavolala jsi mi?“

„Ta myšlenka mi rozhodně bleskla hlavou,“ zasykla Eva a otočila se k němu. Přitom se snažila silou vůle popohnat přenos očekávaného dokumentu. „Taky jsem si říkala, proč prostě nevykopnu dveře. Jenže to by se nedalo zaretušovat, a v tomhle případě musí jít všechno podle příruček. Nechci tomu bastardovi dát žádnou legální šanci, jak se z toho vykroutit.“

„V tom máš samozřejmě pravdu. Tvoje trpělivost se –“ Roarke zmlkl, protože Evě opět zapípal komunikátor, tentokrát aby oznámil, že povolení k prohlídce právě dorazilo.

„Tak, ty parchante, teď tě spláchnu do hajzlu! Už jsme se s tebou vážně srali dost dlouho!“

Otočila se na podpatku a rázovala chodbou ke dveřím apartmá. „Peabodyová, jdeme dovnitř!“

„Trpělivost možná nebyl ten nejvýstižnější výraz,“ usoudil Roarke a vydal se pomalu za nimi.

Eva se po něm ohlédla a zamyslela se. Má se s ním hádat, nebo se podvolit, a nebo, aby si vypůjčila Roarkův obrat, má projevit vlastní iniciativu?

„Jdeš s námi. Nasprejuj se," hodila mu nádobku s aerosolem, který vytvářel na botách ochranný povlak, spolehlivější než jakékoliv návleky. Štítivý výraz, který Roarkovi přeběhl po tváři, Evu jednoznačně potěšil. „Neboj se, fešáku. Z těch svých módních papučí to pak bez problémů dostaneš."

„Jenže se ztratí ten dokonalý lesk… Ach jo, vidím, že každý slušný občan musí sem tam přinést oběť."

„V nejhorším sáhneš do svého botníku a vybereš si mezi těmi stovkami dalších párů nějakou náhradu." Potom se otočila k Peabodyové. „Všimne si každého detailu, myslím, že se nám bude hodit."

„Ano, madam. Chápu, že váš starej skýtá vážně mnohostranné využití." a zašklebila se, protože Roarke právě stál mezi nimi jako bezpečná zábrana.

„Velmi zábavné, Peabodyová. Já se ale budu smát nakonec, až vám na jazyku uvážu zkracovačku. Teď pozor," nařídila. „Spouštím záznam!"

Roarke za jejími zády předal ochranný sprej Peabodyové a mrkl na ni.

„Dallasová Eva, poručík, Peabodyová Delia, strážník a civilní konzultant Roarke vstupují do bytu číslo 1208 na dotyčné adrese. Jednají na podkladě platného povolení k domovní pohlídce a zadržení jakéhokoli důkazního materiálu. Povolení vystavila soudkyně Marcia B. Bridgestoneová. Veškeré potřebné údaje a hlášení o právním postupu je přiloženo ke zmíněnému povolení. Terénní forenzní jednotka je na cestě. Používám policejní univerzální klíč, abych odemkla zámky a vypojila bezpečnostní okruhy."

Eva zapojila klíč a zadala kód. Na displeji se rozsvítil nápis: ‚Přístup odepřen'.

„Zatraceně. Podezřelý si nainstaloval sekundární bezpečnostní okruh, kterým standardní univerzální klíč nepronikne." Záměrně se otočila tak, aby multimediální záznamník zabíral dveře protějšího bytu. Potom klidně pohlédla na Roarka. „Bude nezbytné povolat zásahovou jednotku s přenosným beranidlem a dveře vyrazit. Jedině tak zajistíme volný přístup do bytové jednotky v souladu s platným povolením k prohlídce."

Roarke beze slova zmizel za jejími zády, vyňal z kapsy drobné, ale složité zařízení a pustil se do práce na zámku.

„Strážníku," oslovila Eva Peabodyovou, která sledovala Roarka s neskrývaným okouzlením.

„Ano, madam, poručíku?" Nespustila však z Roarka oči a její rty se otevřely do tichého „ó", když pozorovala, jak hbitě a obratně tančí jeho prsty. Přemítala, jestli vykazují stejnou dovednost i v jiných, mnohem osobnějších oblastech zájmu.

Zdálo se jí, že ano, a ta představa způsobila, že se jí rozbušilo srdce.

„Strážníku," opakovala Eva. „Pokusíme se ještě jednou nasadit univerzální klíč. Zatím zavolejte na Centrálu a požádejte o jednotku s beranidlem."

„Jasně… chci říct, provedu, madam."

„Teď byste to snad mohla zkusit, poručíku," ustoupil Roarke s pečlivě neutrálním výrazem ode dveří. „Ještě předtím, než vaše asistentka splní úkol. Tyhle zámky se prostě čas od času zaseknou."

„Souhlas. Peabodyová, odvolávám rozkaz. Podruhé nasazuji U-klíč."

Ať už Roarke začaroval zámek jakýmkoliv způsobem, tentokrát Evin kód zafungoval a přístupový signál se rozzářil zeleně.

„Zámky odemčeny. Při prvním pokusu došlo zřejmě k nějaké poruše," dodala směrem k Peabodyové.

„Ano, madam," přikývla její asistentka vážně. „To se stává každou chvíli."

„Vnikáme do bytu Geralda Stevensona." Přestože byla přesvědčená, že byt je prázdný, tasila služební zbraň. „Tady policie," vykřikla, když otevřela dveře a zajistila obývák. „Máme povolení k prohlídce. Zůstaňte na místě, s rukama nad hlavou! Světla naplno!"

Stejně jako protilehlý byt Fryburnových, byl i tento prostorný. Všude panoval nelidský pořádek a čistota a uspořádání bytu na Evu zapůsobilo jasným dojmem: tady vládne ženská ruka.

Svědčil o tom výběr barev, materiálů, spousty prosperujících květin, nejrůznější malé ozdoby a celkem vkusné dekorace. Okna byla zbarvena ochranným tmavým filtrem, zajišťujícím soukromí, a skrze ně Eva viděla, jak se v dáli nad městem rodí nová bouře.

Paprsky světla, zářícího naplno, dopadly na řadu zarámovaných portrétů, které lemovaly stěny.

A mám tě, pomyslela si Eva, ale s ledově klidným výrazem ve tváři poslala navyklým úsporným gestem Peabodyovou nalevo a Roarka napravo.

Nejprve prohledali celé apartmá, jestli se tu přece jen neskrývá Stevenson nebo kdokoliv jiný, a pak teprve mohli začít se zajišťováním důkazů.

„Toto je legální operace newyorské státní policie," zvolala Eva, třebaže už věděla, že byt je prázdný. Přesto za sebou zavřela dveře – pokud by se náhodou mýlila, nechtěla podezřelému ponechat únikovou cestu.

Prošla obývákem, mezi útulnou, květovanou pohovkou a měkkými, pohodlnými křesly. Překontrolovala skříně a všimla si, že tu stále visí dámský plášť, kabátek, zimní boty a růžový deštník. Pánské oblečení bylo promícháno mezi tím.

Přešla do kuchyně, na lince stála mísa, plná lesklých rudých jablek a čtveřice nadměrečných hrnků na kávu v téže jasné barvě. „Dallasová?" Peabodyová vkročila do dveří. „Zdá se, že majitel je na výletě."

„Vrátí se." Eva uchopila jablko, vyhodila je do vzduchu a zase chytila. „Pořád je tu doma. Tak do práce."

Zavolala Feeneymu, aby se s McNabem co nejdříve vrhli na elektroniku a všechny linky, které do bytu vedly. Jenže hned vedle ní stál Roarke, proto nemusela čekat, až oba detektivové dorazí.

„Chci všechny příchozí a odchozí spojení. Přijatou i odeslanou poštu, prostě cokoliv, podle čeho budeme moci odhadnout, kde pracuje, kam chodí a co vlastně dělá. Chci vědět, jestli odsud kontaktoval kteroukoli z obětí."

„Neměj strach, vím, po čem se dívat."

„Jako vždycky. Peabodyová, začněte s ložnicí jeho matky. Zajímá nás všechno, co by mohlo ukázat na jeho spojení se zavražděnými, ale taky potřebujeme jakoukoli stopu, směřující k místu jeho současného pobytu. Já jdu na jeho vlastní ložnici."

Nejprve si ale prošla galerii, zkoumala tváře zachycené na portrétech a snažila se za nimi spatřit samotného tvůrce.

Na několika fotografiích byla jeho matka. Půvabná dáma s laskavýma očima, jemnými vlasy a milým úsměvem, a vždy kolem ní plála aura světla. Nastavil tak scénu záměrně, nebo mu to vyšlo jen tak, náhodou?

Jenže on nenechával nic náhodě.

Ze zdi na Evu hleděly i jiné tváře, jiná témata. Děti hrající si na trávníku, muž v čepici se štítkem zdvihající k ústům sójový párek. Dívka ležící na osušce vedle záhonu rozkvetlých květin.

Nebyl tu však žádný z portrétů, které Evě defilovaly hlavou, nikdo z mrtvých nepřebýval mezi těmito zdmi.

Patří snad některá z těch tváří jemu? pomyslela si Eva. Už před chvílí požádala Feeneyho, aby prohnal sestavený portrét identifikačním programem. Jenže to zabere spoustu drahého času a i tak by museli mít štěstí. Obrátila se k ložnici.

Místnost byla uspořádaná a naklizená, stejně jako celé apartmá. Postel dokonale ustlaná, polštáře natřesené. Oděvy ve skříni byly srovnány podle typu a odstínů.

Obsedantně kompulzivní neurotik, usoudila Eva. Přitom ji však napadlo, že Roarkův šatník, připomínající rozměry oddělení konfekce v hypermarketu, se vyznačuje podobným řádem.

Zdejší domácí pán si evidentně potrpěl na mladou módu. Eva studovala modely, jakým dával přednost. Košile, které zrovna letěly, odpružené boty, gelové sandály, spousty džínů a stylových kalhot. Žádný second-hand, ani žádné předražené nesmysly. Nežil si nad poměry, ale výběru svých šatů věnoval pozornost a rád vypadal hezky. Portrét sebe sama… Začala s jeho pracovním stolem.

V držáku na disky našla CD s orientačním plánkem Columbijské univerzity a záznamy loňských přednášek profesorky Leeanne Browningové na téma ‚Možnosti portrétu‘.

Nějak se ti to hromadí, Gerry, pomyslela si Eva a oba důkazy označila a ukryla do pouzdra.

Otevřela šatník a začala se probírat dokonale složenými ponožkami a spodním prádlem. Pod ním našla malou krabičkou, obalenou do kusu látky. Majitel tu schraňoval některé ze svých pokladů.

Usušené poupě růže, lesklý kamínek, útržek vstupenky na stadion Yankees a čtverec látky, která snad pocházela z nějaké pokrývky.

Papírový tácek pod nápoje, jaký se používá v klubech. Na tomhle byl křiklavě modrou barvou vyvedený nápis: Kavárna Scenerie. Tácek i navštívenka Portografie putovala do pouzdra na důkazy.

Potom Eva zkontrolovala zásoby. Tady žiješ, ale pracuješ jinde, nebereš si práci domů, tyhle dvě oblasti musí zůstat oddělené. Tento domov patří tvé matce, chodíš sem, aby sis vychutnal dobré jídlo, odpočal si a v klidu se vyspal. Tvé dílo ale vzniká jinde.

Už tu nějakou dobu nebyl. Eva přejela prstem po prádelníku, který pokrývala tenká vrstva prachu. Její protivník je tak zaměstnaný! Nenajde si čas, aby zaskočil domů a odpočal si. Aby se vrátil domů, kde na něj už nikdo nečeká.

„Evo."

Podívala se ke dveřím, u nichž stál Roarke. „Už to máš?"

„Bohužel nic moc. Má nastavený třicetidenní mazací limit. Jestli si odvezete jeho počítač, vydolujete i smazané zprávy, ale tady, bez vybavení a v polních podmínkách, z toho nedostanu víc než ten měsíc, a náš cíl nebyl moc upovídaný. Asi před třemi týdny si objednal pizzu a taky čerstvé květy na hrob své matky –"

„Kde je ten hřbitov?" skočila mu chvatně do řeči Eva.

„To jsem ti samozřejmě taky zjistil, neboj se. Bohužel tu nejsou žádné zprávy od známých, příbuzných, přátel. Na záznamníku si nechal matčin hlas."

„Ale je tam i jeho vlastní, ne? Takže máme hlasový otisk."

„Ano, to máme." Jenže Roarkův výraz byl až příliš pečlivě ovládaný a v jeho očích se mihlo něco, co mohla postřehnout jen Eva. „On ztratil matku a ty ho lituješ, a snad taky cítíš, že máte cosi společného, protože ani tvůj žal ještě úplně neodezněl, viď? Mrzí mě to, ale tenhle soucit je falešný. Lidé zkrátka umírají a to je zlé. Jenže nikdo normální se s tím nevyrovnává tím způsobem, že zničí další tři nevinné životy."

„To ne, máš pravdu." Povzdychl si. „Jenže tohle místo je tak podivně dojemné a prosáknuté minulostí – jak si tu žije společně s

věcmi své matky… Její šaty pořád visí na ramínkách ve skříni, ze záznamníku se ozve její hlas. Hrabal jsem se mu v počítači, ale každou chvíli jako by mě něco nutilo vzhlédnout a podívat se na její portrét, který tam visí. Chápeš, co vlastně vytvořil?“

„Ne, co máš na mysli?“

„Stvořil z ní anděla. Podle všech dochovaných zpráv byla dobrý člověk a výjimečná žena. Jenže stále jen pouhý smrtelník a on to nedokázal přijmout, víš? Nedovolil jí, aby odešla jako obyčejný člověk – on si ji zbožštil. Teď pro ni zabíjí a Bůh ví, že ta dobrá žena si to nezaslouží.“

„Ty vlastně lituješ ji!“

„Ano, vlastně je to tak. Přece jej milovala, ne? Bezpodmínečně a za všech okolností. Myslíš, že by její láska nevyhasla, ani kdyby věděla, čeho všeho se dopustil?“

„Nevím.“

„Myslím, že to nikdy ani vědět nebudeme. Hele, Feeney je tady,“ změnil Roarke téma hovoru a odstoupil ode dveří.

Evu napadlo, jestli Roarke skutečně hovořil o matce Geralda Stevensona, nebo o své vlastní?

Odešla z ložnice, aby nepřekážela forenzním specialistům a přidružila se k Feeneymu. „Kde je McNab?“

„Ale, vzal si na starost druhou ložnici. Říkal, že musí Peabodyové poskytnout asistenci.“

„Vsadím se, že to není právě asistence, o co mu šlo.“ Feeney se otřásl. „Prosím. Neposílej mi takovéhle strašlivé mentální obrazy.“

„Já sama je těžko vypuzuji z hlavy, takže se o ně ráda podělím. Obrázky…,“ opakovala Eva a ukázala na zeď. „Nemyslím, že by tu byl i on sám. Ani v matčině ložnici nezůstala žádná hezká, zarámovaná synáčkova fotografie, i když bych ji tam čekala. Zaručeně nějakou měla, buď tam, nebo jinde po bytě.“

„Matky to tak dělávají,“ souhlasil Feeney. „A portréty jsou přece jeho koníčkem a středem zájmu. Takže pro všechny případy své fotografie uklidil.“

Eva se pokoušela ignorovat vnucené představy zahrnující McNaba s Peabodyovou a poklepala na své pouzdro s důkazy. „Paní

Stevensonová si potrpěla na výrobky firmy Barrymore, a on nechal veškerou její kosmetiku u ní v ložnici.“

Ukázala bradou k otevřeným vstupním dveřím bytu. „Yancy pořád zpracovává svědkyni. Je to tvrdohlavá nána, ale snad už to bude hotové. Říkám si ale, že bys zatím mohl zahájit identifikační prověření všech lidí, které mistr zvěčnil tady na těch fotografiích. Třeba se objeví něco zajímavého.“

„To chvíli zabere.“ Ve tváři se mu objevil zlomyslný úsměv. „Víš co? Pověřím tím McNaba. Tak nám pomůže a nebude plýtvat silami, ani duševním potenciálem.“

„Fajn. Já půjdu popohnat Yancyho a jestli udělal nějaký pokrok, vezmu Roarka a projedem si parkoviště, která nám vytipoval. Což bude mnohem jednodušší, pokud budeme přitom moci ukazovat vrahův portrét.

On se sem vrací, Feeney. Má tu matčiny šaty i její kosmetiku, své oblečení i tuhle fotogalerii. V kuchyni je celkem čerstvé jídlo a on je přece příliš věrný návykům i své výchově, než aby to nechal zkazit. Jenže teď má práci – a já se bojím, že ji chce za každou cenu dokončit, než se sem vrátí. Sousedka měla pravdu. Vyrazil si do terénu, protože má zakázku.“

„Kolik bys řekla, že nám zbývá času?“

„Moc ne, mám pocit, že už to skoro dokončil. Ví, že smyčka se stahuje. Má samozřejmě záložní plány i pro takový případ, a rozhodně nezamýšlí vraždit tak dlouho, dokud ho nedopadneme.“ S nehybnou tváří hodila na stůl pouzdro s kosmetikou. „Zabije jich přesně tolik, kolik má v plánu. Nežene jej touha po vraždění. Pro něj je to práce, a tak má určitě připravenou výraznou koncovku, a chce, abychom my všichni viděli jeho tvorbu, chce své dokonané dílo ukázat celému světu. Teď bude asi muset práci trochu urychlit, jinak by se mohlo stát, že jej zastavíme dřív, než ji dokončí. Myslím, že teď už má vyvolený další cíl.“

„Poručíku.“ Ve dveřích se objevila Yancyho pohledná tvář. „Myslím, že ho máme. Omlouvám se, že to tak trvalo. Obyčejně nebývá portrétování tak složité, ale když je svědek přesvědčený, že jsme sbor ohavných idiotů…“

„Jste si jistý, že vás nelakuje, aby ho kryla?“

„To ano. Velice slušně až omluvně jsem jí sdělil, že – pokud by mi záměrně dala špatný popis – by mohla být obviněna z maření vyšetřování. Ta advokátka nejdřív vydávala spoustu právně korektních zvuků, ale potom to potvrdila. Jediný výsledek jejího snažení byl, že se to celé ještě o chvíli zdrželo.“

„Tak ukažte, co jste nakonec vytvořil.“

Yancy vytáhl svou kreslicí podložku a otočil ji k Evě, takže si mohla prohlédnout dokončený portrét.

„Ježíši Kriste.“ Srdce jí vyskočilo až do krku. „Okamžitě přepošlete tenhle obrázek na Centrálu. Chci, aby ho každý uniformovaný policista a každý strážník, který je ve službě, měl co nejdřív. Podezřelý byl identifikován jako Gerald Stevenson, alias Steve Audrey, barman v kavárně Scenerie, do toho, Yancy, ať to lítá!“

Eva vytrhla z kapsy komunikátor, jako by to byla zbraň, a navolila Baxterovo číslo.

Baxter věnoval sledování celou hodinu a nespatřil nic, co by narušovalo obvyklou atmosféru data-klubu. Byl tu zástup mládeže obého pohlaví. Všichni se natřásali a předváděli jeden před druhým, popíjeli drinky se šílenými názvy, opotřebovávali klávesnice nebo poskakovali po tanečním parketu.

Ne že by ho netěšil pohled na svěží dívčí těla, vířící zde ve sporých letních šatech, ale ta hudba… byla příliš drsná a hlasitá.

Začala ho z ní pobolívat hlava, a co hůř – při jejím poslechu si připadal starý.

Zatoužil odjet domů, dát si nohy na stůl, otevřít si pivo a pustit televizi.

Kriste pane, vždyťjá jsem celý táta, pomyslel si. Jenže kdy se ta proměna stala?

Co vážně potřeboval, byla pořádná ženská. Žádná policajtka, ale dlouhonohá veselá dívčina s křivkami na správných místech. Tahle práce mu rozhodně užírala víc volného času, než bylo zdrávo. Alespoň je vidět, kam to člověk dotáhne, když se z oddělení prevence zločinu nechá převelet na vraždy, skončí pod takovou Dallasovou – ne v sexuálním slova smyslu – a navíc si přibere pod patronát úplně zeleného bažanta.

Ne že by na Trueheartovi bylo něco špatného. Jeho svěřenec právě seděl u stolku na druhém konci sálu, šťastně rozprávěl s nějakou mladičkou, roztomilou studentkou a přitom brčkem usrkával limonádu.

Tenhle chlapec je rozený optimista, dychtivý jak štěně labradora a vždycky ochotný pracovat do úpadu. On, Baxter, nikdy neuvažoval o tom, že by se ujal role mentora, ale jak to tak přišlo, musel uznat, že ho to doopravdy baví.

Měl dobrý pocit, když si k němu Trueheart chodil pro radu, naslouchal jeho vyprávění a beze stínu pochybnosti věřil i jeho fantaziím.

Jenže tím spíš Baxterovi připadalo, že stárne sám sobě před očima.

Dobrá, je čas to odpískat a zamířit k domovu.

Zaplatil a přitom si povšiml, že se na baru změnila obsluha. Zjevně nebyl jediný, kdo se rozhodl uzavřít dnešní den.

Ještě obešel ležérním krokem celou místnost okolo stolků a naposledy si prohlížel tváře přítomných, postavy návštěvníků, závislých na datových terminálech, i proplétající se personál. Počkal, než si jej Trueheart všimne, a potom ukazovákem ťukl do svého náramkového počítače.

Trueheart na smluvený signál přikývl, postavil sklenku na bar, čímž dal najevo, že také skončil, a potom se i on začal chystat na cestu domů.

Dobře se nám spolu pracuje, usoudil Baxter, když vyšel a obklopil jej dusný vzduch, chvějící se příznaky bouře. Bude z něj dobrý polda. Vzhlédl k nebi, kde se vařila šedočerná oblaka, a tiše zadoufal, že to stihne domů dřív, než tohle peklo propukne.

Usedl do auta a nechal za sebou už deset bloků, když tu se ozvalo zapípání komunikátoru.

„Sakra, zase ta Dallasová. To si chudák polda nemůže alespoň dnou za čas zaskočit domů?“ Se znechuceným bručením přístroj vytáhl. „Baxter. Co zase, k sakru, chceš?“

„Identifikovali jsme podezřelého. Gerald Stevenson je Steve Audrey, náš roztomilý, přátelský barman, aby ho čert vzal!“ Hodil rychlý pohled do zpětného zrcátka i na strany a prudkým obloukem

zatočil do protisměru, rychleji, aby ho neodřízl maxibus a řada rychlotaxíků. „Jsem deset bloků odtamtud a mířím na sever. Švihám to zpátky. Podezřelý se odepsal ve dvacet jedna nula nula. Trueheart tam ještě pořád je.“

„Spojím se s ním a linku nechám zapnutou a oboustranně aktivní. Pospěš si, Baxtere. Nechci, aby to ten chlapec musel řešit sám, i já už se tam řítím.“

Baxter střelil myšku mezi dva taxíky a poslouchal Evu, jak se snaří spojit s Trueheartem.

Trueheart dopil svůj drink a cítil se rozpačitě a zároveň vítězně, protože dívka, se kterou si povídal, jej požádala o telefonní číslo.

Chtěla také, aby si s ní zatančil, jenže on a taneční parket, to nešlo dohromady. Navíc bylo na čase, aby se vrátil domů a pořádně se vyspal. Policista, přidělený k závažnému případu nikdy neví, kdy se mu taková příležitost naskytne příště.

Každopádně ve tváři zrudl, když dívce jménem Marley dával svůj soukromý kontakt. Nesnášel červenání, zejména proto, že se rděl dost často. V duchu se jen modlil, aby ho tenhle příšerný handicap co nejdříve opustil. Snad z toho vyroste…

Poldové se přece nečervenají. Třeba taková Dallasová, ta to nejspíš nezažila vůbec nikdy, a Baxter ani omylem.

Třeba by mu na to mohl doktor předepsat nějakou léčbu. Přesto vcelku potěšené vyšel z klubu. Chystá se bouřka, pomyslel si, a to ho naplnilo radostí. Miloval krásné, divoké bouře. Uvažoval, jestli se má ponořit do hlubin metra a dojet podzemím až domů, nebo jít kus pěšky a dýchat vzduch, nabitý elektřinou.

Přemýšlel i o Marley. Hned jak bude případ uzavřený, jí prozradí, že je policista. Bude si s ním chtít potom vyjít?

Jen na pizzu a 3D kino, musí to být něco normálního. V takovém klubu, kde přes hudbu a spousty hlasů neslyší člověk vlastního slova, se přece s děvčetem nedá pořádně seznámit.

Nebesa nad jeho hlavou se rozsvítila a blesk prolétl oblohou jako ohnivý had. Metro bude přece jen lepší, usoudil Trueheart. Třeba se dostane domů dost rychle na to, aby mohl celé nebeské

představení sledovat přímo z okna. Zamířil na jih a pohled nepřestal upírat do mraků.

Zapípal mu komunikátor. Vytáhl jej z kapsy a aktivoval.

„Ahoj! Chystá se pořádná čina, nechceš svézt?“

Trueheart sebou škubl a zčervenal, protože byl přistižen, jak s očima navrch hlavy sleduje bouřku, jako nějaké dítě v planetáriu. Schoval policejní komunikátor do dlaně a přepnul jej na pohotovostní režim, takže přístrojek ztichl a neprozradil jeho inkognito.

„Právě mizím do metra,“ odpověděl a přátelsky se usmál na muže, kterého znal jako Steva. „S mícháním drinků je pro dnešek konec?“

„To je, ale zrovna mířím do svojí druhé práce. Mimochodem, dneska jste si nějak rozuměli s Marley, nepletu se?“

„Ano, to je pravda.“ Tváře mu opět zrůžověly. „Je moc milá.“

„To rozhodně,“ zasmál se Gerry, „přeju hodně štěstí.“ Mrkl na Truehearta a podal mu ruku.

Mladý policista ji bez přemýšlení přijal, i kdyby nebylo bodavé bolesti, která mu vzápětí projela dlaní, byl by si okamžitě uvědomil, že se právě dopustil smrtelného omylu.

Všechno to bylo ve Stevových očích.

Trueheart ucukl a zoufale sáhl po zbrani, kterou měl ukrytou zezadu za pasem. Jenže droga působila rychle a jeho rovnováha byla ta tam. Zapotácel se, prsty jej začaly brnět, ale přesto měl tolik rozumu, že je sevřel kolem komunikátoru.

„Steve Audrey,“ mumlal ztěžklým jazykem, „jeden blok jižně od kavárny Scenerie.“

„Přesně tak, Steve Audrey,“ objal jej Gerry kolem ramen a vedl pryč. „Trochu se ti motá hlava, že? Neboj se, mám tu kousek auto.“

Trueheart se mu pokusil vytrhnout a snažil se vybavit si základy boje beze zbraně, jenže se mu strašně točila hlava. Gerry jej pevně držel pod lopatkami.

Svět temněl a zase se rozsvěcel a světla z oken i projíždějících automobilů se rozpíjela, rozmazávala jako prolétající komety či měnila ve svatozáře.

„Jsem… pod sedativy,“ vypravil ze sebe.

„Ničeho se neboj.“ Gerry jej podepřel, jako raněného spolubojovníka. „Postarám se o tebe. Tvé světlo je zázračné… a bude zářit navěky.“

KAPITOLA 22

Eva pocítila vlnu strachu, který hrozil opanovat její hrdlo i mozek. Silou vůle jej vykázala do patřičných mezí.

„Baxtere?“

„Slyším. Zdá se mi, že jedu úplně do prdele.“ Jeho slova a zuřivé manévrování doprovázel rozzlobený chór klaksonů. „Sakra, kurva! Vracím se. Ale jsem víc než deset bloků odtamtud, zatraceně!“

„Parkoviště!“ vyštěkla Eva na Roarka, „to nejbližší, jižně od klubu!“

„Hned to bude.“ Displej jeho počítače zářil a jeho prsty tančily nad klávesnicí.

„Feeney! Ten parchant má Truehearta! Rychle, rozjeďte to! Yancy, rozešli všude ten jeho ksicht, okamžitě!“

„E-Z parking na Dvanácté ulici, mezi Třetí a Čtvrtou,“ zavolal Roarke na Evu a ve stejnou chvíli se ze dveří vyřítila kompaktní masa policistů.

„Všem jednotkám! Všem jednotkám! Policista v ohrožení. Kód Rudá!“ Eva nahlásila pozici a pokračovala: „Podezřelý byl identifikován jako Gerald Stevenson, alias Steve Audrey. Připojuji jeho rekonstruovaný portrét. Zřejmě je zodpovědný za několikanásobnou vraždu, pravděpodobně je ozbrojený.“

Z komunikátoru zazněly četné odpovědi, jak jednotky postupně vyrážely do akce. Eva se zastavila jen na okamžik. Zabodla zrak do očí Jessie Fryburnové, která se náhle objevila v chodbě.

„Váš soused unesl jednoho z mých mužů. Jestli mu zkřiví jen vlásek na hlavě, přijdu si pro vás.“

A s přehršlí dalších rozkazů na rtech zmizela ve výtahu.

„Tiše!“ nařídila pak a prudkým gestem uťala nezbytné policejní poznámky. Tak jí neuniklo nic z toho, co Gerry pronášel svým žoviálním, přátelským hlasem.

„…ne, žádný problém. Kamarád to trochu přehnal s pitím. Ale domů ho dostanu v pořádku.“

„Parkoviště… garáž… v patře…“

Eva zaslechla Trueheartův slabý hlas se sotva zřetelnou artikulací a musela potlačit další záchvěv strachu.

„Správně, parkoviště. Mám tu auto. Jen si nastup… no vidíš, možná by sis mohl lehnout dozadu na plošinku. Ničeho se neboj, já se o tebe postarám. Odpočívej.“

„Má ho v autě! Baxtere?“

„Jsem šest bloků odtamtud! Jenže na Třetí je nějaká zácpa… prostě to projedu.“

„Truehearte! Jaký je to druh auta? Povězte mi!“

„Itza… dodávka,“ zamumlal, jako by býval mohl zaslechnout Evin rozkaz. „Je… taková tma. Jsem… strašně unavený.“

„Nevzdávejte to! Zůstaňte s námi!“ Eva vyrazila z budovy a zamířila k autu. „Mluvte na mě!“

Vklouzla do auta a skočila na sedadlo spolujezdce. Kdykoliv jela s Roarkem, nechávala ho automaticky řídit. Byl v tom prostě lepší, jezdil rychleji a měl styl. Peabodyová beze slova vletěla na zadní sedalo, kdežto Feeney a McNab naskočili do druhého vozu.

„Pořád mluví a je schopný myslet. A myslí jako policajt.“ Eva si otřela zpocenou tvář a Roarke se s ničivým zrychlením odlepil od chodníku. „Nechal zapnutý komunikátor. Peabodyová, monitorujte jeho hlášení! Soustřeďte se na to, na nic jiného. Rozumíte?“

„Ano, madam, už ho mám. Jedou, poručíku. Slyším motor a zvuky dopravy. Pustil si rádio. Teď slyším i sirény.“

Rychle, rychle, rychle! opakovala si Eva jako kouzelnou mantru, zatímco do mikrofonu nepřestávala vykřikovat rozkazy a koordinovat postup akce. „Podezřelý jede v dodávce a právě opouští parkoviště.“

Roarke zapjal turbo a mohutný policejní vůz se vzepjal do šíleného skoku, při kterém nechal pod sebou smečku rychlotaxíků. Zároveň strhl volant doleva, takže si Peabodyová připadala jako hrací kostka v kalíšku.

Pneumatiky téměř strhly deštník jednomu z prodejních stánků a potom vůz dopadl zpět na vozovku.

„Kriste –“ vyrazila Peabodyová a sledovala, jak se kolem oken míhají bloky domů.

Roarke míjel ostatní automobily, tak jako když se zmije proplétá mezi nehybnými kameny. Peabodyová nenašla odvahu k pohledu na tachometr.

„Je to černá dodávka, Dallasová. Trueheart říká, že je v černé dodávce, která vzadu nemá žádná okna. Ale už dlouho při vědomí nevydrží."

„Vydrží to! Musí!"

Za žádnou cenu jej nesmí ztratit. Tomuhle mladému, nadšenému, tichému a oddanému policistovi, který se ještě pořád červená, se nesmí nic stát.

„Musí přepnout komunikátor do módu ‚elektronický maják'. Nic víc nepotřebujeme!" sevřela ruku v pěst a udeřila se do stehna. „Baxtere, sakra! Kde jsi?!"

„Blok a půl od garáží. Nevidím žádnou dodávku."

Pizza a 3D kino, střídalo se líně Trueheartovi v hlavě, zatímco se bezmocně převaloval v nákladovém prostoru dodávky. Kdyby tak uměl líp tancovat. Klidně by ji sám požádal o tanec, jen kdyby nebyl takový moula.

Ne, ne… teď je jinde. V dodávce. V černé dodávce bez oken. Je v průšvihu. Pane na nebi, je v hrozném průšvihu! To Steve, barman. Už nemíchá drinky… potkali jsme se na chodníku… jak jen to…?

Dal mi injekci… nějaká sedativa. Cože? Musím přemýšlet. Musím něco udělat. Něco…

Byla tak krásná. Marley, ano, tak se jmenuje, a je moc milá…

Jenže před očima se mu zhmotnil jiný obličej. Eva Dallasová. Strážníku Truehearte! Do pozoru a podejte hlášení!

Hlášení… hlášení. Policista vyřazen. To je pravda, jsem vážně úplně mimo. Ale měl bych se o něco pokusit. Chvíli se snažil dosáhnout na zbraň, kterou měl stále vzadu za opaskem, ale jeho paže odmítla spolupracovat. Ne, je to komunikátor, pomyslel si. Měl bych udělat… něco s komunikátorem.

Myšlenky mu zmateně táhly hlavou, hudba tiše hrála a dodávka hladce a bezpečně klouzala nocí.

Eva konečně dorazila na parkoviště, vyskočila z auta a vrhla se k Baxterovi, který právě svíral místního operátora ve škrtícím chvatu.

Půl tuctu policejních aut a dvakrát tolik policistů pobíhalo kolem a blokovalo městskou dopravu. Vzduch se chvěl zvukem sirén, výkřiky, hrozbami a táhlým duněním hromu.

„Hele, já fakt nevím, o čem to tu mluvíte! Nic takovýho –“

Operátor lapal po dechu, oči mu lezly z důlků a jeho tvář nabyla nebezpečně hnědofialového odstínu.

„Uhněte, detektive,“ popadla Eva Baxtera za rameno.

„Hovno! Tahle zparchantělá krysa mi řekne, co chceme vědět, nebo jí zlámu krk, že si bude připadat jako krocan o Díkuvzdání!“

„Z cesty!“ vykřikla Eva a odstrčila Baxtera o dva kroky. Roarke si dovedl představit, jaký by mohl být další vývoj událostí, proto chytil Baxtera za ruku a zkroutil mu ji za zády. Eva přistoupila k operátorovi a zapíchla mu ukazovák do zdvihající se hrudi. „Máš deset vteřin, potom tě zase předhodím tady kolegovi. Jestli z tebe pak něco zbyde, ujmou se tě další pomstychtiví policajti. Chci značku, model a espézetku té dodávky, kterou jsi právě načerno pronajal.“

„Já vážně nevím, o čem –“

Eva se k němu naklonila a tiše, bezvýrazně řekla: „Bude to horší bolest, než si vůbec dokážeš představit. Mozek ti poteče ušima a skončíš jako žrádlo pro psy, a to nejlepší nakonec: nezůstane na tobě ani stopa násilí a všichni tihle poldové odpřisáhnou, že jsi zhebnul z úplně přirozených příčin.“

Operátor měl z Baxtera strach, ale tohle bylo něco jiného. Z rozzuřeného detektiva šlehaly plameny, a takový chlap vám maximálně přerazí čelist. Jenže z téhle policistky se mu rozklepala kolena a v žaludku cítil něco jako ledový rosol. Ta chladná nenávist, která z ní sálala, by bez pochyby dokázala zabíjet.

„Chevy Mini-Mule, model 2051. Černá, bez oken. Espézetku si budu muset najít… hele, já nechci žádný problémy. Majitelé si na čtrnáct dní vyrazili mimo město a tenhle chlápek se nechtěl než projet!“

„Neřečni a hledej, šmejde! Máš na to dvacet vteřin.“

Ukázala na jednoho z uniformovaných strážníků, aby operátora doprovázel do jeho budky. Baxter se mezitím přestal zmítat v Roarkově držení a zůstal stát, bledý jako stěna, v očích zoufalství a prohru.

„Otočil jsem to úplně špatně, Dallasová, a odjel někam do hajzlu, a nechal jsem ho tam samotného, chudáka kluka. Chtěl jsem domů, rozplácnout se u televize a dát si pivo. Tak jsem ho tam prostě nechal.“

„Jestli jsi náhodou utajený vizionář a dokážeš nahlížet do budoucnosti, tak jsi to v tomhle případě vážně pěkně odfláknul!“ Z jejího hlasu čišel brutální sarkazmus, což byl záměr, protože Evě bylo jasné, že naštvaný Baxter bude k většímu užitku než zhroucený Baxter. „Že jsme to ale o tobě nikdo nevěděli? Nezbyde, než abych tě převelela pod Speciální Operace, tam z tebe budou mít radost.“

„Nech toho, Dallasová. A toho vrahounského zmetka mi koukej nechat!“

„Neboj se, dostaneme ho.“ Eva sama se už celkem ovládala, a tak uchopila Baxtera kolem ramen. „Ale ty se dej do kupy, nebo nám k ničemu nebudeš a Trueheartovi nijak nepomůžeš.“

Přesto musela neustále zápasit i s vlastním strachem, se vztekem a frustrací z vědomí, že je stále o krok pozadu za svým protivníkem. Všechny tyhle pocity vytěsnila a převzala poznávací značku dodávky.

„Všem jednotkám, všem jednotkám! Automobil s podezřelým byl identifikován jako černý Chevrolet Mini-Mule, rok 2051, bez oken. Poznávací značka je New York 5504 Baker Zulo. Opakuji, N. Y. 5504 Baker Zulo. Vozidlo i podezřelého, Stevensona Geralda, alias Stevena Audreyho okamžitě zadržet! Kód Rudá!“

Hodila komunikátor zpět do kapsy a otočila se. „Peabodyová?“

„Za posledních pár minut vůbec nic, madam. Pořád jsou v pohybu, před chvíli jsem slyšela kus reklamy z takového toho balonu. Nebylo rozumět všemu, ale jsem přesvědčená, že tam říkali něco o čínské čtvrti.“

„Do centra. Míří na jih. Všem jednotkám: pátrejte v oblasti jižně od Kanálu. Do toho! Baxtere, ty pojedeš se mnou.“

„Mám tu svoje auto –“

„Klidně se na něj vykašli.“ Nechtěla ho nechat o samotě a nebyla si jistá, nakolik je teď schopný bezpečně a zároveň rychle řídit vůz. „Jedeš s námi. A pusť mě za volant,“ otočila se k Roarkovi. „Ty, Feeney a McNab mi zkusíte najít možné Stevensonovo útočiště

v inkriminované oblasti, poblíž Západní Broadwaye. Hlaste jakékoliv podezřelé jméno, Javerta, Stevensona, Audreyho, Geralda… berte jen osamělé rezidenty, a musí to být blízko u parkoviště nebo garáží, v horních patrech, náš vrah má rád výhled, světlo a volnost.“

Eva opět zmizela v autě. Proklínala každou vteřinu, kterou promarnili kvůli Fryburnové. Kdyby s identifikací skončili o deset, ne, o pět minut dřív, bývali by sebrali Audreyho dřív, než stačil na Truehearta jen vztáhnout ruku.

Minuty… Teď šlo skutečně o minuty.

„Peabodyová?“

„Je pořád při vědomí, madam. Každou chvíli něco zamumlá. Jenže z toho moc nepochytím.“ Přesto si zaznamenávala každé slovo. „Komunikátor… Barman. Pizza a kino. Policista vyřazen… hlášení.“

Vůz se řítil do centra města a Eva zavolala na Dopravní centrálu, aby zjistila, kde se momentálně vznáší reklamní balony.

„Zachytila jste něco, podle čeho bychom ho mohli najít?“

„Ne…, ale teď se tam nějak ztišilo. Žádné klaksony. Slyším sirény, ale i ty jen z dálky. Nic víc. Teď přejel nějaké rychlostní retardéry. To jsem slyšela, myslím, že má komunikátor položený přímo na podlaze dodávky. Teď jede přes nějaké výmoly. Myslím, že –“

„Tiše! Počkejte,“ Eva přimhouřila oči a napjala uši. „Rychlá rota! To je jeden z reklamních balonů!“

„Uši jako kočka,“ zamumlal pochvalně Roarke. „Už to posílám Feeneymu.“

Uběhlo několik krvavě drahých minut, než Feeney odpověděl: „Aerostaty Rychlé roty by měly být nad Západní Broadwayí, Worthem a nad Fultonem, u Williamsu.“

„Jeden je právě nad Bayardem.“ Eva si v duchu představila plán města a Roarke jí ho v téže chvíli poslal na displej. „Musíme prozkoumat všechny možné lokace!“ Ona sama však bude důvěřovat svému instinktu. „Otáčíme to na západ,“ řekla Roarkovi.

„Poručíku,“ ozvala se ze zadního sedadla Peabodyová, „právě zastavili.“

Vůz zastavil a Trueheart sevřel své ochablé prsty kolem komunikátoru. Něco je třeba udělat… Musí aktivovat elektronický maják. Díky Bohu, díky Bohu, že si vzpomněl. Jenže jeho paže jako by mu nepatřily a prsty se zdály být tak strašně daleko. Prostě jej neposlouchaly. Trueheart musel napnout všechny síly, aby vůbec zůstal vzhůru. Opět sevřel komunikátor v dlani, když tu se otevřely dveře.

Gerry byl jemný a citlivý. Nechtěl jej poranit. Nechtěl mu způsobit bolest. Tichým a uklidňujícím tónem to vše policistovi vysvětlil a přitom mu pomáhal ven z dodávky.

„Pro nás pro oba je to ta nejdůležitější věc v životě," šeptal Trueheartovi do ucha a přitom jej podpíral a směroval stále vpřed. Mladý policista ve svých civilních botách nejistě škobrtal po chodníku.

„Vražda," mumlal Trueheart. „Máte právo ne…"

„Ne, tohle ne." Gerry vytáhl svou identifikační kartu, použil ji a potom položil dlaň na detekční panel, aby získal přístup do budovy. „Poslouchal jsi zprávy, že? Jsem velice zklamaný z toho, jakým nimbem zla mne obestřeli. Ale očekával jsem to. Brzy mi však porozumí a všechno se změní."

Trueheart se snažil vnímat své okolí. Osvětlení bylo tlumené, ale to mu možná jen vynechával zrak. „Bílé zdi, poštovní schránky… zajištěný vchod a dva výtahy."

„Ty jsi ale všímavý, vid?" usmál se Gerry a přivolal výtah. „Já také. Maminka mě vždycky chválila, že jsem si všímal věcí, které ostatním lidem unikaly. Proto jsem se taky stal uměleckým fotografem. Chtěl jsem lidem ukazovat to, čeho si sami nevšimnou." Zašli do kabiny a Stevenson navolil páté patro.

„Ty jsi mě zaujal na první pohled," pokračoval.

„Páté… patro."

„Ano, správně, jedeme do pátého. Ihned, jak ses objevil v klubu, jsem tě poznal. Tvé světlo je tak silné. Ne každý má takový dar – ta síla, snoubící se s čistotou, je nádherná, a díky ní jsi jedinečný."

„Pět… B," mumlal Trueheart a zrak se mu rozostřoval, takže se dveře apartmá, před kterým stáli, rozpíjely v mlze.

„Přesně tak, jsou tu jen dva byty, A a B. Přitom nájemník z Áčka má pravidelně noční služby, což všechno nesmírně usnadňuje. Rač dál. Můžeš si tu zatím lehnout a já všechno připravím.“

„Podkroví… Village? Soho? Nebo kde…?“

„No tak, jen se natáhni, odpočívej.“

Trueheart chtěl bojovat, ale ruce i nohy měl slabší než dítě a jeho pohyby byly malátné a zpomalené.

„Neboj se, odpočiň si. Teď ti ještě nechci podat další dávku sedativ. Máš právo dozvědět se, k čemu se společně chystáme, a kým se staneš. Jen mi dej pár minut.“

Musím si šetřit síly, napadlo Truehearta. I to málo, co mi zbývá, a zatím je třeba pozoroyat, pozorovat… a hlásit. „Obytné podkroví. Prostorné… okna. Tři veliká okna přede mnou, nahoře stropní okna. Poslední patro? Stěny… pane Bože, pane Bože… na zdi… portréty. Oběti, všechny. Já taky. I já jsem oběť. Na zdi. Už… je konec?“

„Vzdává to, Dallasová.“

„Nevzdává!“ Eva udeřila pěstí do volantu. „Nevzdává, dělá svoji práci. Roarke! Dej mi k čertu nějaké vodítko!“

„Dělám na tom.“ Jeho prsty tančily nad miniklávesnicí a vlasy mu padaly přes obličej jako černý závoj. „Mám pět možných lokací a další se objevují.“

„Pětipatrová budova, obytné podkroví.“

„Slyšel jsem ho, poručíku.“ Roarkův hlas byl klidný jako hladina horského plesa. „Potřebuji pár minut.“

Jenže Eva si nebyla jistá, jestli Trueheartovi těch pár minut ještě zbývá.

Následovala svůj instinkt a projížděla po Broadwayi, sledujíc postranní ulice. Pomyslela si, že tohle je pěkně nekonvenční čtvrť. Stahovali se sem umělci, volnověkáři, mladí bohémové všeho druhu a dobře situovaní měšťáci, kterým zdejší atmosféra vyhovovala.

I vrah byl dost mladý na to, aby ocenil zdejší sociální klima a měl i solidní finanční zázemí. Nikdo se nepozastaví nad mladíkem, který pomáhá jinému mladíkovi – nebo dívce – do domu. Tohle je v pravém slova smyslu poklidná čtvrť. Samí mladí obyvatelé, a to, že se někdo opije nebo zfetuje, sotva koho překvapí. Vždyť nejmíň polovina sousedů na tom bude stejně.

Zvuk sirén a dunění hromu otřásalo nocí a blesk, podobný zubatému ostří, proťal oblohu. Z nebes se řítily proudy vody.

„Dovol, abych ti vše vysvětlil," začal Gerry a zkoušel nastavení světel a barevných filtrů, které připravil a rozmístil. „Má matka byla úžasná žena, čistá a laskavá. Vychovávala mne sama. Nemohla si dovolit věnovat mi všechen čas, musela pracovat, ale přesto mne nikdy nezanedbávala. Byla zdravotní sestra a celý život strávila tím, že pomáhala lidem. Jenže jednoho dne onemocněla."

Gerry poodstoupil a zkušeným zrakem hodnotil scénu, kterou přichystal. „Nemělo se to stát. Není to spravedlivé, aby se někoho tak čistého a obětavého zmocnil stín! Oni jim tak říkají, podle doktorů jsou nádory ‚stíny', a ona měla stín v mozku. Udělali jsme všechno, tak jak nám poradili. Nezanedbali jsme ani to nejmenší. Jenže ona se neuzdravovala. Objevily se další stíny, temnější a hlubší. Takhle to prostě nemá být."

Gerry přikývl sám sobě. „No, už to bude. Omlouvám se, že to tak trvalo, ale nemohl jsem nic uspěchat. Víš, tohle je poslední. Jsi tím, kdo mi umožní dokončit dílo, proto musí být vše perfektní. Světlo je tak důležité, když tvoříme portrét! Samozřejmě, dá se ještě upravit na počítači a to je také umění, jenže skutečné dílo vzniká, když se podaří dokonalá fotografie. Studoval jsem to na univerzitě celé roky, jen tak, sám kvůli sobě. V New Yorku mi neumožnili uspořádat výstavu. Je to zlé město."

Gerryho hlas nezněl rozzlobeně ani ukřivděně. Ozývala se v něm jen veliká trpělivost. Trueheart se snažil přimět své prsty k činnosti a přitom sledoval Gerryho, jak znovu poodstoupil a tentokrát se zahleděl na svou galerii, lemující stěny ateliéru.

Byli zde všichni. Ráchel Howardová. Kenby Sulu. Alicia Dilbertová. Všichni upravení, nalíčení, napózovaní, v tenkých stříbrných rámečcích a bez života.

Hasnoucí zrak mu zprostředkoval nejasný pohled i na sérii momentek. I ty byly zarámované a pověšené na svých přesně vyčleněných místech.

„Před rokem jsem měl malou výstavu ve Philadelphii," pokračoval Gerry. „Vzala mi to jen jedna nepříliš známá galerie, ale

přesto… Je to dobrý začátek. Dřív jsem chodil na výstavy, do společnosti, prostě jako každý. Jenže potom maminka onemocněla a já jsem toho musel nechat. Odešel jsem i ze školy a staral se o ni. Ona mi to rozmlouvala, ale jak bych se mohl dál honit za štěstím a slávou, když takhle churavěla? Co bych to byl za syna?“

„Byl jsem u ní, když umírala,“ pronesl Gerry měkce. „Viděl jsem, jak její světlo odchází, a nemohl jsem nic dělat. Nevěděl jsem, jak jí pomoci. Tehdy jsem ještě neznal způsob. Objevil jsem jej teprve později. Tolik bych si přál… přál bych si, aby to bývala mohla také zažít, dřív než pro ni bylo pozdě.“

Otočil se k Trueheartovi a laskavě se usmál. „Nu, je čas, abychom začali.“

Zamířil přes místnost k policistovi, kterému po tváři stékaly pramínky potu, jak se zoufale snažil zapnout elektronický maják.

„Kde je ta dodávka?“ Baxter si nevšímal bouře a průtrže mračen, okna vozu nechal stažená, vyhlížel ven a zrakem pročesával ulice. „Tak kde je ta zkurvená kára?!“ Odhodil si promočené vlasy z obličeje. „Všichni policajti z celého New Yorku se honí za tím panákem a nedokážou najít jednu prašivou dodávku?“

Mohl s ní zajet i na podzemní parkoviště, přemýšlela Eva. Nebo do jiných garáží. Ale cítila, že tomu tak nebylo. Zvuky, které vyslechla přes komunikátor, nasvědčovaly něčemu jinému. Vůz musel parkovat na ulici, ne v patře nebo pod zemí. a neslyšela ani, že by sestupovali po schodišti.

Byli už blízko. Cítila to. Jenže pocit nestačí – jestli se spletli byť i jen o jediný blok…

„Greenwich Street 207, apartmá 5B.“ Roarke zdvihl hlavu a klid z jeho tváře zmizel. „Na jméno Javeit Stevens.“

„Všem jednotkám,“ začala Eva a ignorujíc veškeré dopravní předpisy, smýkla vozem v prudké zatáčce o sto osmdesát stupňů. Pneumatiky zakvílely a policejní stroj zmizel v jednosměrné ulici. Protijedoucí automobily před ním zděšeně uhýbaly a rozestupovaly se jak Rudé moře před Mojžíšem.

„Trueheartův rádiomaják!“ Peabodyová se sotva držela, ale popadla Baxtera za rameno. „On to dokázal! Jsme jen dva bloky od něj!“

Baxter konečně schoval hlavu před deštěm. Potom se začal modlit a zároveň vytáhl zbraň, aby ji zkontroloval.

Trueheart nevěděl, jestli se mu to podařilo. Nemohl si být jistý, protože v prstech necítil vůbec nic. Pohovka, na niž jej Gerry uložil, byla bohatě vystlaná poduškami a komunikátor mu vyklouzl a zapadl mezi ně.

Mladý policista se snažil odstrčit ruce, které se po něm vztahovaly, ale neměl sílu a jeho paže bezvládně klesly.

„Neboj se, všechno bude v pořádku. Slibuji ti to. Nic tě nebude bolet, o to se postarám, a potom všechno pochopíš. Je to ten největší zázrak. Teď tě musím napózovat. Ve stoje, pěkně vzpřímeného. Jako stojí vojáci. Protože já v tobě vidím právě vojáka – statečné a věrné srdce. Jenom nesmíš vypadat tak toporně… na tom budeme muset ještě trochu zapracovat.“

Opřel Truehearta o stojan, sahající po pás a chopil se drátků, které už předtím připevnil k jeho kotníkům. „Chtěl bys k tomu nějakou hudbu? Hned to bude, něco vybereme. Výborná pozice, že? Zkusíme naaranžovat… jak jen tomu říkají? Triumfální odpočinek? Podíváme se, jak to bude vypadat.“

Uchopil Truehearta za paže, ohnul je mírně dozadu a dalšími drátky připevnil k podstavci.

„To bude krása! Stojan i dráty pak samozřejmě na počítači odstraním, neboj se. Hmmm… možná bych ti měl zastrčit košili do kalhot?“

Trueheart ucítil, jak mu po zádech stéká další ledová krůpěj. Jestli Gerry najde jeho pistoli, bude po všem. Ale to je nejspíš tak jako tak.

Gerry však poodstoupil a naklonil hlavu. „A nebo ne. Takhle venku je to vynikající. Podtrhuje tvůj uvolněný postoj, nenucený, ale přesto ostražitý. Tím jsi mě upoutal tenkrát v klubu, víš? Byl jsi ostražitý. Díval ses okolo, pozoroval lidi. Proto jsem taky pro tebe přichystal tuhle vojenskou pózu.“

Zdvihl tlakovou stříkačku. „Teď ti dám ještě nějaká sedativa, aby ses zbytečně nebál a necítil se nepříjemně. Až bude vše dokonáno a tvůj portrét se zachová pro věčnost, tehdy porozumíš. Staneš se součástí Dokonalosti.“

„Ne…“ Trueheartova hlava líně klesla na rameno. „Psst. No tak, neboj se ničeho.“

Policista ucítil lehký tlak na paži a zmocnil se jej pocit, že klesá do hlubin pod šumící vlny, že jej unáší vlahý vítr. a potom všechna světla zhasla.

Eva vyjela na chodník, pneumatiky se na vlhkém povrchu smýkaly a vůz nedržel směr. Spatřila, že přímo před ní parkuje černá dodávka.

Eva zadupla brzdu a Baxter byl venku ještě dřív, než automobil se syčením a kvílením zastavil. Eva vyskočila hned za ním. „Žádné pitomosti, je to jasné?!“

„Úplně,“ zavrčel detektiv. „Nebudu zlobit, mluvit sprostě a starší lidi pustím sednout. Kurva.“

Vytáhl z kapsy svůj univerzální klíč.

„Vezmeme to přes kontrolní plotnu na otisk dlaně,“ odstrčil ho Roarke z cesty a nasadil svou neoficiální hackerskou výbavu. „Je to tak rychlejší.“

„Tohle jste nikdo neviděl,“ upozornila Eva ostatní. „Pro mě za mě to klidně může odpálit atomovkou,“ zachraptěl Baxter.

„Teď mě poslouchej, Baxtere, jsi detektiv ve službě a já jsem tvůj šéf.“ Rychle pokývla na McNaba, Feeneyho a trio uniformovaných strážníků, kteří právě zastavili před domem. „Vlítneme tam rychle, ale organizovaně.“

Ukázala do dveří, které Roarke právě otevřel. „Jdu po schodech. Uniformy k výtahu. Peabodyová jde se mnou.“ Rozběhla se, a ještě v pohybu vydávala poslední rozkazy. „Baxtere, tvoje priorita je Trueheart.“

„To mi nemusíš připomínat.“

„Najdeš strážníka Truehearta a zajistíš jeho bezpečnost. Pošlete nahoru zdravotníka,“ štěkla do komunikátoru. „A ať před dům dorazí

záchranka. Ihned.“ Potom se otočila zpět k Baxterovi. „Podezřelého necháte na starosti mně, pokud tě přímo nenapadne. Je to jasné?“

„Rozuměno, provedu.“ Doběhli do čtvrtého patra.

„Pustil si nějakou hudbu,“ supěla Peabodyová. „A neslyším vůbec nic jiného.“

„Roarke, vezmeš si na starosti dveře! A pošlete dvě hlídky k nouzovým východům. Nenecháme toho zmetka zdrhnout. Chci mít celou budovu obklíčenou, na každém patře dva chlapy ke schodům! A okamžitě odpojte výtahy!“

Zahřmělo tak, až se jim otřásla podlaha pod nohama. Řítili se chodbou k apartmá 5B.

Eva svírala v ruce šokovou pistoli, hlavu měla čistou a byla ledově klidná.

„Tak pozor,“ zašeptala a přikrčila se, zatímco Roarke pracoval na zámku.

Jeho prsty se opět míhaly v onom elegantním baletu nad miniklávesnicí a Eva je soustředěně sledovala, nespouštěla z nich zraky… až do chvíle, než se zastavily a zdvihly od dokončené práce.

„Do toho!“

Eva se vymrštila a rozkopla dveře, proskočila dovnitř a její zbraň téměř v tutéž chvíli mířila přesně mezi Gerryho vyděšené oči. „Policie! Polož to a o krok vzad, nebo ti ty tvoje světla vymažu z ksichtu!“

„To je nedorozumění. Vy pouze nechápete…“ Gerryho hlas zněl vyrovnaně a uvážlivě, ale v ruce svíral dlouhý nůž s úzkou čepelí. „Já mu přece chci dát věčný život.“

„Polož to,“ opakovala Eva a silou vůle se soustředila jen na svého protivníka a ne na Truehearta, který byl v bezvědomí a stál připoutaný u stojanu, s košilí na hrudi rozhalenou.

„Ale to je přece –“

„Do hajzlu s tím,“ zaslechla Eva Baxtera a jeho rychlé kroky. Usoudila, že všem jen ušetří trápení, a tak přemířila a vystřelila. Paralyzující výboj zasáhl Gerryho přímo do solaru.

Dýka dopadla na podlahu jen o zlomek vteřiny dříve než její majitel.

„Už je to dobrý, chlapče, už je to v pořádku.“ Baxterovi se viditelně chvěly ruce, když zkoumal pulz na Trueheartově krku. „Dýchá! Neboj se, hochu, dostaneme tě pryč. Ale sakra,“ zaláteřil, když se pustil do odstraňování vlasových drátků. „Potřebuju štípačky!“

„Tady,“ podal mu Roarke víceúčelové kleštičky. „Podívám se na to.“

„Místo činu zabezpečeno, podezřelý zadržen,“ oznámila Eva do komunikátoru a pro jistotu Gerrymu šlápla na záda, kdyby se náhodou začal probírat dřív, než jej bezpečně spoutají. „Zdá se, že strážník Trueheart je nezraněn. Kde je můj zdravotník?“

Eva se otočila a zjistila, že podkroví se hemží policisty. Na okamžik zavřela oči a relaxovala, zhluboka dýchala a nechala vyšumět adrenalin. Chápala, že se sem všichni potřebují podívat a nechtěla je o tu chvíli připravit. Jenže…

„Je nás tu moc! Místo činu je zabezpečené, Kód Rudá je odvolán. Potřebuji trochu prostoru, zůstane tu jen tým, který případ vyšetřoval. Vy ostatní si určitě někde ve městě najdete zločin, který vás zabaví. Dobrá práce,“ dodala nakonec. „Díky vám všem.“

„To byla vážně sakra dobrá práce,“ položil jí Feeney ruku na rameno a společně sledovali, jak Roarke s Baxterem ukládají Truehearta na podlahu. „Jsi v pořádku, děvenko?“

„Jen trochu roztřesená. Zvládli jsme to, ale jen tak tak. Stačila chvilka…“

„O chvilku se nestarej. Zvládla jsi to, a to se počítá.“ Feeney si otřel potem zbrocené čelo. „Na tohle už jsem vážně trochu starý. Pět pater v kuse… Mám se ujmout tady toho blbečka a vyřídil s ním všechny formality?“

„Jo. To budeš hodný. Ale chci být první, kdo s ním bude mluvit. Hoď ho do vyšetřovačky a jakmile otevře hubu a začne volat po právníkovi –“

„Že bych špatně slyšel? Musím si zajít s ušima k doktorovi,“ zašklebil se zlomyslně detektiv, potom přiklekl ke Gerrymu a vytáhl z kapsy pouta.

Eva mezitím přešla k Trueheartovi, o nějž už pečoval zdravotník.

„Byla to jen běžná sedativa, poručíku. Strážník má silný pulz, mírně snížený tlak, ale to není nic nebezpečného. Bude potřebovat hojný přísun tekutin a až se probudí, zažije pěknou bolest hlavy, ale je mladý, zdravý a zdatný. Bude v pořádku.“

„Hele, už přichází k sobě.“ Baxter si nejistým gestem rozcuchal promočené vlasy. „Podívejte se na něj. No tak, chlapče, probuď se. Přece se tu nebudeš válet po zemi, když jsme v akci. Co si o mně tady poručík pomyslí?“

Trueheartovi se rozechvěly řasy. Viděl kolem sebe jen rozmazané skvrny a nechápal příliš, co se s ním děje. „Pane…“ Pokusil se polknout a zakuckal se. „Poručíku? Jsem… po smrti?“

„Právě naopak,“ odpověděla Eva a neodolala, aby jej neuchopila za ruku. Baxter už jej stejně držel za druhou. „Strážníku Truehearte, splnil jste úkol. Dobrá práce. Podezřelý byl zatčen.“

„To je… dobře. Ale teď… spát,“ odpověděl Trueheart a opět omdlel.

„Takhle mu to chvíli vydrží,“ podotkl zdravotník vesele. „Vezmeme si ho přes noc na pozorování, dostaneme do něj nějaké tekutiny a ráno se vám bude moct nahlásit do služby.“

„Dallasová, chci jet s ním.“

„Jen jeď,“ přikývla Eva. „Dej mi vědět, jak se mu daří. a zavolej jeho matce. Nezapomeň, nejdřív jí řekni, že je v pořádku, a potom teprve jí můžeš vyprávět o jeho hrdinských činech.“ Eva se napřímila a přichystala se na své další úkoly.

EPILOG

„Už chápete?“ snažil se vysvětlit Gerry. „Oni jsou všichni uvnitř, ve mně. Nemám na mysli tělo – to je jen schránka. Maminka mi to všechno vysvětlila. Sdílím s nimi svou duši. Světlo přece patří ke světlu.“

„Poradila vám vaše matka, abyste si to jejich světlo přivlastnil, Gerry?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou a dychtivě se naklonil k Evě. „Kéž bych tomu jen býval porozuměl předtím, než zemřela. Nemuselo k tomu dojít, a už nikdy nemusí! Všichni můžeme žít navěky, máme v sobě ten potenciál. Jen je třeba zbavit se těla…“

„Jistě,“ pokývla Eva hlavou a její hlas byl zrovna tak věcný a uvážlivý jako Stevensonův. „Takže jste pomohl Ráchel Howardové, Kenbymu Suluovi i Alicii Dilbertové, aby se zbavili svých těl?“

„Ano. Jejich světlo bylo tak silné, víte? Když se podíváte správnýma očima, když porozumíte mým portrétům, potom je můžete spatřit. Maminka mi vyprávěla, jak se starala o nemocné a někteří z jejích pacientů měli světlo v očích. Někteří z nich vyzařovali úžasnou sílu, i když se zdálo, že z lékařského hlediska jim už není pomoci. Maminka to světlo zpozorovala a v tu chvíli věděla, že právě oni porazí nemoc a oproti všem předpokladům zvítězí. U jiných se zase zdálo, že budou za pár týdnů v pořádku, jenže neměli v očích světlo – a tak zemřeli. Jednoho dne prostě zmizeli.“

„Ale světlo vaší matky bylo přece silné.“

„Ano, to je pravda. Bohužel to nestačilo.“ Ve tváři se mu zjevil tak silný žal, že opona šílenství na okamžik z jeho očí zmizela. Před Evou náhle seděl zlomený mladý muž. „Těch stínů bylo příliš mnoho. Tak nakonec její světlo zadusily. Víte…“ sklopil hlavu, a když se opět napřímil, jako by z něj smutek opadl a šílenství se opět ujalo vlády. „Studoval jsem práce Henriho Javerta. To byl –“

„Já vím, kdo to byl. Fotografoval mrtvé.“

„Je to fascinující směr. Pochopil jsem, co měla maminka na mysli, když mluvila o světle. Když člověk zemře a jeho světlo se vytratí, nezbyde než prázdná schránka, Javert byl génius a jeho práce mi ukázala cestu. Cestu k tomu jak uchovat světlo a zbavit se těla.“

„Vstřebat to světlo do sebe, skrze objektiv fotoaparátu.“

„Ty čočky jsou kouzelné, víte? Není to jen technika a elektronika, je to umění a magie. Kouzelné okno, kterým spatříte lidskou duši. Namířím fotoaparát a v ten okamžik vidím každému do nitra. Ano, takový mám dar.“

„A k čemu jste potřeboval Hastingse?“

„Nerozumím otázce.“

„Sebral jste mu nějaké fotografie.“

„Ach tak. Nesmírně obdivuji jeho práci. Těžko se s ním vychází jako s člověkem, jako umělec je ale neuvěřitelný. Za krátký čas jsem se toho od něj tolik naučil. On také fotografuje mrtvé, ale jen na zakázku, ne pro umění samo. Mé dílo, to je umění.“

„Asistoval jste mu, když plnil tyhle zakázky?“

„Jen jednou, a bylo to úžasné. Potom, co maminka… odešla, jsem byl úplně zničený. Profesorka Browningová mi pomohla na nohy. Chápala, co prožívám, a navrhla, abych u Hastingse vzal místo asistenta. Když budu zaměstnaný, zapomenu na strasti. Pracoval jsem u něj jen něco přes týden, ale opravdu mě to nastartovalo, a když jsem potom na té svatbě spatřil Ráchel Howardovou a uviděl světlo, které z ní doslova prýštilo… bylo to jako zjevení. Hastings si toho všiml také a fotografoval ji jako první. Víte, že jsem mu málem vytrhl fotoaparát, abych ji mohl sám zvěčnit? Tak jsem poznal, že i on patří k mé Cestě. Jako ten, který ukazuje směr.“

„Vzal jste disky s jeho prací.“

„Vím, že to asi nebylo správné a je mi to opravdu líto. Všechno mu vynahradím,“ dodal s plachým, omluvným úsměvem. „Učinil jsem to ale ve jménu obrovské věci – jsem si jistý, že to pan Hastings pochopí. Později, když jsem dokončil svou teorii, jsem se k němu vrátil. Je trochu nepořádný a jeho databáze nejsou tak zabezpečeny, jak by měly být. Takže jsem si je prostě všechny prošel, a jejich světlo – těch tváří na portrétech – mne doslova oslnilo.“

„Jenže Trueheart mezi nimi nebyl.“

„Trueheart?“

„Jeden z mých mužů. Ten, kterého jste měl dnes v noci v ateliéru.“

„Trueheart. Věrné srdce… to jméno se k němu opravdu dokonale hodí. Neprozkoumal jsem ho tak detailně jako ostatní. Poslední portrét měl původně patřit někomu jinému. Jenže v okamžiku, kdy jsem v klubu spatřil jeho, nebylo proč váhat. Prostě jsem věděl, že je to on, a dnes večer se mělo vše dovršit.“

„Co se klubu týče, proč jste si změnil jméno?“

„Člověk musí být opatrný. Věděl jsem, že mne lidé nepochopí a budou se snažit mé dílo překazit. Proto jsem stvořil své alter ego, jen jako pojistku.“

„Ale nové jméno jste přijal už předtím, jako Hastingsův asistent. Už tehdy jste plánoval, že vytvoříte takovou… galerii?“

„Ano, myslím, že někde v hloubi duše jsem o tom už tehdy uvažoval. Ale spousta umělců tvoří pod pseudonymem a já jsem si chtěl vyzkoušet, jaké to bude. Zvolil jsem si pana Javerta, protože ho skutečně obdivuji.“

„A když jste si našel práci v klubu,“ směrovala Eva konverzaci, „byl váš plán už hotov.“

„Ach ano. Ale pseudonym, pod kterým jsem vystupoval tam, musel být jen jednoduchý. Audrey bylo maminčino prostřední jméno, takže jsem to bral jako takový malý hold. Mám trochu žízeň. Myslíte, že bych mohl dostat něco k pití?“

„Jistě.“ Eva pokynula Peabodyové. „Jak jste přišel zrovna na kavárnu Scenerie?“

„Už dřív jsem tam chodíval. Člověk se tam setká se spoustou studentů z kolejí. Dřív nebo později se tam ukáže skoro každý z nich, takže tahle práce nabízela ideální místo k pozorování a výběru, a navíc je to data-klub, což mi umožnilo nerušené a bez zdržování dát světu vědět o pokroku, jakého jsem dosáhl.“

„Jak?“

„Potom, co jsem stvořil portrét a zbavil se schránky, vklouzl jsem tam a podstrčil disky dýdžejovi, nebo je hodil do košíku na odeslání. Nikdo si ničeho nevšímal a já jsem se mohl spolehnout, že Nadine Furstová můj příběh uveřejní. Ona je vážně dobrá, víte?“

Peabodyová mu přinesla vodu a on ji s vděčným výrazem přijal.

„Kanál 75 má nejvyšší sledovanost ve městě. Všechno jsem si dopředu prověřil.“

„O tom nepochybuji.“

Gerry se napil a přikývl. „A vy jste viděla mé dílo. Mé studio i mou galerii.“ Oblečený v ošklivé oranžové vězeňské kombinéze, připoutaný za kotník ke stolu, s tvrdým, nemilosrdným světlem výslechové místnosti ve tváři… vypadal Gerry Stevenson nesmírně hrdě.

„Ano, Gerry, všechno jsem viděla.“

„Takže mi rozumíte. Vždyť i vás jsem zkoumal. Jste inteligentní a kreativní. Vaše světlo je rovněž silné. Čisté není, ale silné ano. Dovolíte mi, abych dokončil své dílo? Musíte mne nechat, abych je završil. Zbývá jen jeden portrét a budu nesmrtelný. Všichni to uvidí, a lidé už nebudou muset umírat! Nikdo už nikdy neztratí nikoho milovaného. Nikdo nebude trpět a všechny bolesti zmizí!“

„Gerry, musím se vás ještě jednou na něco zeptat, ať v tom máme jasno. Chápete, jaká máte práva a povinnosti?“

„Ach ano, jistě.“

„A na počátku tohoto výslechu jste se zřekl práva na obhájce.“

„Vždyť vám chci jen vysvětlit, co to všechno znamená. Přece nedopustím, aby si o mně lidé říkali, že jsem nějaká šílená stvůra. Nejsem! Já jsem spasitel.“

„A z vlastní vůle jste vzal život Ráchel Howardové, Kenbymu Suluovi a Alicii Dilbertové?“

„Uchoval jsem jejich světlo,“ opravil Gerry Evu. „Navěky.“

„Abyste mohl uchovat jejich světlo, podal jste zmíněným studentům sedativa a vzal je do svého ateliéru v Greenwich street. Tam jste ukončil existenci jejich smrtelných těl tím způsobem, že jste jim probodl srdce dýkou. Je to tak?“

„Nechtěl jsem nikomu způsobit bolest, proto bylo třeba dát jim stejný lék, který lékaři předepsali mamince. Po něm se jí dobře spalo a nic ji netrápilo.“

„A dnes v noci jste do téhož ateliéru přivedl strážníka Troye Truehearta, ve stejném stavu a se stejným úmyslem.“

„Ano, jistě. Musel jsem ho zbavit smrtelné schránky.“ Evě se při Gerryho výslovném přiznání nesmírně ulevilo. „Jeho těla, a potom do díla! Protože skrze portrét, stvořený takřka v samém okamžiku smrti, do sebe přijmu jejich světlo a ono se spojí s mým vlastním.

Ten plamen nikdo nezhasí a jen v něm je nesmrtelnost. Oni stále žijí, uvnitř, ve mně," zadíval se Evě do očí. „Hned jak se k nám připojí poslední světlo, bude dokonáno. Sdílím s nimi jejich vzpomínky a oni znají mne. Budeme spolu. Navěky."

„Rozumím. Konec záznamu."

„Takže už můžu jít?"

„Ne, je mi líto. Je tu ještě pár lidí, kteří by si s vámi rádi promluvili. Abyste jim mohl vysvětlit, jak to celé bylo."

„Aha. Tak dobře." Gerry se s bezvýrazným pohledem rozhlédl kolem. „Ale opravdu se budu muset co nejdřív vrátit ke své práci!"

Hranice zdravého rozumu jsou úzké jak ostří nože a tak kluzké, pomyslela si Eva, a Gerry přes ně prostě přepadl. Jestli mu jeho koníček vydrží, jestli bude i nadále plánovat a tvořit portréty, pak jenom v zabezpečené místnosti v ústavu pro mentální péči…, kde stráví zbytek života.

„Doufám, že to nezabere moc dlouho," zavolal na Evu přes rameno, když jej uniformovaný strážník odváděl zpět do vazby.

Eva se nezdvíhala od stolu, a tak Peabodyová natočila další dva pohárky vody a přisedla si k ní. „Taťka měl vždycky rád staré kreslené filmy. Pamatuju si na jeden, kde se ten modrý mluvící kocour úplně zbláznil. Prostě byl totálně mešuge, a oni to znázornili tak, že mu kolem hlavy začali poletovat malí ptáčci a neustále štěbetali."

Peabodyová se napila, a když Eva nic neřekla, pokračovala. „A přesně tak mi připadal i tenhle Gerry. Jako kdyby měl kolem hlavy štěbetající hejno. Akorát že to, co kolem něj lítalo, nebyli ptáčkové, ale něco moc smutného a špatného."

„Občas se stane, Peabodyová, že odvedete dobrou práci a uzavřete případ, jenže pak zjistíte, že pro vás prostě úplně uzavřený není. Zdá se mi, že s Gerrym to bude zrovna tak. Roarke měl pravdu. On je svým způsobem dojemný. O kolik jednodušší je, když jsou rozzuření, chtiví a nebo rovnou a bez pardonu zlí! Zabouchnout dveře za něčím dojemným je mnohem těžší…"

„Jeďte domů, Dallasová. Myslím, že bychom všichni měli jet domů."

„Máte pravdu." Eva si protřela oči jako unavené děcko.

Přesto nejdřív sepsala hlášení a zakončila jej, jako by doufala, že jí to přece jen pomůže uzavřít případ ve všech slova smyslech. Zítra se Gerry bude moci těšit přehlídkou policejních psychiatrů a zaručeně se ukáže i spousta civilních.

Ale z té zabezpečené místnosti se už nikdy ven nedostane.

Cestou domů Eva se stavila v nemocnici, kde ležel Trueheart. Strážník spal jako mimino a monitory, zobrazující křivky jeho pravidelného pulzu, kolem něj matně zářily. V křesle u zdi ležel rozvalený Baxter a hlasitě chrápal.

Eva tiše prošla do místnosti, zastavila se u postele a pozorovala Trueheartovu tvář. Začíná se mu vracet barva, usoudila, a dýchá pravidelně. K pelesti postele mu někdo stihl přivázat nafukovací balon ve tvaru obrovských ženských ňader, pocházející evidentně z obchodu s legračními nesmysly.

Eva se předklonila a lehce zatřásla Baxterem. Škubl sebou, jeho chrápání přešlo v podivný, táhlý zvuk a ještě, než se úplně probral, svíral rukou pažbu své pistole.

„Všechno v pořádku, detektive," zašeptala Eva.

„Je kluk oukej?" Baxter se narovnal. „Kurva, já usnul!"

„To ví nejspíš už celý špitál. Chrápeš jako nachlazený nosorožec, jen se divím, že Trueheart pořád spí. Měl bys jet domů."

„Chtěl jsem u něj jen chvíli posedět, a dát pozor, aby… asi mi najednou vynechal motor."

„Jeď domů," opakovala Eva. „A dej si pár hodin pod peřinou. Truehearta propustí během dopoledne, takže se pro něj můžeš stavit a zavézt ho domů. Dávám ti osobní volno."

„Jo." Povzdychl si. „Tak díky. Dallasová? Ten kluk to zvládl vážně dobře."

„To rozhodně."

„A co Stevenson?"

„Už ho odvezli."

„Hm." Baxter se vyškrábal na nohy. „Tak to by bylo, co?"

„Konec zvonec," souhlasila Eva, ale když Baxter zmizel, posadila se sama do křesla a ještě další hodinu dohlížela na spícího strážníka.

Domů dorazila s východem slunce. Bouře odešla a jemné paprsky svítání hladily stěny mrakodrapů. Město vypadalo málem krásně. Evu napadlo, že by se v tomhle úsvitu dalo nejspíš nalézt něco symbolického, jenže na podobně hlubokomyslné úvahy byla nesmírně vyčerpaná, a tak to nechala být.

Jenže světlo sílilo, a když projížděla branou svého domova, zazářilo naplno, a pozlatilo Roarkův nesmírný palác, který zářil na pozadí blankytně modrého nebe.

Eva vystoupila z auta a všimla si, že je chladněji. Vzduch byl zaručeně nejčerstvější za posledních několik dní. Ne, týdnů, opravila se Eva, a možná i let, a teď se dokonce začíná sbírat svěží mořská bríza.

Vešla dovnitř a odhodila sako na zem.

Ve dveřích salonku se objevil Roarke. „Dobré ráno, poručíku."

„Venku je nádherně, co?"

„To ano." Přikročil k ní, prstem objel důlek v její bradě a zadíval se do jejích unavených očí. „Jak se daří?"

„Už mi bylo i líp, ale na druhé straně i mnohem, mnohem hůř. Trueheart se probral, dneska ho propustí. Nebylo mu ani nijak zvlášť zle a Baxter nad ním seděl jak matka husa. Připadalo mi to celkem roztomilé."

„Navrhla jsi mu pochvalu?"

Eva se zasmála. „Copak, to jsou moje myšlenky tak průzračné?"

„Pro mě ano," objal ji a přitáhl k sobě.

„Jak se Trueheartovi vůbec dařilo, když ses na něj byl podívat ty?"

Usmál se do jejích vlasů. „Zjevně pro tebe nejsem o nic méně průhledný. Vypadal jako vždycky, to jest jako nadšené štěně… dneska to bylo ovšem pořádně utahané štěně. Baxter mu koupil obscénní balon ve tvaru ňader a Trueheart si ho s potěšením přivázal k pelesti, i když byl při tom rudý až za ušima."

„Ano, téhle dekorace jsem si všimla. Takže svět je zase jak má být. Nebo alespoň v rámci možností."

„Tobě je ho líto."

Eva věděla, že Roarke teď nemá na mysli Truehearta. „Víc než bych si chtěla připustit. On je zvrácený. Snad ho zlomila matčina

smrt, snad by se to z něj stalo v každém případě. To ať si rozhodnou naši geniální cvokaři. Já jsem udělala, co se dalo. Myslím, že se teď vyšplhám do ložnice a na pár hodin padnu do bezvědomí.“

„To jsem si myslel. Takže očekávané dostaveníčko si musíme nechat na později.“

„Jaké dostaveníčko?“

Uchopil ji za boky a nasměroval ke schodům. „Dostaveníčko, které jsme předběžně naplánovali na den, kdy Summerset opustí břehy této země.“

„Počkej, počkej, co to říkáš?“ Eva se odtáhla a podezíravě nahlédla do chodby. „Chceš říct, že je vážně pryč? A do našeho domu konečně zavítala svoboda?“

„Odjel asi před dvaceti minutami, sice pořád ještě trochu kulhal, ale –“

„Jsem nejspíš vážně nějaká vyčerpaná. Univerzum se pohnulo a já jsem nic necítila?“

Potom nadšeně vykopla do výšky své sako a v bakchickém reji obtančila vstupní halu.

„Zdá se, že jsi nalezla nové zásoby energie.“

„Zásoby energie? Cítím se jako znovuzrozená!“ Se smíchem přiběhla k Roarkovi, odrazila se a skočila na něj. „Teď je nejlepší chvíle na opičí sex,“ navrhla a nohama mu sevřela boky.

„No, když na tom trváš… shodou okolností mám zrovna tady v salonku pintu nejkvalitnějšího čokoládového krému.“

„Ty kecáš!“

„Když dojde na opičí sex s čokoládovou polevou, tak Roarke nikdy nekecá.“

Eva se rozesmála jako blázen a potom přitiskla svá ústa na jeho, s takovou silou a energií, že se zapotácel, a když se v objetí svezli na podlahu, zdálo se jí, jako by z dáli zaslechla klapnutí dveří, které se konečně uzavřely.

J. D. Robb
SMRTÍCÍ PORTRÉT

Z anglického originálu *Portrait in Death*
vydaného nakladatelstvím Berkley Books
v New Yorku roku 2003
přeložil Ondřej Frühbauer

Vydal Columbus, spol. s r. o.,
v Praze roku 2008
Redakce Květa Svárovská
Korektura Karel Herynk
Technická redakce Hana D. Benešová
Sazba Edward Feldek
Tisk Těšínské papírny, s. r. o., Český Těšín
Vydání první
COLUMBUS
Nad Kolčavkou 8
190 00 Praha 9
www.knihy-columbus.cz

Léto roku 2059 dusí New York ve žhavém sevření a reportérce Nadine Furstové kdosi pošle fotografii půvabné dívky, naaranžované v ladné póze, která by byla velmi působivá a umělecká, kdyby ovšem mladá žena ve chvíli, kdy fotograf stiskl spoušť – nezemřela!

Případu se jako obvykle ujme poručík Eva Dallasová, policejní vyšetřovatelka, a pouští se do pátrání po vrahovi. Bohužel však nezůstane u jediné oběti. Vraždy se množí a s nimi i fotografie krásných, mladých, nevinných lidí, vyfotografovaných v okamžiku, kdy v jejich očích navždy uhasla jiskra života.

Vyšetřování Evě komplikuje i skutečnost, že její manžel, multimilionář Roarke, prožívá nesmírné trápení. Zdá se, že jeho minulost, léta prožitá v Irsku, ho dostihla a stahuje se mu nad hlavou jako černé mraky.

Naštěstí však Eva není na všechno sama. Kromě její osvědčené asistentky Peabodyové jí pomáhá i bývalý strážník, nyní novopečený člen týmu Troy Trueheart, kterému však setkání s vražedným fotografem přinese nemilé zkušenosti.

Také v tomto příběhu se setkáme s oblíbenými postavami, mezi nimiž samozřejmě nebude chybět extravagantní zpěvačka Mavis (a její nenarozené miminko) nebo svérázný Roarkeův majordomus Summerset. Ten se ale bude protentokrát muset smířit s rolí, která se mu ani dost málo nezamlouvá…

Nora Roberts, známá autorka romantických a zamilovaných románů, má pod pseudonymem **J. D. Robb** na kontě už celou řadu docela jiných knih: napínavých detektivních příběhů, v nichž své čtenáře už pravidelně zve do New Yorku blízké budoucnosti.

Svým obdivuhodným vypravěčským uměním dokáže strhnout i toho nejnáročnějšího čtenáře, který právem očekává víc než jen obyčejnou kriminální zápletku. Ve svých příbězích mistrně mísí vášeň s policejní prací a špičkovou technikou, na niž se ve skutečnosti teprve můžeme těšit.

Spisovatelkou se prý Nora stala, když ji v roce 1979 odřízla od světa sněhová bouře a zanechala ji uvězněnou se dvěma malými syny. V zájmu zachování vlastního duševního zdraví se vrhla na psaní a krátce na to už se na jejích autogramiádách tlačily zástupy čtenářů. Dnes jezdí po celém světě, protože její knihy se překládají do mnoha jazyků, a byla uvedena dokonce do americké **Síně slávy**.

COLUMBUS
Nad Kolčavkou 8
190 00 Praha 9
Cover Photo © Anna Lara-Feldeková, 2007

„Tam vevnitř někdo je,“ zašeptal Remke. Z tváře se mu vytratily veškeré známky hněvu a zíral na Evu s očima rozšířenýma hrůzou. „Nějaký… člověk.“
„Potřebuji, abyste nahlédl sem dovnitř, pane Remke. A vy dva také. Za okamžik si s vámi promluvím.“
„Jo, já se podívám.“ Remke si musel odkašlat, aby mohl pokračovat. „Můžu… kdyby to byl nčkdo ze sousedství, možná bych… jestli vám to pomůže, kouknu se.“
„Je to hodně zlé,“ varovala ho Eva ale pokynula mu ke kontejneru.
Prodavač byl bledý ve tváři, ale přikročil k otevřenému servisnímu otvoru. Na okamžik pevně zavřel oči a stiskl čelisti, potom nahlédl dovnitř. |
Z obličeje mu vyprchaly i ty poslední zbytky barvy.
„Ráchel!“ Klopýtal zpět a zápasil s nevolností.
„Pane Bože, pane Bože, to je Ráchel…“